

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
X kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM-0610-228-25

Druk nr 2101

Warszawa, 12 grudnia 2025 r.

Pan
Włodzimierz Czarzasty
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem rynku finansowego oraz ochroną uczestników tego rynku.

Projekt ma na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

Do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Finansów i Gospodarki.

Z poważaniem

Donald Tusk

/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

U S T A W A

z dnia

o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem rynku finansowego oraz ochroną uczestników tego rynku^{1), 2)}

Art. 1. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2024 r. poz. 1646, z późn. zm.³⁾) wprowadza się następujące zmiany:

¹⁾ Niniejsza ustawa:

- 1) wdraża dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1174 z dnia 11 kwietnia 2024 r. zmieniającą dyrektywę 2014/59/UE i rozporządzenie (UE) nr 806/2014 w odniesieniu do niektórych aspektów minimalnego wymogu w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych (Dz. Urz. UE L 2024/1174 z 22.04.2024);
- 2) uzupełnia wdrożenie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/879 z dnia 20 maja 2019 r. zmieniającej dyrektywę 2014/59/UE w odniesieniu do zdolności do pokrycia strat i dokapitalizowania instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz dyrektywę 98/26/WE (Dz. Urz. UE L 150 z 07.06.2019, str. 296 oraz Dz. Urz. UE L 283 z 31.08.2020, str. 2);
- 3) uzupełnia wdrożenie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającej ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniającej dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 173 z 12.06.2014, str. 190, Dz. Urz. UE L 349 z 05.12.2014, str. 68, Dz. Urz. UE L 345 z 27.12.2017, str. 96, Dz. Urz. UE L 150 z 07.06.2019, str. 296, Dz. Urz. UE L 203 z 01.08.2019, str. 10, Dz. Urz. UE L 314 z 05.12.2019, str. 64, Dz. Urz. UE L 328 z 18.12.2019, str. 29, Dz. Urz. UE L 283 z 31.08.2020, str. 2, Dz. Urz. UE L 22 z 22.01.2021, str. 1, Dz. Urz. UE L 275 z 25.10.2022, str. 1, Dz. Urz. UE L 333 z 27.12.2022, str. 153, Dz. Urz. UE L 2023/2864 z 20.12.2023 oraz Dz. Urz. UE L 2024/1174 z 22.04.2024);
- 4) uzupełnia wdrożenie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/92/UE z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie porównywalności opłat związanych z rachunkami płatniczymi, przenoszenia rachunku płatniczego oraz dostępu do podstawowego rachunku płatniczego (Dz. Urz. UE L 257 z 28.08.2014, str. 214);
- 5) służy stosowaniu:
 - a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/886 z dnia 13 marca 2024 r. w sprawie zmiany rozporządzeń (UE) nr 260/2012 i (UE) 2021/1230 oraz dyrektyw 98/26/WE i (UE) 2015/2366 w odniesieniu do poleceń przelewu natychmiastowego w euro (Dz. Urz. UE L 2024/886 z 19.03.2024),
 - b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1011 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie indeksów stosowanych jako wskaźniki referencyjne w instrumentach finansowych i umowach finansowych lub do pomiaru wyników funduszy inwestycyjnych i zmieniającego dyrektywę 2008/48/WE i 2014/17/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 596/2014 (Dz. Urz. UE L 171 z 29.06.2016, str. 1, Dz. Urz. UE L 137 z 24.05.2017, str. 41, Dz. Urz. UE L 317 z 09.12.2019, str. 17, Dz. Urz. UE L 334 z 27.12.2019, str. 1, Dz. Urz. UE L 49 z 12.02.2021, str. 6, Dz. Urz. UE L 333 z 27.12.2022, str. 1, Dz. Urz. UE L 2023/2869 z 20.12.2023 oraz Dz. Urz. UE L 2025/914 z 19.05.2025).

²⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. o Narodowym Banku Polskim, ustawę z dnia 24 sierpnia 2001 r. o ostateczności rozrachunku w systemach płatności i systemach rozrachunku papierów wartościowych oraz zasadach nadzoru nad tymi systemami, ustawę z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe, ustawę z dnia 29 lipca 2005 r. o nadzorze nad rynkiem kapitałowym, ustawę z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, ustawę z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych oraz ustawę z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji.

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2024 r. poz. 1685 i 1863 oraz z 2025 r. poz. 146, 222, 525, 769, 820, 1069, 1170, 1191 i 1216.

- 1) w odnośniku nr 1 do tytułu ustawy w pkt 7 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 8 w brzmieniu:

„8) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającej ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniającej dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 173 z 12.06.2014, str. 190, Dz. Urz. UE L 349 z 05.12.2014, str. 68, Dz. Urz. UE L 345 z 27.12.2017, str. 96, Dz. Urz. UE L 150 z 07.06.2019, str. 296, Dz. Urz. UE L 203 z 01.08.2019, str. 10, Dz. Urz. UE L 314 z 05.12.2019, str. 64, Dz. Urz. UE L 328 z 18.12.2019, str. 29, Dz. Urz. UE L 283 z 31.08.2020, str. 2, Dz. Urz. UE L 22 z 22.01.2021, str. 1, Dz. Urz. UE L 275 z 25.10.2022, str. 1, Dz. Urz. UE L 333 z 27.12.2022, str. 153, Dz. Urz. UE L 2023/2864 z 20.12.2023 oraz Dz. Urz. UE L 2024/1174 z 22.04.2024).”;

- 2) w art. 142 dodaje się ust. 9 w brzmieniu:

„9. Podjęcia przez Komisję Nadzoru Finansowego czynności, o których mowa w ust. 3, i czynności, o których mowa w art. 138 ust. 1 lub 2, w przypadku, o którym mowa w art. 141q ust. 8, oraz ustanowienia kuratora, o którym mowa w art. 144 ust. 1, lub zarządu komisarycznego, o którym mowa w art. 145 ust. 1, a także skutków wystąpienia tych zdarzeń w odniesieniu do umów zawartych przez bank nie uznaje się za podstawę realizacji zabezpieczenia w rozumieniu art. 3 pkt 4 ustawy z dnia 2 kwietnia 2004 r. o niektórych zabezpieczeniach finansowych ani za ogłoszenie upadłości w rozumieniu art. 1 pkt 14 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. o ostateczności rozrachunku w systemach płatności i systemach rozrachunku papierów wartościowych oraz zasadach nadzoru nad tymi systemami, jeżeli nadal są wypełniane istotne zobowiązania banku wynikające z umowy, w tym zobowiązania do płatności i dostawy, a także zobowiązania do zapewnienia zabezpieczenia. Przepisy art. 156 ust. 2–5 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji stosuje się odpowiednio.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o Narodowym Banku Polskim (Dz. U. z 2022 r. poz. 2025) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w tytule ustawy dodaje się odnośnik nr 1 w brzmieniu:

- „1) Niniejsza ustawa w zakresie swojej regulacji wdraża dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, zmieniającą dyrektywy 2002/65/WE, 2009/110/WE, 2013/36/UE i rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 oraz uchylającą dyrektywę 2007/64/WE (Dz. Urz. WE L 337 z 23.12.2015, str. 35, Dz. Urz. UE L 102 z 23.04.2018, str. 97, Dz. Urz. UE L 333 z 27.12.2022, str. 153 oraz Dz. Urz. UE L 2024/886 z 19.03.2024).”;
- 2) w art. 51 w ust. 1 po pkt 3b dodaje się pkt 3c w brzmieniu:
- „3c) instytucji płatniczych i instytucji pieniądza elektronicznego, za zgodą Prezesa NBP;”.

Art. 3. W ustawie z dnia 24 sierpnia 2001 r. o ostateczności rozrachunku w systemach płatności i systemach rozrachunku papierów wartościowych oraz zasadach nadzoru nad tymi systemami (Dz. U. z 2024 r. poz. 585) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w odnośniku nr 1 do tytułu ustawy zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:
- „Niniejsza ustawa w zakresie swojej regulacji wdraża dyrektywę 98/26/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 maja 1998 r. w sprawie zamknięcia rozliczeń w systemach płatności i rozrachunku papierów wartościowych (Dz. Urz. WE L 166 z 11.06.1998, str. 45, Dz. Urz. UE L 146 z 10.06.2009, str. 37, Dz. Urz. UE L 331 z 15.12.2010, str. 120, Dz. Urz. UE L 201 z 27.07.2012, str. 1, Dz. Urz. UE L 257 z 28.08.2014, str. 1, Dz. Urz. UE L 150 z 07.06.2019, str. 296 oraz Dz. Urz. UE L 2024/886 z 19.03.2024).”;
- 2) w art. 1:
- a) w pkt 5 lit. 1 otrzymuje brzmienie:
- „1) w odniesieniu do systemów płatności – instytucja płatnicza oraz instytucja pieniądza elektronicznego w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2025 r. poz. 611, 1069 i ...);”;
- b) pkt 9 otrzymuje brzmienie:
- „9) uczestnik – instytucję, CCP, agenta rozrachunkowego, izbę rozliczeniową, podmiot prowadzący system lub członek rozliczającego CCP, który uzyskał zezwolenie udzielone zgodnie z art. 17 rozporządzenia (UE) nr 648/2012;”;
- 3) w art. 2a dodaje się zdanie drugie w brzmieniu:
- „Nie stanowi to ograniczenia odpowiedzialności uczestnika, za którego pośrednictwem uczestnik pośredni przekazuje zlecenia rozrachunku do systemu.”;
- 4) po art. 14 dodaje się art. 14a w brzmieniu:

„Art. 14a. 1. Podmiot prowadzący system płatności określa kryteria i warunki uczestnictwa w tym systemie oraz zasady jego funkcjonowania, z uwzględnieniem potrzeby zapewnienia sprawnego i bezpiecznego funkcjonowania systemu oraz ostateczności rozrachunku zleceń rozrachunku realizowanych w tym systemie.

2. NBP określa kryteria i warunki uczestnictwa w prowadzonych przez NBP systemach płatności oraz zasady funkcjonowania tych systemów, uwzględniając realizację zadań NBP.

3. NBP może żądać od podmiotu ubiegającego się o uczestnictwo w systemie płatności, o którym mowa w ust. 2, lub uczestniczącego w takim systemie przekazania niezbędnych dokumentów, w tym wydanych przez odpowiednie organy, w celu dokonania oceny spełniania przez ten podmiot kryteriów i warunków uczestnictwa w systemie płatności.”;

5) w art. 15:

a) w ust. 1 wyrazy „i art. 11–14” zastępuje się wyrazami „, , art. 11–14 i art. 14a ust. 2 i 3”,

b) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Przepisy art. 4–7, art. 11–14 i art. 14a ust. 1 ustawy oraz art. 22 ust. 1 pkt 4, art. 66, art. 67, art. 80 i art. 135–137 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe oraz art. 227 ust. 1 pkt 10, art. 242, art. 244, art. 245, art. 254, art. 255 i art. 309 ustawy z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne stosuje się także do systemów innych niż systemy wskazane w ust. 1, w których istnieje ryzyko wystąpienia sytuacji, w której niewywiązanie się ze zobowiązań przez uczestnika systemu może spowodować niewywiązanie się ze zobowiązań przez innego jego uczestnika lub uczestników (ryzyko systemowe) i określonych w przepisach wydanych na podstawie ust. 3.

3. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii Prezesa NBP oraz KNF, określi, w drodze rozporządzenia, systemy inne niż wskazane w ust. 1, w których istnieje ryzyko wystąpienia ryzyka systemowego, uwzględniając konieczność zapewnienia stabilności i bezpieczeństwa systemów płatności.”.

Art. 4. W ustawie z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe (Dz. U. z 2025 r. poz. 614, 1085, 1170 i 1172) wprowadza się następujące zmiany:

1) w odnośniku nr 1 do tytułu ustawy w pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4) dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającą ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniającą dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 173 z 12.06.2014, str. 190, Dz. Urz. UE L 349 z 05.12.2014, str. 68, Dz. Urz. UE L 345 z 27.12.2017, str. 96, Dz. Urz. UE L 150 z 07.06.2019, str. 296, Dz. Urz. UE L 203 z 01.08.2019, str. 10, Dz. Urz. UE L 314 z 05.12.2019, str. 64, Dz. Urz. UE L 328 z 18.12.2019, str. 29, Dz. Urz. UE L 283 z 31.08.2020, str. 2, Dz. Urz. UE L 22 z 22.01.2021, str. 1, Dz. Urz. UE L 275 z 25.10.2022, str. 1, Dz. Urz. UE L 333 z 27.12.2022, str. 153, Dz. Urz. UE L 2023/2864 z 20.12.2023 oraz Dz. Urz. UE L 2024/1174 z 22.04.2024).”;

- 2) w art. 440 w ust. 2 w pkt 1 wyrazy „przypadające za trzy ostatnie lata przed dniem ogłoszeniem upadłości należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne w rozumieniu ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych” zastępuje się wyrazami „a także zobowiązania wobec organów realizujących zadania z zakresu zabezpieczenia społecznego w działach zabezpieczenia społecznego, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. Urz. UE L 166 z 30.04.2004, str. 1, z późn. zm.⁴⁾), w tym Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, a także organów realizujących zadania z zakresu ubezpieczenia zdrowotnego i pomocy społecznej”.

Art. 5. W ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o nadzorze nad rynkiem kapitałowym (Dz. U. z 2024 r. poz. 1161 i 1222 oraz z 2025 r. poz. 146 i 1069) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 23i:
- a) w ust. 1:
- uchyla się pkt 1 i 2,
 - po pkt 2 dodaje się pkt 2a i 2b w brzmieniu:

⁴⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 284 z 30.10.2009, str. 43, Dz. Urz. UE L 338 z 22.12.2010, str. 35, Dz. Urz. UE L 149 z 08.06.2012, str. 4, Dz. Urz. UE L 349 z 19.12.2012, str. 45, Dz. Urz. UE L 158 z 10.06.2013, str. 1, Dz. Urz. UE L 188 z 09.07.2013, str. 10, Dz. Urz. UE L 346 z 20.12.2013, str. 27, Dz. Urz. UE L 366 z 20.12.2014, str. 15, Dz. Urz. UE L 76 z 22.03.2017, str. 13, Dz. Urz. UE L 186 z 11.07.2019, str. 21 oraz Dz. Urz. UE L 338 z 15.10.2020, str. 18.

- „2a) wyznaczenia wskaźnika referencyjnego jako istotnego na podstawie art. 24 ust. 3 i 7 rozporządzenia 2016/1011;
- 2b) udzielenia zezwolenia, o którym mowa w art. 29 ust. 1 rozporządzenia 2016/1011;”;
- b) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:
- „3. Komisja wydaje oraz publikuje oświadczenie i może wydać powiadomienie, o których mowa w art. 24 ust. 2 rozporządzenia 2016/1011, a także wydaje ogłoszenie, o którym mowa w art. 24a ust. 6 tego rozporządzenia.”;
- 2) w art. 23j:
- a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:
- „1a. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do podmiotu uczestniczącego w opracowywaniu wskaźnika referencyjnego lub przekazującego dane na potrzeby jego opracowywania, w tym usługodawcy, któremu zadania, usługi lub czynności związane z opracowywaniem wskaźnika referencyjnego zostały zlecone zgodnie z art. 10 rozporządzenia 2016/1011.”;
- b) w ust. 2 we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „w ust. 1” zastępuje się wyrazami „w ust. 1 i 1a”;
- c) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:
- „3. Komisja może żądać od administratora podjęcia działań, o których mowa w art. 41 ust. 1 lit. 1 rozporządzenia 2016/1011.”.

Art. 6. W ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2024 r. poz. 722, z późn. zm.⁵⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w odnośniku nr 1 do tytułu ustawy w pkt 9 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 10 w brzmieniu:
- „10) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającej ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniającej dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2024 r. poz. 1863 oraz z 2025 r. poz. 146, 820, 923, 1014, 1069, 1216 i 1556.

648/2012 (Dz. Urz. UE L 173 z 12.06.2014, str. 190, Dz. Urz. UE L 349 z 05.12.2014, str. 68, Dz. Urz. UE L 345 z 27.12.2017, str. 96, Dz. Urz. UE L 150 z 07.06.2019, str. 296, Dz. Urz. UE L 203 z 01.08.2019, str. 10, Dz. Urz. UE L 314 z 05.12.2019, str. 64, Dz. Urz. UE L 328 z 18.12.2019, str. 29, Dz. Urz. UE L 283 z 31.08.2020, str. 2, Dz. Urz. UE L 22 z 22.01.2021, str. 1, Dz. Urz. UE L 275 z 25.10.2022, str. 1, Dz. Urz. UE L 333 z 27.12.2022, str. 153, Dz. Urz. UE L 2023/2864 z 20.12.2023 oraz Dz. Urz. UE L 2024/1174 z 22.04.2024).”;

- 2) w art. 110zz dodaje się ust. 7 w brzmieniu:

„7. Podjęcia przez Komisję czynności, o których mowa w ust. 1 i art. 110zk ust. 10, oraz ustanowienia kuratora lub zarządu komisarycznego, o których mowa w art. 110zza, a także skutków wystąpienia tych zdarzeń w odniesieniu do umów zawartych przez dom maklerski nie uznaje się za podstawę realizacji zabezpieczenia w rozumieniu art. 3 pkt 4 ustawy z dnia 2 kwietnia 2004 r. o niektórych zabezpieczeniach finansowych ani za ogłoszenie upadłości w rozumieniu art. 1 pkt 14 ustawy o ostateczności rozrachunku, jeżeli nadal są wypełniane istotne zobowiązania domu maklerskiego wynikające z umowy, w tym zobowiązania do płatności i dostawy, a także zobowiązania do zapewnienia zabezpieczenia. Przepisy art. 156 ust. 2–5 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji stosuje się odpowiednio.”;

- 3) w art. 162 uchyla się ust. 11 i 12;

- 4) w art. 176i:

- a) w ust. 1:

- po pkt 4 dodaje się pkt 4a–4f w brzmieniu:

„4a) administrator narusza wymogi dotyczące opracowywania unijnych wskaźników referencyjnych transformacji klimatycznej oraz unijnych wskaźników referencyjnych dostosowanych do porozumienia paryskiego wynikające z art. 19a ust. 1 rozporządzenia 2016/1011 i określone w przepisach tytułów II–IV tego rozporządzenia lub w załączniku III do tego rozporządzenia,

4b) administrator narusza wymogi w zakresie norm minimalnych dotyczących unijnych wskaźników referencyjnych transformacji klimatycznej oraz unijnych wskaźników referencyjnych dostosowanych do porozumienia paryskiego, określonych w przepisach aktu delegowanego wydanego na podstawie art. 19a ust. 2 rozporządzenia 2016/1011,

- 4c) administrator niewpisany do rejestru, o którym mowa w art. 36 rozporządzenia 2016/1011, narusza zakaz, o którym mowa w art. 19a ust. 4 lit. a lub b tego rozporządzenia,
 - 4d) administrator narusza wymogi dotyczące umieszczania akronimu »CTB« w nazwie unijnych wskaźników referencyjnych transformacji klimatycznej lub akronimu »PAB« w nazwie unijnych wskaźników referencyjnych dostosowanych do porozumienia paryskiego, o których mowa w art. 19a ust. 5 rozporządzenia 2016/1011,
 - 4e) administrator narusza wymogi określone w art. 19b rozporządzenia 2016/1011 odnoszące się do dobierania, ważenia lub wykluczania aktywów bazowych przy opracowywaniu unijnych wskaźników referencyjnych transformacji klimatycznej,
 - 4f) administrator narusza wymogi dotyczące obowiązku wykluczenia, przy opracowywaniu unijnych wskaźników referencyjnych dostosowanych do porozumienia paryskiego sektorów określonych w przepisach aktu delegowanego wydanego na podstawie art. 19c ust. 1 rozporządzenia 2016/1011,”
- w pkt 7 po wyrazach „w art. 24” dodaje się wyrazy „, art. 24a”,
 - po pkt 12 dodaje się przecinek i pkt 13 w brzmieniu:
 - „13) podmiot, o którym mowa w art. 23j ust. 1 lub 1a ustawy o nadzorze, nie realizuje żądania, o którym mowa w art. 23j ust. 1 lub 2 tej ustawy”,
 - część wspólna otrzymuje brzmienie:
 - „ – Komisja może nałożyć, odpowiednio na administratora, podmiot nadzorowany przekazujący dane, podmiot nadzorowany albo podmiot, o którym mowa w art. 23j ust. 1 lub 1a ustawy o nadzorze, inny niż administrator, karę pieniężną do wysokości 2 212 750 zł – w przypadku osoby fizycznej, a w przypadku niebędącego osobą fizyczną administratora, podmiotu nadzorowanego przekazującego dane, podmiotu nadzorowanego albo podmiotu, o którym mowa w art. 23j ust. 1 lub 1a ustawy o nadzorze, innego niż administrator – karę pieniężną do wysokości 4 425 500 zł albo do wysokości kwoty stanowiącej równowartość 10% całkowitego rocznego przychodu wykazanego w ostatnim zbadanym sprawozdaniu finansowym za rok obrotowy, jeżeli przekracza ona 4 425 500 zł.”,

- b) w ust. 3 wyrazy „podmiot nadzorowany przekazujący dane albo przez podmiot nadzorowany” zastępuje się wyrazami „podmiot nadzorowany albo podmiot, o którym mowa w art. 23j ust. 1 lub 1a ustawy o nadzorze, inny niż administrator,”;
 - c) w ust. 4 wyrazy „podmiot nadzorowany przekazujący dane albo podmiot nadzorowany” zastępuje się wyrazami „podmiot nadzorowany albo podmiot, o którym mowa w art. 23j ust. 1 lub 1a ustawy o nadzorze, inny niż administrator,”;
 - d) w ust. 7 wyrazy „podmiot nadzorowany przekazujący dane albo podmiot nadzorowany” zastępuje się wyrazami „podmiot nadzorowany albo podmiot, o którym mowa w art. 23j ust. 1 lub 1a ustawy o nadzorze, inny niż administrator,”;
 - e) w ust. 8 wyrazy „podmiot nadzorowany przekazujący dane albo podmiot nadzorowany” zastępuje się wyrazami „podmiot nadzorowany albo podmiot, o którym mowa w art. 23j ust. 1 lub 1a ustawy o nadzorze, inny niż administrator,”;
- 5) uchyla się art. 176k.

Art. 7. W ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2025 r. poz. 611 i 1069) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) odnośnik nr 1 do tytułu ustawy otrzymuje brzmienie:
 - „1) Niniejsza ustawa w zakresie swojej regulacji wdraża:
 - 1) dyrektywę 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego zmieniającą dyrektywy 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE i uchylającą dyrektywę 97/5/WE (Dz. Urz. UE L 319 z 05.12.2007, str. 1, Dz. Urz. UE L 187 z 18.07.2009 str. 5 oraz Dz. Urz. UE L 302 z 17.11.2009, str. 97);
 - 2) dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, zmieniającą dyrektywy 2002/65/WE, 2009/110/WE, 2013/36/UE i rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 oraz uchylającą dyrektywę 2007/64/WE (Dz. Urz. UE L 337 z 23.12.2015, str. 35, Dz. Urz. UE L 333 z 27.12.2022, str. 153 oraz Dz. Urz. UE L 2024/886 z 19.03.2024).”;
- 2) w art. 2:
 - a) po pkt 23 dodaje się pkt 23a w brzmieniu:
 - „23a) polecenie przelewu natychmiastowego w euro – polecenie przelewu natychmiastowego w euro w rozumieniu art. 2 pkt 1a rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiającego wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń

przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 924/2009 (Dz. Urz. UE L 94 z 30.03.2012, str. 22, z późn. zm.⁶⁾);”,

b) po pkt 29a dodaje się pkt 29b w brzmieniu:

„29b) transgraniczna transakcja płatnicza – transgraniczna transakcja płatnicza w rozumieniu art. 2 pkt 26 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiającego wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 924/2009;”;

3) po art. 6e dodaje się art. 6f w brzmieniu:

„Art. 6f. 1. Dostawca, corocznie, w terminie do dnia 9 kwietnia roku następnego, przekazuje KNF powiadomienie zawierające informacje za poprzedni rok kalendarzowy o:

- 1) wysokości opłat za wykonywanie poleceń przelewu w euro i poleceń przelewu natychmiastowego w euro oraz za prowadzenie rachunków płatniczych w euro;
- 2) odsetku poleceń przelewu natychmiastowego w euro, które zostały odrzucone, oddzielnie dla krajowych i transgranicznych transakcji płatniczych w euro, ze względu na zastosowanie ukierunkowanych finansowych środków ograniczających, o których mowa w art. 2 pkt 1e rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiającego wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 924/2009;
- 3) wolumenie i wartości poleceń przelewu natychmiastowego dotyczących krajowych i transgranicznych transakcji płatniczych w euro wykonanych przez dostawców w poprzednim roku kalendarzowym.

2. Powiadomienie, o którym mowa w ust. 1, jest sporządzone w ujednoliconym formacie zgodnie z wykonawczymi standardami technicznymi przyjętymi przez Komisję Europejską na podstawie art. 15 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiającego wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 924/2009.

3. KNF, corocznie, w terminie do dnia 9 października roku następnego, przekazuje Komisji Europejskiej oraz EUNB powiadomienie, o którym mowa w ust. 1.”;

⁶⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 84 z 20.03.2014, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 2024/886 z 19.03.2024.

4) w art. 9:

- a) w ust. 3 uchyla się pkt 1,
- b) w ust. 4a zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„W przypadku gdy uczestnik systemu płatności w rozumieniu art. 1 pkt 1 ustawy o ostateczności rozrachunku, o którym mowa w art. 15 tej ustawy, zezwala dostawcy, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–4, 6, 9 i 11, który nie jest uczestnikiem tego systemu, posiadającemu zezwolenie KNF lub wpisanemu do rejestru, lub będącemu unijną instytucją płatniczą lub unijną instytucją pieniądza elektronicznego wykonującą usługi płatnicze na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, na przekazywanie zleceń transferu za pośrednictwem tego systemu, zapewnia innemu dostawcy, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–4, 6, 9 i 11, posiadającemu zezwolenie KNF lub wpisanemu do rejestru, lub będącemu unijną instytucją płatniczą, lub unijną instytucją pieniądza elektronicznego wykonującą usługi płatnicze na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, na jego wniosek, taką samą możliwość ich przekazywania w sposób obiektywny, proporcjonalny i niedyskryminujący pozostałych dostawców usług płatniczych.”;

5) po art. 9 dodaje się art. 9a w brzmieniu:

„Art. 9a. 1. Instytucja płatnicza lub instytucja pieniądza elektronicznego, ubiegające się o uczestnictwo w systemach płatności w rozumieniu art. 1 pkt 1 ustawy o ostateczności rozrachunku, o których mowa w art. 15 tej ustawy, oraz uczestniczące w tych systemach, posiadają i aktualizują:

- 1) opis środków podjętych w celu ochrony środków pieniężnych użytkowników;
- 2) opis zasad zarządzania i mechanizmów kontroli wewnętrznej w odniesieniu do usług płatniczych lub usług w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego, w tym procedur dotyczących podejmowania decyzji, procedur zarządzania ryzykiem i procedur księgowych;
- 3) opis rozwiązań w zakresie korzystania z usług technologii informacyjno-komunikacyjnych, stosowanych zgodnie z art. 6 i art. 7 rozporządzenia 2022/2554;
- 4) plan likwidacji na wypadek upadłości, dostosowany do przewidywanej wielkości i modelu biznesowego instytucji płatniczej lub instytucji pieniądza elektronicznego.

2. W przypadku gdy instytucja płatnicza lub instytucja pieniądza elektronicznego chronią środki pieniężne użytkowników przez ich deponowanie w sposób określony odpowiednio w art. 78 ust. 1 pkt 2 lit. a lub art. 132n ust. 1 pkt 2 lit. a lub inwestowanie

zgodnie z przepisami wykonawczymi wydanymi odpowiednio na podstawie art. 79 lub art. 132o, opis, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, zawiera:

- 1) opis polityki inwestycyjnej zapewniającej, aby wybrane aktywa były płynne, bezpieczne oraz obciążone niskim ryzykiem;
- 2) wskazanie liczby osób posiadających dostęp do rachunku przeznaczonego do ochrony środków pieniężnych użytkowników oraz funkcje tych osób;
- 3) opis procesu podejmowania decyzji zapewniającego ochronę środków pieniężnych użytkowników przed roszczeniami wierzycieli instytucji płatniczej lub instytucji pieniądza elektronicznego, w szczególności w przypadku niewypłacalności instytucji płatniczej lub instytucji pieniądza elektronicznego.

3. Do opisu, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, załącza się:

- 1) wzór umowy z podmiotem prowadzącym rachunek, o którym mowa odpowiednio w art. 78 ust. 1 pkt 2 lit. a lub art. 132n ust. 1 pkt 2 lit. a;
- 2) oświadczenie o zgodności z zasadami ochrony środków pieniężnych użytkowników, o których mowa odpowiednio w art. 78 lub art. 132n.

4. W przypadku gdy krajowa instytucja płatnicza lub krajowa instytucja pieniądza elektronicznego chronią środki pieniężne w sposób określony odpowiednio w art. 78 ust. 2 lub art. 132n ust. 2, oraz w przypadku gdy unijna instytucja płatnicza lub unijna instytucja pieniądza elektronicznego chronią środki pieniężne w sposób określony w przepisach macierzystego państwa członkowskiego, opis, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, zawiera:

- 1) potwierdzenie, że umowa gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej albo umowa ubezpieczenia nie została zawarta z zakładem ubezpieczeń, bankiem krajowym, instytucją kredytową, oddziałem instytucji kredytowej lub oddziałem banku zagranicznego, które należą do tej samej grupy co instytucja płatnicza lub instytucja pieniądza elektronicznego;
- 2) informacje na temat procesu uzgodnień służących zapewnieniu, aby umowa gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej albo umowa ubezpieczenia były wystarczające do wypełnienia przez cały czas obowiązków instytucji płatniczej lub instytucji pieniądza elektronicznego w zakresie ochrony środków pieniężnych;
- 3) wskazanie czasu trwania i warunków odnowienia ochrony ubezpieczeniowej lub gwarancyjnej.

5. W przypadku, o którym mowa w ust. 4, do opisu, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, załącza się kopię umowy gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej albo umowy ubezpieczenia lub kopię projektów tych umów.

6. Opis, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, zawiera informacje wskazujące, że przyjęte zasady zarządzania, mechanizmy kontroli wewnętrznej i rozwiązania w zakresie korzystania z technologii informacyjno-komunikacyjnych są proporcjonalne, odpowiednie, należyte i adekwatne, a w przypadku zasad zarządzania i mechanizmów kontroli wewnętrznej opis zawiera ponadto:

- 1) informacje o zidentyfikowanych ryzykach, w tym ich rodzaju, oraz procedurach służących ocenie ryzyk i zapobiegania im;
- 2) procedury przeprowadzania stałych i okresowych kontroli, w tym częstotliwość kontroli i zasoby przydzielone do tych kontroli;
- 3) procedury księgowe dotyczące rejestracji i procedury zgłaszania informacji finansowych do KNF i Generalnego Inspektora Informacji Finansowej zgodnie z ustawą z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2025 r. poz. 644 i 1669), zwaną dalej „ustawą o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy”;
- 4) wskazanie osób odpowiedzialnych za funkcje kontroli wewnętrznej, w tym za kontrolę zgodności oraz za przeprowadzanie stałych i okresowych kontroli, a także dane identyfikacyjne tych osób obejmujące imię i nazwisko, ich adres zamieszkania oraz aktualny życiorys;
- 5) wskazanie osoby odpowiedzialnej za procesy zarządzania i mechanizmy kontroli wewnętrznej, niebędącej biegłym rewidentem;
- 6) wskazanie osób zarządzających oraz wchodzących w skład organu nadzoru lub komisji rewizyjnej – w przypadku gdy taki organ nadzoru lub komisja zostały powołane, oraz dane identyfikacyjne tych osób obejmujące imię i nazwisko oraz ich adres zamieszkania;
- 7) sposób monitorowania i kontroli funkcji powierzanych w ramach outsourcingu kontroli wewnętrznej;
- 8) sposób monitorowania i kontroli czynności dokonywanych przez agentów i oddziały – w przypadku prowadzenia działalności za pośrednictwem agentów lub posiadania oddziałów;

9) zasady zarządzania grupą – w przypadku gdy instytucja płatnicza lub instytucja pieniądza elektronicznego są jednostkami zależnymi podmiotu regulowanego w państwie członkowskim innym niż Rzeczpospolita Polska.

7. Plan likwidacji, o którym mowa w ust. 1 pkt 4, zawiera opis środków ograniczających ryzyko na wypadek zakończenia świadczenia usług płatniczych lub prowadzenia działalności w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego, zapewniających realizację oczekujących transakcji płatniczych lub czynności w zakresie pieniądza elektronicznego i rozwiązanie obowiązujących umów.

8. Instytucja płatnicza lub instytucja pieniądza elektronicznego, o których mowa w ust. 1, na żądanie podmiotu prowadzącego system płatności przedstawiają opinię właściwego organu nadzorczego albo inny równoważny dokument wydany lub opracowany na podstawie przepisów obowiązujących w macierzystym państwie członkowskim dotyczące spełnienia wymogów określonych w ust. 1–7.

9. W przypadku ubiegania się o uczestnictwo lub w związku z uczestnictwem w systemie, o którym mowa w ust. 1, na wniosek krajowej instytucji płatniczej lub krajowej instytucji pieniądza elektronicznego, KNF wydaje opinię w zakresie zgodności działalności krajowej instytucji płatniczej lub krajowej instytucji pieniądza elektronicznego z przepisami ust. 1–7.

10. Wniosek, o którym mowa w ust. 9, zawiera dokumenty i informacje potwierdzające zgodność działalności wnioskodawcy z przepisami ust. 1–7.

11. KNF może żądać od krajowej instytucji płatniczej lub krajowej instytucji pieniądza elektronicznego przedstawienia dodatkowych dokumentów lub informacji niezbędnych do wydania opinii, o której mowa w ust. 9.”;

6) w art. 14:

a) w ust. 1 skreśla się wyrazy „(Dz. Urz. UE L 94 z 30.03.2012, str. 22, z późn. zm.)”,

b) dodaje się ust. 12–19 w brzmieniu:

„12. Czynności podejmowane przez KNF w zakresie nadzoru nad przestrzeganiem przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiającego wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 924/2009 przez dostawców, o których mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–4, 6, 9 i 11, polegają w szczególności na:

1) monitorowaniu przestrzegania przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r.

ustanawiającego wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 924/2009;

- 2) przeciwdziałaniu próbom naruszenia zakazów lub ograniczeń określonych w art. 5a–5d rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiającego wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 924/2009.

13. W przypadku gdy dostawca, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–4, 6, 9 i 11, nie wykonuje lub nienależyte wykonuje obowiązki i nie przestrzega zakazów lub ograniczeń, o których mowa w art. 5a–5d rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiającego wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 924/2009, KNF może, w drodze decyzji:

- 1) nałożyć na tego dostawcę karę pieniężną do wysokości 10% łącznych przychodów netto z tytułu świadczenia usług płatniczych wykazanych w jego ostatnim zbadanym sprawozdaniu finansowym, a w przypadku braku obowiązku badania sprawozdania finansowego – do wysokości 10% przychodu wykazanego w ostatnim zatwierdzonym sprawozdaniu finansowym, a w przypadku gdy dostawca jest jednostką zależną jednostki dominującej w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 37 ustawy o rachunkowości lub jednostki, która skutecznie wywiera znaczący wpływ na tę jednostkę, do wysokości 10% przychodu wynikającego ze skonsolidowanego sprawozdania finansowego jednostki dominującej najwyższego szczebla osiągniętego w poprzednim roku obrotowym;
- 2) nałożyć na osobę, która w okresie, w którym nastąpiło naruszenie, pełniła funkcję osoby zarządzającej, bezpośrednio odpowiedzialnej za stwierdzone nieprawidłowości, albo była bezpośrednio odpowiedzialna za nadzór nad obszarem, w którym stwierdzono nieprawidłowości, karę pieniężną do wysokości 21 500 000 zł.

14. Przepisu ust. 13 nie stosuje się do naruszenia przez dostawcę wymogu dotyczącego zapewnienia posiadania zdolności odbiorczej, o którym mowa w art. 5a ust. 1 akapit drugi rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr

260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiającego wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 924/2009, w przypadku, o którym mowa w art. 11 ust. 1c tego rozporządzenia.

15. Przy ustalaniu wysokości kar pieniężnych, o których mowa w ust. 13, KNF uwzględnia w szczególności:

- 1) rodzaj i wagę naruszenia przepisów art. 5a–5d rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiającego wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 924/2009;
- 2) wpływ naruszenia przepisów, o których mowa w pkt 1, na prawidłowe funkcjonowanie rynku usług płatniczych;
- 3) rozmiar prowadzonej działalności;
- 4) sytuację finansową dostawcy, który dokonał naruszenia;
- 5) stopień przyczynienia się dostawcy do powstałego naruszenia;
- 6) skalę korzyści uzyskanych przez dostawcę lub strat przez niego unikniętych, o ile można te korzyści lub straty ustalić.

16. W przypadku stwierdzenia okoliczności wskazujących na możliwość wystąpienia zagrożenia niewykonania lub nienależytego wykonania przez dostawców, o których mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–4, 6, 9 i 11, obowiązków określonych w art. 5a–5d rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiającego wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 924/2009, KNF może także skierować do dostawcy zalecenia.

17. Zalecenia, o których mowa w ust. 16, są sporządzane w formie pisemnej:

- 1) w postaci papierowej i opatrywane podpisem własnoręcznym albo
- 2) w postaci elektronicznej i opatrywane kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym lub kwalifikowaną pieczęcią elektroniczną KNF ze wskazaniem w treści pisma osoby opatrującej pismo pieczęcią.

18. Zalecenia sporządzone w sposób, o którym mowa w ust. 17 pkt 2, doręcza się na adres doręczeń elektronicznych.

19. W przypadku stwierdzenia naruszenia, o którym mowa w art. 5a–5d rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiającego wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 924/2009, dokonanego przez unijną instytucję płatniczą lub unijną instytucję pieniądza elektronicznego, przepisy art. 107 ust. 1 i 3–8 stosuje się odpowiednio.”;

7) w art. 34c:

- a) w ust. 3 po wyrazach „100 000 zł” dodaje się wyrazy „, , chyba że naruszenie dotyczy przepisów art. 5a–5d rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiającego wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 924/2009”;
- b) po ust. 3 dodaje się ust. 3a i 3b w brzmieniu:

„3a. W przypadku nieusunięcia naruszeń, o których mowa w ust. 1, dotyczących art. 5a–5d rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiającego wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 924/2009, lub w przypadku braku odpowiedzi na wezwanie, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, dotyczących tych naruszeń, KNF może, w drodze decyzji, nałożyć na użytkownika, o którym mowa w ust. 1:

- 1) który jest osobą prawną lub jednostką organizacyjną niebędącą osobą prawną – karę pieniężną do wysokości 10% łącznych przychodów netto z tytułu świadczenia usług płatniczych wykazanych w jego ostatnim zbadanym sprawozdaniu finansowym, a w przypadku braku obowiązku badania sprawozdania finansowego – do wysokości 10% przychodu wykazanego w ostatnim zatwierdzonym sprawozdaniu finansowym;
- 2) który jest osobą fizyczną – karę pieniężną do wysokości 21 500 000 zł.

3b. Przepisu ust. 3a nie stosuje się do naruszenia przez użytkownika, o którym mowa w ust. 1, wymogu dotyczącego zapewnienia posiadania zdolności odbiorczej, o którym mowa w art. 5a ust. 1 akapit drugi rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiającego wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 924/2009, w okolicznościach, o których mowa w art. 11 ust. 1c tego rozporządzenia.”;

- c) w ust. 4 wyrazy „ust. 3” zastępuje się wyrazami „ust. 3 i 3a”;
- 8) w art. 59ic:
 - a) w ust. 7 w pkt 1 po wyrazach „w art. 59ia ust. 3” dodaje się wyrazy „, chyba że konsument wykaże, że otrzymał od tego dostawcy informację o zamknięciu podstawowego rachunku płatniczego”,
 - b) w ust. 8 wyrazy „w tym z przepisami ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2023 r. poz. 1124, z późn. zm.¹²⁾), zwanej dalej „ustawą o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy”” zastępuje się wyrazami „w tym z przepisami ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy”;
- 9) w art. 59im w ust. 3 w pkt 5 wyrazy „w pkt 1–3” zastępuje się wyrazami „w pkt 1, 2 i 4”;
- 10) w art. 78 w ust. 1 w pkt 2 lit. a otrzymuje brzmienie:
 - „a) składane na wyodrębnionym do tego celu rachunku bankowym w banku krajowym, instytucji kredytowej, oddziale banku zagranicznego lub banku centralnym państwa członkowskiego według uznania tego banku centralnego lub”;
- 11) w art. 132n w ust. 1 w pkt 2 lit. a otrzymuje brzmienie:
 - „a) składane na wyodrębnionym do tego celu rachunku bankowym w banku krajowym, instytucji kredytowej, oddziale banku zagranicznego lub banku centralnym państwa członkowskiego według uznania tego banku centralnego lub”.

Art. 8. W ustawie z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (Dz. U. z 2025 r. poz. 643 i 1069) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 2 po pkt 41a dodaje się pkt 41b w brzmieniu:
 - „41b) podmiot podlegający likwidacji:
 - a) osobę prawną mającą siedzibę w państwie członkowskim, której likwidację w ramach postępowania upadłościowego przewidziano w grupowym planie przymusowej restrukturyzacji lub planie przymusowej restrukturyzacji,
 - b) niebędący podmiotem podlegającym przymusowej restrukturyzacji podmiot należący do grupy podlegającej przymusowej restrukturyzacji, wobec którego w grupowym planie przymusowej restrukturyzacji nie przewidziano umorzenia lub konwersji instrumentów kapitałowych lub zobowiązań kwalifikowalnych;”;
- 2) w art. 72 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. W przypadku gdy z oszacowania, o którym mowa w art. 137 ust. 2 lub 3, wynika, że wartość netto podmiotu jest dodatnia, Fundusz może, w wyniku przeprowadzenia konwersji instrumentów kapitałowych lub zobowiązań kwalifikowalnych, dokonać procentowego zmniejszenia udziału dotychczasowych posiadaczy instrumentów, o których mowa w ust. 1 pkt 1, (rozwodnienie udziału).”;

- 3) w art. 89 po ust. 1a dodaje się ust. 1b w brzmieniu:

„1b. W przypadku, o którym mowa w ust. 1a, Fundusz określa terminy spełnienia przez bank wymogów, o których mowa w art. 97–99, z uwzględnieniem terminu wykonania zaleceń Komisji Nadzoru Finansowego, o których mowa w art. 133a ust. 5a ustawy – Prawo bankowe.”;

- 4) w art. 96b w ust. 2 w pkt 2 wyrazy „lub prowadzą” zastępuje się wyrazami „oraz prowadzą”;

- 5) w art. 97:

a) uchyla się ust. 2d,

b) po ust. 2d dodaje się ust. 2da–2de w brzmieniu:

„2da. W przypadku podmiotu podlegającego likwidacji Fundusz nie określa minimalnego poziomu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, o którym mowa w ust. 1. Przepisów art. 77 ust. 2 i art. 78a rozporządzenia nr 575/2013 nie stosuje się.

2db. Fundusz może określić minimalny poziom funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, o którym mowa w ust. 1, dla podmiotu podlegającego likwidacji, na poziomie indywidualnym, w wysokości wyższej niż kwota na pokrycie strat, uwzględniając w szczególności wpływ, jaki likwidacja tego podmiotu miałaby na ryzyko zarażania oraz stabilność finansową w systemie finansowym, w tym zdolność finansowania obowiązkowego systemu gwarantowania depozytów.

2dc. W przypadku, o którym mowa w ust. 2db, podmiot podlegający likwidacji, z wyłączeniem kasy, utrzymuje:

- 1) fundusze własne;
- 2) zobowiązania spełniające warunki, o których mowa w art. 72a rozporządzenia nr 575/2013, z wyjątkiem art. 72b ust. 2 lit. b i d tego rozporządzenia;
- 3) zobowiązania, o których mowa w art. 97a ust. 2.

2dd. Instrumenty funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych wyemitowane przez podmiot zależny będący podmiotem podlegającym likwidacji,

dla którego Fundusz nie określił minimalnego poziomu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, nie podlegają odliczeniu na podstawie art. 72e ust. 5 rozporządzenia nr 575/2013.

2de. Podmiot krajowy oraz podmiot, o którym mowa w art. 64 pkt 2 lit. b–d, będący podmiotem zależnym podmiotu podlegającego przymusowej restrukturyzacji lub podmiotu z państwa trzeciego, który byłby podmiotem podlegającym przymusowej restrukturyzacji gdyby miał siedzibę na terytorium państwa członkowskiego, niebędący podmiotem podlegającym przymusowej restrukturyzacji, odlicza, zgodnie z art. 72e ust. 5 rozporządzenia 575/2013, instrumenty funduszy własnych w podmiotach zależnych, które wchodzą w skład tej samej grupy podlegającej przymusowej restrukturyzacji i są podmiotami podlegającymi likwidacji, dla których Fundusz nie określił minimalnego poziomu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, jeżeli łączna kwota tych instrumentów jest równa co najmniej 7% łącznej kwoty jego funduszy własnych i zobowiązań spełniających warunki, o których mowa w art. 98 ust. 21, obliczanych co roku według stanu na dzień 31 grudnia jako średnia z poprzednich 12 miesięcy.”;

6) w art. 98:

a) po ust. 2h dodaje się ust. 2ha–2hc w brzmieniu:

„2ha. Fundusz może zobowiązać podmiot zależny, o którym mowa w ust. 2g lub 2h, do spełniania wymogu, o którym mowa w art. 97 ust. 1, na zasadzie skonsolidowanej, jeżeli łącznie są spełnione następujące warunki:

1) podmiot ten spełnia jeden z następujących warunków:

a) jego bezpośrednim podmiotem dominującym jest podmiot podlegający przymusowej restrukturyzacji, przy czym:

- podmiot podlegający przymusowej restrukturyzacji jest unijną dominującą finansową spółką holdingową lub unijną dominującą finansową spółką holdingową o działalności mieszanej,
- podmiot podlegający przymusowej restrukturyzacji nie jest bezpośrednim podmiotem dominującym wobec żadnego innego podmiotu ani podmiotu zależnego będącego instytucją, które są objęte wymogiem, o którym mowa w art. 97 ust. 1,
- zarówno ten podmiot, jak i podmiot podlegający przymusowej restrukturyzacji mają siedzibę w Rzeczypospolitej Polskiej i są częścią tej samej grupy podlegającej przymusowej restrukturyzacji,

- dokonanie przez ten podmiot odliczeń na podstawie art. 72e ust. 5 rozporządzenia nr 575/2013 wywarłoby nieproporcjonalny wpływ na ten podmiot,
 - b) podlega, wyłącznie na zasadzie skonsolidowanej, dodatkowemu wymogowi w zakresie funduszy własnych, o którym mowa w art. 138 ust. 2 pkt 2 ustawy – Prawo bankowe – w przypadku banku, albo o którym mowa w art. 110y ust. 3 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi – w przypadku domu maklerskiego, a ustalenie, na zasadzie skonsolidowanej, wymogu, o którym mowa w art. 97 ust. 1, nie doprowadzi do zawyżenia potrzeb, o których mowa w art. 97 ust. 2 pkt 2, w zakresie dokapitalizowania grupy, w której skład wchodzi podmioty objęte konsolidacją podmiotu, w szczególności w przypadku gdy w tej samej grupie przeważają podmioty podlegające likwidacji;
- 2) spełnienie wymogu, o którym mowa w art. 97 ust. 1, na zasadzie skonsolidowanej, nie narusza w istotny sposób:
- a) wykonalności i wiarygodności strategii przymusowej restrukturyzacji grupy podlegającej przymusowej restrukturyzacji,
 - b) zdolności tego podmiotu do spełniania wymogów w zakresie funduszy własnych, o których mowa w art. 92–98 rozporządzenia nr 575/2013, po umorzeniu lub konwersji instrumentów kapitałowych lub zobowiązań kwalifikowalnych,
 - c) adekwatności wewnętrznego mechanizmu przeniesienia strat i dokapitalizowania, w tym umorzenia lub konwersji instrumentów kapitałowych lub zobowiązań kwalifikowalnych tego podmiotu lub innych podmiotów, które wchodzi w skład grupy podlegającej przymusowej restrukturyzacji.

2hb. Podmiot zależny, o którym mowa w ust. 2g lub 2h, zobowiązany do spełniania wymogu, o którym mowa w art. 97 ust. 1, na zasadzie skonsolidowanej zgodnie z ust. 2ha, zalicza do kwoty funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych zobowiązania, o których mowa w ust. 2l pkt 1, które zostały wyemitowane przez podmiot zależny mający siedzibę w państwie członkowskim objęty konsolidacją tego podmiotu zależnego, na rzecz:

- 1) podmiotu podlegającego przymusowej restrukturyzacji oraz zostały nabyte bezpośrednio przez ten podmiot lub za pośrednictwem innych podmiotów,

które wchodzi w skład tej samej grupy podlegającej przymusowej restrukturyzacji i nie są objęte konsolidacją tego podmiotu zależnego;

- 2) akcjonariusza tego podmiotu zależnego, który nie wchodzi w skład tej samej grupy podlegającej przymusowej restrukturyzacji.

2hc. Wartość zobowiązań zaliczonych do kwoty funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych zgodnie z ust. 2hb nie może przekraczać kwoty stanowiącej różnicę pomiędzy kwotą minimalnego poziomu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, do którego utrzymywania jest obowiązany podmiot zależny objęty konsolidacją, a kwotą zobowiązań wyemitowanych przez ten podmiot zależny objęty konsolidacją na rzecz podmiotu zobowiązanego do spełniania wymogu, o którym mowa w art. 97 ust. 1, na zasadzie skonsolidowanej zgodnie z ust. 2ha, nabytych przez ten podmiot bezpośrednio albo pośrednio przez inne podmioty, które wchodzi w skład tej samej grupy podlegającej przymusowej restrukturyzacji, objętych konsolidacją tego podmiotu, powiększoną o kwotę funduszy własnych tego podmiotu zależnego objętego konsolidacją wyemitowanych zgodnie z ust. 2l pkt 2.”,

- b) w ust. 2n pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) gwarancja jest zabezpieczona w sposób określony w umowie o ustanowienie zabezpieczenia finansowego, o której mowa w art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 2 kwietnia 2004 r. o niektórych zabezpieczeniach finansowych (Dz. U. z 2024 r. poz. 294), w wysokości co najmniej 50%;”;

- 7) w art. 99a:

- a) w ust. 6 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Podmiot, z wyłączeniem podmiotu podlegającego likwidacji, który nie jest obowiązany do utrzymywania minimalnego poziomu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, nie rzadziej niż raz w roku, zamieszcza na swojej stronie internetowej, według stanu na koniec roku poprzedzającego, informacje dotyczące:”,

- b) ust. 9 otrzymuje brzmienie:

„9. Fundusz może wyznaczyć podmiotowi podlegającemu likwidacji, dla którego określił minimalny poziom funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych na podstawie art. 97 ust. 2db, termin przekazywania informacji, o których mowa w ust. 1, oraz termin zamieszczania na stronie internetowej informacji, o których mowa w ust. 6, inne niż terminy określone odpowiednio w ust. 4 lub 6, a także może określić szczegółowy zakres informacji inny niż określony

w ust. 1 lub 6. Fundusz informuje ten podmiot o zakresie i terminach przekazywania lub zamieszczania informacji.”;

8) w art. 144b ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Krajowy podmiot dominujący posiadający podmiot zależny z siedzibą na terytorium państwa trzeciego zapewnia, że w umowach finansowych, dla których prawem właściwym jest prawo państwa trzeciego, zawieranych przez jego podmiot zależny, znajduje się zastrzeżenie, że wykonanie przez Fundusz uprawnień, o których mowa w art. 142–144a, nie może stanowić ważnego powodu rozwiązania tych umów przed terminem, zawieszenia ich wykonania lub zmiany, skorzystania z klauzuli kompensacyjnej lub prawa do potrącenia, lub prowadzenia egzekucji zabezpieczeń wierzytelności.”;

9) w art. 156:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Podjęcia przez Fundusz czynności, o których mowa w art. 70 ust. 1 pkt 1, art. 72 ust. 5, art. 80 ust. 3 i art. 95 ust. 1, 6 i 6a, wszczęcia przymusowej restrukturyzacji, powołania zarządu podmiotu w restrukturyzacji lub pełnomocników, o których mowa w art. 114 ust. 1, zawieszenia wykonania zobowiązań, o którym mowa w art. 144a ust. 1, oraz decyzji podejmowanych przez Fundusz w ramach przymusowej restrukturyzacji, a także skutków wystąpienia tych zdarzeń w odniesieniu do umów zawartych przez podmiot lub podmiot w restrukturyzacji, nie uznaje się za podstawę realizacji zabezpieczenia w rozumieniu art. 3 pkt 4 ustawy z dnia 2 kwietnia 2004 r. o niektórych zabezpieczeniach finansowych ani za ogłoszenie upadłości w rozumieniu art. 1 pkt 14 ustawy o ostateczności rozrachunku, jeżeli nadal są wypełniane istotne zobowiązania podmiotu lub podmiotu w restrukturyzacji wynikające z umowy, w tym zobowiązania do płatności i dostawy, a także zobowiązania do zapewnienia zabezpieczenia, z zastrzeżeniem art. 142, art. 144, art. 161 i art. 213.”,

b) w ust. 2 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Jeżeli istotne postanowienia umowy, w szczególności w zakresie dostawy, płatności i zabezpieczenia, są wykonywane przez podmiot, podmiot w restrukturyzacji lub podmioty grupy, której częścią jest ten podmiot lub ten podmiot w restrukturyzacji, wystąpienie zdarzeń, o których mowa w ust. 1, lub ich skutków, nie stanowią dla drugiej strony takiej umowy podstawy do:”,

c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Przepisy ust. 1 i 2 nie naruszają prawa do podjęcia działania, o którym mowa w ust. 2, jeżeli realizacja tego prawa następuje z przyczyn innych niż w związku z wystąpieniem zdarzeń, o których mowa w ust. 1, lub ich skutków.”;

10) w art. 204 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, Fundusz stosuje stopę konwersji wierzytelności zapewniającą, że wierzyciele nie poniosą strat większych niż te, które ponieśliby w postępowaniu upadłościowym.”;

11) w art. 206:

a) w ust. 1:

– pkt 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3) wynikających z posiadania przez podmiot w restrukturyzacji praw majątkowych lub środków pieniężnych należących do klientów, w tym zdeponowanych w ich imieniu przez fundusze inwestycyjne lub alternatywne fundusze inwestycyjne, pod warunkiem że tacy klienci podlegają ochronie na podstawie przepisów dotyczących postępowania upadłościowego;

4) wynikających ze stosunku powierniczego między podmiotem w restrukturyzacji a inną osobą (beneficjentem), pod warunkiem że taki beneficjent podlega ochronie na podstawie przepisów dotyczących postępowania upadłościowego lub prawa cywilnego;”;

– pkt 9 otrzymuje brzmienie:

„9) wobec organów realizujących zadania z zakresu zabezpieczenia społecznego w działach zabezpieczenia społecznego, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. Urz. UE L 166 z 30.04.2004, str. 1, z późn. zm.⁷⁾), w tym Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, a także organów realizujących zadania z zakresu

⁷⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 284 z 30.10.2009, str. 43, Dz. Urz. UE L 338 z 22.12.2010, str. 35, Dz. Urz. UE L 344 z 29.12.2010, str. 1, Dz. Urz. UE L 149 z 08.06.2012, str. 4, Dz. Urz. UE L 349 z 19.12.2012, str. 45, Dz. Urz. UE L 158 z 10.06.2013, str. 1, Dz. Urz. UE L 188 z 09.07.2013, str. 10, Dz. Urz. UE L 346 z 20.12.2013, str. 27, Dz. Urz. UE L 366 z 20.12.2014, str. 15, Dz. Urz. UE L 76 z 22.03.2017, str. 13, Dz. Urz. UE L 186 z 11.07.2019, str. 21 oraz Dz. Urz. UE L 338 z 15.10.2020, str. 18.

ubezpieczenia zdrowotnego i pomocy społecznej, pod warunkiem że takie zobowiązania są uprzywilejowane na podstawie odrębnych przepisów;”,

– pkt 11 otrzymuje brzmienie:

„11) wobec podmiotów, które wchodzi w skład tej samej grupy podlegającej przymusowej restrukturyzacji co podmiot w restrukturyzacji, będących jego podmiotami zależnymi, niebędących podmiotami podlegającymi przymusowej restrukturyzacji, niezależnie od terminu wymagalności tych zobowiązań.”,

b) ust. 1a otrzymuje brzmienie:

„1a. W przypadku zobowiązań, o których mowa w ust. 1 pkt 11, należących do kategorii zaspokajania należności, o których mowa w art. 440 ust. 2 pkt 6–10 ustawy – Prawo upadłościowe, ich umorzenie lub konwersja są dokonywane, o ile organy przymusowej restrukturyzacji właściwe dla podmiotów zależnych, mających siedzibę w państwie członkowskim innym niż Rzeczpospolita Polska i niebędących podmiotami podlegającymi przymusowej restrukturyzacji, poinformują Fundusz, że kwota wynikająca z zobowiązań i funduszy własnych, o których mowa w przepisach tego państwa członkowskiego implementujących art. 45f ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE ustanawiającej ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniającej dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 173 z 12.06.2014, str. 190, z późn. zm.⁸⁾), jest wystarczająca do realizacji preferowanej strategii przymusowej restrukturyzacji.”,

c) po ust. 1a dodaje się ust. 1b w brzmieniu:

„1b. W przypadku gdy podmiot krajowy należy do grupy podlegającej przymusowej restrukturyzacji i nie jest podmiotem podlegającym przymusowej

⁸⁾ Zmiany wymienionej dyrektywy zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 349 z 05.12.2014, str. 68, Dz. Urz. UE L 345 z 27.12.2017, str. 96, Dz. Urz. UE L 150 z 07.06.2019, str. 296, Dz. Urz. UE L 203 z 01.08.2019, str. 10, Dz. Urz. UE L 314 z 05.12.2019, str. 64, Dz. Urz. UE L 328 z 18.12.2019, str. 29, Dz. Urz. UE L 283 z 31.08.2020, str. 2, Dz. Urz. UE L 22 z 22.01.2021, str. 1, Dz. Urz. UE L 275 z 25.10.2022, str. 1, Dz. Urz. UE L 333 z 27.12.2022, str. 153, Dz. Urz. UE L 2023/2864 z 20.12.2023 oraz Dz. Urz. UE L 2024/1174 z 22.04.2024.

restrukturyzacji, Fundusz, na wniosek organu przymusowej restrukturyzacji właściwego dla podmiotu dominującego mającego siedzibę w państwie członkowskim innym niż Rzeczpospolita Polska, ustala, czy kwota funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych podmiotu krajowego, spełniających warunki, o których mowa w art. 98 ust. 21, jest wystarczająca do realizacji preferowanej strategii przymusowej restrukturyzacji.”;

12) w art. 222:

- a) w ust. 8 w pkt 3 skreśla się wyrazy „oraz instrumentów dających prawa do nabycia instrumentów dłużnych”,
- b) w ust. 10 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:
„Instrumenty i zobowiązania, w odniesieniu do których podmiot nie wykonał obowiązku, o którym mowa w ust. 1, nie są zaliczane do utrzymywanego przez podmiot minimalnego poziomu funduszy własnych lub zobowiązań kwalifikowalnych.”;

13) art. 339 otrzymuje brzmienie:

„Art. 339. 1. W przypadku wydania decyzji o nałożeniu kary, o której mowa w art. 79 ust. 1, art. 95 ust. 6, art. 175 ust. 6, art. 335, art. 336, art. 337a ust. 1 i art. 338, lub w przypadku zastosowania środków, o których mowa w art. 337a ust. 2 i 3, odpowiednio Komisja Nadzoru Finansowego albo Fundusz niezwłocznie powiadamiają Europejski Urząd Nadzoru Bankowego o nałożeniu tej kary lub zastosowaniu tych środków, a w przypadku gdy od tego rozstrzygnięcia złożono wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy lub wniesiono skargę do sądu administracyjnego, także o złożeniu takiego wniosku lub wniesieniu skargi i o wyniku ich rozpatrzenia.

2. W przypadku gdy rozstrzygnięcie w przedmiocie nałożenia kary, o której mowa w art. 79 ust. 1, art. 95 ust. 6, art. 175 ust. 6, art. 335, art. 336, art. 337a ust. 1 i art. 338, lub w przypadku zastosowania środków, o których mowa w art. 337a ust. 2 i 3, jest ostateczne, odpowiednio Komisja Nadzoru Finansowego albo Fundusz niezwłocznie zamieszczają na swojej stronie internetowej informację o nałożeniu tej kary lub zastosowaniu tych środków, w tym o rodzaju i charakterze naruszenia przepisów prawa, ze wskazaniem imienia i nazwiska osoby fizycznej lub nazwy (firmy) podmiotu, na których nałożono tę karę lub w stosunku do których zastosowano ten środek.

3. Odpowiednio Komisja Nadzoru Finansowego albo Fundusz dokonują publikacji informacji, o której mowa w ust. 2, w formie zanonimizowanej, w przypadku gdy:

- 1) osobą, na którą została nałożona kara, o której mowa w art. 79 ust. 1, art. 95 ust. 6, art. 175 ust. 6, art. 335, art. 336, art. 337a ust. 1 i art. 338, lub w stosunku do której zastosowano środek, o którym mowa w art. 337a ust. 2 i 3, jest osoba fizyczna, a ujawnienie jej imienia i nazwiska byłoby środkiem niewspółmiernym do wagi dokonanego naruszenia;
- 2) ujawnienie nazwy (firmy) podmiotu lub imienia i nazwiska osoby fizycznej stanowiłoby zagrożenie dla stabilności rynków finansowych lub zagroziłoby prowadzonemu postępowaniu karnemu lub postępowaniu w sprawach o przestępstwa skarbowe;
- 3) ujawnienie nazwy (firmy) podmiotu lub imienia i nazwiska osoby fizycznej wyrządziłoby niewspółmierną szkodę tej osobie lub podmiotowi.

4. Odpowiednio Komisja Nadzoru Finansowego albo Fundusz mogą uzupełnić informację o nałożeniu kary lub zastosowaniu środka, o którym mowa w art. 337a ust. 2 i 3, o nazwę (firmę) podmiotu albo imię i nazwisko osoby fizycznej, w przypadku gdy ustały przyczyny określone w ust. 3 pkt 1–3. Uzupełnienia nie dokonuje się po upływie roku od dnia publikacji tej informacji.

5. Informacje, o których mowa w ust. 2, są dostępne na stronie internetowej odpowiednio Komisji Nadzoru Finansowego albo Funduszu przez okres 5 lat od dnia publikacji, z tym że wskazanie imienia i nazwiska osoby fizycznej, na którą nałożono karę lub w stosunku do której zastosowano środek, o którym mowa w art. 337a ust. 2 i 3, przez okres nie dłuższy niż rok.”.

Art. 9. Do postępowań upadłościowych wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się art. 440 ust. 2 pkt 1 ustawy zmienianej w art. 4 w brzmieniu dotychczasowym.

Art. 10. Do podmiotu podlegającego likwidacji nie stosuje się przepisów art. 97 ust. 1 i art. 99a ust. 1 ustawy zmienianej w art. 8 oraz art. 99a ust. 6 ustawy zmienianej w art. 8, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, w odniesieniu do określonego dla tego podmiotu przez Bankowy Fundusz Gwarancyjny przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy minimalnego poziomu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, z wyjątkiem przypadku, o którym mowa w art. 97 ust. 2d zdanie drugie ustawy zmienianej w art. 8, w brzmieniu dotychczasowym. Przepisów art. 89 ustawy zmienianej w art. 8, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, i art. 91 ustawy zmienianej w art. 8 nie stosuje się.

Art. 11. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 15 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 3 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 15 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 3, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 12. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 7 pkt 2, 3, 6 i 7, które wchodzi w życie z dniem 9 stycznia 2027 r.

UZASADNIENIE

I. Potrzeba i cel wydania ustawy

W związku z koniecznością kompleksowego podejścia do transpozycji prawa UE proponuje się szereg rozwiązań mających na celu wdrożenie, uzupełnienie lub korektę wcześniejszego wdrożenia, a także zapewnienie ich stosowania. W odniesieniu do całości projektowanej ustawy wskazać należy, że reguluje ona funkcjonowanie poszczególnych typów instytucji finansowych, w różnym aspekcie ich funkcjonowania, w szczególności projektowane przepisy regulują funkcjonowanie banków jako podmiotów objętych obowiązkowym systemem gwarantowania depozytów oraz jako podmiotów występujących w roli dostawców usług płatniczych. Ponadto w znacznej części proponowane regulacje kierowane są przede wszystkim do podmiotów publicznych lub realizujących zadania publiczne, przy czym dotyczą one szeroko rozumianego nadzoru nad rynkiem finansowym i bezpieczeństwa na tym rynku, a zatem także, z operacyjnego punktu widzenia, dla adresatów tych regulacji i implikowanej przez nie konieczności dostosowania się, zasadne pozostaje ujęcie kompleksowe. Mając na uwadze wskazane powiązanie, proponuje się ujęcie tych rozwiązań w jednym akcie prawnym, co będzie bardziej transparentne i usprawni proces dostosowawczy.

Projektowana ustawa wprowadza przede wszystkim zmiany w ustawie z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (Dz. U. z 2025 r. poz. 643, z późn. zm.), dalej „ustawa o BFG”, w związku z koniecznością implementacji przepisów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1174 z dnia 11 kwietnia 2024 r. zmieniającej dyrektywę 2014/59/UE i rozporządzenie (UE) nr 806/2014 w odniesieniu do niektórych aspektów minimalnego wymogu w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych (Dz. Urz. UE L 2024/1174 z 22.04.2024), dalej „dyrektywa 2024/1174”, której termin wdrożenia upłynął z dniem 13 listopada 2024 r.

Zmiany wprowadzane w dyrektywie 2024/1174 wynikają z przeglądu funkcjonowania przepisów dotyczących niektórych aspektów minimalnego wymogu w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych (tzw. MREL), dokonanego przez Komisję Europejską (dalej „KE”) na mocy klauzuli przeglądowej wynikającej z rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2036 z dnia 19 października 2022 r. w sprawie zmiany rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i dyrektywy 2014/59/UE w odniesieniu do traktowania ostrożnościowego instytucji globalnych o znaczeniu systemowym, które realizują strategię restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wielu punktów kontaktowych, oraz w

odniesieniu do metod pośredniej subskrypcji instrumentów kwalifikujących się do spełnienia minimalnego wymogu w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych (Dz. Urz. UE L 275 z 25.10.2022, str. 1).

Dyrektywa 2024/1174 wprowadza przede wszystkim zmiany techniczne w mechanizmie ustalania i odliczeń MREL w relacjach jednostek zależnych i grup bankowych oraz znosi, co do zasady, konieczność ustalania MREL dla podmiotów niepodlegających przymusowej restrukturyzacji, dalej także „resolution”¹. Wdrożenie przepisów w aspekcie MREL w założeniu ma m.in. zapewnić, aby mechanizm odliczeń w relacjach jednostek zależnych i grup bankowych (struktury łańcuchowe) był proporcjonalny i nie stwarzał problemów z punktu widzenia równych warunków funkcjonowania dla różnych struktur grup bankowych.

W projekcie proponuje się także przepisy służące uzupełnieniu lub skorygowaniu wdrożenia niektórych przepisów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/879 z dnia 20 maja 2019 r. zmieniającej dyrektywę 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. w odniesieniu do zdolności do pokrycia strat i dokapitalizowania instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz dyrektywę 98/26/WE (Dz. Urz. UE L 150 z 07.06.2019, str. 296, z późn. zm.), dalej „dyrektywa BRR2”.

W związku z dokonaniem przez Komisję Europejską przeglądem transpozycji do polskiego porządku prawnego zmian w dyrektywie 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającej ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniającej dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 173 z 12.06.2014, str. 190, z późn. zm.), dalej „dyrektywa BRR1”, wprowadzonych w ramach dyrektywy BRR2, i wątpliwościami zidentyfikowanymi w tym procesie, w projekcie ustawy przewiduje się skorygowanie lub uzupełnienie niektórych przepisów. Zmiany te mają głównie charakter doprecyzowujący i w niewielkim stopniu ingerują w dotychczasową materię. Ponadto w projekcie zaproponowano przepisy uzupełniające transpozycję dyrektywy BRR1. Wskazane zmiany zapewnią pełną zbieżność prawa polskiego z prawem unijnym.

Ponadto projektowana ustawa:

¹ W Polsce mandat do pełnienia funkcji organu *resolution* otrzymał Bankowy Fundusz Gwarancyjny, dalej „Fundusz”.

- służy stosowaniu przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/886 z dnia 13 marca 2024 r. w sprawie zmiany rozporządzeń (UE) nr 260/2012 i (UE) 2021/1230 oraz dyrektyw 98/26/WE i (UE) 2015/2366 w odniesieniu do poleceń przelewu natychmiastowego w euro (Dz. Urz. UE L 2024/886 z 19.03.2024), dalej „rozporządzenie IPR”.

W 2017 r. pod auspicjami Europejskiej Rady do Spraw Płatności dostawcy usług płatniczych uzgodnili ogólnounijny schemat natychmiastowej realizacji poleceń przelewu w euro. Działania europejskiej branży płatności okazały się niewystarczające do zapewnienia wysokiego poziomu wykorzystania poleceń przelewu natychmiastowego w euro na poziomie UE. Stwierdzono, że jedynie powszechny i szybki wzrost wykorzystania tego rodzaju płatności może wyzwolić pełnowymiarowe efekty sieciowe poleceń przelewu natychmiastowego w euro, prowadzące do korzyści i wzrostu efektywności ekonomicznej dla użytkowników usług płatniczych i dostawców usług płatniczych, zmniejszenia koncentracji na rynku oraz zwiększenia konkurencji i wyboru płatności elektronicznych, w szczególności w przypadku płatności transgranicznych w punkcie interakcji.

W rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiającym wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniającym rozporządzenie (WE) nr 924/2009 (Dz. Urz. UE L 94 z 30.03.2012, str. 22, z późn. zm.), dalej „rozporządzenie SEPA”, określono wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro. Polecenia przelewu natychmiastowego w euro są stosunkowo nową kategorią poleceń przelewu w euro, która pojawiła się na rynku dopiero po przyjęciu rozporządzenia SEPA. Konieczne było zatem określenie na poziomie aktów prawnych UE szczególnych wymogów mających zastosowanie do poleceń przelewu natychmiastowego w euro, obok wymogów ogólnych mających zastosowanie do wszystkich poleceń przelewu, aby zapewnić właściwe funkcjonowanie i integrację rynku wewnętrznego.

W związku z powyższym na poziomie krajowym należy uregulować przepisy sankcyjne dotyczące nieprzestrzegania przepisów rozporządzenia IPR, umożliwić deponowanie przez instytucje płatnicze oraz instytucje pieniądza elektronicznego środków pieniężnych na odrębnym rachunku w Narodowym Banku Polskim (NBP), rozszerzyć pojęcie uczestnika w ustawie z dnia 24 sierpnia 2001 r. o ostateczności rozrachunku w systemach płatności i systemach rozrachunku papierów wartościowych oraz zasadach nadzoru nad tymi systemami (Dz. U. z 2024 poz. 585), dalej „ustawa o ostateczności rozrachunku”, oraz

wprowadzić zobowiązanie operatorów systemów płatności do kierowania się przy określaniu warunków uczestnictwa potrzebą zapewnienia sprawnego i bezpiecznego funkcjonowania systemu oraz potrzebą zapewnienia ostateczności rozrachunku realizowanych zleceń rozrachunku.

Niezbędne jest także wprowadzenie rozwiązania, zgodnie z którym, w przypadku gdy uczestnik wyznaczony na podstawie ustawy o ostateczności rozrachunku zezwala posiadającemu zezwolenie lub zarejestrowanemu dostawcy usług płatniczych, niebędącemu uczestnikiem systemu płatności, na przekazywanie zleceń transferu za pośrednictwem tego systemu, w momencie otrzymania wniosku dostawcy ma obowiązek zapewnienia mu możliwości przekazywania zleceń w sposób obiektywny, proporcjonalny i niedyskryminujący, tak jak w przypadku pozostałych dostawców, posiadających zezwolenie, lub dostawcom zarejestrowanym.

Rozporządzenie IPR ma w szczególności na celu:

- ✓ zwiększenie dostępności i powszechnego wykorzystania natychmiastowych poleceń przelewu w euro, tak aby zapewnić wszystkim użytkownikom usług płatniczych możliwość korzystania z natychmiastowych przelewów, co ma przynieść korzyści ekonomiczne i zwiększyć efektywność rynków płatniczych;
- ✓ ujednolicenie zasad i standardów, przez ustanowienie wspólnych zasad i wymogów dla przetwarzania natychmiastowych przelewów, tak aby zapewnić ich płynność, niezawodność i interoperacyjność w całej UE;
- ✓ ochronę użytkowników i zgodność z regulacjami, w szczególności zwiększenie ochrony użytkowników przed niezamierzonymi odbiorcami płatności oraz zapewnienie zgodności z unijnymi środkami ograniczającymi, w tym w zakresie zapobiegania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu;
- ✓ redukcję kosztów i barier dla transgranicznych płatności. W tym przypadku rozporządzenie IPR ma na celu zapewnienie, aby opłaty za natychmiastowe przelewy nie przekraczały opłat za tradycyjne przelewy, co ma na celu zwiększenie atrakcyjności tych usług i uniknięcie sprzeczności wymogów regulacyjnych;
- ✓ wspieranie innowacji i konkurencji, przez tworzenie korzystnych warunków dla rozwoju nowych produktów płatniczych, w tym mobilnych aplikacji płatniczych, oraz wspieranie wejścia nowych podmiotów na rynek, co ma zwiększyć konkurencję i wybór dla konsumentów. Rozporządzenie IPR ma także na celu zmniejszenie

koncentracji rynku usług płatniczych. Dodatkowo uwzględnia najnowsze innowacje i zmiany rynkowe, wspierając rozwój nowych produktów płatniczych;

- ✓ zapewnienie stabilności i integralności systemów płatniczych, tzn. umożliwienie krajowym instytucjom płatniczym i krajowym instytucjom pieniądza elektronicznego udziału w systemach płatności, co ma przyczynić się do równych warunków działania i zwiększenia stabilności rynków płatniczych;
 - ✓ poprawę efektywności ekonomicznej i finansowej przedsiębiorstw, ponieważ szybki przepływ środków finansowych pomiędzy rachunkami bankowymi w różnych krajach UE znacznie zwiększy efektywność gospodarki;
- służy zapewnieniu efektywnego stosowania przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1011 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie indeksów stosowanych jako wskaźniki referencyjne w instrumentach finansowych i umowach finansowych lub do pomiaru wyników funduszy inwestycyjnych i zmieniającego dyrektywy 2008/48/WE i 2014/17/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 596/2014 (Dz. Urz. UE L 171 z 29.06.2016, str. 1, z późn. zm.), dalej „rozporządzenie BMR”.

Wprowadzenie pozostałych zmian w regulacjach krajowych wynika z konieczności wyeliminowania pojedynczych, zidentyfikowanych luk prawnych oraz doprecyzowania przepisów, co do których zaistniały wątpliwości interpretacyjne dotyczące zapewnienia przez te przepisy pełnego stosowania rozporządzenia BMR. Jest także związane z koniecznością zapewnienia stosowania opublikowanego w dniu 19 maja 2025 r. rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2025/914 z dnia 7 maja 2025 r. w sprawie zmiany rozporządzenia (UE) 2016/1011 w odniesieniu do zakresu stosowania przepisów dotyczących wskaźników referencyjnych, stosowania w Unii wskaźników referencyjnych opracowywanych przez administratora mającego siedzibę lub miejsce zamieszkania w państwie trzecim oraz niektórych wymogów sprawozdawczych (Dz. Urz. UE L 2025/914), dalej „rozporządzenie 2025/914”.

II. Szczegółowe omówienie przepisów ustawy

1) Zmiany w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. 2024 r. poz. 1646, z późn. zm.), dalej „ustawa – Prawo bankowe”

Art. 1 pkt 1 (zmiana w odnośniku nr 1 do tytułu ustawy – Prawo bankowe)

Zmiana ma na celu uzupełnienie odnośnika nr 1 do tytułu ustawy – Prawo bankowe o wskazanie informacji w zakresie wdrożenia dyrektywy BRR1.

Art. 1 pkt 2 (dodanie ust. 9 w art. 142 ustawy – Prawo bankowe)

Zmiana polega na wprowadzeniu przepisu analogicznego do art. 156 ust. 1 ustawy o BFG, tj. możliwości podjęcia przez KNF określonych działań w ramach wczesnej interwencji. Zapewni to pełną implementację art. 68 ust. 1 i 3 dyrektywy BRR1 dotyczącego wyłączenia niektórych warunków umownych w ramach wczesnej interwencji i przymusowej restrukturyzacji w odniesieniu do stosowania „środka w zakresie zapobiegania kryzysom”.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 101 dyrektywy BRR1 środki w zakresie zapobiegania kryzysom oznaczają „wykonanie uprawnień w celu bezpośredniego usunięcia niedociągnięć lub przeszkód w możliwości dokonania naprawy na mocy art. 6 ust. 6, wykonanie uprawnień w celu ograniczenia lub usunięcia przeszkód w możliwości przeprowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na mocy art. 17 lub 18, zastosowanie wszelkich środków wczesnej interwencji na mocy art. 27, wyznaczenie tymczasowego administratora na mocy art. 29 lub wykonanie uprawnienia do umorzenia lub konwersji na mocy art. 59”.

Z tego względu konieczne jest uzupełnienie krajowej transpozycji prawodawstwa unijnego zarówno o zmiany w art. 156 ustawy o BFG, jak zmiany na poziomie ustaw sektorowych w zakresie uprawnień KNF w stosunku do nadzorowanych podmiotów.

2) Zmiana w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o Narodowym Banku Polskim (Dz. U. z 2022 poz. 2025), dalej „ustawa o NBP”

Art. 2 pkt 1 (dodanie odnośnika nr 1 do tytułu ustawy o NBP)

Zmiana ma na celu dodanie odnośnika nr 1 do tytułu ustawy o NBP ze wskazaniem informacji w zakresie wdrożenia dyrektywy.

Art. 2 pkt 2 (dodanie pkt 3c w art. 51 ust. 1 ustawy o NBP)

Projektowany przepis stanowi transpozycję rozporządzenia IPR, które w art. 3 zmienia treść m.in. art. 10 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego (Dz. Urz. UE L 337 z 23.12.2015, str. 35), dalej „dyrektywa PSD2”, przez dodanie możliwości zdeponowania przez instytucje płatnicze, dalej „IP”, oraz instytucje pieniądza elektronicznego, dalej „IPE”, środków pieniężnych na odrębnym rachunku w banku centralnym, którym w Polsce jest NBP. Zdeponowanie tych środków na rachunku NBP jest możliwe za zgodą Prezesa NBP.

Wskazane wyżej środki, zgodnie z pierwotnym brzmieniem dyrektywy PSD2 oraz obecnie obowiązujących przepisów ustawy o usługach płatniczych, nie są w żadnym momencie łączone

ze środkami pieniężnymi IP oraz IPE. W przypadku gdy na koniec dnia roboczego następującego po dniu otrzymania tych środków pieniężnych nadal znajdują się one w posiadaniu IP lub IPE i nie zostały jeszcze dostarczone odbiorcy ani nie dokonano ich transferu do innego dostawcy usług płatniczych, są składane na wyodrębnionym do tego celu rachunku bankowym w banku krajowym, instytucji kredytowej lub oddziale banku zagranicznego lub są inwestowane w bezpieczne, płynne aktywa o niskim ryzyku, deponowane na wyodrębnionym do tego celu rachunku.

Proponowana zmiana art. 51 ust. 1 ustawy o NBP stanowi rozszerzenie katalogu możliwości deponowania ww. środków o nową pozycję – rachunek prowadzony przez NBP. Zmiana ta oznacza zwiększenie możliwości wyboru sposobu deponowania środków przez IP oraz IPE, co prowadzi do powiększenia ram prawnych funkcjonowania tych istotnych podmiotów sektora płatniczego przez umożliwienie dokonywania wyboru zgodnie z przyjętym modelem biznesowym.

3) Zmiany w ustawie o ostateczności rozrachunku

Art. 3 pkt 1 (zmiana w odnośniku nr 1 do tytułu ustawy o ostateczności rozrachunku)

Zmiana ma na celu aktualizację odnośnika nr 1 do tytułu ustawy o ostateczności rozrachunku w zakresie informacji o wdrożeniu dyrektywy.

Art. 3 pkt 2 (zmieniany art. 1 ustawy o ostateczności rozrachunku)

Projektowany art. 1 ustawy o ostateczności rozrachunku wprowadza zmiany w słowniczku przez rozszerzenie pkt 5 lit. l o odniesienie do systemów płatności wymienionych w art. 15 tej ustawy.

Proponowany art. 1 pkt 9 rozszerza pojęcie uczestnika o podmiot prowadzący system lub członka rozliczającego CCP (ang. *CCP – Central counterparty*), który uzyskał zezwolenie zgodnie z art. 17 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji (Dz. Urz. UE L 201 z 27.07.2012, str. 1, z późn. zm.).

Proponowane zmiany wynikają z rozszerzenia zakresu pojęć uczestnika oraz instytucji w dyrektywie 98/26/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 maja 1998 r. w sprawie zamknięcia rozliczeń w systemach płatności i rozrachunku papierów wartościowych (Dz. Urz.

UE L 166 z 11.06.1998, str. 45, z późn. zm.), dalej „dyrektywa 98/26/WE”, wprowadzane przepisami art. 4 rozporządzenia IPR.

Art. 3 pkt 3 (zmieniany art. 2a ustawy o ostateczności rozrachunku)

Projektowany przepis wprowadza możliwość uznania uczestników pośrednich za uczestników pośrednich – zarówno wobec Prezesa NBP w odniesieniu do systemów płatności, jak i KNF w odniesieniu do systemów rozrachunku papierów wartościowych, w przypadku ryzyka systemowego. Zmiana art. 2a ustawy o ostateczności rozrachunku wynika z nowego brzemienia art. 2 lit. f dyrektywy 98/26/WE.

Art. 3 pkt 4 (dodawany art. 14a w ustawie o ostateczności rozrachunku)

Proponowany art. 14a w ustawy o ostateczności rozrachunku wprowadza zobowiązanie operatorów systemów płatności do kierowania się przy określaniu warunków uczestnictwa potrzebą zapewnienia sprawnego i bezpiecznego funkcjonowania systemu oraz potrzebą zapewnienia ostateczności rozrachunku realizowanych zleceń rozrachunku.

Projektowany przepis ust. 1 stanowi, że podmiot prowadzący system płatności określa zasady funkcjonowania tego systemu, kryteria przystąpienia do tego systemu oraz warunki uczestnictwa w tym systemie, przy jednoczesnym uwzględnieniu potrzeby zapewnienia sprawnego i bezpiecznego funkcjonowania systemu oraz ostateczności rozrachunku zleceń realizowanych w tym systemie.

W odniesieniu do systemów prowadzonych przez NBP kryteria i warunki uczestnictwa w tych systemach oraz zasady ich funkcjonowania są kształtowane zgodnie z art. 51 ustawy o NBP. Proponuje się, aby dla oceny spełniania kryteriów i warunków uczestnictwa w tym systemie, NBP mógł żądać, jeżeli to uzasadnione, odpowiednich dokumentów od podmiotu ubiegającego się o uczestnictwo lub uczestniczącego w takim systemie, także wydanych przez odpowiednie organy.

Potrzeba uwzględnienia takiego przepisu związana jest z tym, że kryteria i warunki uczestnictwa w systemach prowadzonych przez NBP powinny być ustalane w sposób uwzględniający realizację ustawowych zadań NBP.

Ustawodawca europejski, powołując się w zdaniu wstępnym art. 35a ust. 1 PSD2 na potrzebę zabezpieczenia stabilności i integralności wyznaczonych systemów płatności, przewidział w ust. 2 art. 35a PSD2 jedynie zasadność określenia procedury oceny zgodności z wymogami ust. 1, tj. wymogami dotyczącymi, co do zasady, ochrony środków użytkowników usług płatniczych. Niemniej w zakresie związanym z uczestnictwem w tych systemach płatności

zasadnicze znaczenie mają kwestie związane z innymi zagadnieniami, takimi jak należyte wypełnianie obowiązków związanych z przeciwdziałaniem praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu.

Znajduje to potwierdzenie w stanowisku Komisji Europejskiej wyrażonym w czasie warsztatów w dniu 29 maja 2024 r. poświęconych przepisom rozporządzenia IPR². Komisja Europejska stwierdziła, że podmioty niebankowe mogą stać się uczestnikami wyznaczonych systemów płatności pod warunkiem zapewnienia zgodności z art. 35a PSD2 oraz spełniania zasad dostępu do tych systemów. Z tego względu, z punktu widzenia zapewnienia bezpiecznego i sprawnego funkcjonowania systemów płatności prowadzonych przez NBP, istotne jest wyposażenie banku centralnego w możliwość zwracania się do podmiotów ubiegających się o uczestnictwo lub uczestniczących w tych systemach o dostarczenie dokumentów, na podstawie których możliwa będzie ocena spełniania przez dany podmiot wybranych kryteriów uczestnictwa.

Art. 3 pkt 5 (zmieniany art. 15 ust. 2 i 3 ustawy o ostateczności rozrachunku)

Projektowane przepisy art. 15 ust. 2 i 3 ustawy o ostateczności rozrachunku mają na celu objęcie nowymi wymogami określonymi w projektowanym art. 14a ustawy o ostateczności rozrachunku, tj. tzw. wyznaczonych systemów w rozumieniu dyrektywy 98/26/WE.

Projektowana nowelizacja wskazanych przepisów ma również na celu zmianę podstawy prawnej delegacji ustawowej do wydania rozporządzenia przez ministra właściwego do spraw instytucji finansowych wskazującego systemy inne niż w art. 15 ust. 1, w których istnieje ryzyko wystąpienia ryzyka systemowego, uwzględniając konieczność zapewnienia stabilności i bezpieczeństwa systemów płatności. Wydanie wskazanego rozporządzenia nastąpi po zasięgnięciu opinii Prezesa NBP oraz KNF. Na skutek zmian wprowadzonych projektem, podstawą prawną do wydania rozporządzenia będzie znowelizowany ust. 3 w art. 15 zamiast dotychczasowego ust. 2. Zgodnie z proponowanym art. 11 projektu, dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 15 ust. 2 ustawy zmienianej w przedmiotowym artykule zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 15 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 3, w brzmieniu nadanym niniejszym projektem, nie dłużej jednak niż przez 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszego projektu ustawy.

² https://finance.ec.europa.eu/publications/clarification-requirements-instant-payments-regulation_en

4) Zmiany w ustawie z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe (Dz. U. z 2025 poz. 614, z późn. zm.), dalej „ustawa – Prawo upadłościowe”

Art. 4 pkt 1 (zmiana w odnośniku nr 1 do tytułu ustawy – Prawo upadłościowe)

Zmiana ma na celu uzupełnienie odnośnika nr 1 do tytułu ustawy – Prawo upadłościowe o wskazanie informacji w zakresie wdrożenia dyrektywy BRR1.

Art. 4 pkt 2 (zmieniany art. 440 ust. 2 pkt 1 ustawy – Prawo upadłościowe)

Proponowana zmiana art. 440 ust. 2 pkt 1 ustawy – Prawo upadłościowe ma na celu dostosowanie jego brzmienia do zmienianego art. 206 ust. 1 pkt 9 ustawy o BFG w zakresie, w jakim przepis ten odnosi się do wyłączenia z umorzenia i konwersji zobowiązań wobec organów realizujących zadania z zakresu zabezpieczenia społecznego. Pozwoli to na spełnienie w stosunku do tych zobowiązań wymogu wynikającego z art. 44 ust. 2 lit. g (iii) dyrektywy BRR1, tj. uprzywilejowania tych należności we wskazanych przypadkach.

Zmiany w zakresie dotyczącym organów realizujących zadania z zakresu zabezpieczenia społecznego mają na celu zapewnienie, że wszczęcie przymusowej restrukturyzacji nie będzie miało negatywnego wpływu na należności organów publicznych z tytułu tych należności.

5) Zmiany w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o nadzorze nad rynkiem kapitałowym (Dz. U. z 2024 r. poz. 1161, z późn. zm.), dalej „ustawa o nadzorze”

Art. 5 pkt 1 lit. a (zmieniany art. 23i ust. 1 ustawy o nadzorze)

Proponowana zmiana w art. 23i ustawy o nadzorze w zakresie uchylecia pkt 1 w ust. 1 jest konsekwencją brzmienia art. 5 pkt 10 lit. e rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2175 z dnia 18 grudnia 2019 r. zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), rozporządzenie (UE) nr 1094/2010 w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych), rozporządzenie (UE) nr 1095/2010 w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych), rozporządzenie (UE) nr 600/2014 w sprawie rynków instrumentów finansowych, rozporządzenie (UE) 2016/1011 w sprawie indeksów stosowanych jako wskaźniki referencyjne w instrumentach finansowych i umowach finansowych lub do pomiaru wyników funduszy inwestycyjnych oraz rozporządzenie (UE) 2015/847 w sprawie informacji towarzyszących transferom środków pieniężnych (Dz. Urz. UE L 334 z 27.12.2019, str. 1, z późn. zm.).

Przepis ten zmienił art. 32 rozporządzenia BMR w taki sposób, że jako organ właściwy do rozpatrzenia wniosku administratora mającego siedzibę lub miejsce zamieszkania w państwie trzecim o uznanie, o którym mowa w art. 32 ust. 1 rozporządzenia BMR, został wskazany Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych, dalej „ESMA”, w miejsce właściwego organu państwa członkowskiego. Zmiana rozporządzenia BMR weszła w życie z dniem 1 stycznia 2022 r. Tym samym znaczenie normatywne utracił art. 23i ust. 1 pkt 1 ustawy o nadzorze, zgodnie z którym KNF wydaje decyzje w przedmiocie uznania określonego w art. 32 ust. 5 rozporządzenia BMR.

Natomiast uchylenie pkt 2 w ust. 1 jest konsekwencją art. 1 pkt 19 rozporządzenia 2025/914, zgodnie z którym organem właściwym do rozpatrzenia wniosku administratora, który ma siedzibę lub miejsce zamieszkania w Unii i posiadającego zezwolenie lub zarejestrowanego zgodnie z art. 34 rozporządzenia BMR, jest ESMA – w miejsce właściwego organu państwa członkowskiego. Rozwiązanie to, zgodnie z rozporządzeniem 2025/914, zacznie być stosowane od dnia 1 stycznia 2026 r. Tym samym znaczenie normatywne utracił art. 23i pkt 2 ustawy o nadzorze przewidujący kompetencję KNF do podjęcia czynności zatwierdzenia, o którym mowa w rozporządzeniu BMR.

Dodanie pkt 2a i 2b ma na celu realizację art. 1 pkt 11 i 17 rozporządzenia 2025/914, zgodnie z którym państwa członkowskie zobowiązane są wyznaczyć organy krajowe, którym zostaną przyznane kompetencje, o których mowa w art. 24 ust. 3 i 7 oraz art. 29 ust. 1 (akapit trzeci) rozporządzenia BMR (w brzmieniu nadanym przez rozporządzenie 2025/914), co oznacza, że odpowiednie kompetencje powinny być przyznane KNF, która jest w Polsce organem właściwym w rozumieniu rozporządzenia BMR.

Przepis ust. 1 pkt 2a dotyczy wyznaczenia wskaźnika referencyjnego jako istotnego, zgodnie z procedurą określoną w art. 24 ust. 3 i 7 rozporządzenia BMR (w brzmieniu nadanym przez rozporządzenie 2025/914). Po spełnieniu przez wskaźnik referencyjny, który nie osiągnął progu 50 mld euro, warunków określonych w art. 24 ust. 3 lit. a–c³ rozporządzenia BMR i po

³ Art. 24 ust. 3 rozporządzenia BMR, lit. a–c:

- a) wskaźnik referencyjny nie ma żadnych lub ma bardzo niewiele odpowiednich rynkowych zastępczych wskaźników referencyjnych;
- b) w przypadku gdyby zaprzestano opracowywania wskaźnika referencyjnego lub gdyby był on opracowywany na podstawie danych wejściowych, które przestały być w pełni reprezentatywne dla danego rynku lub danych realiów gospodarczych lub które są niewiarygodne, miałyby to znaczący i negatywny wpływ na integralność rynku, stabilność finansową, konsumentów, gospodarkę realną lub finansowanie gospodarstw domowych i przedsiębiorstw w państwie członkowskim tego właściwego organu;
- c) wskaźnik referencyjny nie został wyznaczony jako istotny przez właściwy organ innego państwa członkowskiego.

skonsultowaniu się z ESMA, KNF będzie mógł wyznaczyć wskaźnik referencyjny jako istotny, co nastąpi w formie decyzji administracyjnej. KNF będzie mógł również wyznaczyć, w formie decyzji administracyjnej, wskaźnik referencyjny jako istotny, w przypadku gdy nie spełnia on warunku określonego w art. 24 ust. 1 lit. a rozporządzenia, ale spełnia warunki określone w art. 24 ust. 7 lit. a i b, tj. jego administrator złożył do KNF pisemny wniosek o wyznaczenie tego wskaźnika referencyjnego jako istotnego, jasno określając powody takiego wniosku, a skala stosowania tego wskaźnika wynosi co najmniej 20 mld euro za okres ostatnich sześciu miesięcy.

Natomiast ust. 1 pkt 2b uprawnia KNF do udzielenia zezwolenia na stosowanie wskaźnika referencyjnego będącego przedmiotem publicznego ogłoszenia, o którym mowa w art. 29 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia BMR (w brzmieniu nadanym przez rozporządzenie 2025/914). Zezwolenie zostanie wydane w formie decyzji administracyjnej. Zmiana ta, zgodnie z rozporządzeniem 2025/914, zacznie być stosowana od dnia 1 stycznia 2026 r.

Art. 5 pkt 1 lit. b (dodanie ust. 3 w art. 23i ustawy o nadzorze)

Zgodnie z art. 1 pkt 11 i 12 rozporządzenia 2025/914 państwa członkowskie zobowiązane są wyznaczyć organy krajowe, którym zostaną przyznane kompetencje, o których mowa w art. 24 ust. 2 i art. 24a ust. 6 rozporządzenia BMR (w brzmieniu nadanym przez rozporządzenie 2025/914), co oznacza, że odpowiednie kompetencje w zakresie wydawania oraz publikowania oświadczeń, możliwości wydawania powiadomień, a także wydawania ogłoszeń, powinny zostać przyznane KNF. W związku z tym konieczne jest dodanie ust. 3 w art. 23i ustawy o nadzorze.

Przepis art. 24 ust. 2 rozporządzenia BMR przewiduje, że administrator natychmiast powiadamia właściwy organ państwa członkowskiego (KNF) lub ESMA, jeżeli co najmniej jeden ze wskaźników referencyjnych tego administratora osiągnął próg 50 mld euro, o którym mowa w art. 24 ust. 1 lit. a rozporządzenia BMR. Po otrzymaniu tego powiadomienia odpowiednio KNF lub ESMA publikuje na swojej stronie internetowej oświadczenie stwierdzające, że dany wskaźnik referencyjny jest istotny. Celem zapewnienia efektywnego stosowania przepisów rozporządzenia BMR i wyeliminowania wątpliwości interpretacyjnych w przepisie krajowym wskazano, że KNF nie tylko publikuje, ale także wydaje oświadczenia, o których mowa w art. 24 ust. 2 tego rozporządzenia.

Z kolei, zgodnie z wyżej wymienionym przepisem rozporządzenia BMR, jeżeli właściwy organ (KNF) ma wyraźne i możliwe do wykazania powody, aby uznać, że wskaźnik referencyjny osiągnął próg 50 mld euro, może wydać powiadomienie stwierdzające ten fakt.

KNF lub ESMA wydają również ogłoszenie, o którym mowa w art. 24a ust. 6 rozporządzenia BMR, aby stwierdzić, że istotny wskaźnik referencyjny opracowywany przez administratora nie jest zgodny z rozporządzeniem BMR oraz że użytkownicy mają powstrzymać się od stosowania tego wskaźnika referencyjnego (o ile spełnione są warunki określone w rozporządzeniu BMR). Zmiana ta, zgodnie z rozporządzeniem 2025/914, zacznie być stosowana od dnia 1 stycznia 2026 r.

Art. 5 pkt 2 (dodanie ust. 1a i ust. 3 w art. 23j oraz zmiana ust. 2 w art. 23j ustawy o nadzorze)

Dodanie ust. 1a w art. 23j ustawy o nadzorze ma na celu zapewnienie właściwego stosowania przepisu art. 41 ust. 1 lit. b rozporządzenia BMR, zgodnie z którym KNF, jako krajowy organ nadzoru w rozumieniu przepisów rozporządzenia BMR, powinien mieć zapewnione uprawnienie do żądania informacji dotyczących realizacji wymogów wynikających z rozporządzenia BMR także od dowolnej osoby uczestniczącej w opracowywaniu wskaźnika referencyjnego oraz w przekazywaniu danych na jego potrzeby, w tym do żądania informacji od dowolnego usługodawcy, któremu zadania, usługi lub czynności związane z opracowywaniem wskaźnika referencyjnego zostały zlecone na zasadzie *outsourcingu* zgodnie z art. 10 rozporządzenia BMR.

W związku z dodaniem ust. 1a powstała konieczność uzupełnienia ust. 2 w art. 23j ustawy o nadzorze, tak aby dyspozycja w nim zawarta miała także zastosowanie do podmiotów określonych w ust. 1a.

Dodanie ust. 3 w art. 23j ustawy o nadzorze służy realizacji art. 1 pkt 23 rozporządzenia 2025/914 dotyczącego uprawnień właściwych organów, o których mowa w art. 41 rozporządzenia BMR, zgodnie z którym właściwe organy, które powinny posiadać, zgodnie z prawem krajowym, co najmniej uprawnienia nadzorcze oraz uprawnienia w zakresie prowadzenia postępowań wyjaśniających, mogą podjąć określone czynności w przypadku uzasadnionych podstaw, by podejrzewać naruszenie wymogów określonych w tytule III rozdział 3a rozporządzenia BMR (przepis w brzmieniu nadanym rozporządzeniem 2025/914), co wymaga przyznania kompetencji KNF.

Zgodnie z dodanym ust. 3 KNF będzie mógł żądać od administratora wskaźnika podjęcia działań, o których mowa w art. 41 ust. 1 lit. 1 rozporządzenia BMR⁴. Wprowadzona zmiana wynika z nowelizacji rozporządzenia BMR dokonanej rozporządzeniem 2025/914. Zmiana ta, zgodnie z rozporządzeniem 2025/914, zacznie być stosowana od dnia 1 stycznia 2026 r., w związku z czym konieczne jest wyposażenie KNF we właściwe uprawnienia, wynikające z dokonanej nowelizacji przepisów unijnych.

6) Zmiany w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2024 r. poz. 722, z późn. zm.), dalej „ustawa o obrocie”

Art. 6 pkt 1 (zmiana w odnośniku nr 1 do tytułu ustawy o obrocie)

Zmiana ma na celu uzupełnienie odnośnika nr 1 do tytułu ustawy o obrocie o wskazanie informacji w zakresie wdrożenia dyrektywy BRR1.

Art. 6 pkt 2 (dodanie ust. 7 w art. 110zz ustawy o obrocie)

Dodanie ust. 7 w art. 110zz ustawy o obrocie ma tożsame uzasadnienie jak dodanie ust. 9 w art. 142 ustawy – Prawo bankowe (art. 1 pkt 2 projektu).

Art. 6 pkt 3 i 5 (uchylany ust. 11 i 12 w art. 162 i uchylany art. 176k ustawy o obrocie)

Zmiana w art. 162 i art. 176k ustawy o obrocie ma tożsame uzasadnienie jak zmiana w art. 23i ust. 1 ustawy o nadzorze.

Uchylenie art. 162 ust. 11 ustawy o obrocie ma na celu zapewnienie zgodności prawa krajowego z art. 1 pkt 19 rozporządzenia 2025/914, zgodnie z którym organem właściwym do rozpatrzenia wniosku administratora mającego siedzibę lub miejsce zamieszkania w Unii i

⁴ Art. 41 ust. 1 lit. 1 rozporządzenia BMR:

1. W celu wypełniania swoich zadań wynikających z niniejszego rozporządzenia właściwe organy posiadają, zgodnie z prawem krajowym, co najmniej następujące uprawnienia nadzorcze oraz uprawnienia w zakresie prowadzenia postępowań wyjaśniających: (...)

l) w przypadku uzasadnionych podstaw, by podejrzewać naruszenie wymogów określonych w tytule III rozdział 3a, mogą żądać, aby administrator zaprzestał na okres nieprzekraczający 12 miesięcy:

(i) opracowywania unijnych wskaźników referencyjnych transformacji klimatycznej lub unijnych wskaźników referencyjnych dostosowanych do porozumienia paryskiego;

(ii) stosowania terminów »unijne wskaźniki referencyjne transformacji klimatycznej« lub »unijne wskaźniki referencyjne dostosowane do porozumienia paryskiego« w nazwach wskaźników referencyjnych, które udostępnia do stosowania w Unii, lub w dokumentacji prawnej lub marketingowej dotyczącej tych wskaźników referencyjnych;

(iii) sugerowania zgodności z wymogami mającymi zastosowanie do opracowywania takich wskaźników referencyjnych w nazwie wskaźników referencyjnych, które udostępnia do stosowania w Unii, lub w dokumentacji prawnej lub marketingowej dotyczącej tych wskaźników referencyjnych.

posiadającego zezwolenie lub zarejestrowanego zgodnie z art. 34 rozporządzenia BMR, jest ESMA w miejsce właściwego organu państwa członkowskiego (KNF).

Zmiana ta, zgodnie z rozporządzeniem 2025/914, zacznie być stosowana od dnia 1 stycznia 2026 r. Tym samym znaczenie normatywne utracił art. 162 ust. 11 ustawy o obrocie określający wysokość opłaty za dokonanie zatwierdzenia przewidzianego rozporządzeniem BMR.

Przepis art. 162 ust. 12 ustawy o obrocie określa obecnie wysokość opłaty za dokonanie uznania przewidzianego w rozporządzeniu BMR, natomiast powiązany z nim art. 176k ustawy o obrocie przyznaje KNF prawo cofnięcia albo zawieszania, na okres 6 miesięcy, uznania udzielonego administratorowi mającemu siedzibę lub miejsce zamieszkania w państwie innym niż państwo członkowskie na podstawie art. 32 ust. 5 rozporządzenia BMR, w przypadkach określonych w art. 32 ust. 8 tego rozporządzenia.

W związku z przejściem uprawnień w zakresie uznania z organu krajowego na ESMA przepisy te stały się bezprzedmiotowe i sprzeczne z prawem UE.

Art. 6 pkt 4 (zmieniany art. 176i ustawy o obrocie)

Dodanie w art. 176i ust. 1 pkt 4a–4f w ustawie o obrocie służy stosowaniu art. 19a, 19b oraz 19c w zw. z art. 42 ust. 1 lit. a rozporządzenia BMR, w odniesieniu do unijnych wskaźników referencyjnych transformacji klimatycznej oraz unijnych wskaźników referencyjnych dostosowanych do porozumienia paryskiego (międzynarodowy traktat dotyczący zmian klimatu, który został przyjęty przez 196 Stron na Konferencji Narodów Zjednoczonych w sprawie Zmian Klimatu (COP21) w Paryżu 12 grudnia 2015 r. i wszedł w życie 4 listopada 2016 r.), a także ujawniania informacji dotyczących wskaźników referencyjnych w związku z kwestiami dotyczącymi zrównoważonego rozwoju. Wprowadzone zmiany są również niezbędne w związku ze zmianą brzmienia art. 19a rozporządzenia BMR, dokonaną rozporządzeniem 2025/914 (dodanie ust. 4 i 5). Organy krajowe powinny posiadać uprawnienia do nakładania stosownych sankcji administracyjnych i innych środków administracyjnych w odniesieniu do każdego naruszenia art. 19a, art. 19b oraz art. 19c rozporządzenia BMR, w związku z czym wymaga zmiany art. 176i ust. 1 ustawy o obrocie.

Zaprojektowane przepisy są spójne systemowo i sformułowane w sposób komplementarny z dotychczas obowiązującymi regulacjami służącymi stosowaniu rozporządzenia BMR, które znajdują się w ustawie o nadzorze, ustawie o obrocie oraz ustawie z dnia 5 sierpnia 2015 r. o nadzorze makroostrożnościowym nad systemem finansowym i zarządzaniu kryzysowym w systemie finansowym (Dz. U. z 2025 r. poz. 819). Nie istnieje ryzyko skutku retroaktywności

przepisów, ponieważ przepisy rozporządzenia BMR obowiązują bezpośrednio, a regulacje krajowe pełnią wyłącznie funkcję subsydiarną.

W odniesieniu do art. 19a sankcjami objęte będą działania administratora, które zostaną zakwalifikowane jako naruszenie wymogów dotyczących metody opracowywania wskaźnika referencyjnego, zapewnienia jego wiarygodności, rzetelności i przejrzystości lub ochrony konsumenta. Sankcjonowane będą również naruszenia norm minimalnych określających kryteria doboru odpowiednich aktywów bazowych przedsiębiorstw z danego sektora i ich wykorzystania w procesie opracowywania wskaźnika referencyjnego. Powyższe przepisy odnoszą się zarówno do unijnych wskaźników referencyjnych transformacji klimatycznej, jak i unijnych wskaźników referencyjnych dostosowanych do porozumienia paryskiego. W przypadku administratorów niewpisanych do rejestru, o którym mowa w art. 36 rozporządzenia BMR, sankcjonowane będzie opracowywanie lub zatwierdzanie przez nich wyżej wymienionych wskaźników, jak również wskazywanie lub sugerowanie w nazwie wskaźników referencyjnych, które udostępniają do stosowania w Unii, lub w dokumentacji prawnej lub marketingowej, że spełniają one wymogi mające zastosowanie do opracowywania unijnych wskaźników referencyjnych transformacji klimatycznej lub unijnych wskaźników referencyjnych dostosowanych do porozumienia paryskiego. Sankcjami zostaną objęci także administratorzy, którzy nie umieszczają właściwych akronimów („CTB”⁵ albo „PAB”⁶) w nazwie odpowiednich wskaźników referencyjnych.

W odniesieniu do art. 19b sankcjom administracyjnym podlegać będzie naruszenie przez administratora wymogów związanych z doбором, ważeniem lub wykluczaniem aktywów bazowych przedsiębiorstw, wykorzystywanych na potrzeby opracowywania unijnych wskaźników referencyjnych transformacji klimatycznej.

Podobnie, w odniesieniu do art. 19c, po określeniu przez Komisję Europejską sektorów, które należy wykluczyć na potrzeby opracowywania unijnych wskaźników referencyjnych dostosowanych do porozumienia paryskiego (chodzi o sektory, z których nie mogą być pozyskiwane dane na potrzeby opracowywania danego wskaźnika), sankcjom podlegać będzie naruszenie tych przepisów.

Uzupełnienie art. 176i ust. 1 pkt 7 ustawy o obrocie wynika z konieczności zapewnienia stosowania art. 1 pkt 24 rozporządzenia 2025/914 dotyczącego sankcji administracyjnych i

⁵ Ang. Climate-transition Benchmark.

⁶ Ang. Paris-aligned Benchmark.

innych środków administracyjnych, o których mowa w art. 42 rozporządzenia BMR, zgodnie z którym państwa członkowskie zobowiązane są nadać właściwym organom (KNF) uprawnienia do nakładania stosownych sankcji administracyjnych i innych środków administracyjnych również w odniesieniu do art. 24a tego rozporządzenia, co oznacza, że odpowiednia kompetencja do nakładania sankcji administracyjnych i innych środków administracyjnych powinna być przyznana KNF.

Zmiana ta, zgodnie z rozporządzeniem 2025/914, zacznie być stosowana od dnia 1 stycznia 2026 r.

Zmiany w zakresie art. 176i ust. 1 pkt 13 oraz ust. 3, 4, 7 i 8 ustawy o obrocie stanowią konsekwencję poszerzenia kręgu podmiotów, które powinny być zobowiązane do udzielania wyjaśnień i informacji na żądanie KNF, oraz sporządzenia i przekazania kopii dokumentów i innych nośników informacji. Ma także na celu nadanie możliwości faktycznej realizacji przez KNF kompetencji określonej w tym przepisie.

Doświadczenia organu nadzoru potwierdzają, że niezbędne jest posiadanie przez KNF uprawnień do nakładania sankcji administracyjnych w przypadku braku realizacji przez wskazane podmioty żądań, do których skierowania KNF jest uprawniony.

Należy również wskazać, że na podstawie art. 42 ust. 1 rozporządzenia BMR państwa członkowskie UE są uprawnione do nadania właściwym organom (w tym przypadku KNF) uprawnienia do nakładania stosownych sankcji administracyjnych i innych środków administracyjnych co najmniej w odniesieniu do każdego przypadku niepodjęcia współpracy lub niepoddania się czynnościom postępowania wyjaśniającego lub kontroli, lub żądaniu w zakresie określonym w art. 41 (w szczególności ust. 1 lit. b rozporządzenia BMR, na podstawie którego dokonano proponowanej zmiany brzmienia art. 23j ustawy o nadzorze).

W art. 42 ust. 1 rozporządzenia BMR *in fine* wskazano, że sankcje administracyjne, które może wyznaczyć państwo członkowskie UE, muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. Za takie należy uznać sankcje, o których mowa w art. 176i ustawy o obrocie, w związku z czym KNF powinien być uprawniony do ich nakładania także w przypadku braku realizacji żądania, o którym mowa w art. 23j ust. 1 lub 2 ustawy o nadzorze.

7) Zmiany w ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2025 r. poz. 611, z późn. zm.), dalej „ustawa o usługach płatniczych”

Art. 7 pkt 1 (zmiana w odnośniku nr 1 do tytułu ustawy o usługach płatniczych)

Zmiana ma na celu uzupełnienie odnośnika nr 1 do tytułu ustawy o usługach płatniczych o wskazanie informacji w zakresie wdrożenia dyrektyw.

Art. 7 pkt 2 (zmiany w art. 2 ustawy o usługach płatniczych)

Dodawane pkt 23a oraz 29b w art. 2 ustawy o usługach płatniczych zawierają definicję odpowiednio „polecenia przelewu natychmiastowego w euro” w rozumieniu rozporządzenia SEPA, oraz definicję „transgranicznej transakcji płatniczej” w rozumieniu rozporządzenia SEPA.

Art. 7 pkt 3 (dodanie art. 6f w ustawie o usługach płatniczych)

Projektowany art. 6f ustawy o usługach płatniczych nakłada na dostawców usług płatniczych obowiązek przekazywania KNF, corocznie, informacji na temat poziomu opłat za wykonywanie polecenia przelewu, wykonywanie polecenia przelewu natychmiastowego i prowadzone rachunki płatnicze, a także informacji na temat odsetka odrzuceń poleceń przelewu natychmiastowego, oddzielnie dla krajowych i transgranicznych transakcji płatniczych, dokonanych ze względu na zastosowanie ukierunkowanych środków ograniczających. Zgodnie z art. 2 pkt 1e rozporządzenia SEPA "ukierunkowane finansowe środki ograniczające" oznaczają zamrożenie aktywów nałożone na osobę fizyczną lub prawną, organ lub podmiot lub zakaz udostępniania osobie fizycznej lub prawnej, organowi lub podmiotowi lub na ich rzecz, bezpośrednio lub pośrednio, środków finansowych lub zasobów gospodarczych na podstawie środków ograniczających przyjętych zgodnie z art. 215 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Dodatkowo proponuje się nałożenie na KNF obowiązku przekazywania tych informacji Komisji Europejskiej oraz EUNB (co roku) wraz z informacjami na temat wolumenu i wartości poleceń przelewu natychmiastowego w euro – dla krajowych oraz transgranicznych poleceń przelewu natychmiastowego w euro, które zostały wykonane w poprzednim roku kalendarzowym przez dostawców usług płatniczych.

Proponowane przepisy przewidują również, że powiadomienie, o którym mowa w projektowanym ust. 1, jest sporządzone w ujednoliconym formacie zgodnie z wykonawczymi standardami technicznymi przyjętymi przez Komisję Europejską, na podstawie art. 15 ust. 5 rozporządzenia SEPA.

Projektowany przepis wynika z art. 15 ust. 3 i 4 rozporządzenia SEPA, który został zmieniony przez rozporządzenie IPR.

Art. 7 pkt 4 (zmieniany art. 9 ustawy o usługach płatniczych)

Przepis art. 9 ustawy o usługach płatniczych przewiduje, że jeżeli uczestnik wyznaczony na podstawie ustawy o ostateczności rozrachunku zezwala posiadającemu zezwolenie lub zarejestrowanemu dostawcy usług płatniczych, niebędącemu uczestnikiem tego systemu, na przekazywanie zleceń transferu za pośrednictwem tego systemu, uczestnik ten w momencie otrzymania tego wniosku ma obowiązek zapewnienia takiej samej możliwości przekazywania zleceń w sposób obiektywny, proporcjonalny i niedyskryminujący w stosunku do innych dostawców, posiadających zezwolenie lub zarejestrowanych.

W przypadku odmowy projektowany przepis zobowiązuje uczestnika do przekazania dostawcy występującego z wnioskiem do sporządzenia uzasadnienia tej odmowy.

Proponowany przepis jest wynikiem zmian dokonanych w dyrektywie PSD2, mających na celu zapewnienie równych warunków działania dla uczestników systemu.

W związku z powyższym proponowana zmiana obejmuje uchylenie ust. 3 pkt 1 oraz zmianę ust. 4a w art. 9 ustawy o usługach płatniczych.

Art. 7 pkt 5 (dodanie art. 9a ustawy o usługach płatniczych)

Przepis art. 9a ustawy o usługach płatniczych jest wynikiem zmian dokonanych rozporządzeniem IPR w dyrektywie PSD2, mających na celu zapewnienie utrzymania stabilności i integralności systemów oraz zapewnienie kompleksowego zarządzania ryzykiem przez instytucje płatnicze oraz instytucje pieniądza elektronicznego.

Proponowany art. 9 ust. 1 zawiera rozwiązania w zakresie ochrony środków pieniężnych, zarządzania oraz zapewnienia ciągłości działania przez instytucję płatniczą oraz instytucję pieniądza elektronicznego, a ponadto odnosi się do wymogu aktualizacji tych rozwiązań. Znajduje to potwierdzenie w warsztatach prowadzonych przez Komisję Europejską⁷ w dniach 30 kwietnia 2024 r. oraz 29 maja 2024 r. dotyczących zapewnienia stosowania rozporządzenia IPR. Na pytanie 198 zadane w trakcie tych warsztatów Komisja Europejska stwierdziła, że zgodność dokumentów z przepisem implementującym art. 35a ust. 2 PSD2 jest wymagana nie tylko w momencie składania wniosku o uczestnictwo, ale również w trakcie uczestnictwa w wyznaczonych systemach płatności. Rozwiązania te mają charakter prokonsumencki, z uwagi na rozszerzenie katalogu wymogów proceduralnych służących ochronie środków pieniężnych,

⁷ https://finance.ec.europa.eu/publications/clarification-requirements-instant-payments-regulation_en

co w efekcie prowadzi do zwiększenia poziomu ochrony środków pieniężnych konsumentów, które są oddawane profesjonalnym podmiotom w celu dokonania transakcji.

Projektowany art. 9a ust. 4 pkt 4 i 6 ustawy o usługach płatniczych przewiduje określenie wymogów dotyczących opisu zasad zarządzania i mechanizmów kontroli wewnętrznej w odniesieniu do usług płatniczych lub usług w zakresie pieniądza elektronicznego, w tym procedur dotyczących administrowania, procedur zarządzania ryzykiem i procedur księgowych.

Przepis art. 9a ust. 4 pkt 5 ustawy o usługach płatniczych odnosi się do wskazania osoby zaangażowanej w procesy zarządzania i mechanizmów kontroli wewnętrznej, niebędącej biegłym rewidentem. Celem przepisu jest wskazanie specjalisty (rewidenta) tak jak w przypadku instytucji „rewidenta do spraw szczególnych” wskazanego w art. 84, art. 85 i art. 86 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych (Dz. U. z 2025 r. poz. 592). Należy przy tym zauważyć, że czynności rewizji finansowej są zastrzeżone dla biegłego rewidenta.

W celu zapewnienia poufności danych osobowych przetwarzanych przez podmioty zobowiązane do zachowania tajemnicy zawodowej, w szczególności biorąc pod uwagę, że jedną z kategorii tych danych są dane osobowe rozumiane jako wszelkie informacje o zidentyfikowanej lub możliwej do zidentyfikowania osobie, przepis precyzuje, że dane obejmują wyłącznie imię i nazwisko osoby odpowiedzialnej za funkcje kontroli wewnętrznej oraz jej adres zamieszkania. W przypadku osoby odpowiedzialnej za funkcje kontroli wewnętrznej, w tym za przeprowadzanie stałych i okresowych kontroli i kontrolę zgodności, wymagany jest także jej aktualny życiorys.

Projektowany art. 9a ust. 6 dotyczy wymogu przedstawienia przez instytucję płatniczą lub instytucję pieniądza elektronicznego, na żądanie podmiotu prowadzącego system płatności, opinii właściwego organu nadzoru albo innego równoważnego dokumentu wydanego na podstawie przepisów obowiązujących w macierzystym państwie członkowskim, dotyczących spełnienia wymogów określonych w ust. 1–5.

Przepis artykuł 35a ust. 2 PSD2 przewiduje bowiem trzy sposoby określenia procedury zgodności z art. 35a ust. 1 PSD2 – forma samooceny, wyraźna decyzja właściwego organu lub dowolna inna procedura mająca na celu zapewnienie przestrzegania tego przepisu przez instytucje płatnicze i instytucje pieniądza elektronicznego.

Proponowany art. 9a ust. 6 stanowi rozwiązanie dla instytucji płatniczych oraz instytucji pieniądza elektronicznego (w których zakresie mieszczą się zarówno krajowe instytucje płatnicze, krajowe instytucje pieniądza elektronicznego, jak i unijne instytucje płatnicze oraz unijne instytucje pieniądza elektronicznego), które mogą ubiegać się o uczestnictwo w danym systemie płatności, a ich przepisy macierzyste mogą stanowić o innym sposobie określenia procedury zgodności z art. 35a ust. 1 PSD2, np. wyniku samooceny.

Art. 7 pkt 6 (dodanie ust. 12–19 art. 14 ustawy o usługach płatniczych)

Projektowany przepis art. 14 ustawy o usługach płatniczych upoważnia KNF do monitorowania przestrzegania przepisów art. 5a–5d rozporządzenia SEPA, które stanowią europejskie ramy prawne dla realizacji płatności natychmiastowych w euro.

Projektowane przepisy sankcyjne zawarte w dodawanych ust. 12–19 w art. 14 ustawy o usługach płatniczych stanowią ich uzupełnienie przez upoważnienie KNF do nakładania skutecznych, proporcjonalnych oraz odstraszających sankcji za ich nieprzestrzeganie.

KNF będzie upoważniony do nałożenia kary pieniężnej na wskazanego dostawcę, do wysokości 10% łącznych przychodów netto z tytułu świadczenia usług płatniczych wykazanych w jego ostatnim zbadanym sprawozdaniu finansowym, a w przypadku braku obowiązku badania sprawozdania finansowego – do wysokości 10% przychodu wykazanego w ostatnim zatwierdzonym sprawozdaniu finansowym. Dodatkowo KNF będzie mógł nałożyć karę pieniężną, do wysokości 21 500 000 zł, wobec osoby, która w okresie, w którym nastąpiły naruszenia przepisów art. 5a–5d rozporządzenia SEPA, pełniła funkcję osoby zarządzającej bezpośrednio odpowiedzialnej za stwierdzone nieprawidłowości albo była członkiem organu statutowego bezpośrednio odpowiedzialnym za nadzór nad obszarem, w którym stwierdzono nieprawidłowości.

Przy ustalaniu wysokości kar pieniężnych KNF będzie uwzględniać w szczególności rodzaj i wagę naruszenia przepisów, wpływ tego naruszenia na prawidłowe funkcjonowanie rynku usług płatniczych, rozmiar prowadzonej działalności oraz sytuację finansową dostawcy, który dokonał naruszenia.

Wysokość maksymalnych proponowanych kar pieniężnych wynika z art. 1 pkt 3 rozporządzenia IPR (zmieniającego art. 11 rozporządzenia SEPA).

Surowość kar uzależniona jest od stopnia przewinienia oraz pozostaje w ścisłym związku z rodzajem czynu zabronionego.

Przyjęte rozwiązania mają na celu zapewnienie należytego stosowania przepisów rozporządzenia IPR.

Ponadto przewidziane zostało upoważnienie KNF do kierowania zaleceń do dostawców usług płatniczych. Uprawnienie to KNF będzie realizować w przypadku stwierdzenia okoliczności wskazujących na możliwość wystąpienia zagrożenia niewykonania lub nienależytego wykonania przez dostawców, o których mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–4, 6, 9 i 11, obowiązków określonych w art. 5a–5d rozporządzenia SEPA, w szczególności uniemożliwienia klientom dokonania przelewu natychmiastowego w euro lub odbioru takiego przelewu.

Art. 7 pkt 7 (zmieniany art. 34c ustawy o usługach płatniczych)

Projektowane przepisy sankcyjne w art. 34c ust. 3a i 3b ustawy o usługach płatniczych stanowią uzupełnienie obecnie obowiązujących przepisów – zawierają upoważnienie KNF do nakładania skutecznych, proporcjonalnych oraz odstrasżających sankcji za nieprzestrzeganie przepisów. Zgodnie z ust. 4 tego artykułu KNF, ustalając wysokość kary pieniężnej, będzie uwzględniać rodzaj i wagę naruszenia, rozmiar prowadzonej działalności oraz sytuację finansową użytkownika, który dopuścił się naruszenia.

Proponowane przepisy stanowią rozwiązania analogiczne jak w przypadku art. 14 ust. 13 i 14 ustawy o usługach płatniczych.

Art. 7 pkt 8 (zmieniany art. 59ic ust. 7 pkt 1 ustawy o usługach płatniczych)

Projektowany przepis art. 59ic w ust. 7 w pkt 1 ustawy o usługach płatniczych polega na dodaniu wyjątku od możliwości odmowy otwarcia przez dostawcę podstawowego rachunku płatniczego, w przypadku gdy konsument zawarł już z tym dostawcą lub innym dostawcą umowę o prowadzenie podobnego rachunku płatniczego. Dotyczy to sytuacji, w której konsument uwiarygodni, że otrzymał informację o zamknięciu rachunku płatniczego. Powyższa zmiana ma doprecyzować praktyczny aspekt stosowania art. 16 ust. 5 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/92/UE z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie porównywalności opłat związanych z rachunkami płatniczymi, przenoszenia rachunku płatniczego oraz dostępu do podstawowego rachunku płatniczego (Dz. Urz. UE L 257 z 28.08.2014, str. 214, z późn. zm.), dalej „dyrektywa PAD”.

Art. 7 pkt 9 (zmieniany art. 59im ust. 3 pkt 5 ustawy o usługach płatniczych)

Projektowany przepis art. 59im ust. 3 pkt 5 ustawy o usługach płatniczych polega na korekcie odesłania.

Odesłanie w art. 59im ust. 3 pkt 5 ustawy o usługach płatniczych – stanowiące transpozycję art. 10 ust. 4 lit. e dyrektywy PAD – odnosi się w obecnym stanie prawnym do art. 59im ust. 3 pkt 1–3 ustawy o usługach płatniczych, które stanowią transpozycję odpowiednio art. 10 ust. 4 lit. a–c dyrektywy PAD. Zamiast tego odesłanie powinno odnosić się do art. 59im ust. 3 pkt 1, 2 i 4 ustawy o usługach płatniczych.

Art. 7 pkt 10 (zmieniany art. 78 ust. 1 pkt 2 lit. a ustawy o usługach płatniczych)

Projektowany przepis art. 78 ust. 1 pkt 2 lit. a ustawy o usługach płatniczych rozszerza katalog dopuszczalnych sposobów deponowania środków przez Krajową Instytucję Płatniczą o rachunek w banku centralnym państwa członkowskiego Unii Europejskiej – według uznania tego banku centralnego.

Proponowany przepis stanowi uzupełnienie zmian dokonanych w ustawie o NBP oraz ustawie o ostateczności rozrachunku. Zmiana ta jest wynikiem zmiany art. 10 ust. 1 lit. a dyrektywy PSD2.

Art. 7 pkt 11 (zmieniany art. 132n ust. 1 pkt 2 lit. a ustawy o usługach płatniczych)

Projektowany przepis art. 132n ust. 1 pkt 2 lit. a ustawy o usługach płatniczych rozszerza katalog dopuszczalnych sposobów deponowania środków przez Krajową Instytucję Pieniądza Elektronicznego o rachunek w banku centralnym państwa członkowskiego Unii Europejskiej - według uznania tego banku centralnego.

Proponowany przepis stanowi uzupełnienie zmian dokonanych w ustawie o NBP oraz ustawie o ostateczności rozrachunku. Zmiana ta jest wynikiem zmiany art. 10 ust. 1 lit. a dyrektywy PSD2.

8) Zmiany w ustawie o BFG

Art. 8 pkt 1 (dodanie pkt 41b w art. 2 ustawy o BFG)

W art. 2 w pkt 41b wprowadzana jest definicja „podmiotu podlegającego likwidacji”, za który będzie uznawana osoba prawna z siedzibą w państwie członkowskim, której likwidację w ramach postępowania upadłościowego przewidziano w grupowym planie przymusowej restrukturyzacji lub planie przymusowej restrukturyzacji lub niebędący podmiotem podlegającym przymusowej restrukturyzacji podmiot należący do grupy podlegającej przymusowej restrukturyzacji, wobec którego w grupowym planie przymusowej restrukturyzacji nie przewidziano umorzenia lub konwersji instrumentów kapitałowych lub zobowiązań kwalifikowalnych.

Wprowadzenie definicji wynika z konieczności implementacji zmiany w dyrektywie BRR1 (art. 2 ust. 1 pkt 83aa) przewidzianej w art. 1 pkt 1 dyrektywy 2024/1174, zgodnie z którym należy zapewnić jasność rozumienia pojęcia podmiotu podlegającego likwidacji, co ma zasadnicze znaczenie dla właściwego funkcjonowania ram odliczeń i konsolidacji oraz dla obliczenia wymogu MREL dla konkretnych podmiotów.

Art. 8 pkt 2 (dodanie ust. 1a w art. 72 ustawy o BFG)

Przepis stanowi uzupełnienie transpozycji dyrektywy BRR1 w zakresie przepisu art. 47 ust. 1 lit. b tej dyrektywy przez dodanie ust. 1a w art. 72 ustawy o BFG.

W wyniku proponowanej zmiany Fundusz będzie uprawniony do dokonania rozwodnienia udziału dotychczasowych posiadaczy instrumentów w kapitale podstawowym Tier I w ramach przeprowadzenia konwersji instrumentów kapitałowych lub zobowiązań kwalifikowalnych – bez dokonywania umarzania instrumentów w kapitale podstawowym Tier I, jeżeli oszacowanie wartości aktywów i pasywów podmiotu lub wstępne oszacowanie wartości aktywów i pasywów podmiotu wykaże, że podmiot posiada dodatnią wartość netto.

Rozwodnienie udziałów dotychczasowych posiadaczy instrumentów w kapitale podstawowym Tier I polegać będzie na zwiększeniu ogólnego wolumenu instrumentów w kapitale Tier I przez konwersję instrumentów kapitałowych i zobowiązań kwalifikowalnych, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 2–4 ustawy o BFG, na instrumenty w kapitale Tier I. W efekcie tego działania posiadacze instrumentów i zobowiązań kwalifikowanych staną się posiadaczami instrumentów w kapitale Tier I, natomiast udział w kapitale Tier I dotychczasowych posiadaczy takich instrumentów odpowiednio zmniejszy się (tj. dojdzie do ich rozwodnienia). Wskazać należy, że rozwodnienie instrumentów w kapitale Tier I jest rozwiązaniem niewątpliwie korzystniejszym dla posiadaczy takich instrumentów niż ich umorzenie, co uzasadnione jest korzystniejszą sytuacją podmiotu, który posiada dodatnią wartość netto.

Art. 8 pkt 3 (dodanie ust. 1b w art. 89 ustawy o BFG)

Przepis stanowi uzupełnienie transpozycji dyrektywy BRR2 (zmieniany art. 10 ust. 6 akapit czwarty dyrektywy BRR1) przez dodanie ust. 1b w art. 89 ustawy o BFG.

W związku z realizowanym przeglądem transpozycji BRR2 stwierdzono, że niezbędne jest odpowiednie doprecyzowanie przepisu tak, aby jednoznacznie określić wynikający z dyrektywy obowiązek uwzględniania przez Fundusz, przy ustalaniu terminu spełnienia wymogu w zakresie minimalnego poziomu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, terminu spełnienia przez podmiot wymogu przewidzianego w art. 104b

dyrektywy 2013/36/UE, który do krajowego porządku prawnego został wprowadzony w art. 133a ust. 5a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. 2024 r. poz. 1646, z późn. zm.), dalej „ustawa – Prawo bankowe”.

Fundusz powinien brać pod uwagę termin spełniania przez podmiot zaleceń Komisji Nadzoru Finansowego, dalej „KNF”, wskazanych w ustawie – Prawo bankowe, zarówno w trakcie przeglądu (oraz jego ewentualnej aktualizacji) planu przymusowej restrukturyzacji lub grupowego planu przymusowej restrukturyzacji realizowanego w cyklach rocznych, jak przy dodatkowym przeglądzie planu przymusowej restrukturyzacji, w przypadku gdy wobec podmiotu przeprowadzono przymusową restrukturyzację lub zastosowano instrument umorzenia lub konwersji instrumentów kapitałowych lub zobowiązań kwalifikowalnych.

W świetle projektowanych zmian w art. 89 ust. 1a ustawy o BFG nie zidentyfikowano konieczności wprowadzania przepisów przejściowych. Przepis ten znajdzie zastosowanie w odniesieniu do przeglądu lub aktualizacji planu przymusowej restrukturyzacji lub grupowego planu przymusowej restrukturyzacji, dokonywanych po dniu wejścia ustawy w życie.

Art. 8 pkt 4 (zmiany w art. 96b ust. 2 pkt 2 ustawy o BFG)

Przepis stanowi korektę transpozycji dyrektywy BRR2 (zmieniany art. 16a ust. 3 akapit pierwszy lit. b dyrektywy BRR1). Dotychczasowe brzmienie przepisu ustawy o BFG przewidywało, że zakłócenia „skutkują zwiększoną zmiennością cen instrumentów funduszy własnych i instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych podmiotu lub wzrostem kosztów ponoszonych przez podmiot lub prowadzą do całkowitego lub częściowego zamknięcia rynków”. W związku z tym wszystkie trzy warunki miały charakter alternatywny.

Zmieniony art. 16a ust. 3 akapit pierwszy lit. b dyrektywy BRR1 stanowi, że zmienność „skutkuje nie tylko zwiększoną zmiennością cen instrumentów funduszy własnych i instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych podmiotu lub zwiększonymi kosztami ponoszonymi przez podmiot, ale także prowadzi do całkowitego lub częściowego zamknięcia rynków”. W związku z tym tylko dwa pierwsze warunki (zmienność i zwiększone koszty) są warunkami alternatywnymi. Trzeci warunek, jakim jest całkowite lub częściowe zamknięcie rynków, musi być zawsze spełniony.

Art. 8 pkt 5 (zmiany w art. 97 ustawy o BFG)

Zmiany polegające na uchyleniu ust. 2d i dodaniu ust. 2da–2de stanowią implementację art. 1 pkt 2 dyrektywy 2024/1174 (zmiana w art. 45c dyrektywy BRR1) i mają na celu zmniejszenie

obciążenia regulacyjnego wobec podmiotów podlegających likwidacji, przy zachowaniu, jako wyjątku, możliwości ustalenia wymogu MREL dla tych podmiotów.

Uchylenie ust. 2d i dodanie ust. 2da polega na wprowadzeniu zasady, że Fundusz nie powinien ustalać wymogu MREL dla podmiotów podlegających likwidacji. Ponadto przepis ma na celu zmniejszenie obciążeń regulacyjnych przez zwolnienie podmiotów podlegających likwidacji, wobec których Fundusz nie określił wymogu MREL, z obowiązku uzyskania uprzedniego zezwolenia Funduszu na przeprowadzenie wezwania do sprzedaży, wykupu, spłaty lub odkupu zobowiązań, które spełniałyby wymogi kwalifikowalności na potrzeby MREL. Brak decyzji odnośnie do wymogu MREL dla tych podmiotów oznacza, że nie mają one już i tak w swoim bilansie zobowiązań kwalifikowalnych, zatem obciążanie ich dodatkowymi obowiązkami w tym zakresie byłoby nieproporcjonalne.

W drodze wyjątku, w dodawanym ust. 2db, przewidziano możliwość ustalenia wymogu MREL w kwocie przekraczającej kwotę na pokrycie strat, jeżeli odstępstwo od ogólnej zasady jest uzasadnione oceną przeprowadzoną przez Fundusz w oparciu o wpływ likwidacji podmiotu na stabilność finansową i ryzyko zarażania w systemie finansowym, w tym zdolność finansowania obowiązkowego systemu gwarantowania depozytów. Dodawany ust. 2dc precyzuje z kolei, w jaki sposób wymóg MREL powinien zostać spełniony.

Dodawany ust. 2dd przewiduje, że w przypadku podmiotów zależnych będących podmiotami podlegającymi likwidacji, wobec których Fundusz nie określił wymogu MREL, nie odlicza się od pozycji zobowiązań kwalifikowalnych posiadanych instrumentów funduszy własnych i instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych zgodnie z art. 72e ust. 5 rozporządzenia CRR⁸. W przypadku upadłości tych podmiotów plan przymusowej restrukturyzacji nie przewiduje, że zostaną one dokapitalizowane przez podmiot podlegający przymusowej restrukturyzacji. Oznacza to, że nie przewiduje się przenoszenia na wyższy szczebel – za pośrednictwem jednostki pośredniej – strat przekraczających istniejące fundusze własne z podmiotu poddawanego likwidacji do podmiotu podlegającego przymusowej restrukturyzacji ani przenoszenia kapitału na niższy szczebel.

Dodawany ust. 2de przewiduje wyjątek od zasady przewidzianej w ust. 2dd – określa przypadek, w którym, w zależności od istotności posiadanych instrumentów funduszy własnych wyemitowanych przez podmioty podlegające likwidacji w stosunku do zdolności

⁸ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 176 z 27.06.2013, str. 1, z późn. zm.).

jednostki pośredniej do pokrywania strat, udziały posiadane w formie instrumentów funduszy własnych powinny podlegać odliczeniu. W celu uniknięcia tzw. zjawiska nagłych spadków (ang. *cliff effects*) stosunek tych udziałów do zdolności jednostki pośredniej do pokrywania strat należy obliczać na koniec każdego roku kalendarzowego jako średnią z poprzednich 12 miesięcy.

Art. 8 pkt 6 (zmiany w art. 98 ustawy o BFG)

Zmiany przewidziane w art. 98 ust. 2ha–2hc stanowią implementację art. 1 pkt 3 dyrektywy 2024/1174 (zmiana w art. 45f dyrektywy BRR1) – ich celem jest umożliwienie zezwolenia niektórym jednostkom pośrednim wchodzącym w skład struktur opartych na spółce holdingowej albo spółce operacyjnej na spełnienie wewnętrznego MREL na zasadzie skonsolidowanej. Zapewni to zachowanie proporcjonalności przepisów dotyczących odliczeń w przypadku połączenia łańcuchowego oraz minimalizację wszelkich różnic w równych warunkach działania dla różnych struktur grup bankowych.

Dodawany w art. 98 ust. 2ha uzupełnia listę przypadków, w których Fundusz będzie mógł ustalić wewnętrzny MREL na zasadzie skonsolidowanej. Natomiast ust. 2hb i ust. 2hc określają szczegółowe aspekty obliczania tego wymogu w takich przypadkach.

Przepis art. 98 ust. 2n pkt 3 stanowi korektę transpozycji dyrektywy BRR2 (zmiana w art. 45f ust. 5 akapit pierwszy lit. c dyrektywy BRR1). Proponuje się wprowadzenie bezpośredniego wskazania na przepis ustawy z dnia 2 kwietnia 2004 r. o niektórych zabezpieczeniach finansowych (Dz. U. z 2024 r. poz. 294), implementujący do polskiego porządku prawnego art. 2 ust. 1a dyrektywy 2002/47/WE.

Art. 8 pkt 7 (zmiana ust. 6 i 9 w art. 99a ustawy o BFG)

Zmiany przewidziane w art. 99a ust. 6 i 9 stanowią implementację art. 1 pkt 4 dyrektywy 2024/1174 (zmiana w art. 45i ust. 4 dyrektywy BRR1) oraz konsekwencję zmian wprowadzanych w art. 97 ust. 2da–2de odnoszących się do podmiotu podlegającego likwidacji. Zachowane zostaje *status quo* określające, że, co do zasady, podmiotów podlegających likwidacji nie obowiązują specjalne obowiązki dotyczące sprawozdawczości ani ujawniania informacji dotyczących MREL. W drodze wyjątku obowiązki te będą miały, w niezbędnym zakresie, zastosowanie w przypadku podmiotów podlegających likwidacji, w odniesieniu do których Fundusz ustalił wymóg MREL w kwocie wyższej niż kwota wystarczająca do pokrycia strat.

Art. 8 pkt 8 (zmiana ust. 3 w art. 144b ustawy o BFG)

Przepis stanowi uzupełnienie transpozycji dyrektywy BRR2 (zmieniany art. 71a ust. 2 dyrektywy BRR1) przez modyfikację brzmienia ust. 3 w art. 144b ustawy o BFG.

W związku z realizowanym przeglądem transpozycji BRR2 stwierdzono, że niezbędne jest odpowiednie doprecyzowanie przepisu tak, aby zapewnić właściwe odzwierciedlenie implementowanego przepisu dyrektywy BRR2, tj. uwzględnienie warunku „wykluczenia sytuacji, w której wykonywanie uprawnień organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji do zawieszenia lub ograniczenia praw i zobowiązań unijnej jednostki dominującej, zgodnie z ust. 1, stanowiłoby ważny powód wykonania prawa do przedterminowego rozwiązania takich umów, ich zawieszenia, modyfikacji, kompensowania lub potrącenia, lub egzekucji zabezpieczeń wierzytelności” – przewidzianego w art. 71a ust. 2 dyrektywy BRR1.

Art. 8 pkt 9 (zmiany w art. 156 ustawy o BFG)

Proponowane zmiany w art. 156 ust. 1, 2 i 4 ustawy o BFG mają na celu uzupełnienie transpozycji dyrektywy BRR1, w celu pełnego odzwierciedlenia art. 68 ust. 1 i 3 dyrektywy BRR1, które m.in. odnoszą się do środków stosowanych w celu zapobiegania kryzysom, określonych w art. 2 ust. 1 pkt 101 dyrektywy BRR1.

Przepis art. 156 ustawy o BFG uzupełniono o dodatkowe działania, których – w odniesieniu do umów zawartych przez podmiot lub podmiot w restrukturyzacji – nie uznaje się za podstawę realizacji zabezpieczenia w rozumieniu art. 3 pkt 4 ustawy z dnia 2 kwietnia 2004 r. o niektórych zabezpieczeniach finansowych ani za ogłoszenie upadłości w rozumieniu art. 1 pkt 14 ustawy o ostateczności rozrachunku. Chodzi o zastosowanie środków niezbędnych do usunięcia przeszkód lub okoliczności, które uniemożliwiają lub utrudniają przeprowadzenie przymusowej restrukturyzacji, dokonanie umorzenia lub konwersji instrumentów kapitałowych lub zobowiązań kwalifikowalnych lub powołanie zarządu podmiotu w restrukturyzacji lub pełnomocników. Stosowanie przepisu będzie uzależnione od tego, czy są wypełniane istotne zobowiązania podmiotu lub podmiotu w restrukturyzacji wynikające z umowy, w tym zobowiązania do płatności i dostawy, a także zobowiązania do zapewnienia zabezpieczenia.

Art. 8 pkt 10 (zmieniany art. 204 ustawy o BFG)

Przepis stanowi korektę transpozycji dyrektywy BRR2 (zmiana w art. 60 ust. 3 lit. d) dyrektywy BRR1). Obowiązujące brzmienie przepisu nie odnosiło się wprost do obowiązku, o którym mowa w art. 60 ust. 3 lit. d) określonego w art. 50 ust. 2 dyrektywy BRR1, zgodnie z którym stopa (współczynnik) konwersji powinien stanowić „odpowiednią rekompensatę” na rzecz zainteresowanego wierzyciela. W związku z tym, aby zrealizować wymóg dyrektywy, przepis

art. 204 został odpowiednio zmieniony przez wskazanie, że stopa konwersji wierzytelności stosowana przez Fundusz zapewnia, że wierzyciele nie poniosą strat większych niż te, które ponieśliby w postępowaniu upadłościowym.

Jednocześnie w celu uniknięcia ewentualnych wątpliwości interpretacyjnych należy podkreślić, że wymóg wskazany w art. 60 ust. 3 lit. d) BRR1 w zakresie ustalania stopy (współczynnika) konwersji z uwzględnieniem wskazanych w tym przepisie wytycznych EUNB jest realizowany w zgodzie z bezpośrednio stosowanym przepisem art. 16 ust. 3 rozporządzenia 1039/2010⁹, który stanowi, iż właściwe organy i instytucje finansowe dokładają wszelkich starań, aby zastosować się do wytycznych i zaleceń. Zgodnie z akapitem drugim tego przepisu „w ciągu dwóch miesięcy od wydania wytycznej lub zalecenia każdy właściwy organ potwierdza, czy stosuje się lub czy zamierza zastosować się do danej wytycznej lub danego zalecenia. Jeżeli właściwy organ nie stosuje się do nich ani nie zamierza się do nich zastosować, powiadamia o tym Urząd, podając uzasadnienie” (tzw. zasada „*comply or explain*”). Działając na podstawie wskazanego przepisu, we wrześniu 2017 r. Fundusz notyfikował EUNB stosowanie się do „Wytycznych końcowych w sprawie współczynnika konwersji długu na akcje w umorzeniu lub konwersji długu” (EBA/GL/2017/03) wydanych przez EUNB na podstawie art. 50 ust. 4 BRR1. Notyfikacja Funduszu jest odnotowana na stronie internetowej EUNB w zakładce dotyczącej zgodności z regulacjami wydawanymi przez EUNB¹⁰.

Art. 8 pkt 11 (zmieniany art. 206 ustawy o BFG)

Projektowane zmiany art. 206 ust. 1 pkt 3, 4 i 9 ustawy o BFG mają na celu nadanie tym przepisom brzmienia odpowiadającemu przepisom art. 44 ust. 2 lit. c, d oraz g (iii) dyrektywy BRR1.

Dotychczasowe brzmienie art. 206 ust. 1 pkt 3 i 4 ustawy o BFG implementuje art. 44 ust. 2 lit. c i d dyrektywy BRR1 w sposób zawężający, przez odwołanie do konkretnych aktów prawnych, podczas gdy dyrektywa BRR1 odwołuje się do właściwych gałęzi prawa. W związku z tym proponuje się zastosowanie odesłania do przepisów dotyczących postępowania upadłościowego lub prawa cywilnego.

⁹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylenia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz. Urz. UE L 331 z 15.12.2010, str. 12, z późn. zm.).

¹⁰ Tabela dotycząca notyfikacji przestrzegania wytycznych (*Master Summary of compliance notification*) dostępna jest na stronie internetowej EUNB pod adresem: <https://www.eba.europa.eu/about-us/legal-and-policy-framework/compliance-eba-regulatory-products>

Ponadto zastąpiono zawarte w odniesienia do ochrony odpowiednio „praw majątkowych lub środków” lub „zobowiązań” odniesieniami do ochrony odpowiednio „klienta” albo „beneficjenta” – zgodnie z brzmieniem dyrektywy BRR1, która w art. 44 ust. 2 lid. c i d posługuje się wskazaniem o charakterze podmiotowym.

Jednocześnie zmieniono art. 206 ust. 1 pkt 9 przez usunięcie odniesienia do należności organów podatkowych. Przewidziane dotychczas w ustawie o BFG wyłączenie należności organów podatkowych z umorzenia lub konwersji zobowiązań (tzw. *bail-in*) mogłoby być nieskuteczne z uwagi na brak uprzywilejowania należności organów podatkowych w ustawie – Prawo upadłościowe. Przepis art. 44 ust. 2 lit. g (iii) dyrektywy BRR1 przewiduje wymóg uprzywilejowania należności organów podatkowych jako warunku objęcia takich należności wyłączeniem z procesu *bail-in*. Wskazać bowiem należy, że w przepisach ustawy – Prawo upadłościowe należności z tytułu podatków nie podlegają od 2016 r. uprzywilejowaniu, tj. istnieje szereg należności, które są zaspakajane z wyższym lub tym samym pierwszeństwem co należności organów podatkowych.

Jednocześnie z uwagi na fakt, że pojęcie „zobowiązań z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne” nie wyczerpuje wszystkich zobowiązań z tytułu zabezpieczenia społecznego, zmieniający art. 206 ust. 1 pkt 9 ustawy o BFG proponuje się rozszerzyć o zobowiązania wobec organów realizujących zadania z zakresu zabezpieczenia społecznego z działów wymienionych w art. 3 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. Urz. UE L 166 z 30.04.2004, str. 1, z późn. zm.), w tym Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, a także organów realizujących zadania z zakresu ubezpieczenia zdrowotnego i pomocy społecznej, pod warunkiem że takie zobowiązania są uprzywilejowane na podstawie odrębnych przepisów.

Takie brzmienie przepisu zapewni również spójność z art. 44 ust. 2 lit. g (iii) dyrektywy BRR1, który dotyczy zobowiązań w stosunku do „instytucji zabezpieczenia społecznego, pod warunkiem że zobowiązania te mają uprzywilejowany charakter w ramach obowiązującego prawa”. W związku z tym proponuje się również zmiany w art. 440 ust. 2 pkt 1 ustawy – Prawo upadłościowe.

Ponadto projektowane zmiany stanowią korektę transpozycji dyrektywy BRR2 (zmian w art. 44 ust. 2 akapit pierwszy lit. h dyrektywy BRR1).

W tym zakresie proponuje się doprecyzowanie brzmienia przepisu art. 206 ust. 1 pkt 11 ustawy o BFG, zgodnie z którym wyłączeniu z zakresu umorzenia lub konwersji podlegają

zobowiązania podmiotu w restrukturyzacji wobec podmiotów zależnych, niebędących podmiotami podlegającymi przymusowej restrukturyzacji, ale należących do tej samej grupy podlegającej przymusowej restrukturyzacji.

Jednocześnie w zmienianym ust. 1a tego artykułu uwzględniono także wyjątek od wyłączenia określonego w ust. 1 pkt 11 dla zobowiązań, które na podstawie przepisów krajowych regulujących postępowanie upadłościowe mają stopień uprzywilejowania niższy niż zwykle, niezabezpieczone zobowiązania (zakres przepisów dyrektywy BRR1 pokrywa się z zakresem zobowiązań określonym w art. 440 ust. 2 pkt 6–10 ustawy – Prawo upadłościowe).

Zmiany w art. 206 ust. 1 pkt 11 i ust. 1a dotyczą przypadku przymusowej restrukturyzacji prowadzonej przez Fundusz wobec podmiotu krajowego będącego unijnym podmiotem dominującym.

W projektowanym przepisie zawarto odesłanie do przepisów dyrektywy BRR1, ponieważ odnosi się on do podmiotów mających siedzibę w państwie członkowskim innym niż Rzeczpospolita Polska.

Ponadto uregulowania wymaga sytuacja odwrotna, tj. przypadek, w którym podmiotem poddawany przymusowej restrukturyzacji nie jest podmiot krajowy lecz unijny podmiot dominujący, a podmiot krajowy będący podmiotem zależnym unijnego podmiotu dominującego nie podlega przymusowej restrukturyzacji. W tym zakresie proponowane jest dodanie ust. 1b w art. 206.

W świetle projektowanych zmian w art. 206 ustawy o BFG, mając na względzie charakterystykę procesu przymusowej restrukturyzacji, nie zidentyfikowano konieczności wprowadzania przepisów przejściowych. Zmiany będą miały zastosowanie w szczególności w przypadku stosowania przez Fundusz instrumentu umorzenia lub konwersji zobowiązań.

Art. 8 pkt 12 (zmieniany art. 222 ustawy o BFG)

Proponowana zmiana zapewni pełną zgodność art. 222 ust. 8 pkt 3 ustawy o BFG z art. 55 ust. 2 akapit trzeci zdanie pierwsze dyrektywy BRR1, przez określenie zobowiązań, o których mowa w art. 222 ust. 8 pkt 3 ustawy o BFG, zgodnie z definicją instrumentów dłużnych zawartą w art. 2 ust. 1 pkt 48 (ii) dyrektywy BRR1.

Ponadto obowiązujące przepisy ustawy o BFG nie wprowadzają wystarczająco wyraźnego rozróżnienia pomiędzy przypadkami, w których warunek, o którym mowa w art. 222 ustawy o BFG, nie został zawarty w umowie ze względu na jego niewykonalność, a przypadkami, w których dany podmiot nie włączył do umowy takiego postanowienia – rozróżnienie to zostało

wyraźnie dokonane w art. 55 ust. 2 akapit siódmy dyrektywy BRR1. W związku z tym proponuje się odpowiednią zmianę art. 222 ust. 10.

Art. 8 pkt 13 (zmieniany art. 339 ustawy o BFG)

Projektowane zmiany w art. 339 ustawy o BFG mają na celu zapewnienie pełnej implementacji art. 112 i art. 113 dyrektywy BRR1 w zakresie obowiązku publikowania informacji o nałożonych przez organ przymusowej restrukturyzacji (BFG) oraz organ nadzoru (KNF) niefinansowych sankcjach administracyjnych za naruszenie przepisów stanowiących implementację dyrektywy BRR1 oraz obowiązku raportowania do EUNB o nałożeniu takich sankcji.

W obowiązującym brzmieniu przepisy nie odnoszą się do publikowania i raportowania informacji o nałożeniu takich sankcji. Jednocześnie, zarówno art. 112 ust. 1, jak i art. 113 ust. 1 dyrektywy BRR1, posługują się pojęciem „wszelkich sankcji administracyjnych”. Proponuje się zatem poszerzenie katalogu sankcji określonych w art. 339 ustawy o BFG o sankcje, o których mowa w art. 337a, tj. kary pieniężne i inne sankcje za naruszenia MREL, w tym nakładane przez KNF, a także wydanie przez Fundusz decyzji o zakazie wypłaty zysków.

III. Przepisy przejściowe

Przepis przejściowy w art. 9 wynika z projektowanego art. 4 wprowadzającego zmiany w ustawie – Prawo upadłościowe i służy zapewnieniu jasności w zakresie relacji zmienianych przepisów do przepisów dotychczasowych w odniesieniu do postępowań upadłościowych pozostających w toku w momencie wejścia w życie projektowanej ustawy.

Proponowany w art. 10 przepis przejściowy odnosi się do podmiotów podlegających likwidacji, dla których przed dniem wejścia w życie ustawy został określony MREL. Celem tego przepisu jest ich zwolnienie z obowiązku utrzymywania MREL (oraz obowiązków informacyjnych z tym związanych) z dniem wejścia ustawy w życie. Po tym dniu MREL nie będzie już określany w odniesieniu do podmiotów podlegających likwidacji zgodnie z projektowanym art. 97 ust. 2da ustawy o BFG.

W przeciwnym razie zwolnienie z obowiązku utrzymywania MREL musiałoby nastąpić w drodze aktualizacji planu przymusowej restrukturyzacji, co przy liczbie podmiotów podlegających likwidacji w Polsce stanowiłoby rozwiązanie czasochłonne, niekorzystne dla podmiotów podlegających likwidacji, które byłyby zobowiązane spełniać wymóg MREL przez dłuższy czas. Przepis przejściowy wskazuje zatem, że wyłączenie obowiązku utrzymywania

MREL nie stanowi przesłanki do przeprowadzenia przeglądu lub aktualizacji planu przymusowej restrukturyzacji, o których mowa w art. 89 i art. 91 ustawy o BFG.

Jednocześnie projektowany przepis przejściowy utrzymuje wymóg MREL dla podmiotów, w przypadku których BFG przed dniem wejścia w życie ustawy stwierdził (w szczególności z uwagi na ich znaczenie dla stabilności finansowej oraz wpływu ich upadłości na system finansowy), że uzasadnione jest określenie wymogu MREL, zgodnie z obowiązującym art. 97 ust. 2d ustawy o BFG, na poziomie wyższym niż kwota na pokrycie strat.

Zgodnie z projektowanym art. 97 ust. 2db ustawy o BFG, w drodze wyjątku, BFG będzie miał bowiem w dalszym ciągu możliwość określenia MREL dla podmiotu podlegającego likwidacji w wysokości wyższej niż kwota na pokrycie strat. W związku z tym po wejściu w życie ustawy BFG będzie podejmować decyzje o skorzystaniu z tego uprawnienia wobec danego podmiotu.

Z kolei zgodnie z proponowanym przepisem art. 11 dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 15 ust. 2 ustawy o ostateczności rozrachunku zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 15 ust. 3 tej ustawy, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

IV. Wejście w życie

Przewiduje się (art. 12), że ustawa wejdzie w życie w po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia. Termin ten jest podyktowany przede wszystkim pilną koniecznością transpozycji przepisów unijnych, w szczególności postanowień dyrektywy 2024/1174, której termin wdrożenia upłynął z dniem 13 listopada 2024 r.

Wyjątek stanowią przepisy służące stosowaniu rozporządzenia IPR, tj. art. 7 pkt 2, 3, 6 i 7, które wchodzi w życie z dniem 9 stycznia 2027 r. Zaproponowany termin ich wejścia w życie ma na celu zapewnienie zbieżności z przepisami rozporządzenia IPR, zgodnie z którymi okres dostosowawczy dla państw, których walutą nie jest euro, trwa do dnia 9 stycznia 2027 r. dla odbierania poleceń przelewu natychmiastowego w euro, a dla wykonywania poleceń przelewu natychmiastowego w euro – do dnia 9 lipca 2027 r.

V. Informacje dodatkowe

Projektowana regulacja nie zawiera przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.) i nie podlega notyfikacji Komisji Europejskiej.

Projekt ustawy nie wymaga przedstawienia właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia, o których mowa w § 27 ust. 4 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2024 r. poz. 806, z późn. zm.).

Zgodnie z art. 3 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbinglej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2025 r. poz. 677) projekt został zamieszczony w wykazie prac legislacyjnych Rady Ministrów pod numerem UC65.

Stosownie do art. 5 tej ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbinglej w procesie stanowienia prawa projekt ustawy został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny. Żaden podmiot nie zgłosił zainteresowania pracami nad projektem w trybie tej ustawy.

Projekt ustawy pozytywnie wpłynie na działalność mikro-, małych i średnich przedsiębiorców.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem UE.

Nazwa projektu Projekt ustawy o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem rynku finansowego oraz ochroną uczestników tego rynku Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Finansów Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Jurand Drop, Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Bartosz Drej, Zastępca Dyrektora Departament Rozwoju Rynku Finansowego, tel. 22 694 53 02, e-mail: bartosz.drej@mf.gov.pl	Data sporządzenia 25.11.2025 r. Źródło Prawo UE (dyrektywa) Prawo UE (rozporządzenie) Inicjatywa własna Nr w Wykazie prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów UC65
---	---

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

W związku z koniecznością kompleksowego podejścia do transpozycji prawa UE proponuje się szereg rozwiązań mających na celu wdrożenie, uzupełnienie lub korektę wcześniejszego wdrożenia przepisów unijnych, a także zapewnienie ich stosowania. W odniesieniu do całości projektowanej ustawy wskazać należy, że reguluje ona funkcjonowanie poszczególnych typów instytucji finansowych, w różnym aspekcie ich funkcjonowania, w szczególności projektowane przepisy regulują funkcjonowanie banków jako podmiotów objętych obowiązkowym systemem gwarantowania depozytów oraz jako podmiotów występujących w roli dostawców usług płatniczych.

Ponadto w znacznej części proponowane regulacje kierowane są przede wszystkim do podmiotów publicznych lub realizujących zadania publiczne, przy czym dotyczą one głównie szeroko rozumianego nadzoru nad rynkiem finansowym i bezpieczeństwa na tym rynku, a zatem, także z operacyjnego punktu widzenia, dla adresatów tych regulacji i implikowanej przez nie konieczności dostosowania się, zasadne pozostaje ujęcie kompleksowe. Mając na uwadze wskazane powiązanie proponuje się ujęcie tych rozwiązań w jednym akcie prawnym, co będzie bardziej transparentne i usprawni proces dostosowawczy.

Projektowana ustawa wprowadza zmiany w ustawie z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (Dz. U. z 2025 r. poz. 643, z późn. zm.), dalej „ustawa o BFG”, w związku z koniecznością:

- implementacji przepisów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1174 z dnia 11 kwietnia 2024 r. zmieniającej dyrektywę 2014/59/UE i rozporządzenie (UE) nr 806/2014 w odniesieniu do niektórych aspektów minimalnego wymogu w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych (Dz. Urz. UE L 2024/1174 z 22.04.2024), dalej „dyrektywa 2024/1174”, której termin wdrożenia upłynął z dniem 13 listopada 2024 r.

Zmiany wprowadzane w dyrektywie 2024/1174 wynikają z przeglądu funkcjonowania przepisów dotyczących niektórych aspektów minimalnego wymogu w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych (tzw. MREL), dokonanego przez Komisję Europejską (KE) na mocy klauzuli przeglądowej wynikającej z rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2036 z dnia 19 października 2022 r. w sprawie zmiany rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i dyrektywy 2014/59/UE w odniesieniu do traktowania ostrożnościowego instytucji globalnych o znaczeniu systemowym, które realizują strategię restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wielu punktów kontaktowych oraz w odniesieniu do metod pośredniej subskrypcji instrumentów kwalifikujących się do spełnienia minimalnego wymogu w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych (Dz.U. UE L 275 z 25.10.2022, str. 1).

Dyrektywa 2024/1174 wprowadza zmiany techniczne w mechanizmie ustalania i odliczeń MREL w relacjach jednostek zależnych i grup bankowych oraz znosi, co do zasady, konieczność ustalania MREL dla podmiotów, wobec których przewidziano likwidację w ramach postępowania upadłościowego, niepodlegających przymusowej restrukturyzacji, dalej także „resolution”. Wdrożenie przepisów w zakresie MREL ma w szczególności zapewnić, aby mechanizm odliczeń w relacjach jednostek zależnych i grup bankowych (struktury łańcuchowe) był proporcjonalny i nie stwarzał problemów z punktu widzenia równych warunków funkcjonowania różnych struktur grup bankowych;

- uzupełnienia lub skorygowania wdrożenia niektórych przepisów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/879 z dnia 20 maja 2019 r. zmieniającej dyrektywę 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. w odniesieniu do zdolności do pokrycia strat i dokapitalizowania instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz dyrektywę 98/26/WE (Dz. Urz. UE L 150 z 07.06.2019, str. 296, z późn. zm.), dalej „dyrektywa BRR2”.

W ślad za dokonaniem przez Komisję Europejską przeglądem transpozycji dyrektywy BRR2 i wątpliwościami zgłoszonymi w tym procesie, w projekcie przewiduje się skorygowanie lub uzupełnienie wdrożenia niektórych przepisów tej dyrektywy. Zmiany te mają głównie charakter doprecyzowujący i w niewielkim stopniu ingerują w dotychczasową materię. Ponadto w projekcie zaproponowano przepisy uzupełniające transpozycję dyrektywy 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającej ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniającej dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE,

2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 173 z 12.06.2014, str. 190, z późn. zm.), dalej „dyrektywa BRR1”. Wskazane zmiany zapewnią pełną zbieżność prawa polskiego z prawem unijnym.

Ponadto projektowana ustawa:

- służy stosowaniu przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/886 z dnia 13 marca 2024 r. w sprawie zmiany rozporządzeń (UE) nr 260/2012 i (UE) 2021/1230 oraz dyrektyw 98/26/WE i (UE) 2015/2366 w odniesieniu do poleceń przelewu natychmiastowego w euro (Dz. Urz. UE L 2024/886 z 19.03.2024), dalej „rozporządzenie IPR”.

W 2017 r. pod auspicjami Europejskiej Rady do Spraw Płatności dostawcy usług płatniczych uzgodnili ogólnounijny schemat natychmiastowej realizacji poleceń przelewu w euro. Działania europejskiej branży płatności okazały się niewystarczające do zapewnienia wysokiego poziomu wykorzystania poleceń przelewu natychmiastowego w euro na poziomie UE. Stwierdzono, że jedynie powszechny i szybki wzrost wykorzystania tego rodzaju płatności może wyzwolić pełnowymiarowe efekty sieciowe poleceń przelewu natychmiastowego w euro, prowadzące do korzyści i wzrostu efektywności ekonomicznej dla użytkowników usług płatniczych i dostawców usług płatniczych, zmniejszenia koncentracji na rynku oraz zwiększenia konkurencji i wyboru płatności elektronicznych, w szczególności w przypadku płatności transgranicznych w punkcie interakcji.

W rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiającym wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniającym rozporządzenie (WE) nr 924/2009 (Dz. Urz. UE L 94 z 30.03.2012, str. 22, z późn. zm.), dalej „rozporządzenie SEPA”, określono wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro.

Polecenia przelewu natychmiastowego w euro są stosunkowo nową kategorią poleceń przelewu w euro, która pojawiła się na rynku dopiero po przyjęciu rozporządzenia SEPA. Konieczne było zatem określenie na poziomie aktów prawnych UE szczególnych wymogów mających zastosowanie do poleceń przelewu natychmiastowego w euro, obok wymogów ogólnych mających zastosowanie do wszystkich poleceń przelewu, aby zapewnić właściwe funkcjonowanie i integrację rynku wewnętrznego.

W związku z powyższym na poziomie krajowym należy uregulować przepisy sankcyjne dotyczące nieprzestrzegania przepisów rozporządzenia IPR, umożliwić deponowanie przez instytucje płatnicze oraz instytucje pieniądza elektronicznego środków pieniężnych na odrębnym rachunku w Narodowym Banku Polskim (NBP), rozszerzyć pojęcie uczestnika w ustawie z dnia 24 sierpnia 2001 r. o ostateczności rozrachunku w systemach płatności i systemach rozrachunku papierów wartościowych oraz zasadach nadzoru nad tymi systemami (Dz. U. 2024 r. poz. 585), dalej „ustawa o ostateczności rozrachunku”, oraz wprowadzić zobowiązanie operatorów systemów płatności do kierowania się przy określaniu warunków uczestnictwa potrzebą zapewnienia sprawnego i bezpiecznego funkcjonowania systemu oraz potrzebą zapewnienia ostateczności rozrachunku realizowanych zleceń rozrachunku.

Niezbędne jest także wprowadzenie rozwiązania, zgodnie z którym w przypadku gdy uczestnik wyznaczony na podstawie ustawy o ostateczności rozrachunku zezwala posiadającemu zezwolenie lub zarejestrowanemu dostawcy usług płatniczych, niebędącemu uczestnikiem systemu płatności, na przekazywanie zleceń transferu za pośrednictwem tego systemu, w momencie otrzymania wniosku dostawcy ma obowiązek zapewnienia mu możliwości przekazywania zleceń w sposób obiektywny, proporcjonalny i niedyskryminujący tak jak w przypadku dostawców będących uczestnikami systemu płatności;

- służy zapewnieniu stosowania przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1011 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie indeksów stosowanych jako wskaźniki referencyjne w instrumentach finansowych i umowach finansowych lub do pomiaru wyników funduszy inwestycyjnych i zmieniającego dyrektywy 2008/48/WE i 2014/17/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 596/2014 (Dz. Urz. UE L 171 z 29.06.2016, str. 1, z późn. zm.), dalej „rozporządzenie BMR”.

Wprowadzenie pozostałych zmian wynika z konieczności wyeliminowania pojedynczych, zidentyfikowanych luk prawnych oraz doprecyzowania przepisów, co do których zaistniały wątpliwości interpretacyjne dotyczące zapewnienia przez te przepisy pełnego stosowania rozporządzenia BMR. Jest także związane z koniecznością zapewnienia stosowania opublikowanego w dniu 19 maja 2025 r. rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2025/914 z dnia 7 maja 2025 r. w sprawie zmiany rozporządzenia (UE) 2016/1011 w odniesieniu do zakresu stosowania przepisów dotyczących wskaźników referencyjnych, stosowania w Unii wskaźników referencyjnych opracowywanych przez administratora mającego siedzibę lub miejsce zamieszkania w państwie trzecim oraz niektórych wymogów sprawozdawczych (Dz. Urz. UE L 2025/914), dalej „rozporządzenie 2025/914”.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

W ustawie o BFG, ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2024 r. poz. 1646, z późn. zm.) oraz ustawie z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe (Dz. U. z 2025 r. poz. 614, z późn. zm.):

- w odniesieniu do wdrożenia przepisów dyrektywy nr 2024/1174 zmiany wynikające z tej dyrektywy w obszarze MREL są wprowadzane przez modyfikację przepisów dotyczących mechanizmów ustalania wewnętrznego MREL i dokonywania odliczeń. Wdrożeniu podlegają także rozwiązania, które pozwalają na odstępienie (możliwe wyjątki) od ustalania przez BFG wymogu MREL dla podmiotów, które w razie zagrożenia upadłością podlegać będą

procedurze upadłości – a nie resolution. W praktyce pozwoli to na obniżenie kosztów funkcjonowania tych podmiotów oraz zmniejszy obowiązki administracyjne po stronie BFG;

- w odniesieniu do dyrektyw BRR1 i BRR2 proponowane regulacje polegają na niewielkich zmianach doprecyzowujących.

W ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2025 r. poz. 611, z późn. zm.), ustawie o ostateczności rozrachunku oraz ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o Narodowym Banku Polskim (Dz. U. z 2022 r. poz. 2025):

- zmiany służą zapewnieniu stosowania rozporządzenia IPR, które reguluje kwestie przelewu natychmiastowego w euro w krajach UE, a jego głównym celem jest rozpowszechnienie płatności natychmiastowych w euro (w ciągu 10 sekund) przez nałożenie na dostawców usług płatniczych obowiązku oferowania tych płatności w systemie 24/7 (24 godziny na dobę przez 7 dni w tygodniu);
- zapewnienie stosowania rozporządzenia IPR ma również na celu otwarcie bezpośredniego dostępu do wyznaczonych systemów płatności dla niebankowych dostawców (tj. instytucji płatniczych oraz instytucji pieniądza elektronicznego);
- proponowane rozwiązania zakładają m.in. wprowadzenie przepisów ustanawiających sankcje za nieprzestrzeganie przepisów rozporządzenia IPR oraz warunków prowadzenia przez NBP rachunków dla instytucji płatniczych oraz instytucji pieniądza elektronicznego przez NBP;
- proponuje się wprowadzenie przepisów zobowiązujących instytucje płatnicze oraz instytucje pieniądza elektronicznego – w przypadku ubiegania się o uczestnictwo w wyznaczonych systemach płatności – do posiadania dokumentu stwierdzającego zgodność z projektowanym przepisem art. 9a ustawy o usługach płatniczych, który stanowi implementację art. 35a dyrektywy PSD2.

Krajowe instytucje płatnicze oraz krajowe instytucje pieniądza elektronicznego będą w takim przypadku zobowiązane do uzyskania opinii KNF stwierdzającej zgodność prowadzonej działalności z tym przepisem, Unijne instytucje płatnicze oraz unijne instytucje pieniądza elektronicznego będą zobowiązane do przedstawienia takiej opinii wydanej przez właściwy organ nadzoru albo inny równoważny dokument wydany na podstawie przepisów obowiązujących w macierzystym państwie członkowskim.

Przepis art. 35a ust. 2 dyrektywy PSD2, który został wprowadzony rozporządzeniem IPR, przewiduje trzy sposoby określenia procedury zgodności z ust. 1 tego artykułu, tj. formę samooceny, wyraźną decyzję właściwego organu lub dowolną inną procedurę mającą na celu zapewnienie przestrzegania wskazanego art. 35a ust. 1 dyrektywy PSD2 przez instytucje płatnicze i instytucje pieniądza elektronicznego. Projektowany przepis art. 9a ustawy o usługach płatniczych jest wdrożeniem jednego z dopuszczonych prawem unijnych sposobów realizacji celu, tj. wyraźnej decyzji właściwego organu. Przewiduje się, że zaproponowane rozwiązanie będzie zwiększać bezpieczeństwo sektora płatniczego.

W ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o nadzorze nad rynkiem kapitałowym (Dz. U. z 2024 r. poz. 1161, z późn. zm.) oraz ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2024 r. poz. 722, z późn. zm.):

- proponowane przepisy wprowadzają m.in. podstawę prawną do nakładania sankcji i innych środków administracyjnych w przypadku naruszeń wybranych przepisów rozporządzenia BMR oraz rozszerzają katalog podmiotów, od których organ nadzoru może wymagać lub żądać stosownych informacji, w celu zapewnienia pełnego stosowania art. 41 ust. 1 lit. b rozporządzenia BMR, a jednocześnie mają charakter doprecyzujący i porządkujący;
- wprowadzane rozwiązania zapewnią tym samym większą odporność wskaźników referencyjnych, przyczynią się do bardziej efektywnego nadzoru oraz wyeliminowania istniejących wątpliwości interpretacyjnych w zakresie zapewnienia pełnego stosowania przepisów rozporządzenia BMR.

Ponadto, proponowane zmiany w ww. ustawach służą stosowaniu opublikowanego w dniu 19 maja 2025 r. rozporządzenia 2025/914, którego przepisy będą mieć zastosowanie od dnia 1 stycznia 2026 r. (ze względu na kończący się okres przejściowy umożliwiający stosowanie na rynku UE wskaźników referencyjnych z państw trzecich). Proponowane zmiany zapewniają efektywność stosowania tego rozporządzenia w zakresie uprawnienia dla krajowego organu właściwego (Komisji Nadzoru Finansowego) do wyznaczenia wskaźnika referencyjnego jako istotnego i tym samym objęcia takiego wskaźnika wymogami rozporządzenia BMR, udzielenia zezwolenia na stosowanie wskaźnika referencyjnego będącego przedmiotem publicznego ogłoszenia, o czym mowa w art. 29 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia BMR (w brzmieniu przepisów nadanym przez rozporządzenie 2025/914), wydawania oraz publikowania oświadczenia i możliwości wydania powiadomienia, o których mowa w art. 24 ust. 2 rozporządzenia BMR, a także wydania ogłoszenia, o którym mowa w art. 24a ust. 6 rozporządzenia BMR, jak również żądania od administratora podjęcia działań, o których mowa w art. 41 ust. 1 lit. l tego rozporządzenia.

Przewidziane są również zmiany dostosowawcze i porządkujące.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

W państwach członkowskich UE trwa proces implementacji dyrektywy 2024/1174, a także opracowywania regulacji służących stosowaniu rozporządzenia 2024/886 oraz rozporządzenia 2025/914.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
BFG	1	Ustawa o BFG	Zmiany dotyczące realizowanych zadań i ustawowych kompetencji m.in. w zakresie:

			- ograniczenia obowiązku wyznaczania wymogu MREL oraz określania obowiązków sprawozdawczych wskazanych podmiotów, w przypadku których plan przymusowej restrukturyzacji przewiduje upadłość; - możliwości dokonania tzw. rozwodnienia udziału dotychczasowych posiadaczy instrumentów w kapitale podstawowym Tier I w wyniku przeprowadzenia konwersji instrumentów kapitałowych lub zobowiązań kwalifikowalnych; - rozszerzenia katalogu sankcji administracyjnych, których nałożenie zobowiązuje BFG do poinformowania Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego (EUNB) oraz publikacji informacji na stronie internetowej.
Komisja Nadzoru Finansowego (KNF)	1	Ustawa z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz.U. 2024 poz. 135, z późn. zm.)	Zmiany dotyczące realizowanych zadań i ustawowych kompetencji m.in. w zakresie: - rozszerzenia zakresu nadzoru nad wskazanymi podmiotami o przestrzeganie przepisów dotyczących poleceń przelewu natychmiastowego w euro; - rozszerzenie katalogu sankcji i innych środków administracyjnych w przypadku naruszeń wskazanych przepisów rozporządzenia BMR; - wyznaczenia wskaźnika referencyjnego jako istotnego i tym samym objęcie takiego wskaźnika wymogami rozporządzenia BMR; - udzielenia zezwolenia na stosowanie wskaźnika referencyjnego będącego przedmiotem publicznego ogłoszenia; - wydawania oraz publikowania oświadczeń i wydawania powiadomień oraz ogłoszeń, o których mowa w rozporządzeniu BMR (w brzmieniu nadanym rozporządzeniem 2025/914); - rozszerzenia katalogu sankcji administracyjnych, których nałożenie zobowiązuje KNF do poinformowania EUNB oraz publikacji informacji na stronie internetowej.

NBP	1	Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o Narodowym Banku Polskim	Zmiany dotyczące realizowanych zadań i ustawowych kompetencji m.in. w zakresie wprowadzenia możliwości dostępu krajowej instytucji płatniczej lub krajowej instytucji pieniądza elektronicznego do wyznaczonych systemów płatności, których operatorem jest NBP.
Banki w formie spółek akcyjnych	29	www.knf.gov.pl	Konieczność dostosowania do nowych wymogów ustawowych dotyczących m.in.: – ograniczenia niektórych obowiązków w przypadku określenia w planie przymusowej restrukturyzacji likwidacji banku w ramach postępowania upadłościowego; – dostosowania systemu rozliczeń banku do możliwości odbioru i wykonywania przelewów natychmiastowych w euro oraz możliwości weryfikacji odbiorcy w przypadku poleceń przelewu.
Banki spółdzielcze	492	www.knf.gov.pl	Konieczność dostosowania do nowych wymogów ustawowych dotyczących m.in.: – ograniczenia niektórych obowiązków w przypadku określenia w planie przymusowej restrukturyzacji likwidacji banku spółdzielczego w ramach postępowania upadłościowego; – dostosowania systemu rozliczeń banku spółdzielczego do możliwości odbioru i wykonywania przelewów natychmiastowych w euro oraz możliwości weryfikacji odbiorcy w przypadku poleceń przelewu.
Spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe (SKOK)	18	www.knf.gov.pl	Konieczność dostosowania do nowych wymogów ustawowych dotyczących m.in.: – ograniczenia niektórych obowiązków w przypadku określenia w planie przymusowej restrukturyzacji likwidacji SKOK w ramach postępowania upadłościowego; – dostosowania systemu rozliczeń SKOK do możliwości odbioru i wykonania przelewów natychmiastowych w euro oraz możliwości weryfikacji odbiorcy w przypadku poleceń przelewu na wypadek rozpoczęcia prowadzenia przez nie rachunków płatniczych w euro lub przelewów w tej walucie z

			rachunków płatniczych przez nie prowadzonych.
Domy maklerskie	18	www.knf.gov.pl	Konieczność dostosowania do nowych wymogów ustawowych dotyczących m.in. ograniczenia niektórych obowiązków w przypadku określenia w planie przymusowej restrukturyzacji likwidacji domu maklerskiego w ramach postępowania upadłościowego.
Syndyk	2104	Lista osób posiadających licencję doradcy restrukturyzacyjnego ¹	Konieczność stosowania zmienionych przepisów dotyczących katalogu należności podlegających zaspokojeniu z funduszków masy upadłości banku w kategorii pierwszej.
Sądy upadłościowe	30	Ministerstwo Sprawiedliwości	Konieczność stosowania zmienionych przepisów dotyczących katalogu należności podlegających zaspokojeniu z funduszków masy upadłości banku w kategorii pierwszej.
Administrator wskaźników referencyjnych	1	Rejestr administratorów ESMA ²	Konieczność dostosowania do nowych wymogów ustawowych. Możliwość objęcia sankcjami w przypadku naruszenia określonych przepisów rozporządzenia BMR.
Usługodawcy, którym na zasadzie outsourcingu zostały zlecone zadania, usługi lub czynności związane z opracowywaniem wskaźnika referencyjnego	brak danych	brak	Konieczność dostosowania do nowych wymogów ustawowych. Możliwość objęcia sankcjami w przypadku naruszenia określonych przepisów rozporządzenia BMR.
Krajowa Izba Rozliczeniowa (KIR)	1	Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe	Konieczność dostosowania do nowych wymogów ustawowych dotyczących dostępu krajowych instytucji płatniczych i krajowych instytucji pieniądza elektronicznego do wyznaczonych systemów płatności, których operatorem jest KIR.
Krajowe instytucje płatnicze	47	www.knf.gov.pl	Konieczność dostosowania do nowych wymogów ustawowych. Dostosowanie systemu rozliczeń do możliwości odbioru i wykonania przelewów natychmiastowych w euro oraz możliwości weryfikacji odbiorcy w przypadku poleceń przelewu.
Małe instytucje płatnicze	168	www.knf.gov.pl	Konieczność dostosowania do nowych wymogów ustawowych. Dostosowanie systemu rozliczeń do możliwości odbioru i wykonania przelewów natychmiastowych w euro oraz możliwości weryfikacji odbiorcy w przypadku poleceń przelewu.

¹ <https://krz.ms.gov.pl/#!/application/KRZPortalPUB/1.4/KrzRdrGui.WyszukiwanieDoradcow?params=JTdCJTdE&itemId=item-5&seq=0>

² https://registers.esma.europa.eu/publication/searchRegister?core=esma_registers_bench_entities

Krajowe instytucje pieniądza elektronicznego	1	www.knf.gov.pl	Konieczność dostosowania do nowych wymogów ustawowych. Dostosowanie systemu rozliczeń do możliwości odbioru i wykonania przelewów natychmiastowych w euro oraz weryfikacji odbiorcy w przypadku poleceń przelewu.
--	---	----------------	---

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt ustawy został w dniu 31 października 2024 r. przekazany do konsultacji publicznych i opiniowania następującym podmiotom: Prezes Prokuratury Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Przewodniczący Komisji Nadzoru Finansowego, Prezes Narodowego Banku Polskiego, Prezes Zarządu Bankowego Funduszu Gwarancyjnego, Prezes Polskiej Agencji Nadzoru Audytowego, Prezes Zarządu GPW Benchmark S.A., Rzecznik Finansowy, Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców, Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych, Sąd Najwyższy, Krajowa Rada Sądownictwa, Prezes Sądu Apelacyjnego w Białymstoku, Prezes Sądu Apelacyjnego w Gdańsku, Prezes Sądu Apelacyjnego w Katowicach, Prezes Sądu Apelacyjnego w Krakowie, Prezes Sądu Apelacyjnego w Lublinie, Prezes Sądu Apelacyjnego w Łodzi, Prezes Sądu Apelacyjnego w Poznaniu, Prezes Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie, Prezes Sądu Apelacyjnego w Szczecinie, Prezes Sądu Apelacyjnego w Warszawie, Prezes Sądu Apelacyjnego w Wrocławiu, Business Centre Club, Federacja Przedsiębiorców Polskich, Konfederacja Lewiatan, Pracodawcy Rzeczypospolitej Polskiej, Związek Przedsiębiorców i Pracodawców, Związek Rzemiosła Polskiego, Izba Domów Maklerskich, FinTech Poland, Fundacja Polska Bezgotówkowa, Fundacja Rozwoju Obrotu Bezgotówkowego, Krajowa Izba Doradców Restrukturyzacyjnych, Krajowa Izba Rozliczeniowa, Krajowa Rada Spółdzielcza, Krajowa Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa, Krajowy Związek Banków Spółdzielczych, Ogólnopolska Federacja Doradców Restrukturyzacyjnych i Syndyków, Spółdzielczy System Ochrony SGB, Stowarzyszenie Rynków Finansowych ACI Polska, System Ochrony Zrzeszenia BPS, Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji, Polska Organizacja Niebankowych Instytucji Płatności, Polski Standard Płatności Sp. z o.o., Związek Banków Polskich, Związek Polskiego Leasingu oraz Związek Przedsiębiorstw Finansowych w Polsce. Wyznaczono termin 21 dni na zgłaszanie uwag, a w przypadku reprezentatywnych organizacji pracodawców – 30 dni. Szczegółowe zestawienie uwag zawiera raport z konsultacji.

Ze względu na konieczność pilnego wdrożenia prawa UE zakres projektu został znacznie ograniczony, w szczególności nie uwzględniono postulatów legislacyjnych wykraczających poza transpozycję prawa UE. Zmieniony projekt w dniu 27 maja 2025 r. został przekazany do ponownych konsultacji publicznych i opiniowania, z 14-dniowym terminem zgłaszania uwag. W stosunku do reprezentatywnych organizacji pracodawców termin na zgłaszanie uwag wynosił 21 dni.

Terminy do zajęcia stanowiska uległy skróceniu ze względu na ważny interes publiczny oraz pilność prac nad projektem. Szczegółowe zestawienie uwag zawiera raport z ponownych konsultacji.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0-10)
Dochody ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Wydatki ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Saldo ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												

Źródła finansowania	Wejście w życie ustawy nie będzie miało wpływu na dochody i wydatki sektora finansów publicznych, w szczególności nie spowoduje zmniejszenia dochodów podmiotów sektora finansów publicznych, w tym budżetu państwa i budżetów jednostek samorządu terytorialnego. Nie spowoduje również zwiększenia wydatków jednostek sektora finansów publicznych w stosunku do wielkości wynikających z obowiązujących przepisów.
---------------------	---

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń								
7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe								
		Skutki						
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z r.)	duże przedsiębiorstwa							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe							
	(dodaj/usuń)							
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Zmiany przepisów służące zapewnieniu stosowania rozporządzenia BMR powinny przyczynić się do zwiększenia odporności wskaźników referencyjnych, które mogą być stosowane w umowach i instrumentach finansowych, których stroną są duże przedsiębiorstwa.						
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Zmiany przepisów służące zapewnieniu stosowania rozporządzenia BMR powinny przyczynić się do zwiększenia odporności wskaźników referencyjnych, które mogą być stosowane w umowach i instrumentach finansowych, których stroną są mikro-, małe i średnie przedsiębiorstwa.						
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Zmiany przepisów służące zapewnieniu stosowania rozporządzenia BMR powinny przyczynić się do zwiększenia odporności wskaźników referencyjnych, które mogą być stosowane w umowach i instrumentach finansowych, których stroną są osoby fizyczne (obywatele, w tym osoby niepełnosprawne oraz osoby starsze).						
	(dodaj/usuń)							
Niemierzalne	(dodaj/usuń)							
	(dodaj/usuń)							
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Zmiany w ustawie o BFG, ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe oraz ustawie z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe nie będą miały wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców innych niż instytucje finansowe, na rodzinę, obywateli (w tym osoby niepełnosprawne oraz osoby starsze) i gospodarstwa domowe, ponieważ wskazane podmioty nie są adresatami tych regulacji. Ewentualny pośredni pozytywny wpływ może wynikać ze zwiększenia efektywności procesów resolution, które zapobiegają upadłości banków, SKOK i domów maklerskich, dzięki czemu przyczynią się do ochrony oszczędzających (deponentów) i zapewnienia ciągłości świadczenia usług finansowych dla klientów indywidualnych, przedsiębiorców, jednostek samorządu terytorialnego oraz gospodarki realnej. Zapewnienie stosowania rozporządzenia IPR będzie prowadzić do wzrostu efektywności ekonomicznej dla użytkowników usług płatniczych i dostawców usług płatniczych, zmniejszenia koncentracji na rynku oraz zwiększenia konkurencji i wyboru płatności elektronicznych, w szczególności w przypadku płatności transgranicznych w punkcie interakcji. Ponadto rozporządzenie IPR ma charakter pro-konsumencki m.in z uwagi na: – wprowadzenie obowiązku weryfikacji przez dostawcę usług płatniczych danych odbiorcy przed dokonaniem transferu; – regulację, zgodnie z którą składanie poleceń przelewu natychmiastowego w euro powinno być możliwe za pośrednictwem tych samych kanałów inicjowania płatności, za których pośrednictwem płatnicy mogą składać zlecenia płatnicze dotyczące innych poleceń przelewu; – regulację, zgodnie z którą wszelkie opłaty pobierane przez dostawców usług płatniczych od płatników i odbiorców w związku z wysyłaniem i otrzymywaniem natychmiastowych poleceń przelewu w euro nie powinny być wyższe niż opłaty pobierane w związku z wysyłaniem i otrzymywaniem innych poleceń przelewu. Zgodnie z przyjętymi założeniami projektowana ustawa w zakresie zapewnienia stosowania rozporządzenia IPR będzie stanowić wartość dodaną dla gospodarki, przedsiębiorców oraz obywateli.							

	Będzie mieć również wpływ na dostawców usług płatniczych, takich jak banki, SKOK, krajowe instytucje płatnicze, krajowe instytucje pieniądza elektronicznego, małe instytucje płatnicze, KIR i NBP – ze względu na potrzebę dostosowania własnych systemów rozliczeń do możliwości odbioru i wykonania przelewów natychmiastowych w euro oraz możliwości weryfikacji odbiorcy w przypadku poleceń przelewu. Natomiast KNF będzie zobligowany do rozszerzenia zakresu nadzoru nad wskazanymi podmiotami o przestrzeganie przepisów dotyczących poleceń przelewu natychmiastowego w euro. Projektowane przepisy służące zapewnieniu stosowania rozporządzenia BMR nadają KNF uprawnienie do nakładania sankcji administracyjnych i innych środków administracyjnych w odniesieniu do każdego naruszenia art. 19a–19c rozporządzenia BMR, tj. naruszeń dotyczących unijnych wskaźników referencyjnych transformacji klimatycznej oraz unijnych wskaźników referencyjnych dostosowanych do porozumienia paryskiego³, a także art. 41 ust. 1 lit. b rozporządzenia BMR. Oznacza to, że sankcjami może zostać objęty administrator wskaźników referencyjnych, jak również usługodawcy, którym na zasadzie outsourcingu zostały zlecone zadania, usługi lub czynności związane z opracowywaniem wskaźnika referencyjnego. KNF zyska także uprawnienia (rozszerzy to jego nadzór) do wyznaczenia wskaźnika referencyjnego jako istotnego i tym samym objęcia takiego wskaźnika wymogami rozporządzenia BMR. Uzyska również uprawnienie do udzielenia zezwolenia na stosowanie wskaźnika referencyjnego będącego przedmiotem publicznego ogłoszenia, czy wydawania oraz publikowania oświadczenia (stwierdzającego, że dany wskaźnik referencyjny jest istotny), a także wydawania powiadomienia stwierdzającego, że wskaźnik referencyjny osiągnął określony w rozporządzeniu BMR próg i ogłoszenia stwierdzającego, że istotny wskaźnik referencyjny opracowywany przez administratora nie jest zgodny z rozporządzeniem BMR (oraz że użytkownicy mają powstrzymać się od stosowania tego wskaźnika referencyjnego). KNF w ramach rozszerzenia nadzoru zyska także uprawnienia do żądania od administratora podjęcia działań, o których mowa w art. 41 ust. 1 lit. l rozporządzenia BMR, tj. np. żądania, w przypadku naruszenia określonych w rozporządzeniu BMR wymogów, aby administrator zaprzestał na okres nieprzekraczający 12 miesięcy opracowywania unijnych wskaźników referencyjnych transformacji klimatycznej lub unijnych wskaźników referencyjnych dostosowanych do porozumienia paryskiego.
--	--

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

☐ nie dotyczy	
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak ☒ nie ☐ nie dotyczy
☒ zmniejszenie liczby dokumentów ☒ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☒ zwiększenie liczby dokumentów ☒ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.	☐ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy

Komentarz:

Pozytywny wpływ na zmniejszenie obowiązków i kosztów funkcjonowania podmiotów w obszarze dokumentacji i procedur może wystąpić w przypadku odstąpienia od ustalania przez BFG wymogu MREL dla podmiotów, które w razie zagrożenia upadłością zostałyby poddane upadłości – a nie resolution. Z uwagi m.in. na uwarunkowania regulacyjne liczba takich podmiotów nie jest aktualnie możliwa do określenia.

Istniejący w ustawie o BFG katalog sankcji administracyjnych, których nałożenie zobowiązuje BFG albo KNF do poinformowania EUNB oraz publikacji informacji na stronie internetowej, zostanie rozszerzony o sankcje z art. 337a ustawy o BFG (kary pieniężne i inne sankcje niefinansowe za naruszenia MREL).

W ramach zapewnienia stosowania rozporządzenia IPR projektowane przepisy przewidują nałożenie na KNF obowiązku nadzoru nad przestrzeganiem przepisów tego rozporządzenia. Projekt ustawy przewiduje w związku z tym rozszerzenie katalogu sankcji stosowanych przez KNF m. in. o sankcje w postaci kary pieniężnej w wysokości 10% łącznych przychodów netto ze sprzedaży towarów i produktów za poprzedni rok obrotowy lub kary pieniężnej w wysokości 21 500 000 zł.

³ <https://www.consilium.europa.eu/pl/policies/paris-agreement-climate/>

Projektowane przepisy ustanawiają podstawę prawną do żądania przez KNF udzielenia informacji od podmiotu uczestniczącego w opracowywaniu wskaźnika referencyjnego lub przekazującego dane na potrzeby jego opracowywania, w tym od każdego usługodawcy, któremu zadania, usługi lub czynności związane z opracowywaniem wskaźnika referencyjnego zostały zlecone przez administratora na zasadzie outsourcingu zgodnie z art. 10 rozporządzenia BMR, oraz przewidują sankcje za niezastosowanie się do takiego żądania.

Jak wskazano wyżej, projektowane przepisy nadają KNF uprawnienia do nakładania sankcji administracyjnych i innych środków administracyjnych w odniesieniu do naruszenia art. 19a–19c rozporządzenia BMR, tj. naruszeń w odniesieniu do unijnych wskaźników referencyjnych transformacji klimatycznej oraz unijnych wskaźników referencyjnych dostosowanych do porozumienia paryskiego; dotyczy to także art. 41 ust. 1 lit. b rozporządzenia BMR. Oznacza to, że sankcjami może zostać objęty administrator wskaźników referencyjnych, jak również usługodawcy, którym na zasadzie outsourcingu zostały zlecone zadania, usługi lub czynności związane z opracowywaniem wskaźnika referencyjnego. Dodatkowo w ramach zapewnienia stosowania rozporządzenia 2025/914 KNF będzie mogła wyznaczyć wskaźnik referencyjny jako istotny, co w rezultacie będzie skutkowało objęciem takiego wskaźnika wymogami rozporządzenia BMR, czyli reżimem regulacyjnym prawa Unii Europejskiej, tj. harmonizacją wymogów i standardów. KNF będzie także mogła wydawać oraz publikować oświadczenia (stwierdzające, że dany wskaźnik referencyjny jest istotny, jeżeli spełni wymogi dot. wolumenu) i wydawać ogłoszenia (stwierdzające, że istotny wskaźnik referencyjny opracowywany przez administratora nie jest zgodny z rozporządzeniem BMR). KNF będzie mogła także wydać powiadomienie stwierdzające, że wskaźnik referencyjny osiągnął określony w rozporządzeniu BMR próg. W ramach rozszerzenia nadzoru KNF zyska także uprawnienie do żądania od administratora podjęcia działań, o których mowa w art. 41 ust. 1 lit. l rozporządzenia BMR, tj. np. żądania, w przypadku naruszenia określonych w rozporządzeniu BMR wymogów, aby administrator zaprzestał na okres nieprzekraczający 12 miesięcy opracowywania unijnych wskaźników referencyjnych transformacji klimatycznej lub unijnych wskaźników referencyjnych dostosowanych do porozumienia paryskiego.

9. Wpływ na rynek pracy

Wejście w życie ustawy nie wpłynie na rynek pracy.

10. Wpływ na pozostałe obszary

☐ środowisko naturalne	☐ demografia	☐ informatyzacja
☐ sytuacja i rozwój regionalny	☐ mienie państwowe	☐ zdrowie
☒ sądy powszechne, administracyjne lub wojskowe	☐ inne:	

Omówienie wpływu	Wpływ na sądy upadłościowe został wskazany w pkt 4.
------------------	---

11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego

Wykonanie przepisów aktu prawnego nastąpi z dniem jego wejścia w życie.

12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?

Nie przewiduje się przeprowadzania ewaluacji efektów projektu, ponieważ projekt wdraża i zapewnia stosowanie przepisów unijnych, bez krajowego marginesu uznaniowości, co przekłada się na ograniczoną możliwość wpływania na skutki regulacji.

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

Brak.

RAPORT Z PONOWNYCH KONSULTACJI

projektu ustawy o zmianie ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji oraz niektórych innych ustaw
(numer w wykazie prac legislacyjnych Rady Ministrów: UC65)

1. Omówienie wyników ponownych konsultacji publicznych i opiniowania

a) Podmioty, do których skierowano projekt w celu przedstawienia stanowiska w ramach ponownych konsultacji publicznych lub wyrażenia opinii

W ramach procesu ponownego opiniowania projekt został przekazany do następujących podmiotów: *Prezes Prokuratury Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Przewodniczący Komisji Nadzoru Finansowego, Prezes Narodowego Banku Polskiego, Prezes Zarządu Bankowego Funduszu Gwarancyjnego, Prezes Polskiej Agencji Nadzoru Audytowego, Prezes Zarządu GPW Benchmark S.A., Rzecznik Finansowy, Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców, Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych, Sąd Najwyższy, Prezes Sądu Apelacyjnego w Białymstoku, Prezes Sądu Apelacyjnego w Gdańsku, Prezes Sądu Apelacyjnego w Katowicach, Prezes Sądu Apelacyjnego w Krakowie, Prezes Sądu Apelacyjnego w Lublinie, Prezes Sądu Apelacyjnego w Łodzi, Prezes Sądu Apelacyjnego w Poznaniu, Prezes Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie, Prezes Sądu Apelacyjnego w Szczecinie, Prezes Sądu Apelacyjnego w Warszawie, Prezes Sądu Apelacyjnego w Wrocławiu, Radzie Dialogu Społecznego, NSZZ „Solidarność”, Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych, Forum Związków Zawodowych, Business Centre Club, Federacja Przedsiębiorców Polskich, Konfederacja Lewiatan, Polskie Towarzystwo Gospodarcze, Pracodawcy Rzeczypospolitej Polskiej, Związek Przedsiębiorców i Pracodawców, Związek Rzemiosła Polskiego.*

W ramach procesu ponownych konsultacji publicznych projekt został przekazany do następujących podmiotów: *Izba Domów Maklerskich, FinTech Poland, Fundacja Polska Bezgotówkowa, Fundacja Rozwoju Obrotu Bezgotówkowego, Krajowa Izba Doradców Restrukturyzacyjnych, Krajowa Izba Rozliczeniowa, Krajowa Rada Spółdzielcza, Krajowa Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa, Krajowy Związek Banków Spółdzielczych, Ogólnopolska Federacja Doradców Restrukturyzacyjnych i Syndyków, Spółdzielczy System Ochrony SGB, Stowarzyszenie Rynków Finansowych ACI Polska, System Ochrony Zrzeszenia BPS, Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji, Polska Organizacja Niebankowych Instytucji Płatności, Polski Standard Płatności Sp. z o.o., Związek Banków Polskich, Związek Polskiego Leasingu oraz Związek Przedsiębiorstw Finansowych w Polsce.*

b) Podmioty, które przedstawiły stanowisko lub opinię

Uwagi do projektu w ramach procesu ponownego opiniowania zgłosiły następujące podmioty: *Urząd Komisji Nadzoru Finansowego, Narodowy Bank Polski, Bankowy Fundusz Gwarancyjny, Polska Agencja Nadzoru Audytowego, Rzecznik Finansowy, Urząd Ochrony Danych Osobowych.*

Uwagi do projektu w ramach procesu ponownych konsultacji publicznych zgłosiły następujące podmioty: *Związek Banków Polskich, Krajowa Spółdzielcza Kasa*

Oszczędnościowo-Kredytowa, Polska Organizacja Niebankowych Instytucji Płatności oraz Polski Standard Płatności S.A.

c) Omówienie przedstawionych stanowisk lub opinii i odniesienie się do nich

Szczegółowe uwagi ww. podmiotów oraz stanowisko organu wnioskującego do uwag stanowią załącznik do niniejszego raportu.

2. Informacja o okresie przeprowadzenia ponownych konsultacji publicznych i opiniowania i terminie wyznaczonym do zajęcia stanowiska

Projekt został udostępniony w ramach procesu ponownych konsultacji publicznych i opiniowania w dniu 27 maja 2025 r. z terminem 14 dni na zgłaszanie uwag. W stosunku do reprezentatywnych organizacji pracodawców termin na zgłaszanie uwag wynosił 21 dni. Terminy do zajęcia stanowiska uległy skróceniu ze względu na ważny interes publiczny i pilność prac nad projektem.

3. Przedstawienie wyników zasięgnięcia opinii, dokonania konsultacji albo uzgodnienia projektu z właściwymi organami i instytucjami Unii Europejskiej, w tym Europejskim Bankiem Centralnym

Projekt ustawy nie wymaga przedstawienia właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia, o których mowa w § 27 ust. 4 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2024 r. poz. 806, z późn. zm.).

4. Podmioty, które zgłosiły zainteresowanie pracami nad projektem w trybie przepisów o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa

Nie odnotowano zgłoszeń zainteresowanych podmiotów w trybie przepisów o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa.

Załącznik do raportu z ponownych konsultacji i opiniowania

projektu ustawy o zmianie ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji oraz niektórych innych ustaw (UC65)

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot, który przedstawił stanowisko/opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
Uwagi dotyczące zmian w ustawie z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (Dz. U. z 2025 r. poz. 643 i 1069)				
1.	Art. 1 pkt 2	Rzecznik Finansowy	Pierwsza dotyczy art. 1 pkt 2 projektu, w którym dodano ust. 1a w art. 72 ustawy o BFG, który umożliwia zmniejszenie udziałów posiadaczy instrumentów kapitałowych lub zobowiązań kwalifikowalnych (rozwodnienie udziału) w przypadku dodatniej wyceny netto banku, bez ich całkowitego umarzania. Pomimo rekomendacji EBA i ESMA, nie można wykluczyć, że takie zobowiązania kwalifikowalne nadal pozostają w rękach inwestorów indywidualnych. Samo wprowadzenie mechanizmu umożliwiającego utrzymanie funkcjonowania banku, gdy nie spełnia już regulacyjnych wymogów kapitałowych, ale jego wartość netto jest dodatnia, oceniamy pozytywnie. Uważamy jednak, że pomimo, iż jest to mechanizm łagodniejszy dla inwestorów niż klasyczne bail-in, może budzić wątpliwości szczególnie inwestorów indywidualnych co do jego skutków i konieczne jest wprowadzenie odpowiedniego wymogu informacyjnego.	Uwaga wyjaśniona. Postulowany wymóg informacyjny już obowiązuje na podstawie Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1129 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie prospektu, który ma być publikowany w związku z ofertą publiczną papierów wartościowych lub dopuszczeniem ich do obrotu na rynku regulowanym oraz uchylenia dyrektywy 2003/71/WE. W art. 16 wskazane rozporządzenie stanowi, że 1. Czynniki ryzyka przedstawione w prospekcie muszą ograniczać się do

				ryzyk, które są właściwe dla danego emitenta i dla danych papierów wartościowych i które mają istotne znaczenie dla podjęcia przemyślanej decyzji inwestycyjnej, co znajduje odzwierciedlenie w treści prospektu. (...) 2. Czynniki ryzyka obejmują także czynniki wynikające ze stopnia podporządkowania papieru wartościowego oraz wpływu na przewidywaną wysokość lub przewidywany termin wypłat na rzecz posiadaczy papierów wartościowych w przypadku upadłości lub innej podobnej procedury, w tym, w stosownych przypadkach, w razie niewypłacalności instytucji kredytowej lub jej uporządkowanej likwidacji bądź restrukturyzacji zgodnie z dyrektywą 2014/59/UE. Instytucje emitujące instrumenty lub zobowiązania kwalifikowalne podlegające umorzeniu lub konwersji (w tym skutkujące rozwodnieniem akcji) są zatem zobowiązane do zawarcia w prospekcie informacji o takim ryzyku. Warto przy tym również wskazać na inny rodzaj zabezpieczenia dla
--	--	--	--	--

				inwestorów detalicznych, jakim jest wymóg minimalnej kwoty instrumentu podlegającego umorzeniu lub konwersji instrumentów kapitałowych lub zobowiązań kwalifikowalnych (zob. art. 3h ust. 1 ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym).
2.	Art. 1 pkt 5	Rzecznik Finansowy	Druga natomiast dotyczy art. 1 pkt 5 projektu, w którym przewidziano uchylenie art. 97 ust. 2d i dodanie ust. 2da–2de do ustawy o BFG, co oznacza, że Fundusz co do zasady nie będzie ustalał wymogu MREL dla podmiotów podlegających likwidacji. Dyrektywa BRR1 zakłada wprowadzenie, że przymusowa restrukturyzacja banków dotyczy podmiotów, których upadłość może stanowić zagrożenie dla stabilności sektora finansowego, co oznacza, że w przypadku upadłości małych podmiotów, właściwym działaniem pozostaje ich likwidacja w postępowaniu upadłościowym. Dotychczasowa praktyka w krajach UE, w tym również w Polsce pokazuje jednak, że przymusowa restrukturyzacja była przeprowadzana również w przypadku małych banków. Wprowadzenie bardziej jasnych zasad oceny przesłanki interesu publicznego niewątpliwie przyczyni się do poprawy transparentności rynku usług finansowych, a brak wymogu MREL zmniejszy obciążenie regulacyjne małych podmiotów. Wydaje się jednak, że zasadne byłoby wprowadzenie mechanizmów informacyjnych, które pozwolą klientom banków uzyskać wiedzę o braku wymogu MREL i jego skutkach.	Uwaga nieuwzględniona. Zmiany polegające na uchyleniu w ustawie o BFG ust. 2d w art. 97 i dodaniu ust. 2da–2de stanowią implementację art. 1 pkt 2 dyrektywy 2024/1174 (zmiana w art. 45c dyrektywy BRR1) i mają na celu zmniejszenie obciążenia regulacyjnego wobec podmiotów podlegających likwidacji, przy zachowaniu, jako wyjątku, możliwości ustalenia wymogu MREL dla tych podmiotów. Likwidacji w ramach postępowania upadłościowego podlegają zasadniczo podmioty, które m.in. nie pełnią funkcji krytycznych, są to najczęściej banki o niskiej sumie bilansowej działające na lokalnym rynku, w konsekwencji ich likwidacja w ramach postępowania

				upadłościowego nie stanowi zagrożenia dla stabilności finansowej oraz utrzymania dyscypliny rynkowej. Fundusz, na podstawie art. 89 ust. 1 w zw. z art. 90 ust. 1 ustawy o BFG, systematycznie dokonuje przeglądu planów przymusowej restrukturyzacji i w razie potrzeby ich aktualizacji. Ewentualna zmiana planu przymusowej restrukturyzacji skutkująca objęciem danego podmiotu restrukturyzacją przez zastosowanie instrumentów przymusowej restrukturyzacji, będzie wiązała się dla podmiotu z obowiązkiem publikacji informacji, o których mowa w art. 99a ust. 6 ustawy o BFG, w tym m.in. informacji o wysokości wymogu MREL. Z kolei opublikowanie przez Bank jedynie informacji, iż został on wyłączony z zakresu podmiotowego wymogu MREL, mogłoby spowodować niepokój wśród deponentów i tym samym generować dodatkowe ryzyko reputacyjne, a nawet presję płynnościową, co miałyby skutki odwrotne od zamierzonych.
3.	Art. 1 pkt 5 lit. b	BFG	w art. 1 w pkt 5) lit. b) projektu wprowadzającym zmianę do art. 97 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu	Uwaga nieuwzględniona.

			Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (Dz. U. z 2025 r. poz. 643) (dalej: „ustawa o BFG” lub „uBFG”), w zakresie: a) nowododawanego ust. 2da proponuje się nadanie następującego brzmienia: „2da. W przypadku podmiotu podlegającego likwidacji Fundusz nie określa minimalnego poziomu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, o którym mowa w ust. 1. Do podmiotu podlegającego likwidacji, dla którego Fundusz nie określił minimalnego poziomu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych zgodnie z ust. 2db, przepisów art. 77 ust. 2 i art. 78a rozporządzenia nr 575/2013 nie stosuje się.” <u>Uzasadnienie:</u> Celem art. 45c ust. 2a BRRD w tym zakresie jest wyłączenie obowiązku uzyskania zezwolenia na wykup instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych przez podmiot podlegający likwidacji, dla którego Fundusz nie określi wymogu MREL. Jeżeli Fundusz określi MREL, to przepisy rozporządzenia CRR stosuje się (co nie jest jednoznaczne w świetle obecnego brzmienia projektu). W opinii Funduszu proponowane brzmienie bardziej precyzyjnie oddaje treść art. 45c ust. 2a akapit 4 BRRD (w brzmieniu nadanym dyrektywą 2024/1174, tj. tzw. dyrektywą Daisy Chains 2, dalej: „DC2”), który stanowi: „art. 77 ust. 2 i art. 78a rozporządzenia (UE) nr 575/2013 nie mają zastosowania do podmiotów poddawanych likwidacji, w odniesieniu do których organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie ustalił wymogu, o którym mowa w art. 45 ust. 1 niniejszej dyrektywy.”	Zdanie drugie w ust. 2da dotyczy przypadku opisanego w zdaniu pierwszym, zatem przepisów art. 77 ust. 2 i art. 78a rozporządzenia nr 575/2013 nie stosuje się w przypadku gdy Fundusz nie określi minimalnego poziomu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych dla podmiotu podlegającego likwidacji. Przepis w tym zakresie jest precyzyjny i nie wymaga zmiany.
4.	Art. 1 pkt 5 lit. b	BFG	w art. 1 w pkt 5) lit. b) projektu wprowadzającym zmianę do art. 97 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz	Uwaga nieuwzględniona. W projektowanym przepisie posłużono się pojęciem podmiotu

		przymusowej restrukturyzacji (Dz. U. z 2025 r. poz. 643) (dalej: „ustawa o BFG” lub „uBFG”), w zakresie: b) nowododawanego ust. 2de proponuje się nadanie następującego brzmienia: „Podmiot, niebędący podmiotem podlegającym przymusowej restrukturyzacji [...], który jest podmiotem zależnym podmiotu podlegającego przymusowej restrukturyzacji lub podmiotu z państwa trzeciego, który byłby podmiotem podlegającym przymusowej restrukturyzacji gdyby miał siedzibę na terytorium państwa członkowskiego [...], odlicza, zgodnie z art. 72e ust. 5 rozporządzenia 575/2013, instrumenty funduszy własnych w podmiotach zależnych, które wchodzą w skład tej samej grupy podlegającej przymusowej restrukturyzacji i są podmiotami podlegającymi likwidacji, dla których Fundusz nie określił minimalnego poziomu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, jeżeli łączna kwota tych instrumentów jest równa co najmniej 7% jego łącznej kwoty funduszy własnych i zobowiązań spełniających warunki, o których mowa w art. 98 ust. 21, obliczanych co roku według stanu na dzień 31 grudnia jako średnia z poprzednich 12 miesięcy.”; <u>Uzasadnienie:</u> W ocenie Funduszu w tym przepisie można posłużyć się zbiorczym określeniem „podmiot”. W przypadku instytucji innej niż podmiot krajowy (art. 64 pkt 2 lit. a ustawy o BFG) kwestia odliczeń będzie uregulowana przez prawo miejsca jej siedziby (np. dla instytucji kredytowej, mającej siedzibę w innym państwie członkowskim, znaczenie będą miały przepisy implementujące dyrektywę w tym państwie członkowskim). Taki sposób regulacji jest powszechnie wykorzystywany w ustawie o BFG, np. w art. 64 pkt 3 uBFG implementującym art. 2 ust. 1 pkt 28 BRRD.	krajowego oraz odesłaniem do podmiotów, o których mowa w art. 64 pkt 2 lit. b, c lub d ustawy o BFG, co pozostaje w zgodności z wdrażanymi regulacjami dyrektywy 2024/1174. W ocenie MF obecnie proponowane brzmienie nie pozostawia wątpliwości interpretacyjnych, w szczególności w kwestii zgodności z przepisami wskazanej dyrektywy. Jednakże, aby przepis był bardziej czytelny, kierunkowo uwzględniono propozycję odniesienia się do łącznej kwoty „ich” funduszy własnych.
--	--	---	--

			Po drugie, proponujemy oddzielić od siebie status podmiotu niebędącego podmiotem podlegającym przymusowej restrukturyzacji i status podmiotu zależnego, aby przepis był bardziej czytelny. Po trzecie, proponujemy odniesienie się do „jego” łącznej kwoty funduszy własnych, aby zachować precyzję i pełną zgodność z dyrektywą DC2 (por. art. 1 pkt 2 lit. c in fine: „jeżeli łączna kwota tych posiadanych instrumentów jest co najmniej równa 7 % łącznej kwoty ich funduszy własnych (...))”).	
5.	Art. 1 pkt 6	BFG	art. 1 pkt 6 projektu, dodającym ust. 8 do art. 97a ustawy o BFG proponuje się nadanie następującego brzmienia: „8. Fundusz może zobowiązać podmiot, aby część wymogu, o którym mowa w art. 97 ust. 1, utrzymywał, w okresie wskazanym przez Fundusz, w formie instrumentów dodatkowych w Tier I, instrumentów w Tier II i zobowiązań kwalifikowalnych, w wysokości nie większej niż mająca zastosowanie do podmiotu kwota dokapitalizowania, o której mowa w art. 97 ust. 2e pkt 1 lit. b lub pkt 2 lit. b albo art. 97 ust. 2k pkt 1 lit. b lub pkt 2 lit. b.”; <u>Uzasadnienie:</u> Zmiana redakcyjna, mająca na celu doprecyzowanie przepisu.	Uwaga nieuwzględniona. Po analizie uwag otrzymanych w ramach ponownych zewnętrznych uzgodnień, konsultacji publicznych i opiniowania, mając na względzie konieczność pilnego wdrożenia prawa UE, zdecydowano o zawężeniu zakresu projektu i rezygnacji z dalszego procedowania w nim przedmiotowego przepisu. Zgłaszane propozycje dodatkowych zmian będą rozpatrywane przy okazji innego procesu legislacyjnego.
6.	Art. 1 pkt 6	ZBP	Proponowane zmiany w art. 97a ust. 8 Ustawy o BFG przyznają Funduszowi uprawnienie do zobowiązania podmiotu, dla którego określony został wymóg MREL, do spełniania tego wymogu za pomocą instrumentów dodatkowych w Tier I, instrumentów w Tier II i zobowiązań kwalifikowalnych. W wyniku tych zmian część MREL, odpowiadająca kwocie dokapitalizowania, na żądanie Funduszu będzie utrzymywana przez podmiot w formie instrumentów dłużnych. Wątpliwość budzi wprowadzenie takiego zapisu w Ustawie o BFG, ponieważ przedmiotowy zapis wykracza znacząco poza transpozycję Dyrektywy BRR. W efekcie <u>polskie banki zostałyby obarczone</u>	Uwaga nieuwzględniona. Po analizie uwag otrzymanych w ramach ponownych zewnętrznych uzgodnień, konsultacji publicznych i opiniowania, mając na względzie konieczność pilnego wdrożenia prawa UE, zdecydowano o zawężeniu zakresu projektu i rezygnacji z dalszego procedowania w nim

			znaczącym wymogiem, co stawiałoby je w pozycji mniej konkurencyjnej w porównaniu do banków w pozostałych Państwach członkowskich. Zdaniem banków nie powinno się wprowadzać takiego zapisu wykraczającego poza transpozycję Dyrektywy BRR.	przedmiotowego przepisu. Zgłaszane propozycje zmian będą rozpatrywane przy okazji innego procesu legislacyjnego. Należy jednak wskazać, że zgodnie z art. 1 ust. 2 BRRD „Państwa członkowskie mogą przyjąć lub utrzymać w mocy bardziej rygorystyczne lub dodatkowe przepisy w stosunku do przepisów niniejszej dyrektywy oraz w aktach delegowanych i wykonawczych przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy, pod warunkiem że mają one zastosowanie ogólne i nie kolidują z niniejszą dyrektywą oraz z aktami delegowanymi i wykonawczymi przyjętymi na jej podstawie”.
7.	Art. 1 pkt 7 lit. a	BFG	w art. 1 w pkt 7) lit. a) projektu, wprowadzającym zmianę do art. 98 ustawy o BFG w zakresie: a) nowododawanego ust. 2ha proponuje się nadanie pkt. 1 lit. a) tiret trzecie następującego brzmienia: „ - podmiot podlegający przymusowej restrukturyzacji nie jest bezpośrednim podmiotem dominującym wobec żadnego innego podmiotu [...], który jest objęty wymogiem, o którym mowa w art. 97 ust. 1,” <u>Uzasadnienie:</u> W celu zapewnienia zgodności z dyrektywą DC2 należy posłużyć się szerszym pojęciem „podmiotu”, aby objąć też „instytucje” (w	Uwaga uwzględniona.

			rozumieniu BRRD) mające siedziby poza terytorium RP, a na terytorium UE.	
8.	Art. 1 pkt 7 lit. a	BFG	w art. 1 w pkt 7) lit. a) projektu, wprowadzającym zmianę do art. 98 ustawy o BFG w zakresie: b) nowododawanego ust. 2ha proponuje się nadanie pkt 1 lit. b) następującego brzmienia: „b) podlega, wyłącznie na zasadzie skonsolidowanej, dodatkowemu wymogowi w zakresie funduszy własnych, o którym mowa w art. 138 ust. 2 pkt 2 ustawy – Prawo bankowe albo art. 110y ust. 3 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, a ustalenie, na zasadzie skonsolidowanej, wymogu, o którym mowa w art. 97 ust. 2k, nie będzie prowadziło do zawyżenia potrzeb do celów art. 97 ust. 2 pkt 2, w zakresie dokapitalizowania grupy, w której skład wchodzi podmioty objęte konsolidacją podmiotu, w szczególności w przypadku gdy w tej samej grupie przeważają podmioty podlegające likwidacji;” <u>Uzasadnienie:</u> Obecne brzmienie projektu nie jest zgodne z dyrektywą BRRD (w brzmieniu nadanym jej przez dyrektywę DC2), która nie odnosi się do zawyżenia MREL, a do potrzeb w zakresie rekapitalizacji (por. art. 45f ust. 1 akapit 4 lit. a) ppkt (ii) BRRD: „(...) nie doprowadziłoby do zawyżenia potrzeb, do celów art. 45c ust. 1 lit. b) niniejszej dyrektywy w zakresie dokapitalizowania podgrupy składającej się z podmiotów objętych danym zakresem konsolidacji, w szczególności gdy w tym samym zakresie konsolidacji przeważają podmioty poddawane likwidacji;”. Proponowana zmiana usuwa tę rozbieżność.	Uwaga kierunkowo uwzględniona. W przepisie odwołano się do potrzeb, o których mowa w art. 97 ust. 2 pkt 2.
9.	Art. 1 pkt 7 lit. a	BFG	w art. 1 w pkt 7) lit. a) projektu, wprowadzającym zmianę do art. 98 ustawy o BFG w zakresie: c) nowododawanego ust. 2ha proponuje się nadanie pkt. 2 lit. b) następującego brzmienia: „b) zdolności tego podmiotu do spełniania wymogów w zakresie funduszy własnych, o których mowa w art. 92- 98 rozporządzenia nr	Uwaga uwzględniona.

			575/2013, po umorzeniu lub konwersji instrumentów kapitałowych lub zobowiązań kwalifikowalnych,”	
			<u>Uzasadnienie:</u> Proponowana zmiana ma na celu zapewnienie zgodności z definicją z art. 2 ust. 1 pkt 51 BRRD.	
10.	Art. 1 pkt 7 lit. a	BFG	w art. 1 w pkt 7) lit. a) projektu, wprowadzającym zmianę do art. 98 ustawy o BFG w zakresie: d) nowododawanego ust. 2hb proponuje się nadanie temu ustępowi następującego brzmienia: „2hb. Podmiot zależny, o którym mowa w ust. 2g lub 2h, zobowiązany do spełniania wymogu, o którym mowa w art. 97 ust. 1, na zasadzie skonsolidowanej zgodnie z ust. 2ha, zalicza do [...] kwoty funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych zobowiązania, o których mowa w art. 21 pkt 1, wyemitowane przez podmiot zależny mający siedzibę w państwie członkowskim, objęte konsolidacją [...] podmiotu zależnego zobowiązanego do spełniania wymogu, o którym mowa w art. 97 ust. 1, na zasadzie skonsolidowanej zgodnie z ust. 2ha, na rzecz: 1) podmiotu podlegającego przymusowej restrukturyzacji, nabyte bezpośrednio przez ten podmiot lub za pośrednictwem innych podmiotów, które wchodzi w skład tej samej grupy podlegającej przymusowej restrukturyzacji i nie są objęte konsolidacją [...] podmiotu zależnego zobowiązanego do spełniania wymogu, o którym mowa w art. 97 ust. 1, na zasadzie skonsolidowanej zgodnie z ust. 2ha; 2) akcjonariusza tego podmiotu zależnego, który nie wchodzi w skład tej samej grupy podlegającej przymusowej restrukturyzacji.” <u>Uzasadnienie:</u> W odniesieniu do pierwszej zmiany w zdaniu wprowadzającym, polegającej na usunięciu słowa „minimalnej” (w odniesieniu do kwoty	Uwaga częściowo uwzględniona. 1. W zdaniu wprowadzającym odwołano się do „kwoty” funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych. 2. Przez proponowane powtórzenie całej początkowej frazy w zdaniu wprowadzającym oraz w pkt 1 przepis stałby się nieczytelny. Uwaga nie została uwzględniona w tym zakresie, ponieważ w obecnym brzmieniu sformułowanie „ten podmiot zależny” w ramach ust. 2hb odnosi się do podmiotu pośredniego i nie pozostawia to wątpliwości. 3. W pkt 2 posłużono się liczbą pojedynczą.

			funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych), należy wskazać, że w tym miejscu nieprawidłowym jest odnoszenie się do „minimalnej kwoty funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych” rozumianej jako wymóg MREL, a prawidłowe jest odwołanie się do „kwoty” funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, które posiada podmiot. Odnosnie do zmiany w zdaniu wprowadzającym in fine oraz w pkt 1, proponujemy takie doprecyzowanie, żeby nie było wątpliwości, że raz chodzi o podmiot zależny spełniający MREL na zasadzie skonsolidowanej (podmiot pośredni), a innym razem o podmiot zależny podmiotu spełniającego MREL na zasadzie skonsolidowanej (podmiot zależny od podmiotu pośredniego). Por. w tym zakresie (oraz w kontekście dalszych uwag) motyw 7 DC2. Odnosnie do zmiany w pkt 2, w celu uniknięcia wątpliwości, proponujemy posłużyć się, w ślad za dyrektywą BRRD (w brzmieniu nadanym przez DC2), liczbą pojedynczą.	
11.	Art. 1 pkt 7 lit. a	BFG	w art. 1 w pkt 7) lit. a) projektu, wprowadzającym zmianę do art. 98 ustawy o BFG w zakresie: e) nowododawanego ust. 2hc proponuje się nadanie temu ustępowi następującego brzmienia: „2hc. Wartość zobowiązań [...] zaliczonych do [...] kwoty funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych zgodnie z ust. 2hb, nie przekracza kwoty stanowiącej różnicę pomiędzy kwotą minimalnego poziomu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, do którego utrzymywania jest obowiązany [...] podmiot zależny objęty konsolidacją, a kwotą zobowiązań wyemitowanych przez ten podmiot zależny objęty konsolidacją na rzecz podmiotu [...] zobowiązanego do spełniania wymogu, o którym mowa w art. 97 ust. 1, na zasadzie skonsolidowanej zgodnie z ust. 2ha, nabytych przez ten podmiot bezpośrednio albo pośrednio przez inne podmioty, które wchodzą w skład tej samej grupy podlegającej przymusowej restrukturyzacji, objętych konsolidacją tego podmiotu, powiększoną o kwotę funduszy	Uwaga uwzględniona.

		własnych tego podmiotu zależnego objętego konsolidacją wyemitowanych zgodnie z ust. 21 pkt 2.”, <u>Uzasadnienie:</u> Odnosnie do pierwszej zmiany (polegającej na usunięciu słów: „wyemitowanych przez podmiot zależny, o którym mowa w ust. 2g lub 2h”), należy wskazać, że limit odnosi się do zobowiązań wyemitowanych przez podmiot zależny od podmiotu pośredniego, a nie do zobowiązań wyemitowanych bezpośrednio przez podmiot pośredni (tj. objęty wymogiem na zasadzie skonsolidowanej). W związku z tym proponujemy ograniczyć się do odesłania do ust. 2hb, w ślad za dyrektywą: „Zobowiązania, o których mowa w ust. 2a lit. a) i b) niniejszego artykułu, nie mogą przekraczać kwoty ustalonej...” (art. 45f ust. 2n BRRD w brzmieniu nadanym DC2). W odniesieniu do drugiej zmiany, polegającej na usunięciu słowa „minimalnej” (w odniesieniu do kwoty funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych), należy wskazać, że w tym miejscu nieprawidłowym jest odnoszenie się do „minimalnej kwoty” rozumianej jako wymóg MREL, a prawidłowe jest odniesienie się do „kwoty” funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, które posiada podmiot. Odnosnie do kolejnych zmian należy wskazać, że chodzi o podmiot zależny podmiotu pośredniego (tj. zobowiązanego do spełniania wymogu, o którym mowa w art. 97 ust. 1, na zasadzie skonsolidowanej zgodnie z ust. 2ha), co widać przy porównaniu brzmienia wprowadzenia do wyliczenia z art. 45f ust. 2b BRRD z początkiem przepisu art. 45f ust. 2b lit. a BRRD: [Art. 45f ust. 2b BRRD:] Zobowiązania, o których mowa w ust. 2a lit. a) i b) niniejszego artykułu, nie mogą przekraczać kwoty ustalonej w wyniku odliczenia od kwoty wymogu, o którym mowa w art. 45 ust. 1, który ma zastosowanie do jednostki zależnej objętej konsolidacją, sumy wszystkich poniższych elementów (...):”	
--	--	--	--

			[art. 45f ust. 2b lit. a BRRD] „a) zobowiązań wyemitowanych na rzecz podmiotu spełniającego wymóg, o którym mowa w art. 45 ust. 1, na zasadzie skonsolidowanej i nabytych przez niego bezpośrednio lub pośrednio za pośrednictwem innych podmiotów w tej samej grupie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które są objęte zakresem konsolidacji tego podmiotu;”.	
12.	Art. 1 pkt 12 lit. a tiret pierwsze	ZBP	W opinii banków zmiany wprowadzają zgodność przepisów Ustawy o BFG z zapisami Dyrektywy BRR w zakresie art. 206. a) Wydaje się jednak, że zapisy Dyrektywy BRR w zakresie definiowania pojęcia „postępowania upadłościowego” są <u>nieprecyzyjne</u>. Na poziomie całej Unii Europejskiej posługiwanie się takim pojęciem jest zasadne ze względu na różne systemy prawne, ale na poziomie lokalnym niezbędne jest doprecyzowanie tego pojęcia. Przedstawione dotychczas przez BFG Q&A wskazują na wyłączenie z tego zakresu ochrony wynikającej z wyłączenia z masy upadłości (np. Kasa Mieszkaniowa) lub ochrony wynikającej z funkcjonowania Deweloperskiego Funduszu Gwarancyjnego, a uznanie za postępowanie upadłościowe postępowania wynikającego z Ustawy o obrocie instrumentami finansowymi. Wymagana jest weryfikacja zapisów Ustawy w tym zakresie.	Uwaga nieuwzględniona. W projekcie w sposób celowy posłużono się sformułowaniem „przepisów dotyczących postępowania upadłościowego”, tak aby zgodnie z postanowieniami dyrektywy BRR wyłączone zostały zobowiązania wynikające z posiadania przez podmiot w restrukturyzacji praw majątkowych lub środków pieniężnych należących do klientów, pod warunkiem że tacy klienci podlegają ochronie na podstawie przepisów dotyczących postępowania upadłościowego. BRRD odwołuje się do ogółu regulacji i biorąc pod uwagę, że krajowe przepisy dotyczące postępowania upadłościowego nie są skondensowane w jednej ustawie, niezbędne jest odesłanie do ogółu przepisów regulujących wskazaną materię.

				Przykładem przepisu „dotyczącego postępowania upadłościowego” jest art. 73 ust. 5c ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, który stanowi, że w razie ogłoszenia upadłości firmy inwestycyjnej środki pieniężne powierzone przez klientów firmie inwestycyjnej w związku ze świadczeniem przez nią usług maklerskich podlegają wyłączeniu z masy upadłości firmy inwestycyjnej.
13.	Art. 1 pkt 12 lit. a tiret drugie	BFG	w art. 1 w pkt 12 lit. a) tiret drugie projektu, wprowadzającym zmianę do art. 206 ust. 1 pkt 9 ustawy o BFG, proponuje się nadanie następującego brzmienia: „9) wobec organów realizujących zadania z zakresu zabezpieczenia społecznego z działów wymienionych w art. 3 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. U. UE. L. z 2004 r. Nr 166, str. 1 z późn. zm.), w szczególności Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych oraz organów realizujących zadania z zakresu [...] ubezpieczenia zdrowotnego [...], pod warunkiem, że takie zobowiązania są uprzywilejowane na podstawie odrębnych przepisów;” <u>Uzasadnienie:</u> W celu zwiększenia precyzji przepisu, proponuje się zawarcie w nim odwołania do art. 3 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego. Jest to bezpośrednio i powszechnie obowiązujący akt unijny (rozporządzenie), w którym określone są działy zabezpieczenia społecznego. W sytuacji,	Uwaga uwzględniona.

			w której na poziomie dyrektywy BRRD ustawodawca unijny posłużył się sformulowaniem „instytucja zabezpieczenia społecznego” (por. art. 44 ust. 2 lit. g (iii) BRRD), wskazany sposób regulacji oddaje w najpełniejszy sposób zakres merytoryczny wyłączenia z zakresu zastosowania instrumentu umorzenia lub konwersji zobowiązań. Jednocześnie, zgodnie z przepisami unijnymi, należy mieć na względzie, że takie uregulowanie wskazanego wyłączenia pozwoli objąć zakresem wyłączenia również roszczenia innych niż polskie organów realizujących zadania z zakresu zabezpieczenia społecznego, które zgodnie z treścią BRRD, również powinny zostać objęte tym wyłączeniem. W przypadku uwzględnienia tej zmiany, konieczne będzie wprowadzenie analogicznej zmiany do art. art. 440 ust. 2 pkt 1 ustawy – Prawo upadłościowe, zmienianego w art. 5 projektu;	
14.	Art. 1 pkt 12 lit. a tiret drugie	ZBP	b) W naszej opinii doprecyzowania wymaga definicja „zabezpieczenia społecznego”. W polskim prawie nie znajdujemy powszechnie stosowanej definicji. W regulacji wskazano enumeratywnie, że dotyczy ono w szczególności: - PFRON, - organów realizujących zadania z zakresu ubezpieczeń społecznych (ZUS, KRUS, Zakład Emerytalno-rentowy MSWiA); - organów realizujących zadania z zakresu ubezpieczenia zdrowotnego; - organy realizujące zaopatrzenia społecznego i pomocy społecznej; Drugim warunkiem jest uprzywilejowanie tego typu zobowiązań w Prawie Upadłościowym, co zostało wprowadzone w art. 440. Nie mamy informacji dotyczącej postępowania np. w stosunku do Funduszu Pracy lub Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych itd. Brak sprecyzowania pojęcia „zabezpieczenie społeczne” może prowadzić do zróżnicowania w podejściu poszczególnych banków.	Uwaga kierunkowo uwzględniona. W ramach doprecyzowania w projektowanym przepisie odwołano się do działów zabezpieczenia społecznego wymienionych w art. 3 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. Urz. UE L 166 z 30.04.2004, str. 1, z późn. zm.).

15.	Art. 1 pkt 12 lit. a tiret trzecie	ZBP	c) zgodnie z art. 1 pkt 12 lit a projektu ustawy o zmianie ustawy o BFG w artykule 206 ust. 1 (Przedmiotem umorzenia lub konwersji zobowiązań mogą być zobowiązania podmiotu w restrukturyzacji, z wyjątkiem zobowiązań: - przypomnienie) pkt 11 ma otrzymać brzmienie: <i>„11) wobec podmiotów, które wchodzą w skład tej samej grupy podlegającej przymusowej restrukturyzacji co podmiot w restrukturyzacji, będących jego podmiotami zależnymi, niebędących podmiotami podlegającymi przymusowej restrukturyzacji, niezależnie od terminu wymagalności tych zobowiązań. ”,</i> które ma zastąpić brzmienie obecne: <i>„11) wobec podmiotów należących do tej samej grupy podlegającej przymusowej restrukturyzacji, niebędących podmiotami podlegającymi przymusowej restrukturyzacji, niezależnie od terminu wymagalności tych zobowiązań.”</i> Zwracamy uwagę, iż treść projektowanej zmiany nie wynika z przytoczonych w uzasadnieniu przepisów Dyrektywy BRR nr 2014/59: „Ponadto projektowane zmiany stanowią korektę transpozycji dyrektywy BRR2 (zmian w art. 44 ust. 2 akapit pierwszy lit. h dyrektywy BRR1). Zgodnie z obecnie obowiązującym przepisem art. 206 ust. 1 pkt 11 ustawy o BFG, obligatoryjnemu wyłączeniu z zakresu umorzenia lub konwersji podlegają zobowiązania podmiotu w restrukturyzacji wobec podmiotów należących do tej samej grupy podlegającej przymusowej restrukturyzacji. Należy jednak uwzględnić także wyjątek od tego wyłączenia przewidziany w art. 44 ust. 2 lit h dyrektywy BRR1 dla zobowiązań, które na podstawie przepisów krajowych regulujących standardowe postępowanie upadłościowe mają stopień	Uwaga wyjaśniona. Podniesiona przez ZBP kwestia dotycząca stopnia uprzywilejowania w postępowaniu upadłościowym jest uwzględniona nie we wskazanym art. 206 ust. 1 pkt 11, a w art. 206 ust. 1a i 1b projektu UC65. W tym zakresie treść uzasadnienia projektu została doprecyzowana.
-----	--	-----	--	--

		uprzywilejowania niższy niż zwykle, niezabezpieczone zobowiązania; zakres przepisów dyrektywy BRR1 pokrywa się z zakresem zobowiązań określonym w art. 440 ust. 2 pkt 6-10 ustawy — Prawo upadłościowe. W związku z powyższym proponuje się nowe brzmienie pkt 11 w art. 206 ust. 1." Przywołany wyżej przepis BRRD stanowi: „Art.44 (—) 2. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie wykonują uprawnień do umorzenia lub konwersji w odniesieniu do następujących zobowiązań niezależnie od faktu czy podlegają ustawodawstwu państwa członkowskiego czy też kraju trzeciego: (. .) h) zobowiązań względem instytucji lub podmiotów, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), które są częścią tej samej grupy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, lecz same nie są podmiotami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, bez względu na terminy zapadalności tych zobowiązań, z wyjątkiem przypadku gdy te zobowiązania mają stopień uprzywilejowania niższy niż zwykle, niezabezpieczone zobowiązania na podstawie stosownych przepisów krajowych regulujących standardowe postępowanie upadłościowe i mających zastosowanie w dniu transpozycji niniejszej dyrektywy; w przypadkach, gdy stosuje się ten wyjątek, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji właściwy dla odpowiedniej jednostki zależnej, która nie jest podmiotem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, ocenia, czy kwota pozycji zgodnych z art. 45f ust. 2 jest wystarczająca do wsparcia realizacji preferowanej strategii restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.” Zmiana ustawy o BEG ma na celu pilną transpozycję Dyrektywy BRR, jednakże bez uwzględnienia powyższych uwag sektora bankowego nie	
--	--	--	--

			będzie ona odpowiednio wdrożona w polskim porządku prawnym a jej stosowanie będzie utrudnione.	
16.	Uzasadnienie	NBP	str. 4 –w pkt II.1 proponujemy zdefiniowanie określenia „Fundusz”;	Uwaga uwzględniona. Wprowadzono odpowiedni skrót w przypisie dolnym na stronie 1 uzasadnienia.
17.	Uzasadnienie	NBP	str. 6 – w akapicie drugim proponujemy zdefiniowanie użytego skrótu CRR.	Uwaga uwzględniona.
18.	Uwaga o charakterze postulatu legislacyjnego	BFG	Ponadto Fundusz zwraca się z prośbą o uwzględnienie dwóch dodatkowych kategorii zmian do ustawy o BFG, które częściowo były objęte projektem UC65 w jego pierwotnym brzmieniu, a które zostały usunięte w II turze uzgodnień (z uwzględnieniem poniższych uwag). Zmiany te dotyczą wykorzystania technologii chmurowych przez Fundusz oraz kontroli przez Fundusz podmiotów, którym udzielił on wsparcia. Fundusz pismem z dnia 30 maja 2025 r. (sygn. DI.040.2.2025.2) zwrócił się do Pana Andrzeja Domańskiego, Ministra Finansów, z prośbą o wprowadzenie do ustawy o BFG zmian mających na celu umożliwienie Funduszowi pełnego wykorzystania technologii chmurowych. We wspomnianym piśmie Fundusz zaproponował wprowadzenie zmian do art. 320 ust. 4 pkt 13 oraz art. 320a pkt 12 ustawy o BFG, które wówczas były objęte projektem ustawy UC65. Proponowane w tym piśmie, nowe w stosunku do projektowanego art. 320 ust. 4 pkt 13 oraz art. 320a pkt 12 ustawy o BFG, zmiany zostały oznaczone pogrubioną czcionką (jak poniżej): - w art. 320 w ust. 4 w pkt 12 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 13 w brzmieniu:	Uwaga nieuwzględniona. Po analizie uwag otrzymanych w ramach ponownych zewnętrznych uzgodnień, konsultacji publicznych i opiniowania, mając na względzie konieczność pilnego wdrożenia zawartego w procedowanym projekcie ustawy prawa UE, zdecydowano o zawężeniu zakresu projektu oraz nieuwzględnianiu licznych dodatkowych postulatów wykraczających poza transponowane w tym projekcie prawo UE. Zgłaszane propozycje dodatkowych zmian będą rozpatrywane przy okazji innego procesu legislacyjnego.

		„13) osobom lub podmiotom, którym Fundusz powierzył wykonywanie czynności związanych ze świadczeniem na rzecz Funduszu usług, w tym usług przechowywania, przetwarzania i zarządzania danymi z wykorzystaniem technologii informacyjno-komunikacyjnych, lub realizacją dostaw w zakresie wytwarzania, wdrożenia, utrzymania, serwisu, przetwarzania danych lub rozwoju oprogramowania wspierającego obsługę ustawowych zadań Funduszu, niezbędnych do należytego oraz bezpiecznego świadczenia tych usług lub realizacji tych dostaw.”, - w art. 320a w pkt 11 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 12 w brzmieniu: „12) innym osobom lub podmiotom, którym Fundusz powierzył wykonywanie czynności związanych ze świadczeniem na rzecz Funduszu usług, w tym usług przechowywania, przetwarzania i zarządzania danymi z wykorzystaniem technologii informacyjno-komunikacyjnych, lub realizacją dostaw w zakresie wytwarzania, wdrożenia, utrzymania, serwisu, przetwarzania danych lub rozwoju oprogramowania wspierającego obsługę ustawowych zadań Funduszu, w zakresie niezbędnym do należytego oraz bezpiecznego świadczenia tych usług lub realizacji tych dostaw.”. Ponadto w listopadzie 2024 r., w ramach I tury konsultacji publicznych projektu UC65 Fundusz wskazał na konieczność dodania do art. 320a ustawy o BFG nowego ust. 2, wprowadzającego wymóg uzyskania zgody Funduszu przez podmioty realizujące usługi lub dostawy na rzecz Funduszu (wykonawcy), na dalsze udostępnienie swoim podwykonawcom informacji stanowiących tajemnicę zawodową w zbiegu z tajemnicą sektorową. Fundusz zaproponował dodanie tego przepisu w następującym brzmieniu: „W art. 320a dodaje się ust. 2 w brzmieniu:	
--	--	---	--

		„2. Informacje udostępnione osobom lub podmiotom zgodnie z ust. 1 pkt 12 mogą być przekazywane innym osobom lub podmiotom wyłącznie za zgodą Funduszu i w zakresie niezbędnym do należytego świadczenia usług lub realizacji dostaw, o których mowa w ust. 1 pkt 12.” Biorąc pod uwagę powyżej wskazane zmiany Fundusz zwrócił również uwagę na konieczność wprowadzania zmiany wynikowej także w art. 320 ust. 5 ustawy o BFG polegającej na dostosowaniu zakresu odwołania (jak poniżej): „5. Informacje przekazane lub wymienione zgodnie z ust. 4 pkt 1, 2, 2a, 6-13 mogą być przekazywane innym osobom lub podmiotom wyłącznie za zgodą Funduszu, chyba że przekazanie to następuje w ramach wykonywania przez te podmioty kompetencji lub zadań określonych w ustawie lub dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającej ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniającej dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 173 z 12.06.2014, str. 190, z późn. zm.) lub gdy przekazanie następuje w formie skrótowej lub zbiorczej, która uniemożliwia zidentyfikowanie poszczególnych instytucji lub podmiotów.” Wprowadzenie powyższych przepisów do ustawy o BFG jest kluczowe i niezbędne. Wdrożenie zmian legislacyjnych umożliwiających pełne wykorzystanie technologii chmurowych w realizacji ustawowych zadań BFG ma strategiczne znaczenie dla zapewnienia wysokiej	
--	--	---	--

			efektywności operacyjnej Funduszu, w tym dla zaprojektowania i wdrożenia systemu elektronicznej wypłaty środków gwarantowanych. Z uwagi na powyższe zwracam się z prośbą o potraktowanie tych propozycji jako priorytetowych i włączenie ich do projektu ustawy UC65 lub ewentualnie włączenie ich do jednego z aktualnie procedowanych projektów ustaw, które znajdują się na zaawansowanym etapie prac legislacyjnych.	
19.	Uwaga o charakterze postulatu legislacyjnego	BFG	Drugą istotną zmianą, która była objęta projektem UC65, a która została z niego usunięta, jest dodanie ust. 1a do art. 5 ustawy o BFG w następującym brzmieniu: <i>„1a. Fundusz może dokonywać kontroli prawidłowości wykorzystania wsparcia finansowego, o którym mowa w art. 112 ust. 1, 260 ust. 1 oraz 268a ust 1, wydawać zalecenia oraz monitorować sytuację ekonomiczno-finansową i prawidłowość systemu zarządzania podmiotu korzystającego z tego wsparcia.”</i> Uzasadnieniem do wprowadzenia tego przepisu jest fakt, że Bankowy Fundusz Gwarancyjny od 1 stycznia 2022 r. został włączony do sektora finansów publicznych. Należy podkreślić, że udzielanie wsparcia w ramach przymusowej restrukturyzacji wiąże się z wydatkowaniem środków publicznych, tak jak udzielanie wsparcia czy pomocy finansowej przy restrukturyzacji spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych (art. 5 ust. 2 ustawy o BFG) czy banków (art. 5 ust. 2a ustawy o BFG). Zatem istotne jest, aby Fundusz mógł również mieć kontrolę prawidłowości wykorzystania wsparcia, w tym wydawania zaleceń. Obecnie możliwość przeprowadzania kontroli wynika tylko z umów wsparcia i zasad udzielania wsparcia określonych w uchwale Rady Bankowego Funduszu Gwarancyjnego. W celu zachowania spójności przyjętych w ustawie rozwiązań w zakresie kontroli wydatkowanych środków w ramach pomocy i wsparcia udzielanych w związku z wykonywanymi przez Fundusz zadaniami, uprawnienia	Uwaga nieuwzględniona. Po analizie uwag otrzymanych w ramach ponownych zewnętrznych uzgodnień, konsultacji publicznych i opiniowania, mając na względzie konieczność pilnego wdrożenia zawartego w procedowanym projekcie ustawy prawa UE, zdecydowano o zawężeniu zakresu projektu oraz nieuwzględnianiu licznych dodatkowych postulatów wykraczających poza transponowane w tym projekcie prawo UE. Zgłaszane propozycje dodatkowych zmian będą rozpatrywane przy okazji innego procesu legislacyjnego.

			Funduszu związane z kontrolą wydatkowanych środków w ramach przymusowej restrukturyzacji powinny być również ujęte w ustawie. Niewprowadzenie niniejszej zmiany może mieć istotny wpływ na koszty ponoszone przez Fundusz w ramach realizacji zawartych już umów, w przypadku których Fundusz realizuje uprawnienia kontrolne. Z tego powodu zmiana niniejsza jest bardzo pilna, a odkładanie jej w czasie uczyni ją bezprzedmiotową. W związku z powyższym zwracam się z prośbą o włączenie również tej propozycji do projektu UC65 lub ewentualnie włączenie do jednego z procedowanych projektów ustaw, znajdujących się na zaawansowanym etapie prac legislacyjnych.	
Uwagi dotyczące zmian w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o Narodowym Banku Polskim (Dz. U. z 2022 r. poz. 2025)				
20.	Art. 3	NBP	NBP podtrzymuje dotychczasowe stanowisko odnośnie do zmian zawartych w art. 3 projektu ustawy. Ponownie sugerujemy rezygnację z nowelizacji art. 51 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o Narodowym Banku Polskim¹ (dalej jako „ustawa o NBP”). Aktualne pozostają zastrzeżenia i uwagi NBP zgłoszone w pkt II pisma Pana prof. Adama Glapińskiego, Prezesa NBP, z dnia 28 listopada 2024 r. (znak: DP.II.I.024.143. 2024.MO.EWB). Poniżej ponownie przedstawiamy najważniejsze argumenty wskazujące na zasadność rezygnacji z proponowanej nowelizacji art. 51 ustawy o NBP. Proponowana w art. 3 projektu ustawy nowelizacja ustawy o NBP zakłada dwie powiązane ze sobą zmiany. Pierwsza (dodanie pkt 3c w art. 51 ust. 1) poszerza katalog podmiotów, dla których rachunki prowadzi NBP, o krajowe instytucje płatnicze (KIP) i krajowe instytucje pieniądza elektronicznego (KIPE). Druga polega na nowelizacji ust. 2 w art. 51 ustawy o NBP i upoważnieniu Zarządu NBP do określenia, w drodze uchwały, warunków otwierania i prowadzenia	Uwaga uwzględniona. W projektowanym pkt 3c „krajowe instytucje płatnicze” oraz „krajowe instytucje pieniądza elektronicznego” zastąpiono „instytucjami płatniczymi” oraz „instytucjami pieniądza elektronicznego”, po czym dopisano „za zgodą Prezesa NBP”. Zrezygnowano z uprzednio projektowanego ust. 2.

¹ Dz. U. z 2022 r. poz. 2025.

			rachunków nie tylko banków (jak dotychczas), lecz również KIP i KIPE. Proponowana przez projektodawcę zmiana w art. 51 ustawy o NBP ma na celu implementację następujących zmian wprowadzonych rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/886 z dnia 13 marca 2024 r. w sprawie zmiany rozporządzeń (UE) nr 260/2012 i (UE) 2021/1230 oraz dyrektyw 98/26/WE i (UE) 2015/2366 w odniesieniu do poleceń przelewu natychmiastowego w euro², dalej jako „rozporządzenie IPR”: 1) umożliwienie instytucjom płatniczym oraz instytucjom pieniądza elektronicznego ubiegania się o otwarcie rachunku prowadzonego w tzw. wyznaczonych systemach płatności prowadzonych przez NBP oraz 2) umożliwienie prowadzenia wspomnianym instytucjom rachunków dla celów ochrony środków pieniężnych przyjętych od użytkowników na poczet wykonania transakcji płatniczych. Ad celu wskazanego w pkt 1 Proponowana zmiana w art. 3 pkt 1 projektu stwarza ryzyko interpretacji polegającej na przyznaniu krajowym instytucjom płatniczym (KIP) i krajowym instytucjom pieniądza elektronicznego (KIPE) prawa do posiadania rachunku w NBP, natomiast w odniesieniu do NBP można byłoby wywodzić nieuzasadniony w opinii banku centralnego, obowiązek po jego stronie otwarcia i prowadzenia takiego rachunku. Projektowany przepis ma charakter ogólny i nie precyzuje celu, dla którego taki rachunek ma być prowadzony. Treść uzasadnienia projektowanej	
--	--	--	---	--

² Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/886 z dnia 13 marca 2024 r. w sprawie zmiany rozporządzeń (UE) nr 260/2012 i (UE) 2021/1230 oraz dyrektyw 98/26/WE i (UE) 2015/2366 w odniesieniu do poleceń przelewu natychmiastowego w euro (Dz.U. L, 2024/886, 19.03.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/886/oj>).

		zmiany może być niewystraszająca do przyjęcia interpretacji odmiennej. Dlatego w naszej ocenie tak sformułowany przepis może błędnie sugerować, że jedyną przesłanką dla otwarcia takiego rachunku byłby wniosek uprawnionego podmiotu skutkujący otwarciem w NBP rachunku w systemie SORBNET3 i TARGET-NBP w Centrali NBP. Zmiany dyrektyw PSD2³ i SFD⁴ skutkujące możliwością ubiegania się o uczestnictwo w tzw. wyznaczonych systemach płatności (nie dotyczy to tylko systemów prowadzonych przez NBP) nie uzasadniają zaproponowanej zmiany w ustawie o NBP. Wprowadzenie obowiązku otwierania rachunków KIP i KIPE w NBP dla celów uczestnictwa w wyznaczonych systemach płatności prowadzonych przez bank centralny (jak zaproponowano w projekcie ustawy, tj. bez zgody Prezesa NBP) jest niespójne z treścią art. 35a dyrektywy PSD2, który wskazuje, że instytucje płatnicze i instytucje pieniądza elektronicznego, które ubiegają się o uczestnictwo w wyznaczonym systemie płatności (a takimi są systemy płatności prowadzone przez NBP), muszą spełnić wymogi wskazane w tym przepisie. Projekt ustawy, która ma implementować rozporządzenie IPR, nie może przewidywać bezwarunkowego i automatycznego prawa dla takich instytucji płatniczych i instytucji pieniądza elektronicznego do otwierania rachunków w NBP prowadzonych dla celów uczestnictwa w systemie płatności. Należy podkreślić, że art. 51 ust. 1 ustawy o NBP stanowi podstawę prawną dla prowadzenia przez NBP różnego rodzaju rachunków bankowych. Rachunki takie mogą być prowadzone, w szczególności w systemach płatności wysokokwotowych prowadzonych przez NBP, po spełnieniu warunków uczestnictwa w tych systemach.	
--	--	--	--

³ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, zmieniająca dyrektywy 2002/65/WE, 2009/110/WE, 2013/36/UE i rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 oraz uchylająca dyrektywę 2007/64/WE (Dz. U. UE L 337 z 23.12.2015, str. 35–127).

⁴ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 98/26/WE z dnia 19 maja 1998 r. w sprawie zamknięcia rozliczeń w systemach płatności i rozrachunku papierów wartościowych (Dz. Urz. UE L 166 z 11.06.1998, str. 45).

			Wspomniane rachunki mogą być otwierane dla różnych celów (np. gromadzenia rezerwy obowiązkowej banków czy też otwierania lokat terminowych banków), które nie mają zastosowania w odniesieniu do KIP i KIEP. Zaproponowana zmiana art. 51 ustawy o NBP wykracza zatem poza zakres przedmiotowy wymagany dla implementacji znowelizowanych rozporządzeniem IPR dyrektyw PSD2 i SFD. Zakres ten obejmuje bowiem wyłącznie prowadzenie rachunków w wyznaczonych systemach płatności (pod warunkiem zapewnienia zgodności z wymogami art. 35a PSD2 oraz spełniania wymogów i przestrzegania zasad tych systemów) dla realizacji rozrachunku zleceń płatniczych, jak również – według uznania banku centralnego – prowadzenie rachunków dla celów ochrony środków pieniężnych użytkowników KIP i KIEP (szerzej o tym zagadnieniu w dalszej części stanowiska NBP). W ocenie NBP, w zakresie prowadzenia rachunków przez NBP brak jest uzasadnienia dla przyjęcia tożsamej, jak obecnie obowiązującej w odniesieniu do banków, regulacji dla podmiotów niebankowych, takich jak KIP oraz KIEP. Pozycja tej kategorii dostawców usług płatniczych w systemie płatniczym nie uzasadnia zrównania ich z bankami w odniesieniu do uprawnienia do otwierania rachunków w NBP bez uprzedniej zgody Prezesa NBP. Należy zauważyć, że zupełnie inna jest funkcja, jaką NBP pełni względem banków, wobec których jest zobowiązany do prowadzenia rachunków, a inna jest rola NBP jako operatora systemu płatności. NBP, działając jako operator systemu płatności, pozostaje w stosunku cywilno-prawnym z uczestnikami systemu, natomiast prowadząc rachunki dla banków wykonuje przy tym swoje obowiązki nałożone ustawą o NBP (np. w zakresie instrumentów polityki pieniężnej czy gromadzenia rezerwy obowiązkowej banków na rachunkach w NBP).	
--	--	--	---	--

			Dodatkowo należy zauważyć, że projektowane przepisy wydają się nie uwzględniać globalnych standardów dotyczących infrastruktury płatniczej. Takim standardem jest umożliwienie wprowadzenia ograniczeń w zakresie uczestnictwa konkretnego podmiotu w danym systemie płatności przez operatora tego systemu na podstawie uzasadnionych, powiązanych z ryzykiem wymogów dotyczących uczestnictwa (<i>vide</i> zasada nr 18 ujęta w dokumencie pt. <i>Zasady dotyczące infrastruktury rynków finansowych</i>⁵). Ponadto zwracamy uwagę, że również Europejski Bank Centralny, w <i>decyzji 2025/222 z dnia 27 stycznia 2025 r. w sprawie dostępu dostawców usług płatniczych niebędących bankami do systemów płatności prowadzonych przez banki centralne Eurosystemu i do rachunków w bankach centralnych (EBC/2025/2)</i>⁶, uwzględnia możliwość wprowadzenia przez banki centralne będące adresatami tej decyzji dodatkowych wymogów „<i>wobec niebankowych dostawców usług płatniczych w zakresie dostępu do systemów płatności prowadzonych przez bank centralny w celu uwzględnienia szczególnego profilu ryzyka swoich systemów płatności prowadzonych przez bank centralny innych niż TARGET</i>” (<i>vide</i> art. 2 ust. 4 decyzji). Proponowane przez Ministra Finansów przepisy wydają się nie uwzględniać analogicznej kompetencji NBP do kształtowania wymogów uczestnictwa w systemach płatności na podstawie kryterium związanego z oceną ryzyka, co wydaje się niespójne z podejściem ESBC. Dla zapewnienia możliwości ubiegania się tych podmiotów o uczestnictwo w wyznaczonych systemach płatności kluczowa jest zmiana ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. o ostateczności rozrachunku w systemach płatności i systemach rozrachunku papierów wartościowych oraz zasadach nadzoru nad tymi systemami⁷, tak aby	
--	--	--	--	--

⁵ Principles for financial market infrastructures, CPSS-IOSCO (obecnie CPMI-IOSCO), Kwiecień 2012 r., <http://www.bis.org/cpmi/publ/d101a.pdf>.

⁶ https://eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/PDF/?uri=OJ:L_202500222.

⁷ Dz. U. z 2024 r. poz. 585, dalej jako „ustawa o ostateczności rozrachunku”.

		objąć wszystkie tzw. wyznaczone systemy płatności podlegające prawu polskiemu (nie tylko te prowadzone przez NBP, ale również te prowadzone przez Krajową Izbę Rozliczeniową S.A.). Należy zauważyć, że na podstawie art. 51 ust. 1 pkt 4 ustawy o NBP, z uwagi na charakter prowadzonej działalności oraz za zgodą Prezesa NBP, uczestniczą w systemie płatności prowadzonym przez NBP także podmioty wprost niewymienione w tym przepisie, tj. systemowo istotne podmioty prowadzące tzw. systemy zewnętrzne, np. Krajowa Izba Rozliczeniowa S.A., Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych S.A., KDPW_CCP S.A. (warto przy tym wspomnieć, że znaczenie funkcjonowania tych podmiotów w krajowym systemie finansowym jest niewspółmiernie większe niż rola wszystkich KIP i KIPE). Zgodnie z art. 2 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych⁸, zarówno KIP (pkt 16), jak i KIPE (pkt 15) są osobami prawnymi (podobnie jak unijna instytucja płatnicza i unijna instytucja pieniądza elektronicznego). W związku z tym w ocenie NBP, wskazana podstawa prawna (obecny art. 51 ust. 1 pkt 4 ustawy o NBP), w przypadku wprowadzenia projektowanej nowelizacji ustawy o ostateczności rozrachunku, będzie wystarczająca dla umożliwienia uczestnictwa instytucji płatniczych oraz instytucji pieniądza elektronicznego w systemach płatności prowadzonych przez NBP i nie będzie budzić wątpliwości interpretacyjnych. Niezależnie od zastrzeżeń podnoszonych powyżej, należy wskazać, że zgodnie z art. 2 pkt 11 ustawy o usługach płatniczych instytucja płatnicza jest zdefiniowana jako krajowa instytucja płatnicza i unijna instytucja płatnicza, podobnie jest zdefiniowana instytucja pieniądza elektronicznego, jako krajowa i unijna (art. 2 pkt 10a). Odesłanie do tych definicji instytucji płatniczej oraz instytucji pieniądza elektronicznego przewiduje także projektowana zmiana art. 1 pkt 5 lit. 1 ustawy o ostateczności rozrachunku (art. 4 pkt 1 lit. a projektu). W	
--	--	---	--

⁸ Dz. U. z 2025 r. poz. 611, dalej jako „ustawa o usługach płatniczych”.

		związku z tym wątpliwości NBP budzi, czy przyjęte przy projektowaniu zmian w art. 51 ustawy o NBP ograniczenie do KIP i KIPE jest spójne ze zmianami proponowanymi w pozostałych ustawach, zwłaszcza w kontekście zasady niedyskryminacji w prawie UE, która nakazuje równe traktowanie podmiotów krajowych i unijnych. Ponadto ponawiamy uwagę w zakresie rezygnacji z wprowadzania zmian w art. 51 ust. 2 ustawy o NBP. Uprzejmie informujemy, że NBP przygotował projekt uchwały Zarządu NBP w sprawie wprowadzenia „Regulaminu w sprawie warunków uczestnictwa w systemie SORBNET3”, który znajduje się obecnie na zaawansowanym etapie prac (m.in. został już skonsultowany z podmiotami zewnętrznymi, w tym ze Związkiem Banków Polskich i Polską Organizacją Niebankowych Instytucji Płatności oraz ma być w najbliższych dniach przekazany do konsultacji z Europejskim Bankiem Centralnym). Podstawą do wydania tej uchwały jest art. 3 ust. 2 pkt 1 i art. 17 ust. 3 pkt 2 ustawy o NBP. Projekt uchwały ma na celu zebranie w jednym akcie prawnym zasad dostępu do systemu płatności SORBNET3 dla wszystkich kategorii podmiotów mogących ubiegać się o taki dostęp (w tym dla instytucji płatniczych oraz instytucji pieniądza elektronicznego) z uwzględnieniem zasad obiektywnego, proporcjonalnego i niedyskryminującego dostępu. Z uwagi na powyższe nie widzimy uzasadnienia dla wprowadzania zmian w art. 51 ust. 2 ustawy o NBP, gdyż cele tej propozycji zostaną osiągnięte przez wydanie wspomnianej uchwały. W opinii banku centralnego ewentualne funkcjonowanie dwóch uchwał Zarządu NBP, których przedmiot regulacji <i>de facto</i> pokrywałby się, nie służyłoby transparentności określania warunków uczestnictwa w systemie SORBNET3, z	
--	--	---	--

		uwzględnianiem zasad obiektywizmu i niedyskryminacji. Wskazujemy ponadto, że pozostawienie art. 51 ust. 2 ustawy o NBP w obecnym brzmieniu, odnoszącym się do rachunków banków, znajduje uzasadnienie w specyfice ich funkcjonowania. Banki są zgodnie z przepisami zobowiązane do utrzymywania rezerwy obowiązkowej na rachunkach w NBP, a ponadto, jak już wskazano, na potrzeby realizacji polityki pieniężnej NBP, mogą być dla nich otwierane rachunki inne niż związane z uczestnictwem w systemach płatności (tj. rachunki lokaty terminowej, rachunki kredytów udzielanych przez NBP). Podobne okoliczności nie dotyczą KIP i KIPE, do których miałby się odnosić art. 51 ust. 2 ustawy o NBP w zaproponowanym brzmieniu. Za pozostawieniem art. 51 ust. 2 ustawy o NBP w obecnym brzmieniu przemawiają również względy praktyczne. Wspomniany projekt uchwały Zarządu NBP w sprawie wprowadzenia „Regulaminu w sprawie warunków uczestnictwa w systemie SORBNET3” znajduje się na zaawansowanym etapie i z dużym prawdopodobieństwem uchwała ta zostanie wydana zanim opiniowany projekt ustawy zostanie uchwalony, co w warunkach już obecnie dużego opóźnienia w implementacji rozwiązań z rozporządzenia IPR w krajowym porządku prawnym, wyeliminuje sytuację, w której istniałaby ustawowa podstawa prawna do ubiegania się przez instytucje płatnicze i instytucje pieniądza elektronicznego o uczestnictwo w systemie SORBNET3, a stosowna uchwała w tym zakresie musiałaby być dopiero przygotowywana przez NBP. Ad celu wskazanego w pkt 2 Wbrew przedstawionemu uzasadnieniu, zmieniany przepis art. 51 ust. 1 ustawy o NBP nie stanowi prawidłowej transpozycji w prawie	
--	--	--	--

		krajowym rozwiązań rozporządzenia IPR, które w art. 3 zmienia treść m.in. art. 10 ust. 1 dyrektywy PSD2. Zgodnie z art. 10 ust. 1 dyrektywy PSD2, możliwość zdeponowania środków pieniężnych użytkowników usług płatniczych otrzymanych w celu wykonania transakcji płatniczych w banku centralnym zależy od uznania tego banku centralnego. Zwracamy uwagę, że niezależnie od brzmienia art. 10 ust. 1 PSD2 oraz jego językowej wykładni, która nie budzi żadnych wątpliwości, uznaniowość banku centralnego co do oferowania możliwości przechowywania środków użytkowników usług płatniczych w banku centralnym albo braku takiej możliwości znajduje potwierdzenie w stanowiskach zarówno KE⁹, jak i EBC¹⁰. Wprawdzie w uzasadnieniu (str. 11) wskazano, że celem tego projektu jest dodanie możliwości zdeponowania przez KIP i KIPE na odrębnym rachunku w NBP środków pieniężnych, które nie zostały w określonym terminie dostarczone odbiorcy ani nie dokonano ich transferu do innego dostawcy usług płatniczych, ale brzmienie art. 3 pkt 1 projektu można także interpretować jako obowiązek prowadzenia przez NBP rachunków KIP i KIPE. Należy wyjaśnić, że rachunki, które mają być prowadzone dla celów ochrony środków użytkowników KIP i KIPE, to nie są rachunki prowadzone na potrzeby realizacji zleceń w systemach płatności. Są to dwie zupełnie odrębne kategorie rachunków. Rachunek, o którym mowa w art. 10 ust. 1 PSD2	
--	--	--	--

⁹ Wyjaśnienia KE dotyczące implementacji rozporządzenia IPR, odpowiedź na pytanie nr 194: https://finance.ec.europa.eu/document/download/f597b1a5-2a7b-481d-882c-80fb1c5cc3d5_en?filename=instant-payments-implementation-questions-answers_en.pdf.

¹⁰ Polityka Eurosystemu dotycząca dostępu niebankowych dostawców usług płatniczych do systemów płatności obsługiwanych przez banki centralne: https://www.ecb.europa.eu/paym/target/target-professional-use-documents-links/tips/shared/pdf/Eurosyst_pol_on_access_to_central_bank_operated_payment_systems_by_NBPSPs.pdf oraz Decyzja EBC (UE) 2025/222 z dnia 27 stycznia 2025 r. w sprawie dostępu dostawców usług płatniczych niebędących bankami do systemów płatności prowadzonych przez banki centralne Eurosystemu i do rachunków w bankach centralnych (EBC/2025/2) (Dz. U. UE. L. z 2025 r. poz. 222): Decyzja Europejskiego Banku Centralnego (UE) 2025/222 z dnia 27 stycznia 2025 r. w sprawie dostępu dostawców usług płatniczych niebędących bankami do systemów płatności prowadzonych przez banki centralne Eurosystemu i do rachunków w bankach centralnych (EBC/2025/2).

		(odpowiednio w art. 78 ust. 1 pkt 2 lit. a i art. 132n ust. 1 pkt 2 lit a ustawy o usługach płatniczych) ma służyć przechowywaniu środków klientów instytucji płatniczych oraz klientów instytucji pieniądza elektronicznego i byłby otwierany (o ile bank centralny zdecydowałby się na prowadzenie takiego rachunku) bez względu na to, czy dany podmiot ubiegałby się o uczestnictwo w systemie płatności prowadzonym przez bank centralny. Zaproponowana zmiana w art. 51 ust. 1 ustawy o NBP mogłaby oznaczać, że NBP byłby zobowiązany do prowadzenia rachunków KIP i KIPE, bez wymogu uzyskania przez te podmioty zgody Prezesa NBP, o której mowa w art. 51 ust. 1 pkt 4 ustawy o NBP. Przedłożona przez Ministra Finansów propozycja nowelizacji art. 51 ust. 1 ustawy o NBP jest w naszej ocenie wprost sprzeczna z treścią art. 10 ust. 1 dyrektywy PSD2 oraz wykracza poza zakres zmian wymagany regulacjami wprowadzonymi rozporządzeniem IPR. Na potrzeby prowadzenia przez NBP rachunków KIP i KIPE wystarczająca jest aktualna regulacja przepisu art. 51 ust. 1 pkt 4 ustawy o NBP. Podsumowując nasze zastrzeżenia i uwagi do proponowanych przez Ministra Finansów zmian w art. 51 ustawy o NBP, ponownie wskazujemy, że dla celów implementacji zmian w dyrektywach PSD2 oraz SFD, wprowadzonych rozporządzeniem IPR, nie ma potrzeby dokonywania zmian w tej ustawie, bowiem wystarczające jest rozwiązanie już obowiązujące, przewidziane w art. 51 ust. 1pkt 4 ustawy o NBP. W ocenie NBP, art. 10 ust. 1 dyrektywy PSD2 powinien zostać zaimplementowany do prawa krajowego w drodze nowelizacji odpowiednio przepisów art. 78 ust. 1 pkt 2 lit. a (w odniesieniu do KIP) oraz art. 132n ust. 1 pkt 2 lit. a (w odniesieniu do KIPE) ustawy o usługach płatniczych. Z kolei dla celów implementacji zmian w art. 2 dyrektywy SFD odpowiednie zmiany zostały zaproponowane w ustawie o ostateczności rozrachunku.	
--	--	---	--

			Ponadto NBP zwraca uwagę, że procedowanie zmian w ustawie o NBP w zaproponowanym kształcie, wymaga konsultacji opiniowanego projektu ustawy z Europejskim Bankiem Centralnym, zgodnie z decyzją Rady 98/415/WE¹¹. Projektowane przepisy nie mają bowiem na celu wyłącznie implementacji zmienionych dyrektyw UE do prawa krajowego, ale stanowią istotną ingerencję w przepisy regulujące działalność krajowego banku centralnego. Jednocześnie, w przypadku podjęcia przez projektodawcę decyzji o pozostawieniu w projekcie art. 3, pomimo wszystkich przedstawionych uwag i wyjaśnień, NBP wskazuje na potrzebę następującego doprecyzowania uzasadnienia na str. 11, w części dotyczącej art. 3 pkt 1, w akapicie pierwszym: „(...) <i>przez dodanie możliwości ubiegania się o otwarcie rachunków w banku centralnym i zdeponowania przez instytucje płatnicze oraz instytucje pieniądza elektronicznego środków pieniężnych na odrębnym rachunku tych rachunkach w banku centralnym, którym w Polsce jest NBP.</i>”. Taki zapis w uzasadnieniu podkreśliłby, że odpowiednie podmioty nie będą dysponować roszczeniem o otwarcie rachunków w NBP.	
Uwagi dotyczące zmian w ustawie z dnia 24 sierpnia 2001 r. o ostateczności rozrachunku w systemach płatności i systemach rozrachunku papierów wartościowych oraz zasadach nadzoru nad tymi systemami (Dz. U. z 2024 r. poz. 585)				
21.	Art. 4 pkt 1 lit. a	PONIP	PONIP podtrzymuje uprzednio przekazaną uwagę do redakcji art. 1 pkt 5 lit. 1 (art. 4 pkt 1 Projektu). Uzasadnienie, zgodnie z którym pozostawia się w projekcie ustawy nieprawidłowo skonstruowany przepis „aby pozostawać w korelacji z całą ustawą”, nie zasługuje na uwzględnienie, szczególnie w świetle zapowiedzi dążenia do deregulacji, simplifikacji i uproszczenia systemu prawnego.	Uwaga uwzględniona.

¹¹ Decyzja Rady z dnia 29 czerwca 1998 r. w sprawie konsultacji Europejskiego Banku Centralnego udzielanych władzom krajowym w sprawie projektów przepisów prawnych (Dz. Urz. UE L 189 z 03.07.1998, str. 42).

22.	Art. 4 pkt 3	PONIP	PONIP podtrzymuje również w pełnej rozciągłości uprzednio przekazane uwagi do art. 14a (art. 4 pkt 3 Projektu). Trudno uznać za racjonalny argument, że skoro „ustawa o usługach płatniczych nie zawiera w sobie sprecyzowanych terminów, zgodnie z którymi organy administracji publicznej miałyby sobie przekazywać dane informacje bądź dokumenty”, i uzasadnia on w pełni odstępianie od wprowadzenia tego rodzaju regulacji, zamykając tym samym dyskusję w tej materii. Zdaniem PONIP, jeśli istnieje zgodna z prawem możliwość uzyskania maksymalnej precyzji jeśli chodzi o prowadzoną działalność przez podmioty rynkowe, to należy takie postulaty realizować. Ponadto projektodawca nie odniósł się do wszystkich postulowanych przez PONIP zmian w odniesieniu do omawianego przepisu, które mają także bardzo istotne znaczenie z punktu widzenia niezwykle istotnego dla rozwoju rynku niebankowych dostawców usług płatniczych elementu, jakim jest uzyskanie bezpośredniego dostępu do tzw. wskazanych systemów płatności (choćby obowiązku publikowania kryteriów dostępu czy wprowadzenie enumeratywnego katalogu dokumentów, których może żądać NBP). Prosimy zatem o wprowadzenie uprzednio postulowanych zmian, które nie zostały przez projektodawcę uwzględnione.	Uwaga częściowo uwzględniona. 1. Wyjaśniono w Uzasadnieniu różnicę pomiędzy kryteriami oraz warunkami uczestnictwa w danym systemie. 2. Odstąpiono od zobligowania podmiotów prowadzących systemy do publikowania na własnych stronach internetowych szczegółowych warunków oraz kryteriów dot. dopuszczenia do systemu. 3. Wykazano w Uzasadnieniu argumentację takiego zapisu.
23.	Art. 4 pkt 3	NBP	NBP proponuje zmiany porządkujące w przepisach art. 4 pkt 3 projektu ustawy w zakresie nowelizacji ustawy o ostateczności rozrachunku (projektowany art. 14a tej ustawy). Proponujemy ujednolicenie zapisów w ust. 1 i 2 tego przepisu, zaś w ust. 2 i 3 proponujemy doprecyzować, że chodzi o systemy płatności prowadzone przez NBP (zmiany zaznaczone przekreśleniem/podkreśleniem): <i>„Art. 14a. 1. Podmiot prowadzący system określa kryteria, zasady funkcjonowania, <u>kryteria</u> i warunki uczestnictwa w tym systemie, z uwzględnieniem potrzeby zapewnienia sprawnego i bezpiecznego funkcjonowania systemu oraz ostateczności rozrachunku zleceń rozrachunku realizowanych w tym systemie.</i>	Uwaga uwzględniona.

			2. NBP określa kryteria i warunki uczestnictwa w prowadzonych przez NBP systemach płatności oraz zasady ich funkcjonowania, uwzględniając realizację zadań NBP. 3. NBP może żądać od podmiotu ubiegającego się o uczestnictwo w systemie płatności, o którym mowa w ust. 2, lub uczestniczącego w takim systemie przekazania niezbędnych dokumentów, w tym wydanych przez odpowiednie organy, w celu dokonania oceny spełniania przez ten podmiot kryteriów i warunków uczestnictwa w systemie płatności.”.	
24.	Art. 4 pkt 4	PONIP	PONIP podtrzymuje również uwagę dotyczącą proponowanej zmiany w art. 15 ust. 1 i 2 UOR, polegającej na zastąpieniu wyrazów „art. 11-14” wyrazami „art. 11-14a” (art. 4 pkt 4 Projektu). PONIP w pełni popiera dążenie projektodawcy do zapewnienia bezpieczeństwa sektora finansowego. Niemniej projektodawca argumentuje, w odniesieniu do powyższej uwagi PONIP, że „ewentualna zmiana projektowanych przepisów polegająca na bezwarunkowym przystąpieniu do systemów mogłaby się przyczynić do potencjalnego zwiększonego narażenia systemu finansowego.”. Jest to uzasadnienie niezwykle lakoniczne i niepełne. Projektodawca nie wskazuje konkretnie, w jaki sposób brak ujęcia w przepisach możliwości żądania przez dowolnego operatora systemu płatności od instytucji płatniczej ubiegającej się o dostęp do tego systemu przedstawienia decyzji organu nadzoru o spełnieniu kryteriów dostępu miałyby się przyczynić do narażenia systemu finansowego na ewentualne reperkusje. PONIP ponownie podkreśla, że badanie spełnienia kryteriów dostępu przez organ nadzoru w stosunku do instytucji płatniczych wiąże się ze stworzeniem procedury zbliżonej w swoim kształcie do uzyskiwania zezwolenia na prowadzenie działalności usług płatniczych w charakterze krajowej instytucji płatniczej przez zainteresowanego przedsiębiorcę. Jest to procedura długotrwała, kosztowna oraz skomplikowana. W opinii PONIP – jeśli projektodawca całkowicie odrzuca możliwość samooceny instytucji płatniczych w ocenie spełniania kryteriów dostępu jeśli chodzi o dostęp	Uwaga uwzględniona. Wyrazy „art. 11-14” zastąpiono wyrazami „art. 11-14a” we wskazanym przepisie.

			do systemów prowadzonych przez NBP – to w odniesieniu do pozostałych systemów zdecydowanie opowiadamy się za wprowadzeniem samooceny i stanowczo rekomendujemy rezygnację z możliwości żądania przez innych operatorów od instytucji płatniczych przedstawiania opinii potwierdzającej spełnianie kryteriów, wydawanych przez organ nadzoru. Rozwiązanie przeciwne, to jest oparte na konieczności uzyskiwania opinii organu nadzoru, znacząco utrudni w praktyce dostęp niebankowym dostawcom usług płatniczych do systemów z uwagi na wskazane wyżej czynniki (stopień skomplikowania, długotrwałość związana z przewlekłością rozpatrywania wniosków, wysokie koszty). PONIP ponownie podkreśla zatem, że przepis art. 14a ust. 3 jest wprost dedykowany NBP w przedłożeniu projektodawcy i w razie podtrzymania przez projektodawcę woli jego pozostawienia w projekcie – powinien dotyczyć wyłącznie NBP.	
25.	Uzasadnienie	NBP	str. 3 – w ostatnim zdaniu akapitu drugiego, użyto nieprawidłowej składni zdania, dodatkowo proponujemy podzielić zdanie wielokrotnie złożone na krótsze zdania, gdyż w obecnej formie jest niezrozumiałe;	Uwaga nieuwzględniona. Nie stwierdzono nieprawidłowości.
26.	Uzasadnienie	NBP	Ponadto, odnosząc się do uzasadnienia propozycji zmian zawartych w art. 4 pkt 4 projektu ustawy, wskazujemy, że zmiany odnoszące się do art. 15 ustawy o ostateczności rozrachunku mają na celu objęcie nowymi wymogami określonymi w art. 14a tzw. wyznaczonych systemów w rozumieniu dyrektywy SFD, a nie – jak wskazano w uzasadnieniu (str. 12) – „uzupełnienie regulacji dotyczących odpowiedniego stosowania do wskazanych systemów rozrachunku papierów wartościowych”. Do tzw. wyznaczonych systemów zalicza się takie, które ze względu na swoje znaczenie zostały określone przez państwa członkowskie jako objęte zakresem stosowania dyrektywy SFD i zgłoszone do Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych	Uwaga uwzględniona.

			(ESMA) zgodnie z art. 10 ust. 1 dyrektywy SFD (por. art. 23 w zw. z art. 15 ustawy o ostateczności rozrachunku).	
27.	Uzasadnienie	NBP	str. 11 – w pkt II.4 proponujemy zdefiniowanie użytego skrótu CCP.	Uwaga częściowo uwzględniona. Skrót „CCP” został usunięty, a w jego miejsce wprowadzono definicję.
28.	Uwaga o charakterze postulatu legislacyjnego	Polski Standard Płatności S.A.	Polski Standard Płatności S.A. jako podmiot prowadzący system płatności oraz schemat płatniczy na kanwie konsultacji niniejszego projektu ustawy postuluje przyjęcie przepisów eliminujących nadmierne obciążenia regulacyjne nałożone na operatorów systemu płatności i schematów płatniczych, w szczególności odnoszące się do działalności podmiotów prawa polskiego. Aktualne rozwiązania przyjęte na gruncie ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. o ostateczności rozrachunku w systemach płatności i systemach rozrachunku papierów wartościowych oraz zasadach nadzoru nad tymi systemami („ustawa o ostateczności rozrachunku”) oraz ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych („ustawa o usługach płatniczych”), odpowiednio względem systemów płatności i schematów płatniczych, rodzą istotne wątpliwości interpretacyjne odnośnie do zakresu wymogów kierowanych do podmiotów zobowiązanych, z uwagi na zawarte niejednoznaczne i nieostre pojęcia. Nadto przyjęte na gruncie powyższych ustaw stosowane wymogi regulacyjne nie wynikają z konieczności dostosowania prawodawstwa krajowego do prawa UE, tym samym tworzą dodatkowe i nieproporcjonalne wymogi wobec nadzorowanych podmiotów, a mając na uwadze funkcjonowanie jednolitego rynku UE i działalność transgraniczną podmiotów różnych krajów UE w obszarze płatniczym, stawiają polskie podmioty w gorszej sytuacji niż konkurujące na wspólnym rynku podmioty zagraniczne. W świetle powyższego, w zakresie ustawy o ostateczności rozrachunku postuluje się modyfikację art. 16 ust. 3 poprzez wskazanie, iż istotne	Uwaga nieuwzględniona. Proponowana zmiana wykracza poza niezbędną transpozycję przepisów unijnych.

			zmiany zasad funkcjonowania systemu wymagają uzyskania zezwolenia Prezesa NBP. Wprowadzenie przepisu odróżniającego "istotną zmianę zasad funkcjonowania systemu płatności" od zwykłej "zmiany" ma na celu zapewnienie proporcjonalności obowiązków nadzorczych oraz racjonalne wykorzystanie zasobów zarówno Narodowego Banku Polskiego, jak i operatorów systemów płatności. Dotychczasowe brzmienie przepisu, odnoszące się ogólnie do „zmiany zasad funkcjonowania”, może prowadzić do nadmiernego formalizmu i nieadekwatnego obciążenia administracyjnego – również w przypadku drobnych, technicznych lub operacyjnych zmian, które nie mają istotnego wpływu na stabilność, bezpieczeństwo ani sprawność systemu płatności. Wprowadzenie pojęcia „istotnej zmiany” pozwala skupić nadzór regulacyjny NBP na tych zmianach, które mogą rzeczywiście wpływać na kluczowe aspekty związane z prawidłowością działania systemu płatności, bezpieczeństwa obrotu płatniczego, interesu uczestników systemu oraz zgodności funkcjonowania systemu z celami polityki pieniężnej i stabilności finansowej. Rozróżnienie to zwiększy elastyczność działania operatorów systemów płatności, jednocześnie utrzymując skuteczny nadzór NBP w odniesieniu do zmian mogących generować ryzyko systemowe. Konstrukcja oparta na kryterium istotności jest również zgodna z podejściem regulacyjnym stosowanym w innych dziedzinach rynku finansowego, zarówno w Polsce, jak i w regulacjach unijnych.	
Uwagi dotyczące zmian w ustawie z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe (Dz. U. z 2025 r. poz. 614, 1085, 1170 i 1172)				
29.	Art. 5	BFG	w art. 5 wprowadzającym zmianę do art. 440 ust. 2 pkt 1 ustawy – Prawo upadłościowe o BFG, proponuje się nadanie zmienianemu fragmentowi następującego brzmienia:	Uwaga uwzględniona.

			„a także zobowiązana wobec organów realizujących zadania z zakresu zabezpieczenia społecznego z działów wymienionych w art. 3 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. U. UE. L. z 2004 r. Nr 166, str. 1 z późn. zm.), w szczególności Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych oraz organów realizujących zadania` z zakresu [...] ubezpieczenia zdrowotnego [...]” <u>Uzasadnienie:</u> Niniejsza zmiana stanowi konsekwencję zmiany proponowanej w zakresie art. 206 ust. 1 pkt 9 uBFG (art. 1 pkt 12 tiret drugie projektu).	
Uwagi dotyczące zmian w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o nadzorze nad rynkiem kapitałowym (Dz. U. z 2024 r. poz. 1161 i 1222 oraz z 2025 r. poz. 146 i 1069)				
30.	Uwaga ogólna	UKNF	W oddzielnej tabeli przekazujemy propozycję zmian w przepisach innych ustaw z uprzejmą prośbą o uwzględnienie jej w procesie legislacyjnym. Proponowana regulacja służy zapewnieniu stosowania przepisów rozporządzenia BMR zgodnie ze zmianami wymaganymi przez przepisy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2025/914. Rozporządzenie to wymaga od państw członkowskich wprowadzenia zmian w przepisach krajowych związanych z przyznaniem kompetencji właściwym organom krajowym. Zmiany dostosowawcze mają mieć zastosowanie od 1 stycznia 2026 r.	Uwaga uwzględniona.
31.	Art. 6 pkt 1	UKNF	W art. 23i ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o nadzorze nad rynkiem kapitałowym (j.t. Dz. U. z 2024 r. poz. 1161 ze zm.) należy uchylić, obok pkt 1, również pkt 2. Zgodnie z art. 1 pkt 19 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2025/914 z dnia 7 maja 2025 r. w sprawie zmiany rozporządzenia (UE) 2016/1011 w odniesieniu do zakresu stosowania przepisów dotyczących wskaźników referencyjnych, stosowania w Unii wskaźników referencyjnych opracowywanych przez	Uwaga uwzględniona.

			administratora mającego siedzibę lub miejsce zamieszkania w państwie trzecim oraz niektórych wymogów sprawozdawczych (Dz. U. UE. L. z 2025 r. poz. 914) (dalej jako „rozporządzenie 2925/914”) organem właściwym do rozpatrzenia wniosku administratora mającego siedzibę lub miejsce zamieszkania w Unii i posiadającego zezwolenie lub zarejestrowanego zgodnie z art. 34 rozporządzenia BMR, jest Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych („ESMA”) w miejsce właściwego organu państwa członkowskiego. Przedmiotowa zmiana, zgodnie z rozporządzeniem 2925/914, zacznie być stosowana od dnia 1 stycznia 2026 r. Tym samym znaczenie normatywne utracił również art. 23i pkt 2 ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym przewidujący kompetencję Komisji Nadzoru Finansowego do podjęcia czynności zatwierdzenia, o którym mowa w Rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1011 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie indeksów stosowanych jako wskaźniki referencyjne w instrumentach finansowych i umowach finansowych lub do pomiaru wyników funduszy inwestycyjnych i zmieniające dyrektywy 2008/48/WE i 2014/17/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 596/2014 (Dz. U. UE. L. z 2016 r. poz. 171, str. 1 ze zm.) (dalej jako „rozporządzenie BMR”). Propozycja brzmienia (zmiany w bold) Dot. Art. 6 pkt 1: 1) w art. 23i w ust. 1 uchyla się pkt 1 i 2;	
32.	Art. 6 pkt 1	UKNF	W art. 23i ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o nadzorze nad rynkiem kapitałowym (j.t. Dz. U. z 2024 r. poz. 1161 ze zm.) należy dodać pkt 7 i 8.	Uwaga uwzględniona.

			Zgodnie z art. 1 pkt 11 i 17 rozporządzenia 2025/914 – państwa członkowskie zobowiązane są wyznaczyć organy krajowe, którym zostaną przyznane kompetencje, o których mowa w art. 24 ust. 3 i ust. 7 i art. 29 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia BMR (w brzmieniu ww. przepisów nadanym przez rozporządzenie 2025/914), co oznacza, że odpowiednia kompetencje powinny być przyznana Komisji Nadzoru Finansowego. Wymagana zmiana dotyczy treści art. 23i ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowy. Przedmiotowa zmiana, zgodnie z rozporządzeniem 2025/914, zacznie być stosowana od dnia 1 stycznia 2026 r. Propozycja brzmienia (zmiany w bold) Dot. Art. 6 pkt 1): należy dokonać zmiany numeracji i podać nową treść pkt 2 (vide uwaga kolejna – dotychczasowy pkt 2 powinien mieć numer 4) w brzmieniu: 2) w art. 23i w ust. 1 w pkt 6 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje pkt 7 i 8 w brzmieniu: „7) wyznaczenia wskaźnika referencyjnego jako istotnego na podstawie art. 24 ust. 3 i ust. 7 rozporządzenia 2016/1011; 8) udzielenia zezwolenia, o którym mowa w art. 29 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia 2016/1011.”;	
33.	Art. 6 pkt 1	UKNF	Po art. 23i ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o nadzorze nad rynkiem kapitałowym (j.t. Dz. U. z 2024 r. poz. 1161 ze zm.) należy dodać art. 23ia. Zgodnie z art. 1 pkt 11 i 12 rozporządzenia 2025/914 – państwa członkowskie zobowiązane są wyznaczyć organy krajowe, którym zostaną przyznane kompetencje, o których mowa w art. 24 ust. 2 i art.	Uwaga uwzględniona.

			24a ust. 6 rozporządzenia BMR (w brzmieniu ww. przepisów nadanym przez rozporządzenie 2025/914), co oznacza, że odpowiednia kompetencje powinny być przyznana Komisji Nadzoru Finansowego. Wymagana zmiana dotyczy uzupełnienia ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowy o proponowany art. 23ia. Przedmiotowa zmiana, zgodnie z rozporządzeniem 2925/914, zacznie być stosowana od dnia 1 stycznia 2026 r. Propozycja brzmienia (zmiany w bold) Dot. Art. 6 pkt 1): należy dokonać zmiany numeracji i podać nową treść pkt 3 (vide uwaga wcześniejsza – dotychczasowy pkt 2 powinien mieć numer 4) w brzmieniu: 3) po art. 23i dodać art. 23ia w brzmieniu: „Art. 23ia. Komisja wydaje oświadczenia, o których mowa w art. 24 ust. 2 i ogłoszenia, o których mowa w art. 24a ust. 6 rozporządzenia 2016/1011.”	
Uwagi dotyczące zmian w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2024 r. poz. 722 i 1863 oraz z 2025 r. poz. 146, 820, 923, 1014, 1069 i 1216)				
34.	Art. 7 pkt 2	UKNF	W art. 162 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (j.t. Dz. U. z 2024 r. poz. 722 ze zm.) należy uchylić, obok ust. 12, również ust. 11. Zgodnie z art. 1 pkt 19 rozporządzenia 2025/914 organem właściwym do rozpatrzenia wniosku administratora mającego siedzibę lub miejsce zamieszkania w Unii i posiadającego zezwolenie lub zarejestrowanego zgodnie z art. 34 rozporządzenia BMR, jest Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych („ESMA”) w miejsce właściwego organu państwa członkowskiego. Przedmiotowa zmiana, zgodnie z	Uwaga uwzględniona.

			rozporządzeniem 2925/914, zacznie być stosowana od dnia 1 stycznia 2026 r. Tym samym znaczenie normatywne utracił również art. 162 ust. 11 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi określający wysokość opłaty za dokonanie zatwierdzenia przewidzianego rozporządzeniem BMR. Propozycja brzmienia (zmiany w bold) Dot. Art. 7 pkt 2: 2) w art. 162 uchyla się ust. 11 i 12;	
35.	Art. 7 pkt 3	UKNF	Zgodnie z art. 1 pkt 24 rozporządzenia 2925/914 dotyczącym sankcji administracyjnych i innych środków administracyjnych, o których mowa w art. 42 rozporządzenia BMR, państwa członkowskie zobowiązane są nadać właściwym organom uprawnienia do nakładania stosownych sankcji administracyjnych i innych środków administracyjnych również w odniesieniu do art. 24a, co oznacza, że odpowiednia kompetencja do nakładania sankcji administracyjnych i innych środków administracyjnych powinna być przyznana Komisji Nadzoru Finansowego. Wymagana zmiana dotyczy treści art. 176i ustawy o obrocie instrumentami finansowymi. Przedmiotowa zmiana, zgodnie z rozporządzeniem 2925/914, zacznie być stosowana od dnia 1 stycznia 2026 r. Propozycja brzmienia (zmiany w bold) Dot. Art. 7 pkt 3:	Uwaga uwzględniona.

		3) w art. 176i: a) w ust. 1: – po pkt 4 dodaje się pkt 4a–4d w brzmieniu: „4a) administrator narusza wymogi określone w art. 19a ust. 1 rozporządzenia 2016/1011, 4b) administrator narusza normy minimalne określone w akcie delegowanym, o którym mowa w art. 19a ust. 2 rozporządzenia 2016/1011, 4c) administrator narusza wymogi określone w art. 19b rozporządzenia 2016/1011, 4d) administrator narusza akt delegowany, o którym mowa w art. 19c ust. 1 rozporządzenia 2016/1011,” <u>– w pkt 7 po wyrazie „art. 24” należy dodać przecinek i art. 24a w ten sposób, aby przepis uzyskał brzmienie:</u> <u>„7) administrator narusza wymogi dotyczące istotnego wskaźnika referencyjnego, określone w art. 24, 24a lub art. 25 rozporządzenia 2016/1011,</u> – po pkt 12 dodaje się przecinek i pkt 13 w brzmieniu: „13) podmiot, o którym mowa w art. 23j ust. 1 i ust. 1a ustawy o nadzorze, nie realizuje żądania, o którym mowa w art. 23j ust. 1 lub ust. 2 tej ustawy”, – część wspólna otrzymuje brzmienie: „Komisja może nałożyć, odpowiednio na administratora, podmiot nadzorowany przekazujący dane, podmiot nadzorowany albo podmiot, o którym mowa w art. 23j ust. 1 i ust. 1a ustawy o nadzorze, inny niż administrator, karę pieniężną do wysokości 2 212 750 zł – w przypadku osoby fizycznej, a w przypadku administratora, podmiotu nadzorowanego przekazującego dane, podmiotu nadzorowanego albo podmiotu, o którym mowa w art. 23j ust. 1 i ust. 1a ustawy o nadzorze, niebędących osobami fizycznymi, innego niż administrator – karę pieniężną do wysokości 4 425 500 zł albo do wysokości kwoty stanowiącej równowartość 10% całkowitego rocznego przychodu	
--	--	---	--

			wykazanego w ostatnim zbadanym sprawozdaniu finansowym za rok obrotowy, jeżeli przekracza ona 4 425 500 zł.”, b) w ust. 3 wyrazy „podmiot nadzorowany przekazujący dane albo przez podmiot nadzorowany” zastępuje się wyrazami „podmiot nadzorowany albo podmiot, o którym mowa w art. 23j ust. 1 i ust. 1a ustawy o nadzorze, inny niż administrator,”, c) w ust. 4 wyrazy „podmiot nadzorowany przekazujący dane albo przez podmiot nadzorowany” zastępuje się wyrazami „podmiot nadzorowany albo podmiot, o którym mowa w art. 23j ust. 1 i ust. 1a ustawy o nadzorze, inny niż administrator,”, d) w ust. 7 wyrazy „podmiot nadzorowany przekazujący dane albo przez podmiot nadzorowany” zastępuje się wyrazami „podmiot nadzorowany albo podmiot, o którym mowa w art. 23j ust. 1 i ust. 1a ustawy o nadzorze, inny niż administrator,”, e) w ust. 8 wyrazy „podmiot nadzorowany przekazujący dane albo przez podmiot nadzorowany” zastępuje się wyrazami „podmiot nadzorowany albo podmiot, o którym mowa w art. 23j ust. 1 i ust. 1a ustawy o nadzorze, inny niż administrator,”;	
36.	Art. 7 pkt 4	UKNF	Zgodnie z art. 1 pkt 23 rozporządzenia 2025/914 dotyczącym uprawnień właściwych organów, o których mowa w art. 41 rozporządzenia BMR, właściwe organy, które powinny posiadać, zgodnie z prawem krajowym, co najmniej uprawnienia nadzorcze oraz uprawnienia w zakresie prowadzenia postępowań wyjaśniających, mogą wyznaczać wskaźnik referencyjny jako istotny zgodnie z art. 24 ust. 3 (w brzmieniu nadanym rozporządzeniem 2025/914), co wymaga przyznania kompetencji Komisji Nadzoru Finansowego. Wymagana zmiana skutkuje koniecznością dodania przepisu w proponowanym art. 176ia ustawy o obrocie instrumentami finansowymi. Przedmiotowa zmiana, zgodnie z rozporządzeniem 2025/914, zacznie być stosowana od dnia 1 stycznia 2026 r. Propozycja brzmienia	Uwaga uwzględniona.

			(zmiany w bold) Dot. Art. 7 pkt 4: należy nadać mu numer 5 i podać nową treść pkt 4 w brzmieniu: <u>4) po art. 176i należy dodać art. 176ia w brzmieniu:</u> <u>„Art. 176ia. Komisja może żądać od administratora podjęcia działań, o których mowa w art. 41 ust. 1 lit. l rozporządzenia 2016/1011.”;</u>	
Uwagi dotyczące zmian w ustawie z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz. U. z 2025 r. poz. 379)				
37.	Art. 8	KSKOK	Jak wskazano w uzasadnieniu projektu W związku z dokonaniem przez Komisję Europejską przeglądem transpozycji do polskiego porządku prawnego zmian w dyrektywie 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającej ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniającej dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/20101 (UE) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 173 z 12.06.2014, str. 190, z późn. zm.), dalej „dyrektywa BRR1”, wprowadzonych w ramach dyrektywy BRR2, i wątpliwościami zidentyfikowanymi w tym procesie, w projekcie ustawy przewiduje się skorygowanie lub uzupełnienie niektórych przepisów. Zmiany te mają głównie charakter doprecyzowujący i w niewielkim stopniu ingerują w dotychczasową materię. Ponadto w projekcie zaproponowano przepisy uzupełniające transpozycję dyrektywy BRR1. Wskazane zmiany zapewnią pełną zbieżność prawa polskiego z prawem unijnym.	Uwaga wyjaśniona. Spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe (SKOK) nie są objęte BRRD, niemniej jednak z uwagi na spójność regulacji uznano za zasadne wprowadzenie takiej regulacji również w odniesieniu do SKOK. Jednocześnie, po analizie uwag otrzymanych w ramach ponownych zewnętrznych uzgodnień, konsultacji publicznych i opiniowania, mając na względzie konieczność pilnego wdrożenia prawa UE, zdecydowano o zawężeniu zakresu projektu i rezygnacji z dalszego procedowania w nim przedmiotowego przepisu. Zgłaszane propozycje zmian będą rozpatrywane przy okazji innego procesu legislacyjnego.

		Projekt ustawy przewiduje w art. 8 wprowadzenie zmiany w ustawie z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz. U. z 2025 r. poz. 379), polegającej na dodaniu po art. 73a — art. 73b w brzmieniu: „Art. 73b. Realizacji przez Komisję Nadzoru Finansowego czynności, o których mowa w art. 72a ust. 4 oraz ustanowienia kuratora, o którym mowa w art. 72c ust. 1, lub zarządcy komisarycznego, o którym mowa w art. 73 ust. 1, a także skutków wystąpienia tych zdarzeń w odniesieniu do umów zawartych przez kasę, nie uznaje się za podstawę realizacji zabezpieczenia w rozumieniu art. 3 pkt 4 ustawy z dnia 2 kwietnia 2004 r. o niektórych zabezpieczeniach finansowych ani za ogłoszenie upadłości w rozumieniu art. 1 pkt 14 ustawy o ostateczności rozrachunku, jeżeli nadal są wypełniane istotne zobowiązania kasy wynikające z umowy, w tym zobowiązania do płatności i dostawy, a także zobowiązania do zapewnienia zabezpieczenia. Przepisy art. 156 ust. 2-5 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji stosuje się odpowiednio.”. W uzasadnieniu wskazano, że dodanie art. 73b w ustawie o SKOK ma tożsame uzasadnienie jak dodanie ust. 9 w art. 142 ustawy - Prawo bankowe (art. 2 projektu), zgodnie z którym Zmiana polega na wprowadzeniu przepisu analogicznego do art. 156 ust. 1 ustawy o BFG, tj. możliwości podjęcia przez KNF określonych działań w ramach wczesnej interwencji. Zapewni to pełną implementację art. 68 ust. 1 i 3 dyrektywy BRR1 dotyczącego wyłączenia niektórych warunków umownych w ramach wczesnej interwencji i przymusowej restrukturyzacji w odniesieniu do stosowania „środka w zakresie zapobiegania kryzysom”. Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 101 dyrektywy BRR1 środki w zakresie zapobiegania kryzysom oznaczają „wykonanie uprawnień w celu bezpośredniego usunięcia niedociągnięć lub przeszkód w możliwości dokonania naprawy na mocy art. 6 ust. 6,	
--	--	--	--

			wykonanie uprawnień w celu ograniczenia lub usunięcia przeszkód w możliwości przeprowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na mocy art. 17 lub 18, zastosowanie wszelkich środków wczesnej interwencji na mocy art. 27, wyznaczenie tymczasowego administratora na mocy art. 29 lub wykonanie uprawnienia do umorzenia lub konwersji na mocy art. 59". Z tego względu konieczne jest uzupełnienie krajowej transpozycji prawodawstwa unijnego zarówno o zmiany w art. 156 ustawy o BFG, jak zmiany na poziomie ustaw sektorowych w zakresie uprawnień KNF w stosunku do nadzorowanych podmiotów. Mając na uwadze powyższe wskazać należy, że kasy nie podlegają dyrektywie BRR. Zgodnie bowiem z jej art. 2 pkt 2, podmioty, o których mowa w art. 2 ust. 5 dyrektywy 2013/ 36/UE, są wyłączone z definicji instytucji kredytowych zawartej w tej dyrektywie. W odniesieniu do spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych, które są podmiotami wprost wyłączonymi z dyrektywy bankowej (art. 2 ust. 5 pkt 18), nie ma zatem potrzeby i możliwości implementacji dyrektywy BRR. Wskazane powyżej uzasadnienie, odnoszące się do art. 8 projektu, jest nieadekwatne w stosunku do spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych i z tego powodu Kasa Krajowa proponuje jego skreślenie w całości poprzez przyjęcie poniższej propozycji legislacyjnej: Art. 8 projektu — skreśla się.	
Uwagi dotyczące zmian w ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2025 r. poz. 611 i 1069)				
38.	Art. 9 pkt 1	KSKOK	Ponadto projekt ustawy w art. 9 przewiduje zmiany w ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz.U. z 2025 r. poz. 611), w tym zmiany, mające na celu wdrożenie art. 15 ust. 3 i 4 rozporządzenia SEPA, który został zmieniony przez rozporządzenie IPR. Jak wskazano	Uwaga uwzględniona.

		w uzasadnieniu Projektowany art. 6f w ustawie o usługach płatniczych nakłada na dostawców usług płatniczych obowiązek przekazywania KNF, co dwanaście miesięcy, informacji na temat poziomu opłat za polecenia przelewu, polecenia przelewu natychmiastowego i rachunki płatnicze, a także informacji na temat odsetka odrzuceń poleceń przelewu natychmiastowego, oddzielnie dla krajowych i transgranicznych transakcji płatniczych, dokonanych ze względu na zastosowanie ukierunkowanych środków ograniczających. Zgodnie z art. 2 pkt 1e rozporządzenia SEPA „ukierunkowane finansowe środki ograniczające” oznaczają zamrożenie aktywów nałożone na osobę fizyczną lub prawną, organ lub podmiot lub zakaz udostępniania osobie fizycznej lub prawnej, organowi lub podmiotowi lub na ich rzecz, bezpośrednio lub pośrednio, środków finansowych lub zasobów gospodarczych na podstawie środków ograniczających przyjętych zgodnie z art. 215 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Dodatkowo proponuje się nałożenie na KNF obowiązku przekazywania tych informacji Komisji Europejskiej oraz EUNB (co roku) wraz z informacjami na temat wolumenu i wartości poleceń przelewu natychmiastowego w euro— dla krajowych oraz transgranicznych poleceń przelewu natychmiastowego w euro, które zostały wykonane w poprzednim roku kalendarzowym przez dostawców usług płatniczych. Wskazać należy, że zgodnie z art. 1 ust. 1 rozporządzenia SEPA rozporządzenie to ustanawia przepisy dotyczące transakcji poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro [podkr. wł. KSKOK] w Unii, w przypadku gdy zarówno dostawca usług płatniczych płatnika, jak i dostawca usług płatniczych odbiorcy znajdują się w Unii, lub w przypadku gdy jedyny dostawca usług płatniczych uczestniczący w transakcji płatniczej znajduje się w Unii.	
--	--	---	--

			Mając na uwadze powyższe Kasa Krajowa prosi o rozważenie wprowadzenia do projektu poniższej propozycji legislacyjnej, której celem jest doprecyzowanie, wskazujące na odniesienie projektowanej regulacji wyłącznie do polecenia przelewu w euro, polecenia przelewu natychmiastowego w euro i rachunku płatniczego w euro. W art. 9 w pkt 1, w dodawanym art. 6f w ust. 1, pkt 1 i 2 otrzymuje brzmienie: „1) wysokości opłat za polecenia przelewu w euro, polecenia przelewu natychmiastowego w euro i rachunki płatnicze w euro; 2) odsetka poleceń przelewu natychmiastowego w euro, które zostały odrzucone, oddzielnie dla krajowych i transgranicznych transakcji płatniczych w euro, ze względu na zastosowanie ukierunkowanych finansowych środków ograniczających, o których mowa w art. 2 pkt 1e rozporządzenia (UE) 260/2012.”.	
39.	Art. 9 pkt 1	UKNF	1. Należałoby zweryfikować, czy obowiązki wskazane w tym przepisie powinny dotyczyć wszystkich dostawców usług płatniczych wymienionych w art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (uup), pomimo redakcji art. 15 ust. 3 i 4 rozporządzenia 260/2012, w szczególności Europejski Bank Centralny czy organy administracji publicznej. Dodatkowo zwracamy uwagę, że w art. 4 ust. 1 uup już zdefiniowany jest „dostawca usług płatniczych” i w dalszej części uup należy posługiwać się tylko pojęciem „dostawca”. 2. Przepis art. 6f ust. 1 nie zawiera wskazania okresu, za jaki powinny być przekazywane dane (za poprzedni rok kalendarzowy), tak, aby KNF mogła zrealizować obowiązek nałożony w ust. 2 tego przepisu i wymaga w tym zakresie uzupełnienia. 3. W związku z tym, że ust. 2 przepisu przewiduje, że KNF przekazuje do Komisji Europejskiej (KE) i Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego (EBA) informacje na temat wolumenu i wartości krajowych i transgranicznych poleceń przelewu natychmiastowego w	Uwaga częściowo uwzględniona. 1.1. Uwaga nieuwzględniona. Nie stwierdzono nieprawidłowości. 1.2. Uwaga uwzględniona. 2. Uwaga uwzględniona. 3. Uwaga uwzględniona. 4. Uwaga częściowo uwzględniona. Wprowadzono definicję polecenia przelewu natychmiastowego w euro, zamiast definicji przelewu natychmiastowego.

		euro, wykonanych w poprzednim roku kalendarzowym przez dostawców usług płatniczych, proponujemy wprowadzenie w ust. 1 wymogu przekazywania takich danych. 4. W tym przepisie występuje trzykrotnie niezdefiniowane pojęcie „polecenia przelewu natychmiastowego”. Z tego względu proponujemy dodać do art. 2 uup definicję z art. 2 pkt 1a) rozporządzenia 260/2012: „polecenie przelewu natychmiastowego oznacza polecenie przelewu wykonywane natychmiast, 24 godziny na dobę i w dowolnym dniu kalendarzowym”. 5. Proponujemy dodanie w art. 2 uup definicji „transgranicznej transakcji płatniczej”, poprzez odwołanie się do definicji „płatności transgranicznej” z art. 2 pkt 26 rozporządzenia 260/2012, zgodnie z którą jest to transakcja płatnicza zainicjowana przez płatnika lub odbiorcę, w przypadku gdy dostawca usług płatniczych płatnika i dostawca usług płatniczych odbiorcy znajdują się w różnych państwach członkowskich. 6. Przy weryfikacji tego przepisu należy mieć na uwadze zapewnienie zgodności z wykonawczymi standardami technicznymi, o których mowa w art. 15 ust. 5 rozporządzenia 260/2012, których projekt jest dostępny pod poniższym linkiem: https://www.eba.europa.eu/activities/single-rulebook/regulatory-activities/payment-services-and-electronic-money/implementing-technical-standards-uniform-reporting-under-single-euro-payments-area-regulation?version=2025#activity-versions Propozycja brzmienia (zmiany w bold) <i>Art. 6f. 1. Dostawca usług płatniczych, co 12 miesięcy, w terminie do dnia 9 kwietnia roku następnego, przekazuje KNF powiadomienie zawierające informacje o:</i>	5. Uwaga uwzględniona. 6. Uwaga uwzględniona.
--	--	--	---

			1) wysokości opłat za polecenia przelewu, polecenia przelewu natychmiastowego i rachunki płatnicze; 2) odsetka poleceń przelewu natychmiastowego, które zostały odrzucone, oddzielnie dla krajowych i transgranicznych transakcji płatniczych, ze względu na zastosowanie ukierunkowanych finansowych środków ograniczających, o których mowa w art. 2 pkt 1e rozporządzenia (UE) 260/2012; 3) wolumen i wartości poleceń przelewu natychmiastowego dotyczących krajowych i transgranicznych transakcji płatniczych w euro wykonanych w poprzednim roku kalendarzowym przez dostawców usług płatniczych. 2. KNF corocznie, w terminie do 9 października roku następnego, przekazuje Komisji Europejskiej oraz EUNB informacje, o których mowa w ust. 1 wraz z informacjami na temat wolumenu i wartości krajowych i transgranicznych poleceń przelewu natychmiastowego w euro, wykonanych w poprzednim roku kalendarzowym przez dostawców usług płatniczych.	
40.	Art. 9 pkt 2 lit. b	UKNF	1. W nazwie ustawy „ustawy o ostateczności rachunku” wyraz „rachunku” należy zastąpić wyrazem „rozrachunku”. 2. Należy zweryfikować, być może w konsultacji z NBP, czy w tym przepisie chodzi o „system płatności” w rozumieniu art. 2 pkt 27 uup, czy tylko o „system płatności” w rozumieniu art. 1 pkt 1 ustawy o ostateczności rozrachunku... Uwaga dotyczy wszystkich miejsc projektu, w których wskazuje się na „system płatności”. Propozycja brzmienia (zmiany w bold) Uczestnik, o którym mowa w art. 1 pkt 9 ustawy o ostateczności rozrachunku, może zezwolić dostawcy, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–4, 6, 9 i 11, posiadającemu zezwolenie Komisji Nadzoru Finansowego lub wpisanemu do rejestru, który nie jest uczestnikiem	Uwaga uwzględniona.

			systemu płatności w rozumieniu art. 1 pkt 1 tej ustawy, na jego wniosek, na przekazywanie zleceń transferu za pośrednictwem tego systemu, w sposób obiektywny, proporcjonalny i niedyskryminujący pozostałych dostawców usług płatniczych, a w przypadku odmowy przekazuje dostawcy jej szczegółowe uzasadnienie.	
41.	Art. 9 pkt 2 lit. b	NBP	Zmieniany art. 9 ust. 4a ustawy o usługach płatniczych stanowi implementację zmiany art. 35 ust. 3 dyrektywy PSD2 (wprowadzonej art. 3 pkt 2 lit. b rozporządzenia IPR). Pragniemy wskazać, że art. 35 ust. 3 dyrektywy PSD2 w praktyce stanowi powtórzenie akapitu drugiego w ust. 2 art. 35 dyrektywy PSD2 w wersji obowiązującej przed nowelizacją dyrektywy PSD2 dokonaną rozporządzeniem IPR. Zmiana w dyrektywie PSD2 w tym zakresie ma charakter redakcyjny i stanowi powielenie normy prawnej wynikającej z art. 35 ust. 2 akapit drugi dyrektywy PSD2. Ten ostatni przepis został zaimplementowany w art. 9 ust. 4a ustawy o usługach płatniczych i w naszej opinii nie wymaga on zmiany dla właściwej implementacji art. 35 ust. 3 dyrektywy PSD2. Proponujemy więc wykreślenie proponowanej zmiany w art. 9 pkt 2 lit. b projektu ustawy. Odnosząc się do propozycji zmian art. 9 ust. 4a (zdanie pierwsze) ustawy o usługach płatniczych, pragniemy także wskazać, że zaproponowane brzmienie tego przepisu nie jest w naszej opinii zgodne z przepisem dyrektywy PSD2. Przepis art. 35 ust. 3 dyrektywy PSD2 dotyczy tzw. wyznaczonych systemów płatności, które są objęte zakresem stosowania dyrektywy SFD ¹² . W prawie krajowym są to systemy płatności, o których mowa w art. 15 ust. 1 i 2 ustawy o ostateczności rozrachunku. Do takich systemów płatności należą systemy prowadzone przez NBP (SORBNET2 oraz TARGET-NBP) oraz systemy płatności detalicznych wskazane w rozporządzeniu Ministra Finansów (Elixir oraz Euro Elixir prowadzone przez KIR	Uwaga częściowo uwzględniona. Uwzględniono propozycje zmian, poza wykreśleniem zapisu odnośnie zezwolenia Komisji Nadzoru Finansowego, przy jednoczesnym dodaniu wzmianki, że wskazany dostawca może być ujęty w zestawieniu notyfikacji dotyczących działalności transgranicznej unijnych instytucji płatniczych na terytorium RP.

¹² Z ang. *payment system designated under Directive 98/26/EC*. W polskiej wersji językowej rozporządzenia IPR zostało to przetłumaczone jako „system płatności wskazany na mocy dyrektywy 98/26/WE”. Dotychczas jednak stosowane było określenie „system płatności wyznaczony na podstawie dyrektywy 98/26/WE”, które jest też używane na potrzeby niniejszego pisma.

		S.A.)¹³. Zaproponowane brzmienie art. 9 ust. 4a zdanie pierwsze nie zawiera doprecyzowania adresata normy (zgodnie z dyrektywą PSD2: „uczestnik w systemie płatności wskazanym na mocy dyrektywy 98/26/WE”). W ocenie NBP, wątpliwości budzi także zaproponowane sformułowanie, zgodnie z którym uczestnik systemu płatności „może zezwolić” dostawcy, który nie jest uczestnikiem systemu, na przekazywanie zleceń transferu za pośrednictwem tego systemu. Art. 35 ust. 3 dyrektywy PSD2 stanowi, że uczestnik tzw. wyznaczonego systemu płatności, który „zezwała” na przekazywanie zleceń transferu za pośrednictwem systemu innym dostawcom, „zapewnia taką samą możliwość” innym dostawcom. Ponadto, rozważenia wymaga także, czy doprecyzowanie o posiadaniu zezwolenia KNF, zaproponowane w tym przepisie w odniesieniu do dostawcy usług płatniczych, nie jest ograniczające w stosunku do zmienionego przepisu art. 35 ust. 3 PSD2, ponieważ wyklucza z zakresu podmiotowego tej regulacji dostawcę usług płatniczych, np. unijną instytucję płatniczą, który może świadczyć usługi płatnicze na terytorium Polski na podstawie zezwolenia wydanego przez inny niż KNF, właściwy organ nadzoru państwa członkowskiego UE. Co więcej, zaproponowany przepis nie uwzględnia występującego w przepisie dyrektywy zastrzeżenia, że uczestnik zapewnia możliwość przekazywania zleceń za pośrednictwem systemu dostawcom, o ile już zezwala na takie przekazywania zleceń innemu dostawcy (por. art. 35 ust. 3 dyrektywy PSD2 – „w przypadku gdy uczestnik (...) zezwala posiadającemu zezwolenie lub zarejestrowanemu dostawcy usług płatniczych (...) na przekazywanie zleceń (...) zapewnia taka samą możliwość (...) innym (...) dostawcom”). Zaproponowany w projekcie przepis jest zbyt szeroki w porównaniu do przepisu dyrektywy PSD2. Dodatkowo proponujemy wykreślenie zwrotu „a w przypadku odmowy	
--	--	---	--

¹³ Rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 15 czerwca 2016 r. w sprawie określenia systemów, w których istnieje ryzyko systemowe (Dz. U. poz. 873).

			przekazuje dostawcy jej szczegółowe uzasadnienie”, ponieważ zdanie drugie tego ustępu (niezmieniane) reguluje już konieczność przekazania uzasadnienia takiej odmowy. Z tych względów proponujemy następujące zmiany w projektowanym brzmieniu art. 9 ust. 4a zdanie pierwsze ustawy o usługach płatniczych: <u>„4a. W przypadku gdy uczestnik systemu płatności w rozumieniu art. 1 pkt 1 ustawy o ostateczności rozrachunku, o którym mowa w art. 15 tej ustawy, o którym mowa w art. 1 pkt 9 ustawy o ostateczności rachunku, może zezwolić zezwala niebędącemu uczestnikiem tego systemu dostawcy, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–4, 6, 9 i 11, posiadającemu zezwolenie Komisji Nadzoru Finansowego lub wpisanemu do rejestru, który nie jest uczestnikiem tego systemu płatności w rozumieniu art. 1 pkt 1 tej ustawy, na jego wniosek, na przekazywanie zleceń transferu za pośrednictwem tego systemu, zapewnia on taką samą możliwość innemu dostawcy, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–4, 6, 9 i 11, posiadającemu zezwolenie lub wpisanemu do rejestru, na jego wniosek, w sposób obiektywny, proporcjonalny i niedyskryminujący pozostałych dostawców usług płatniczych, a w przypadku odmowy przekazuje dostawcy jej szczegółowe uzasadnienie.”.</u>	
42.	Art. 9 pkt 3	UKNF	1. Przepis ten stanowi implementację art. 3 pkt 3 rozporządzenia 2024/886 (IPR), który wprowadza art. 35a do dyrektywy 2015/2366 (PSD2). Zdanie wstępne art. 9a ust. 1 uup nie powinno obejmować wyrazów „aktualizują i stosują”. Z obowiązku posiadania pewnych rozwiązań wynika obowiązek ich stosowania, bez konieczności tego wpisywania do ustawy. Poza tym wyraz „stosowanie” powinien być używany w kontekście np. procedury, a nie opisu środków. Natomiast proponujemy, aby obowiązek aktualizacji wymogów został wpisany w oddzielnym przepisie uup.	Uwaga częściowo uwzględniona. 1. Uwaga częściowo uwzględniona. Usunięte zostało słowo „stosują”, jednak zdecydowano na pozostanie słowa „aktualizują” z uwagi na informacje przekazane przez Komisję Europejską w trakcie trwania warsztatów dot. transpozycji

		2. Zakres podmiotowy art.9a jest zbyt szeroki. PSD2 jest dyrektywą pełnej harmonizacji, co oznacza, że państwa członkowskie Unii Europejskiej (PCZ) nie utrzymują ani nie ustanawiają – zakresie, w jakim PSD2 zawiera zharmonizowane przepisy – przepisów innych niż ustanowione w PSD2 (art. 107 PSD2). Wprowadzony przez IPR art. 35a ust. 1 PSD2 powinien być zaimplementowany przez wszystkie PCZ w sposób ujednolicony. Uczestnikiem systemu, o którym mowa w art. 2 lit. a) dyrektywy 98/26/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 maja 1998 r. w sprawie zamknięcia rozliczeń w systemach płatności i rozrachunku papierów wartościowych (SFD) może być m.in. „instytucja”, czyli m.in. instytucja kredytowa czy instytucja płatnicza (w tym „unijna instytucja płatnicza”), czyli podmioty, które – po spełnieniu procedury notyfikacyjnej – mogą prowadzić na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej działalność na zasadzie jednej licencji (prawo przedsiębiorczości lub swoboda świadczenia usług). Właściwymi organami nadzoru dla tych podmiotów są właściwe organy nadzoru PCZ pochodzenia danego podmiotu. Z tego względu właściwym rozwiązaniem byłoby dookreślenie w ust. 1-5 i 7 tego przepisu uup, że chodzi tylko o „krajowe instytucje płatnicze” i „krajowe instytucje pieniądza elektronicznego”. Unijna instytucja płatnicza i unijna instytucja pieniądza elektronicznego – stosownie do art. 35a PSD2 – będą podlegały wymogom PCZ, w którym mają siedzibę, w szczególności wybranej procedurze, o której mowa w ust. 2 tego przepisu. 3. W kontekście uwag zgłoszonych do zakresu podmiotowego art. 9a uup, w stosunku do unijnych instytucji płatniczych i unijnych instytucji pieniądza elektronicznego niewykonalny będzie przepis art. 9a ust. 2 uup, wskazujący, że podmioty te „chronią środki pieniężne użytkowników przez ich deponowanie w sposób określony w art. 78 ust. 1 pkt 2 lit. a lub art. 132n ust. 1 pkt 2 lit. a lub inwestowanie zgodnie z przepisami wykonawczymi wydanymi na podstawie art. 79 lub	rozporządzenia IPR, tj. pytanie nr 198 (link: https://finance.ec.europa.eu/document/download/f597b1a5-2a7b-481d-882c-80fb1c5cc3d5_en?filename=instant-payments-implementation-questions-answers_en.pdf) 2. Uwaga częściowo uwzględniona. Zmieniono „instytucje płatnicze” na „krajowe instytucje płatnicze” oraz „instytucje pieniądza elektronicznego” na „krajowe instytucje pieniądza elektronicznego” w projektowanym art. 9a ust. 7 z uwagi na potrzebę dostosowania poszczególnych przepisów do podmiotów krajowych oraz podmiotów pochodzących z państw członkowskich UE. 3. Uwaga częściowa uwzględniona poprzez zastosowanie rozgraniczenia na: - krajowe instytucje płatnicze, krajowe instytucje pieniądza elektronicznego będą zobligowane do ochrony środków pieniężnych zgodnie z przepisami ustawy o usługach płatniczych,
--	--	--	---

		przepisami wykonawczymi wydanymi na podstawie art. 132o”, gdyż te podmioty chronią środki zgodnie z przepisami implementującymi art. 10 PSD2 w ich państwie macierzystym. 4. Ust. 3 pkt 2 – sugerujemy po wyrazie „ochrony” dodać wyrazy „środków pieniężnych użytkowników”, w celu doprecyzowania. 5. Ust. 4 pkt 3 – proponujemy przywrócić wymóg zgłaszania informacji finansowych do Generalnego Inspektora Informacji Finansowej. 6. Ust. 4 pkt 7 – w pkt 195 przygotowanych przez Komisję Europejską – po warsztatach implementacyjnych IPR – Clarification of requirements of the Instant Payments Regulation https://finance.ec.europa.eu/document/download/f597b1a5-2a7b-481d-882c-80fb1c5cc3d5_en?filename=instant-payments-implementation-questions-answers_en.pdf) na pytanie – <i>Article 35a(1), letter (g), provides that the governance arrangements and internal control mechanisms shall include a description of the way outsourced functions are monitored and controlled so as to avoid impairment of the quality of the internal controls of the payment institution or electronic money institution. Please clarify whether the abovementioned description refers only to outsourced internal control functions (e.g., compliance, risk management, etc.) or to all the outsourced functions of a PI/EMI</i>, została udzielona następująca odpowiedź – <i>This refers only to outsourced internal control functions</i>. Z tego względu uzasadnione jest dodanie po wyrazie „outsourcingu” wyrazów „dotyczącego kontroli wewnętrznej”. 7. Ust. 4 pkt 8 – do rozważenia dodanie na końcu tego punktu wyrazów „w przypadku ich posiadania”. 8. Ust. 8 – proponujemy dodanie przepisu wskazującego, co powinien zawierać wniosek, o którym mowa w ust. 7. 9. Ust. 9 – proponujemy dodanie podstawy prawnej dla KNF do żądania przez KNF uzupełniających dokumentów lub informacji niezbędnych do wydania opinii, o której mowa w ust. 7.	- unijne instytucje płatnicze, unijne instytucje pieniądza elektronicznego będą przestrzegać przepisów dotyczących ochrony środków pieniężnych na podstawie przepisów macierzystego państwa członkowskiego. 4. Uwaga uwzględniona; 5. Uwaga uwzględniona; 6. Uwaga uwzględniona; 7. Uwaga uwzględniona; 8. Uwaga częściowo uwzględniona. Zrezygnowano z dodania wzmianki dot. wyniku samooceny. 9. Uwaga uwzględniona; 10. Uwaga nieuwzględniona. Nie stwierdzono wymogu zawarcia zapisu o opłatach za opinię.
--	--	--	--

		10. Ust. 10 – proponujemy dodanie podstawy prawnej opłaty za wydanie opinii, o której mowa w ust. 7. W przypadku przyjęcia tego przepisu niezbędne byłoby dokonanie stosownej zmiany art. 115 uup poprzez rozszerzenie delegacji ustawowej i zmiana aktu delegowanego wydanego na tej podstawie. Propozycja brzmienia (zmiany w bold) Art. 9a. <i>1. Krajowa iInstytucja płatnicza oraz lub krajowa instytucja pieniądza elektronicznego, ubiegające się o uczestnictwo w <u>systemach płatności</u> albo uczestniczące w tych systemach, posiadają, aktualizują i stosują:</i> <i>1) opis środków podejmowanych podjętych w celu ochrony środków pieniężnych użytkowników;</i> <i>2) opis zasad zarządzania i mechanizmów kontroli wewnętrznej w odniesieniu do usług płatniczych lub usług w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego, w tym procedur dotyczących administrowania podejmowania decyzji, procedur zarządzania ryzykiem i procedur księgowych;</i> <i>3) opis rozwiązań w zakresie korzystania z usług technologii informacyjno-komunikacyjnych, zgodnie z art. 6 i art. 7 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2554 z dnia 14 grudnia 2022 r. w sprawie operacyjnej odporności cyfrowej sektora finansowego i zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 1060/2009, (UE) nr 648/2012, (UE) nr 600/2014, (UE) nr 909/2014 oraz (UE) 2016/1011 (Dz. Urz. UE L 333 z 27.12.2022, str. 1–79, z późn. zm.));</i> <i>4) plan likwidacji na wypadek upadłości, dostosowany do przewidywanej wielkości i modelu biznesowego instytucji płatniczej lub instytucji pieniądza elektronicznego.</i>	
--	--	--	--

			2. W przypadku gdy krajowa instytucja płatnicza lub krajowa instytucja pieniądza elektronicznego chronią środki pieniężne użytkowników przez ich deponowanie w sposób określony w art. 78 ust. 1 pkt 2 lit. a lub art. 132n ust. 1 pkt 2 lit. a lub inwestowanie zgodnie z przepisami wykonawczymi wydanymi na podstawie art. 79 lub przepisami wykonawczymi wydanymi na podstawie art. 132o, opis, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, zawiera: 1) opis polityki inwestycyjnej zapewniającej, aby wybrane aktywa były płynne, bezpieczne oraz obciążone niskim ryzykiem; 2) wskazanie liczby osób posiadających dostęp do rachunku przeznaczonego do ochrony środków pieniężnych użytkowników oraz funkcje tych osób; 3) opis procesu administrowania i procesu decyzyjnego podejmowania decyzji, zapewniającego ochronę środków pieniężnych użytkowników przed roszczeniami wierzycieli instytucji płatniczej lub instytucji pieniądza elektronicznego, w szczególności w przypadku niewypłacalności instytucji płatniczej lub instytucji pieniądza elektronicznego; 4) wzór umowy z podmiotem prowadzącym rachunek, o którym mowa odpowiednio w art. 78 ust. 1 pkt 2 lit. a lub art. 132n ust. 1 pkt 2 lit. a; 5) oświadczenie o zgodności z zasadami ochrony środków pieniężnych użytkowników, o których mowa odpowiednio w art. 78 albo art. 132n. 3. W przypadku gdy krajowa instytucja płatnicza lub krajowa instytucja pieniądza elektronicznego chronią środki pieniężne odpowiednio w sposób określony w art. 78 ust. 2 lub art. 132n ust. 2, opis, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, zawiera: 1) potwierdzenie, że umowa gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej albo umowa ubezpieczenia nie została zawarta z zakładem ubezpieczeń, bankiem krajowym, instytucją kredytową, oddziałem instytucji kredytowej, oddziałem banku zagranicznego,	
--	--	--	--	--

			które należą do tej samej grupy co krajowa instytucja płatnicza lub krajowa instytucja pieniądza elektronicznego; 2) informacje na temat procesu uzgodnień służących zapewnieniu, aby umowa gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej albo umowa ubezpieczenia były wystarczające do wypełnienia przez cały czas obowiązków krajowej instytucji płatniczej lub krajowej instytucji pieniądza elektronicznego w zakresie ochrony środków pieniężnych; 3) czas trwania i warunki odnowienia ochrony ubezpieczeniowej lub gwarancyjnej; 4) kopię umowy gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej albo umowy ubezpieczenia albo kopię ich projektów. 4. Opis, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, zawiera informacje wskazujące, że przyjęte zasady zarządzania, mechanizmy kontroli wewnętrznej i rozwiązania w zakresie korzystania z technologii informacyjno-komunikacyjnych są proporcjonalne, odpowiednie, należyte i adekwatne, a w przypadku zasad zarządzania i mechanizmów kontroli wewnętrznej opis zawiera ponadto: 1) informacje o zidentyfikowanych ryzykach, w tym rodzaju ryzyk oraz procedurach służących ocenie ryzyk i zapobiegania im; 2) procedury przeprowadzania stałych i okresowych kontroli, w tym częstotliwość kontroli i przydzielone zasoby; 3) procedury księgowe dotyczące rejestracji i procedury zgłaszania informacji finansowych do KNF i Generalnego Inspektora Informacji Finansowej – w zakresie i na zasadach określonych w ustawie z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2023 r. poz. 1843); 4) wskazanie osób odpowiedzialnych za funkcje kontroli wewnętrznej, w tym za przeprowadzanie stałych i okresowych kontroli, i kontrolę zgodności oraz dane identyfikacyjne tych osób obejmujące imię i nazwisko oraz adres zamieszkania, a także ich aktualny życiorys;	
--	--	--	--	--

		5) wskazanie osoby zaangażowanej w czynności rewizji finansowej, niebędącej biegłym rewidentem, o którym mowa w ustawie z dnia 11 maja 2017 r. o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym (Dz. U. z 2024 r. poz. 1035 i 1863); 6) wskazanie osób zarządzających lub wchodzących w skład organu nadzoru lub komisji rewizyjnej oraz dane identyfikacyjne tych osób, obejmujące imię i nazwisko oraz adres zamieszkania; 7) sposób monitorowania i kontroli funkcji powierzanych w ramach outsourcingu dotyczącego kontroli wewnętrznej; 8) sposób monitorowania i kontroli czynności dokonywanych przez agentów i oddziały – w przypadku ich posiadania; 9) zasady zarządzania grupą – w przypadku gdy krajowa instytucja płatnicza lub krajowa instytucja pieniądza elektronicznego jest jednostką zależną podmiotu regulowanego w państwie członkowskim innym niż Rzeczpospolita Polska. 5. Plan likwidacji, o którym mowa w ust. 1 pkt 4, zawiera opis środków ograniczających ryzyko na wypadek zakończenia świadczenia usług płatniczych lub prowadzenia działalności w zakresie pieniądza elektronicznego, zapewniających realizację oczekujących transakcji płatniczych lub czynności w zakresie pieniądza elektronicznego i rozwiązanie obowiązujących umów. 6. Instytucja płatnicza lub instytucja pieniądza elektronicznego o których mowa w ust. 1, na żądanie podmiotu prowadzącego system płatności przedstawiają opinię właściwego organu nadzoru albo inny równoważny dokument wydany na podstawie przepisów obowiązujących w macierzystym państwie członkowskim dotyczące spełnienia wymogów określonych w ust. 1–5. 7. W przypadku ubiegania się o uczestnictwo lub w związku z uczestnictwem w systemie, o którym mowa w ust. 1, na wniosek krajowej instytucji płatniczej lub krajowej instytucji pieniądza elektronicznego, KNF wydaje opinię stwierdzającą zgodność	
--	--	--	--

			działalności krajowej instytucji płatniczej lub krajowej instytucji pieniądza elektronicznego z przepisami ust. 1–5. 8. Wniosek, o którym mowa w ust. 7, zawiera co najmniej dokumenty i informacje potwierdzające zgodność działalności wnioskodawcy z przepisami ust. 1-5 oraz wynik dokonanej przez wnioskodawcę samooceny. 9. KNF może żądać uzupełniających dokumentów lub informacji niezbędnych do wydania opinii, o której mowa w ust. 7. 10. Wydanie opinii, o której mowa w ust. 7 podlega opłacie w wysokości odpowiadającej opłacie za zmianę zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1. Do określenia sposobu i terminu wnoszenia opłaty stosuje się przepisy wydane na podstawie art. 115. [do zmiany delegacja z art. 115 uup]	
43.	Art. 9 pkt 3	NBP	W ocenie NBP przedstawiona w projekcie propozycja art. 9a ust. 1 ustawy o usługach płatniczych nie zapewnia prawidłowej implementacji art. 35a ust. 1 dyrektywy PSD2, w brzmieniu nadanym art. 3 pkt 3 rozporządzenia IPR. Określone we wspomnianym przepisie dyrektywy PSD2 wymogi dla instytucji płatniczej oraz instytucji pieniądza elektronicznego dotyczą jedynie tych, które „ubiegają się o uczestnictwo w systemach wskazanych na mocy dyrektywy 98/26/WE i uczestniczą w tych systemach”. Są to zatem systemy płatności w rozumieniu art. 1 pkt 1 ustawy o ostateczności rozrachunku, o których mowa w art. 15 tej ustawy. Zgodnie bowiem z art. 23 ustawy o ostateczności rozrachunku, to właśnie systemy, o których mowa w art. 15 tej ustawy, są zgłoszone przez Prezesa NBP, jako objęte zakresem zastosowania dyrektywy SFD (zgodnie z art. 10 dyrektywy SFD). Proponujemy zatem następującą modyfikację dodawanego art. 9a ust. 1, wprowadzenia do wyliczenia: <i>„9a. 1. Instytucja płatnicza oraz instytucja pieniądza elektronicznego, ubiegające się o uczestnictwo w systemach płatności w rozumieniu art. 1 pkt 1 ustawy o ostateczności</i>	Uwaga uwzględniona.

			<i>rozrachunku, o których mowa w art. 15 tej ustawy, albo uczestniczące w tych systemach, posiadają, aktualizują i stosują:”.</i>	
44.	Art. 9 pkt 3	NBP	Zaproponowane brzmienie art. 9a ust. 6 ustawy o usługach płatniczych w ocenie NBP nie jest jasne i może nie realizować w pełni poprawnej implementacji art. 35a ust. 2 w zw. z ust. 1 dyrektywy PSD2. Zgodnie z tym przepisem dyrektywy, państwa członkowskie mają określić procedurę oceny zgodności instytucji płatniczych i instytucji pieniądza elektronicznego ubiegających się o uczestnictwo w systemach wskazanych na mocy dyrektywy 98/26/WE i uczestniczących w tych systemach. Procedura oceny zgodności podmiotu określana przez państwo członkowskie nie została w tym przepisie dyrektywy PSD2 zawężona do instytucji, których państwem macierzystym jest to państwo członkowskie, a odnosić się powinna do wszystkich instytucji, które ubiegałyby się lub uczestniczą w systemie płatności funkcjonującym w danym państwie. Ponadto system płatności to zgodnie z art. 1 pkt 1 ustawy o ostateczności rozrachunku, <i>„podlegające prawu polskiemu prawne powiązania pomiędzy co najmniej trzema instytucjami (...)”</i>. Z treści tej definicji należy wnioskować, że to przepisy obowiązujące w danym państwie powinny wyznaczać zasady obowiązujące w odniesieniu do systemu płatności funkcjonującego w tym kraju (również w odniesieniu do podmiotów, których państwem macierzystym nie jest kraj, w którym funkcjonuje dany system), a więc również zasady weryfikacji przez podmioty prowadzące systemy płatności zgodności instytucji płatniczych i instytucji pieniądza elektronicznego z wymogami wynikającymi z art. 35a ust. 1 dyrektywy PSD2. Przyjęta w projekcie możliwość przedstawienia <i>„innego równoważnego dokumentu wydanego na podstawie przepisów obowiązujących w macierzystym państwie członkowskim”</i> budzi wątpliwości w zakresie tego, co należy rozumieć przez taki	Uwaga nieuwzględniona. W Uzasadnieniu wykazano zasadność zamieszczenia wskazanych przepisów.

			równoważny dokument i w zakresie zgodności z przywołanymi powyżej przepisami. Jednoznaczne określenie, jaki dokument powinien zostać przedstawiony przez dany podmiot, ma szczególne znaczenie w kontekście potrzeby wyznaczenia przejrzystych i niebudzących wątpliwości wymogów stawianych podmiotom ubiegającym się o uczestnictwo w systemach płatności. Nie jest jasne, czy użyte sformułowanie odnosi się do innego niż opinia dokumentu, ale wciąż wydanego przez właściwy organ nadzoru, czy też chodzi o jakikolwiek inny dokument, niekoniecznie wydany przez właściwy organ nadzoru (ta druga interpretacja w naszej ocenie nie byłaby zgodna z wskazanymi wyżej przepisami dyrektywy PSD2 i z definicją systemu płatności zawartą w ustawie o ostateczności rozrachunku, w związku z zastrzeżeniami opisanymi powyżej). Proponujemy w związku z tym poniższą modyfikację wspomnianego art. 9a ust. 6 rozwiewającą opisane wątpliwości: <i>„6. Instytucja płatnicza lub instytucja pieniądza elektronicznego, o których mowa w ust. 1, na żądanie podmiotu prowadzącego system płatności przedstawiają opinię właściwego organu nadzoru albo inny równoważny dokument wydany na podstawie przepisów obowiązujących w macierzystym państwie członkowskim dotyczące dotyczącą spełniania wymogów określonych w ust. 1-5.”.</i>	
45.	Art. 9 pkt 3	PONIP	W kontekście art. 9a ust. 1 UUP (art. 8 pkt 2 Projektu) PONIP zwraca uwagę, że obecnie zaproponowane wprowadzenie do wyliczenia jest błędne. Należy wyraźnie podkreślić, że przepis ten ma dotyczyć – zgodnie z transponowanymi przepisami prawa unijnego – <u>wyłącznie</u> ubiegania się o dostęp do tzw. wskazanych systemów płatności, a nie do wszystkich systemów płatności, jakie funkcjonują lub będą funkcjonować w systemie płatniczym. Na tę okoliczność wprowadzono właściwe zmiany w PSD2 oraz SFD, w tym poprzez dodanie art. 35a do tej pierwszej dyrektywy, wskutek czego z kolei wprowadzane są	Uwaga uwzględniona.

			modyfikacje, będące przedmiotem niniejszych konsultacji w ramach procesu legislacyjnego, związanego z Projektem. Oczekiwanie przez projektodawcę, że instytucje płatnicze będą zobowiązane do spełniania wszystkich wyśrubowanych i niełatwych do spełnienia kryteriów, o których mowa w projektowanym art. 9a UUP, ubiegając się o uczestnictwo <u>w jakimkolwiek</u> systemie płatności, również prowadzonym przez np. banki czy inne uprawnione podmioty (z wyłączeniem NBP), jest nieracjonalne, nadmiarowe i niezgodne z założeniami prawodawcy unijnego. PONIP podtrzymuje poprzednio przekazaną uwagę w tej kwestii, tj. zamiast odwołania do SFD, powinno się tu znaleźć odwołanie do UOR, a nie do systemów płatności w ogólności tak jak to zmieniono w obecnym Projekcie. PONIP proponuje zatem konkretne wskazanie tych systemów i przyjęcie następującego brzmienia wprowadzenia do wyliczenia w art. 9a ust. 1: „Instytucja płatnicza oraz instytucja pieniądza elektronicznego, ubiegające się o uczestnictwo w systemach płatności, o których mowa w art. [tutaj wskazanie właściwych przepisów] ustawy o ostateczności rozrachunku, będących systemami płatności w rozumieniu w art. 2 lit. a dyrektywy 98/26/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 maja 1998 r. w sprawie zamknięcia rozliczeń w systemach płatności i rozrachunku papierów wartościowych (Dz. Urz. UE L 166 z 11.06.1998, str. 45–50, z późn. zm.), albo uczestniczące w tych systemach (...)”. Alternatywnie proponujemy odniesienie się wyłącznie do właściwych przepisów UOR.	
46.	Art. 9 pkt 3	PONIP	Co istotne, projektodawca nie uzasadnił w wyczerpujący sposób nieuwzględnienia kolejnej uwagi PONIP, dotyczącej art. 9a ust. 1 pkt 1-3 UUP, niezwykle znaczącej z punktu widzenia funkcjonowania sektora niebankowych dostawców usług płatniczych w Polsce, a także jego konkurencyjności na poziomie transgranicznym (czy atrakcyjności dla dostawców spoza Polski, którzy chcieliby rozpocząć tu działalność w oparciu o dostęp do „polskich” wskazanych systemów płatności). Za	Uwaga nieuwzględniona. Mając na względzie prawidłową transpozycję przepisów unijnych, stwierdzono zasadność utrzymania w projekcie wskazanych przepisów art. 9a ust. 1 pkt 1-3 ustawy o usługach

			takie nie można bowiem uznać lakonicznego stwierdzenia projektodawcy, że „Projektowane brzmienie art. 9a ma na celu transparentne uregulowanie posiadania, aktualizacji oraz stosowania poszczególnych zasad, rozwiązań, procedur i planów”.	płatniczych. Ponadto wskazać należy, że kwestia ubiegania się o dostęp do wskazanych systemów płatności jest odmienna od procesu udzielania zezwolenia Komisji Nadzoru Finansowego.
47.	Art. 9 pkt 3	PONIP	W opinii PONIP cel, który państwo członkowskie powinno osiągnąć poprzez implementację treści art. 35a ust. 1 lit. a-b PSD2 (czyli proponowane art. 9a ust. 1 pkt 1-3 UUP), możliwy jest do osiągnięcia z zachowaniem ekonomiki administracyjnej, a przy tym zgodny z prawem unijnym. Przesłanki te bowiem właściwie pokrywają się z tymi, które badane są przez KNF w trakcie ubiegania się przez danego przedsiębiorcę o zezwolenie na działanie w charakterze instytucji płatniczej lub instytucji pieniądza elektronicznego, a następnie weryfikowane są w trakcie bieżącego nadzoru już po udzieleniu zezwolenia przez organ nadzoru. Opis środków podejmowanych w celu ochrony środków pieniężnych użytkowników dostarczany jest przez instytucje płatnicze (lub przedsiębiorców ubiegających się o zezwolenie) na podstawie § 10 pkt 4 rozporządzenie Ministra Finansów, Funduszy i Polityki Regionalnej z dnia 13 listopada 2020 r. w sprawie szczegółowego zakresu informacji oraz rodzaju i formy dokumentów dołączanych do wniosku o wydanie zezwolenia na prowadzenie działalności w charakterze krajowej instytucji płatniczej (Dz. U. z 2020 r. poz. 2225). Wskazany § 10 dotyczy zresztą w całości szczegółowego opisu zasad zarządzania ryzykiem i mechanizmów kontroli wewnętrznej, w tym procedur dotyczących administrowania, procedur zarządzania ryzykiem i procedur księgowych, czym wypełnia się przesłankę wskazywaną w projektowanym art. 9a ust. 1 pkt 2. <u>PONIP postuluje zatem rezygnację ze wskazywania tych przesłanek w ramach ubiegania się o uczestnictwo w systemach płatności, gdyż ten cel, określony przez prawodawcę unijnego w art. 35a ust. 1 lit. a-b PSD2, został</u>	Uwaga nieuwzględniona. Mając na względzie prawidłową transpozycję przepisów unijnych, stwierdzono zasadność utrzymania w projekcie wskazanych przepisów art. 9a ust. 1 pkt 1-3 ustawy o usługach płatniczych. Ponadto wskazać należy, że kwestia ubiegania się o dostęp do wskazanych systemów płatności jest odmienna od procesu udzielania zezwolenia Komisji Nadzoru Finansowego.

			<u>już przez ustawodawcę polskiego osiągnięty i nie wydaje się zasadne dublowanie omawianych wymogów. W takich okolicznościach możliwe jest bowiem uznanie, że dyrektywa w tym aspekcie została już implementowana.</u> Takie podejście należy uznać za transparentne, bardziej przyjazne niebankowym dostawcom usług płatniczych, zgodne z duchem deregulacji, symplifikacji i zmniejszania ich obciążeń (finansowych, administracyjnych), a przy tym całkowicie zgodne z prawem.	
48.	Art. 9 pkt 3	PONIP	PONIP ponownie apeluje do projektodawcy o wprowadzenie formy samooceny jako procedury oceny zgodności spełnienia przesłanek dostępu do wskazanych systemów płatności, którą umożliwia treść art. 35a ust. 1 PSD2 (art. 8 pkt 2 Projektu, czyli projektowany art. 9a ust. 6-7 UUP). Za przyjęciem takiego rozwiązania przemawia przynajmniej kilka przesłanek. Procedura uzyskania zezwolenia na świadczenie usług płatniczych jako instytucja płatnicza lub instytucja pieniądza elektronicznego wiąże się ze spełnieniem szeregu ściśle regulowanych oraz skrupulatnie ocenianych przez organ nadzoru kryteriów. Są one powszechnie znane i w ocenie PONIP nie powinno budzić wątpliwości, że wskazani dostawcy usług płatniczych prowadzą działalność ściśle regulowaną, wymagającą stosowania podwyższonych standardów działania względem innych rodzajów działalności gospodarczej, nawet tej reglamentowanej. Sektor niebankowych dostawców usług płatniczych ponadto dysponuje już kilkunastoletnim doświadczeniem, związanym ze świadczeniem tych usług. Mechanizmy rządzące tym rynkiem są dobrze znane i zbadane – zarówno przez organ nadzoru, jak i uczestników rynku. W ocenie PONIP sektor niebankowych dostawców usług płatniczych jest ściśle nadzorowany i w znakomitej większości przypadków spełnia kryteria dostępu do wszystkich rodzajów systemów płatności. Dodatkowo trudno uznać za przekonujące uzasadnienie odrzucenia tej zmiany, przedstawione przez projektodawcę, czyli ogólne stwierdzenia dotyczące „względów bezpieczeństwa oraz stabilności sektora	Uwaga nieuwzględniona. Po przeprowadzeniu ponownych analiz stwierdzono zasadność utrzymania przepisów dotyczących wymogu opinii Komisji Nadzoru Finansowego w trakcie ubiegania się o dostęp do wskazanych systemów płatności, również z uwagi na zapewnienie stabilności oraz bezpieczeństwa systemu płatniczego na skutek prawidłowo sprawowanego nadzoru nad tym rynkiem przez organ właściwy.

			płatniczego”. Nie znajdujemy podstaw do uznania, że samoocena instytucji płatniczych, <u>podmiotów ściśle nadzorowanych przez KNF</u>, mogłaby zagrażać bezpieczeństwu lub stabilności sektora płatniczego. PONIP jest jednak otwarty na ewentualne poszukiwanie rozwiązania kompromisowego z projektodawcą, jak i z innymi uczestnikami rynku (np. połączenie elementu samooceny z pewną weryfikacją niektórych elementów przez operatora systemu).	
49.	Art. 9 pkt 3	PONIP	Proponowane przez projektodawcę rozwiązania w art. 9a ust. 6-7 UUP zdecydowanie nie wychodzą zatem naprzeciw uzasadnionym oczekiwaniom sektora niebankowych dostawców usług płatniczych. Projektodawca przyjął bowiem, że organ nadzoru będzie badał spełnienie omówionych przesłanek (warunków uczestnictwa) w ramach kolejnego quasi postępowania „dostępowego”, odrębnego dla każdego systemu płatności. Uczestnictwo w wielu systemach będzie się zatem wiązać z przeprowadzaniem odrębnej procedury zgodności przez KNF, właściwej dla każdego systemu, gdyż z tym zapewne będzie wiązać się w praktyce wydawanie opinii przez KNF (mając na względzie przesłanki, które organ nadzoru ma badać). Można dostrzec tu analogię z postępowaniem unormowanym w art. 60 i n. UUP. Procedura ta jest z reguły kosztowna i czasochłonna dla przedsiębiorców ubiegających się o zezwolenie na świadczenie usług płatniczych w charakterze krajowej instytucji płatniczej. Tymczasem podstawowym założeniem w związku z przyjętymi rozwiązaniami w art. 35 oraz 35a PSD2 jest zapewnienie niebankowym dostawcom usług płatniczych dostępu do wszystkich systemów płatności. Celem jest wzmocnienie konkurencji na rynku usług płatniczych pomiędzy instytucjami płatniczymi (instytucjami pieniądza elektronicznego) a instytucjami kredytowymi, gdzie na końcu – co oczywiste – w razie powodzenia realizacji takiego założenia beneficjentami są zawsze użytkownicy usług płatniczych. Przede wszystkim jednak należy podkreślić, że instytucje płatnicze i instytucje pieniądza elektronicznego są instytucjami podlegającymi nadzorowi KNF na	Uwaga nieuwzględniona. Po przeprowadzeniu ponownych analiz stwierdzono zasadność utrzymania przepisów dotyczących wymogu opinii Komisji Nadzoru Finansowego w trakcie ubiegania się o dostęp do wskazanych systemów płatności, również z uwagi na zapewnienie stabilności oraz bezpieczeństwa systemu płatniczego na skutek prawidłowo sprawowanego nadzoru nad tym rynkiem przez organ właściwy.

			zasadach analogicznych jak np. banki. Fakt zgodności działania danej instytucji z właściwymi przepisami jest oceniany przez KNF na etapie uzyskiwania zezwolenia, a następnie weryfikowany w ramach bieżącego nadzoru. Sama więc okoliczność, że dana instytucja posiada zezwolenie, oznacza, że w ocenie KNF spełnia rygorystyczne warunki jego udzielania, w tym w zakresie zgodności z przepisami. Brak jest więc powodów, dla których KNF miałby w tym zakresie wydawać dodatkowe stanowisko czy opinię zgodnie z treścią obecnie opiniowanej wersji Projektu. PONIP w pełni podtrzymuje wyżej prezentowane stanowisko i apeluje do projektodawcy o zmianę dotychczasowego podejścia. Ponadto w Projekcie brak jest ściśle określonych terminów na wydanie przez organ nadzoru opinii w tej sprawie, co prowadzi do niepewności prawa, a przy tym koliduje z celami art. 35 i 35a PSD2 w zakresie zapewnienia niebankowym dostawcom usług płatniczych równego i opartego na niedyskryminacyjnych zasadach bezpośredniego dostępu do systemów płatności. Dostęp do systemów płatności dla instytucji płatniczych i instytucji pieniądza elektronicznego powinien być realny, a nie iluzoryczny poprzez takie konstruowanie przepisów prawa, aby niemożliwe było osiągnięcie celów dyrektywy. Istnieje obawa, że może mieć to konsekwencje w osłabianiu konkurencyjności polskiego rynku płatności względem pozostałych rynków UE.	
50.	Art. 9 pkt 3	PONIP	PONIP ponownie podkreśla, że ustanowienie w art. 9a ust. 6 UUP możliwości żądania podmiotu prowadzącego system płatności przedstawienia przez instytucję płatniczą lub instytucję pieniądza elektronicznego stanowiska czy opinii właściwego organu nadzoru dotyczącego oceny zgodności tych podmiotów z art. 9a ust. 1–5 UUP spowoduje, że procedura ta zapewne będzie miała charakter powszechny. Zdecydowana większość operatorów systemów płatności będzie oczekiwać przedstawienia takiego stanowiska. Oznacza to wydłużenie procedury uzyskiwania dostępu, a także podniesienie	Uwaga nieuwzględniona. Po przeprowadzeniu ponownych analiz stwierdzono zasadność utrzymania przepisów dotyczących wymogu opinii Komisji Nadzoru Finansowego w trakcie ubiegania się o dostęp do wskazanych systemów płatności, również z uwagi na

			stopnia jej komplikacji. Powstaje także pytanie o możliwość odwołania się od opinii organu nadzoru, która przecież – zgodnie z oczekiwaniem projektodawcy – ma stanowić kluczowy element oceny zasadności wniosku instytucji płatniczej przy podejmowaniu decyzji przez operatora o udzieleniu lub jego braku dostępu do systemu. W aktualnym kształcie prawnym nie są znane skutki przedstawienia negatywnej opinii organu nadzoru – czy podmiot prowadzący system płatności będzie związany takim stanowiskiem? Oczywiście trudno podejrzewać, by w praktyce nie miało ono charakteru rozstrzygającego, jednak projektodawca kwestię tę pozostawia w sferze domysłów. PONIP w pełni podtrzymuje tę uwagę, do której projektodawca w ogóle się nie odniósł.	zapewnienie stabilności oraz bezpieczeństwa systemu płatniczego na skutek prawidłowo sprawowanego nadzoru nad tym rynkiem przez organ właściwy.
51.	Art. 9 pkt 3	PONIP	W odniesieniu do art. 9a ust. 7 UUP, w związku ze zaktualizowanym brzmieniem art. 9a ust. 1 UUP, które PONIP ocenia jako błędne, projektodawca wprowadza możliwość oczekiwania przez operatora dowolnego systemu płatności żądania przedstawienia przez instytucję płatniczą opinii KNF, stwierdzającej zgodność działalności instytucji z przepisami ust. 1-5 w związku z ubieganiem się o uczestnictwo w danym, dowolnym systemie płatności. Tymczasem art. 9a w ust. 1, jeśli już miałby pozostać w Projekcie, powinien dotyczyć wyłącznie systemów, o których mowa w art. 2 lit. a dyrektywy 98/26/WE, czyli systemów wskazanych (z właściwym odniesieniem do przepisów UOR). Niemniej PONIP postuluje rezygnację z art. 9a ust. 7 UUP i przyjęcie rozwiązania polegającego na samoocenie instytucji płatniczych oraz instytucji pieniądza elektronicznego lub – w razie konsekwentnego odrzucania procedury samooceny przez projektodawcę – odwołanie się w art. 9a ust. 7 wyłącznie do <u>tzw. wskazanych systemów płatności</u>. Nie znajdujemy żadnego uzasadnienia, dla którego dowolny operator dowolnego systemu płatności, niezgodnie przecież z celem regulacji art. 35a PSD2, zakładanym przez prawodawcę unijnego, miałby oczekiwać od instytucji płatniczej czy instytucji pieniądza elektronicznego	Uwaga częściowo uwzględniona. Zmodyfikowano definicję systemów płatności poprzez zastosowanie odesłania do ustawy o ostateczności rozrachunku. Nie wprowadzono rozwiązania w zakresie zastosowania samooceny.

			przedstawienia opinii KNF. Jest to oczekiwanie nieracjonalne, nadmiarowe i pomijające fakt, że instytucje płatnicze są podmiotami ściśle nadzorowanymi przez KNF. Dodatkowo będzie się to wiązać z niepotrzebnym obciążeniem organu nadzoru, co z kolei może się przekładać w praktyce np. na wydłużenie innych procedur, gdzie czas oczekiwania na decyzję powinien ulegać redukcji, a nie zwiększeniu (np. wydawanie decyzji zezwalającej na prowadzenie działalności w charakterze instytucji płatniczej).	
52.	Art. 9 pkt 3	PANA	Wydaje się, że uwaga Agencji dot. art. 9a ust. 4 pkt 5 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych dot. wskazania osoby w opisie zasad zarządzania ryzykiem i mechanizmów kontroli wewnętrznej instytucji płatniczej lub instytucji pieniądza elektronicznego nie została poprawnie uwzględniona. Art. 35a dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, zmieniająca dyrektywy 2002/65/WE, 2009/110/WE, 2013/36/UE i rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 oraz uchylająca dyrektywę 2007/64/WE określa, że zasady zarządzania i mechanizmy kontroli wewnętrznej mają obejmować „tożsamość rewidenta niebędącego biegłym rewidentem zdefiniowanym w art. 2 pkt 2 dyrektywy 2006/43/WE”. Możliwe, że intencją ustawodawcy unijnego jest określenie specjalisty (rewidenta) podobnie jak instytucja „rewidenta do spraw szczególnych” wskazanego w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych. Zauważyć także należy, że czynności rewizji finansowej są zastrzeżone dla biegłego rewidenta. W zaproponowanym przepisie zakres zarządzania i mechanizmów kontroli wewnętrznej nie wskazuje, że są to czynności z zakresu rewizji finansowej. Proponowane jest zatem, aby art. 9a ust. 4 pkt 5 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych otrzymał brzmienie: „5) wskazanie osoby zaangażowanej	Uwaga częściowo uwzględniona. Zmodyfikowano przedmiotowy przepis zgodnie z sugestią, niemniej zrezygnowano z dopisku „o którym mowa w ustawie z dnia 11 maja 2017 r. o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym”.

			w procesy zarządzania i mechanizmów kontroli wewnętrznej, niebędącej biegłym rewidentem, o którym mowa w ustawie z dnia 11 maja 2017 r. o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym”.	
53.	Art. 9 pkt 4 lit. a	UKNF	W tym przepisie niezbędne jest zastąpienie – nieobowiązującego od 18 sierpnia 2021 roku – rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 924/2009 z dnia 16 września 2009 r. w sprawie płatności transgranicznych we Wspólnocie oraz uchylającego rozporządzenie (WE) nr 2560/2001, rozporządzeniem, które go zastąpiło, tj. rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1230 z dnia 14 lipca 2021 r. w sprawie płatności transgranicznych w Unii (Dz.U. L 274 z 30.7.2021, s. 20, zm. Dz. U. L 886 z 19.3.2024, s. 1).	Uwaga nieuwzględniona. Wskazane rozporządzenie (UE) 924/2009 znajduje swą nazwę w tytule rozporządzenia (UE) 260/2012, w związku z czym zmiana tytułu wskazanego rozporządzenia (UE) 260/2012 poprzez zmianę odniesienia z rozporządzenia (UE) 924/2009 na rozporządzenie (UE) 2021/1230 zdaje się być niezasadna.
54.	Art. 9 pkt 4 lit. b	UKNF	1. Dodawane ust. 12-20 powinny być zweryfikowane z aktualnymi ustępami w art. 14 uup, aby zapewnić spójność. 2. Należy zauważyć, że ustawy sektorowe dotyczące dostawców wskazanych w tym przepisie (m.in. uup) aktualnie zawierają już podstawę do wydawania zaleceń i nakładania kar na te podmioty (vide art. 105 ust. 1 uup <i>„W razie stwierdzenia, że (...) działalność krajowej instytucji płatniczej jest wykonywana z naruszeniem przepisów (...) innych bezpośrednio stosowanych przepisów prawa Unii Europejskiej regulujących świadczenie usług płatniczych (...)”.</i> Wprowadzenie dwóch postaw prawnych będzie powodowało problem z ustaleniem, która podstawa jest wiodąca do stosowania określonych środków nadzoru.	Uwaga nieuwzględniona. 1. Uwaga odrzucona. Nie stwierdzono nieprawidłowości w zapisie. 2. Uwaga odrzucona. Projektowane przepisy stanowią <i>lex specialis</i> jako prawidłową transpozycję przepisów rozporządzenia IPR, natomiast wskazane przepisy art. 105 ust. 1 ustawy o usługach płatniczych stanowią <i>lex generalis</i> wobec przepisów dla organu nadzoru.
55.	Art. 9 pkt 4 lit. b	UKNF	Nie jest jasne i wymaga wyjaśnienia, dlaczego w przepisie jako podstawę ustalenia wymiaru kary przyjmuje się przychody netto z tytułu świadczenia usług płatniczych, skoro przepis art. 11 ust. 1b rozporządzenia 260/2012 nie zawiera takiego ograniczenia, a podmioty	Uwaga nieuwzględniona. Celem projektu jest precyzyjne uwarunkowanie możliwości

			wskazane w tym przepisie mogą być uprawnione do prowadzenia działalności bankowej lub w zakresie pieniądza elektronicznego. art. 11 ust. 1b <i>W odniesieniu do sankcji stosowanych w przypadku naruszeń art. 5d państwa członkowskie zapewniają, aby takie sankcje obejmowały:</i> <i>a) w przypadku osoby prawnej – kary administracyjne w maksymalnej wysokości co najmniej 10 % łącznych rocznych obrotów netto danej osoby prawnej w poprzednim roku obrotowym;</i> <i>b) w przypadku osoby fizycznej – kary administracyjne w maksymalnej wysokości co najmniej 5 000 000 EUR lub równowartości kwoty w walucie krajowej w państwach członkowskich, których walutą nie jest euro na dzień 8 kwietnia 2024 r.</i>	nałożenia kar za nieprawidłową względem przepisów działalność w zakresie świadczenia usług płatniczych.
56.	Art. 9 pkt 4 lit. b	UKNF	W celu zapewnienia większej przejrzystości i kompletności tego przepisu, do rozważenia nadanie temu przepisowi brzmienia zawierającego wyliczenie i dodanie dwóch ostatnich punktów. Propozycja brzmienia (zmiany w bold) <i>Przy ustalaniu wysokości kar pieniężnych, o których mowa w ust. 13, KNF uwzględnia w szczególności:</i> 1) <i>rodzaj i wagę naruszenia przepisów art. 5a–5d rozporządzenia (UE) 260/2012,</i> 2) <i>wpływ tego naruszenia na prawidłowe funkcjonowanie rynku usług płatniczych,</i> 3) <i>rozmiar prowadzonej działalności, oraz</i> 4) <i>sytuację finansową dostawcy, który dokonał naruszenia</i> 5) <i>stopień odpowiedzialności podmiotu odpowiedzialnego za naruszenie,</i> 6) <i>znaczenie korzyści uzyskanych lub strat unikniętych.</i>	Uwaga uwzględniona.

57.	Art. 9 pkt 4 lit. b	UKNF	Brak jest uzasadnienia dla wprowadzania wymogu przeprowadzania rozprawy do przepisu prawa materialnego, skoro KNF jest uprawniona do korzystania z tej instytucji na zasadach ogólnych. Z tego względu – jako nadmiarową regulację – proponujemy usunięcie tego ustępu. Zgodnie z art. 11 ust. 5 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym, do postępowania KNF i przed KNF stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (KPA), chyba że przepisy szczególne stanowią inaczej. Stosownie do art. 87 KPA – <i>§ 1. Organ administracji publicznej przeprowadzi, z urzędu lub na wniosek strony, w toku postępowania rozprawę, w każdym przypadku gdy zapewni to przyspieszenie lub uproszczenie postępowania lub gdy wymaga tego przepis prawa.</i> <i>§ 2. Organ powinien przeprowadzić rozprawę, gdy zachodzi potrzeba uzgodnienia interesów stron oraz gdy jest to potrzebne dla wyjaśnienia sprawy przy udziale świadków lub biegłych albo w drodze oględzin.</i> Propozycja brzmienia (zmiany w bold) Wydanie decyzji, o której mowa w ust. 13 następuje po przeprowadzeniu rozprawy.	Uwaga uwzględniona.
58.	Art. 9 pkt 4 lit. b	UKNF	1. Do rozważenia przeniesienie tych przepisów po ust. 12 w tym artykule uup, aby była gradacja działań, środków i sankcji nadzorczych (wezwanie->zalecenia-> kara pieniężna). 2. Krajowe instytucje płatnicze i krajowe instytucje pieniądza elektronicznego aktualnie mają już inną podstawę do przekazywania informacji i wyjaśnień na żądanie KNF (vide art. 102 ust. 1 pkt 1 i art. 132z ust. 2 uup). Podobnie małe instytucje płatnicze (vide art. 117s ust. 3 uup).	Uwaga częściowo uwzględniona. 1. Uwaga odrzucona. Nie stwierdzono nieprawidłowości w projektowanych przepisach. 2. Uwaga uwzględniona.
59.	Art. 9 pkt 5 lit. c	UKNF	Vide uwag do art. 14 ust. 13.	Uwaga uwzględniona.

			Należałoby zweryfikować: 1) zgodność z art. 5d rozporządzenia 260/2012, który nie zawęża użytkowników do użytkowników będących konsumentami, jak jest wskazane w art. 34c ust. 1 uup; 2) zawężenie w pkt 2 do osób zarządzających bezpośrednio odpowiedzialnych za stwierdzone nieprawidłowości, albo była bezpośrednio odpowiedzialnych za nadzór nad obszarem w którym stwierdzono nieprawidłowości, skoro użytkownikiem może być osoba fizyczna, która nie prowadzi działalności gospodarczej (vide art. 11 ust. 1b rozporządzenia 260/2012).	Po dokonanej weryfikacji zostały wprowadzone odpowiednie zmiany we wskazanym przepisie.
60.	Art. 9 pkt 8 i 9	NBP	Zaproponowana w art. 9 pkt 8 i 9 projektu ustawy, nowelizacja art. 78 ust. 1 pkt 2 lit. a oraz odpowiednio art. 132n ust. 1 pkt 2 lit. a ustawy o usługach płatniczych, nie zapewnia prawidłowej implementacji art. 10 ust. 1 lit. a dyrektywy PSD2 w brzmieniu nadanym przez art. 3 pkt 1 rozporządzenia IPR. Jak już wskazywano wyżej, zgodnie z art. 10 ust. 1 lit. a dyrektywy PSD2, możliwość zdeponowania środków pieniężnych użytkowników usług płatniczych otrzymanych w celu wykonania transakcji płatniczych w banku centralnym zależy od „uznania tego banku centralnego”. Oznacza to, że w tym zakresie do decyzji danego banku centralnego pozostawiono możliwość oferowania takiej usługi. Przypominamy, że powyższa usługa prowadzenia rachunków na potrzeby deponowania środków pieniężnych użytkowników – oferowana zgodnie z dyrektywą PSD2 według uznania banku centralnego – nie powinna być łączona z umożliwieniem instytucjom płatniczym i instytucjom pieniądza elektronicznego ubiegania się o uczestnictwo w systemach płatności prowadzonych przez NBP (brak uznaniowości w zakresie uwzględnienia tych podmiotów w katalogu potencjalnych uczestników systemu będzie wynikał z przepisów ustawy o ostateczności rozrachunku zaproponowanych w projekcie ustawy). Ponadto, ponownie zwracamy uwagę, że projekt ustawy w proponowanym brzmieniu wyłącza możliwość składania środków na	Uwaga częściowo uwzględniona. Użyto sformułowania „składane na wyodrębnionym (...) lub banku centralnym państwa członkowskiego – według uznania tego banku centralnego lub”.

			rachunku w innym banku centralnym państwa członkowskiego UE niż NBP. Wydaje się, że możliwa jest sytuacja, w której dana krajowa instytucja płatnicza lub krajowa instytucja pieniądza elektronicznego mogłaby otworzyć rachunek w innym banku centralnym niż NBP, podobnie jak może otworzyć rachunek w banku krajowym albo w instytucji kredytowej. W związku z tym ograniczenie w przepisie ewentualnej możliwości otwarcia rachunku tylko do NBP spowoduje, że w razie otwarcia przez daną instytucję dla celów ochrony środków użytkowników usług płatniczych rachunku w innym niż NBP banku centralnym państwa członkowskiego UE, stwierdzenie zgodności spełniania przedmiotowego warunku stanie się prawdopodobnie niemożliwe. Proponujemy zatem następujące brzmienie lit. a w art. 78 w ust. 1 w pkt 2 ustawy o usługach płatniczych oraz analogicznie w art. 132n w ust. 1 w pkt 2 ustawy o usługach płatniczych: <i>„a) składane na wyodrębnionym do tego celu rachunku bankowym w banku krajowym, instytucji kredytowej, oddziale banku zagranicznego lub <u>w banku centralnym państwa członkowskiego Unii Europejskiej – po uzyskaniu jego akceptacji, jeżeli bank centralny oferuje taką usługę lub</u>”.</i>	
61.	OSR	KSKOK	Jednocześnie Kasa Krajowa wskazuje, że w chwili obecnej kasy nie prowadzą rachunków płatniczych w walutach obcych, w tym w euro, oraz nie oferują możliwości wykonywania przez ich członków przelewów w walutach obcych, w tym w euro. W związku z powyższym proponujemy uzupełnienie OSR, w zakresie wpływu proponowanych zmian na kasy, w drugim tire poprzez dodanie wyrazów „na wypadek rozpoczęcia prowadzenia przez nie rachunków płatniczych w euro lub przelewów w tej walucie z rachunków płatniczych przez nie prowadzonych.”.	Uwaga uwzględniona.
62.	OSR	UKNF	Zwracamy uwagę, że przewidziane projektem zmiany, w tym w szczególności ustawie z 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych,	Uwaga nieuwzględniona.

			przewidują m. in. rozszerzenie zakresu obowiązków i zadań nadzorczych KNF. Tymczasem OSR nie przewiduje żadnych kosztów z tym związanych zarówno po stronie Urzędu KNF jaki podmiotów nadzorowanych.	Nie stwierdzono zasadności modyfikacji OSR, z uwagi na brak dostrzeżenia zwiększonych zadań nadzorczych Urzędu KNF.
63.	Uwaga ogólna	PONIP	W imieniu PONIP wyrażam nadzieję, że sformułowane powyżej uwagi przyczynią się do optymalizacji prac nad Projektem, w tym w szczególności pełnego zrealizowania celu prawodawcy unijnego, którym było otwarcie wskazanych systemów płatności na bezpośredni dostęp instytucji płatniczych i instytucji pieniądza elektronicznego. Nie powinno budzić wątpliwości, że transponowane przepisy PSD2 i SFD zostały zaprojektowane jako mające zwiększyć konkurencję na rynku, a nie zachować status quo poprzez wykreowanie kolejnych nadmiarowych obciążeń administracyjnych i finansowych dla niebankowych dostawców usług płatniczych. Apelujemy zatem raz jeszcze o ponowną analizę projektowanych zmian i zmianę przyjętego modelu oceny kryteriów dostępu do wskazanych systemów płatności, tym bardziej że – mając na względzie doświadczenia PONIP z prac nad <i>rządowym projektem ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem operacyjnej odporności cyfrowej sektora finansowego oraz emitowaniem europejskich zielonych obligacji</i>, na etapie parlamentarnym możliwość podnoszenia analogicznych uwag przez stronę społeczną jest bardzo ograniczona. Kluczowe jest zatem uzgodnienie Projektu i nadanie mu optymalnego brzmienia na etapie prac rządowych. Należy przy tym mieć na uwadze, że jego nadrzędnym celem jest zwiększenie konkurencyjności polskiego sektora usług płatniczych, a przy tym uniknięcie arbitrażu regulacyjnego, deregulacja, symplifikacja i ograniczenie możliwych do uniknięcia obowiązków administracyjnych oraz finansowych po stronie instytucji płatniczych oraz instytucji pieniądza elektronicznego. Podkreślamy, że bezpośredni dostęp instytucji płatniczych i instytucji pieniądza elektronicznego do wskazanych systemów płatności nie może być iluzoryczny. Nie ma	Uwaga przyjęta do wiadomości.

			racjonalnych powodów, aby polski sektor dostawców usług płatniczych był z założenia mniej konkurencyjny niż sektor usług płatniczych pozostałych krajów UE. Bez wątpienia taki stan rzeczy przyczynić się może do osłabienia polskiej gospodarki, co jest oczywiście sprzeczne z interesem narodowym.	
64.	Uwaga o charakterze postulatu legislacyjnego	Polski Standard Płatności S.A.	W odniesieniu do przepisów ustawy o usługach płatniczych postuluje się, aby wymogi regulacyjne dotyczące operatorów schematów płatniczych w Polsce były tożsame z wymogami, jakie polski ustawodawca kieruje wobec operatorów schematów płatniczych z UE, które funkcjonują również w Polsce. Postulat ujednolicenia wymogów regulacyjnych wobec operatorów schematów płatniczych mających siedzibę w Polsce oraz tych działających transgranicznie w ramach jednolitego rynku UE wynika z potrzeby zapewnienia równych warunków konkurencji oraz niedyskryminującego traktowania podmiotów oferujących analogiczne usługi na tym samym rynku. Obecnie operator schematu płatniczego mający siedzibę w Polsce w celu wprowadzenia zmian w zasadach funkcjonowania schematu płatniczego zobowiązany jest uzyskać zezwolenie Prezesa NBP (vide art. 132zm ust. 2), podczas gdy podmiot unijny podlega jedynie obowiązkowi notyfikacyjnemu (zgodnie z art. 132zo ust. 1 pkt 2). Taki stan prawny w praktyce stawia krajowych operatorów w gorszej pozycji konkurencyjnej, zwiększając koszty regulacyjne oraz wydłużając procesy decyzyjne związane z aktualizacją i rozwojem schematu płatniczego. Może to działać zniechęcająco dla innowacyjnych inicjatyw krajowych i ograniczać rozwój lokalnej infrastruktury płatniczej. Zrównanie wymagań regulacyjnych jest nie tylko kwestią równości traktowania podmiotów, ale także wpisuje się w zasadę proporcjonalności i neutralności technologicznej. Wzmacnia również spójność krajowego porządku prawnego z unijnym dorobkiem regulacyjnym w zakresie usług płatniczych i infrastruktury płatniczej. Dostosowanie przepisów krajowych w tym zakresie zwiększyłoby przejrzystość systemu, ułatwiło rozwój lokalnych schematów	Uwaga nieuwzględniona. Proponowana zmiana wykracza poza niezbędną transpozycję przepisów unijnych.

			płatniczych oraz przyczyniło się do zwiększenia konkurencyjności podmiotów polskiego sektora płatniczego, nie tylko w ramach wspólnego rynku, ale w szczególności w ramach rynku płatniczego w Polsce. W świetle powyższego postulatu, proponuje się wykreślenie ust. 2 z art. 132zm ustawy o usługach płatniczych (w tym zakresie usunięcia wymagają również referencje do tej jednostki redakcyjnej zawarte w innych przepisach ustawy). Natomiast w ramach art. 132zo, w ust. 3 wykreślenia wymaga fragment wprowadzający „W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2,” przy zachowaniu pozostałej treści, tak aby zasada notyfikacji zmian obowiązywała również operatora schematu płatniczego mającego siedzibę w Polsce. W dalszej kolejności, w ust. 4 wymagane byłoby usunięcie fragmentu „albo zmienić zasady funkcjonowania schematu płatniczego” oraz usunięcie ust. 5 i 6. W uzupełnieniu powyższego stanowiska, Polski Standard Płatności S.A. pragnie podkreślić, że Prezes NBP dysponuje szeregiem skutecznych instrumentów nadzorczych, które umożliwiają bieżącą ocenę funkcjonowania systemów i schematów płatniczych, a także formułowanie zaleceń mających na celu usunięcie nieprawidłowości. Narzędzia te – stosowane z powodzeniem już dziś – w zupełności są wystarczające do zapewnienia prawidłowego funkcjonowania systemu płatniczego w Polsce, bez potrzeby nakładania dodatkowych, uprzednich wymogów formalnych na operatorów krajowych schematów.	
Pozostałe uwagi				
65.	Uwaga ogólna	Rzecznik Finansowy	w odpowiedzi na pismo z dnia 23 maja 2025 r. przekazujące do uzgodnień, konsultacji publicznych i opiniowania zmieniony projekt ustawy o zmianie ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji oraz niektórych innych ustaw (nr UC65 w Wykazie prac legislacyjnych	Uwaga przyjęta do wiadomości.

			Rady Ministrów) (dalej projekt), uprzejmie informuję, że Rzecznik Finansowy pozytywnie odnosi się do projektowanych regulacji.	
66.	Uwaga ogólna	UODO	nawiązując do pisma z 23 maja 2025 r. (znak: FN2.700.1.2024) dotyczącego projektu ustawy o zmianie ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji oraz niektórych innych ustaw (projekt z 21 maja 2025 r., nr UC65), Prezes UODO jako organ nadzorczy dziękuje uprzejmie za wyjaśnienia do uwag przekazanych pismem z 26 listopada 2024 r. (znak: DOL.401.449.2024. WL.MW). Zwrócić uwagę należy, że zasadnicze uwagi organu nadzorczego złożone do projektu ustawy (w wersji z 30 października 2024 r.) dotyczyły konstrukcji postępowania o nowym statusie – wizyty sprawdzającej, która w projektowanych przepisach została uregulowana w sposób fragmentaryczny, bez wskazania czym się ona różni od kontroli. W obecnej wersji projektu ustawy zrezygnowano z przepisów regulujących tę materię. Jednocześnie, odnosząc się także do pozostałych uwag Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych, projektodawca nie uwzględnił ich wskazując w przekazanym „Zestawieniu nieuwzględnionych uwag zgłoszonych w ramach opiniowania (...)”, że: „zgłaszane propozycje dodatkowych zmian będą rozpatrywane przy okazji innego procesu legislacyjnego”. W związku z powyższym, w przypadku podjęcia prac legislacyjnych organ nadzorczy deklaruje eksperckie wsparcie. Jednocześnie pragnę zauważyć, że to Ministerstwo Finansów jako projektodawca odpowiada za ostateczny kształt projektu ustawy, a przyjęcie lub odrzucenie uwag Prezesa UODO nie warunkuje dalszych prac legislacyjnych dotyczących projektu.	Uwaga przyjęta do wiadomości.

**Zestawienie nieuwzględnionych uwag zgłoszonych w ramach ponownego opiniowania,
o którym mowa w § 50 ust. 3 Regulaminu pracy Rady Ministrów**

do projektu ustawy o zmianie ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji oraz niektórych innych ustaw (UC65)

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot, który przedstawił stanowisko/opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
Uwagi dotyczące zmian w ustawie z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (Dz. U. z 2025 r. poz. 643 i 1069)				
1.	Art. 1 pkt 2	Rzecznik Finansowy	Pierwsza dotyczy art. 1 pkt 2 projektu, w którym dodano ust. 1a w art. 72 ustawy o BFG, który umożliwia zmniejszenie udziałów posiadaczy instrumentów kapitałowych lub zobowiązań kwalifikowalnych (rozwodnienie udziału) w przypadku dodatniej wyceny netto banku, bez ich całkowitego umarzania. Pomimo rekomendacji EBA i ESMA, nie można wykluczyć, że takie zobowiązania kwalifikowalne nadal pozostają w rękach inwestorów indywidualnych. Samo wprowadzenie mechanizmu umożliwiającego utrzymanie funkcjonowania banku, gdy nie spełnia już regulacyjnych wymogów kapitałowych, ale jego wartość netto jest dodatnia, oceniamy pozytywnie. Uważamy jednak, że pomimo, iż jest to mechanizm łagodniejszy dla inwestorów niż klasyczne bail-in, może budzić wątpliwości szczególnie inwestorów indywidualnych co do jego skutków i konieczne jest wprowadzenie odpowiedniego wymogu informacyjnego.	Uwaga wyjaśniona. Postulowany wymóg informacyjny już obowiązuje na podstawie Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1129 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie prospektu, który ma być publikowany w związku z ofertą publiczną papierów wartościowych lub dopuszczeniem ich do obrotu na rynku regulowanym oraz uchylenia dyrektywy 2003/71/WE. W art. 16 wskazane rozporządzenie stanowi, że 1. Czynniki ryzyka przedstawione w prospekcie muszą ograniczać się do

				ryzyk, które są właściwe dla danego emitenta i dla danych papierów wartościowych i które mają istotne znaczenie dla podjęcia przemyślanej decyzji inwestycyjnej, co znajduje odzwierciedlenie w treści prospektu. (...) 2. Czynniki ryzyka obejmują także czynniki wynikające ze stopnia podporządkowania papieru wartościowego oraz wpływu na przewidywaną wysokość lub przewidywany termin wypłat na rzecz posiadaczy papierów wartościowych w przypadku upadłości lub innej podobnej procedury, w tym, w stosownych przypadkach, w razie niewypłacalności instytucji kredytowej lub jej uporządkowanej likwidacji bądź restrukturyzacji zgodnie z dyrektywą 2014/59/UE. Instytucje emitujące instrumenty lub zobowiązania kwalifikowalne podlegające umorzeniu lub konwersji (w tym skutkujące rozwodnieniem akcji) są zatem zobowiązane do zawarcia w prospekcie informacji o takim ryzyku. Warto przy tym również wskazać na inny rodzaj zabezpieczenia dla
--	--	--	--	--

				inwestorów detalicznych, jakim jest wymóg minimalnej kwoty instrumentu podlegającego umorzeniu lub konwersji instrumentów kapitałowych lub zobowiązań kwalifikowalnych (zob. art. 3h ust. 1 ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym).
2.	Art. 1 pkt 5	Rzecznik Finansowy	Druga natomiast dotyczy art. 1 pkt 5 projektu, w którym przewidziano uchylenie art. 97 ust. 2d i dodanie ust. 2da–2de do ustawy o BFG, co oznacza, że Fundusz co do zasady nie będzie ustalał wymogu MREL dla podmiotów podlegających likwidacji. Dyrektywa BRR1 zakłada wprowadzenie, że przymusowa restrukturyzacja banków dotyczy podmiotów, których upadłość może stanowić zagrożenie dla stabilności sektora finansowego, co oznacza, że w przypadku upadłości małych podmiotów, właściwym działaniem pozostaje ich likwidacja w postępowaniu upadłościowym. Dotychczasowa praktyka w krajach UE, w tym również w Polsce pokazuje jednak, że przymusowa restrukturyzacja była przeprowadzana również w przypadku małych banków. Wprowadzenie bardziej jasnych zasad oceny przesłanki interesu publicznego niewątpliwie przyczyni się do poprawy transparentności rynku usług finansowych, a brak wymogu MREL zmniejszy obciążenie regulacyjne małych podmiotów. Wydaje się jednak, że zasadne byłoby wprowadzenie mechanizmów informacyjnych, które pozwolą klientom banków uzyskać wiedzę o braku wymogu MREL i jego skutkach.	Uwaga nieuwzględniona. Zmiany polegające na uchyleniu w ustawie o BFG ust. 2d w art. 97 i dodaniu ust. 2da–2de stanowią implementację art. 1 pkt 2 dyrektywy 2024/1174 (zmiana w art. 45c dyrektywy BRR1) i mają na celu zmniejszenie obciążenia regulacyjnego wobec podmiotów podlegających likwidacji, przy zachowaniu, jako wyjątku, możliwości ustalenia wymogu MREL dla tych podmiotów. Likwidacji w ramach postępowania upadłościowego podlegają zasadniczo podmioty, które m.in. nie pełnią funkcji krytycznych, są to najczęściej banki o niskiej sumie bilansowej działające na lokalnym rynku, w konsekwencji ich likwidacja w ramach postępowania

				upadłościowego nie stanowi zagrożenia dla stabilności finansowej oraz utrzymania dyscypliny rynkowej. Fundusz, na podstawie art. 89 ust. 1 w zw. z art. 90 ust. 1 ustawy o BFG, systematycznie dokonuje przeglądu planów przymusowej restrukturyzacji i w razie potrzeby ich aktualizacji. Ewentualna zmiana planu przymusowej restrukturyzacji skutkująca objęciem danego podmiotu restrukturyzacją przez zastosowanie instrumentów przymusowej restrukturyzacji, będzie wiązała się dla podmiotu z obowiązkiem publikacji informacji, o których mowa w art. 99a ust. 6 ustawy o BFG, w tym m.in. informacji o wysokości wymogu MREL. Z kolei opublikowanie przez Bank jedynie informacji, iż został on wyłączony z zakresu podmiotowego wymogu MREL, mogłoby spowodować niepokój wśród deponentów i tym samym generować dodatkowe ryzyko reputacyjne, a nawet presję płynnościową, co miałyby skutki odwrotne od zamierzonych.
3.	Art. 1 pkt 5 lit. b	BFG	w art. 1 w pkt 5) lit. b) projektu wprowadzającym zmianę do art. 97 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu	Uwaga nieuwzględniona.

			Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (Dz. U. z 2025 r. poz. 643) (dalej: „ustawa o BFG” lub „uBFG”), w zakresie: a) nowododawanego ust. 2da proponuje się nadanie następującego brzmienia: „2da. W przypadku podmiotu podlegającego likwidacji Fundusz nie określa minimalnego poziomu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, o którym mowa w ust. 1. Do podmiotu podlegającego likwidacji, dla którego Fundusz nie określił minimalnego poziomu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych zgodnie z ust. 2db, przepisów art. 77 ust. 2 i art. 78a rozporządzenia nr 575/2013 nie stosuje się.” <u>Uzasadnienie:</u> Celem art. 45c ust. 2a BRRD w tym zakresie jest wyłączenie obowiązku uzyskania zezwolenia na wykup instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych przez podmiot podlegający likwidacji, dla którego Fundusz nie określi wymogu MREL. Jeżeli Fundusz określi MREL, to przepisy rozporządzenia CRR stosuje się (co nie jest jednoznaczne w świetle obecnego brzmienia projektu). W opinii Funduszu proponowane brzmienie bardziej precyzyjnie oddaje treść art. 45c ust. 2a akapit 4 BRRD (w brzmieniu nadanym dyrektywą 2024/1174, tj. tzw. dyrektywą Daisy Chains 2, dalej: „DC2”), który stanowi: „art. 77 ust. 2 i art. 78a rozporządzenia (UE) nr 575/2013 nie mają zastosowania do podmiotów poddawanych likwidacji, w odniesieniu do których organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie ustalił wymogu, o którym mowa w art. 45 ust. 1 niniejszej dyrektywy.”	Zdanie drugie w ust. 2da dotyczy przypadku opisanego w zdaniu pierwszym, zatem przepisów art. 77 ust. 2 i art. 78a rozporządzenia nr 575/2013 nie stosuje się w przypadku gdy Fundusz nie określi minimalnego poziomu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych dla podmiotu podlegającego likwidacji. Przepis w tym zakresie jest precyzyjny i nie wymaga zmiany.
4.	Art. 1 pkt 5 lit. b	BFG	w art. 1 w pkt 5) lit. b) projektu wprowadzającym zmianę do art. 97 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz	Uwaga nieuwzględniona. W projektowanym przepisie posłużono się pojęciem podmiotu

		przymusowej restrukturyzacji (Dz. U. z 2025 r. poz. 643) (dalej: „ustawa o BFG” lub „uBFG”), w zakresie: b) nowododawanego ust. 2de proponuje się nadanie następującego brzmienia: „Podmiot, niebędący podmiotem podlegającym przymusowej restrukturyzacji [...], który jest podmiotem zależnym podmiotu podlegającego przymusowej restrukturyzacji lub podmiotu z państwa trzeciego, który byłby podmiotem podlegającym przymusowej restrukturyzacji gdyby miał siedzibę na terytorium państwa członkowskiego [...], odlicza, zgodnie z art. 72e ust. 5 rozporządzenia 575/2013, instrumenty funduszy własnych w podmiotach zależnych, które wchodzą w skład tej samej grupy podlegającej przymusowej restrukturyzacji i są podmiotami podlegającymi likwidacji, dla których Fundusz nie określił minimalnego poziomu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, jeżeli łączna kwota tych instrumentów jest równa co najmniej 7% jego łącznej kwoty funduszy własnych i zobowiązań spełniających warunki, o których mowa w art. 98 ust. 21, obliczanych co roku według stanu na dzień 31 grudnia jako średnia z poprzednich 12 miesięcy.”; <u>Uzasadnienie:</u> W ocenie Funduszu w tym przepisie można posłużyć się zbiorczym określeniem „podmiot”. W przypadku instytucji innej niż podmiot krajowy (art. 64 pkt 2 lit. a ustawy o BFG) kwestia odliczeń będzie uregulowana przez prawo miejsca jej siedziby (np. dla instytucji kredytowej, mającej siedzibę w innym państwie członkowskim, znaczenie będą miały przepisy implementujące dyrektywę w tym państwie członkowskim). Taki sposób regulacji jest powszechnie wykorzystywany w ustawie o BFG, np. w art. 64 pkt 3 uBFG implementującym art. 2 ust. 1 pkt 28 BRRD.	krajowego oraz odesłaniem do podmiotów, o których mowa w art. 64 pkt 2 lit. b, c lub d ustawy o BFG, co pozostaje w zgodności z wdrażanymi regulacjami dyrektywy 2024/1174. W ocenie MF obecnie proponowane brzmienie nie pozostawia wątpliwości interpretacyjnych, w szczególności w kwestii zgodności z przepisami wskazanej dyrektywy. Jednakże, aby przepis był bardziej czytelny, kierunkowo uwzględniono propozycję odniesienia się do łącznej kwoty „ich” funduszy własnych.
--	--	---	--

			Po drugie, proponujemy oddzielić od siebie status podmiotu niebędącego podmiotem podlegającym przymusowej restrukturyzacji i status podmiotu zależnego, aby przepis był bardziej czytelny. Po trzecie, proponujemy odniesienie się do „jego” łącznej kwoty funduszy własnych, aby zachować precyzję i pełną zgodność z dyrektywą DC2 (por. art. 1 pkt 2 lit. c in fine: „jeżeli łączna kwota tych posiadanych instrumentów jest co najmniej równa 7 % łącznej kwoty ich funduszy własnych (...))”).	
5.	Art. 1 pkt 6	BFG	art. 1 pkt 6 projektu, dodającym ust. 8 do art. 97a ustawy o BFG proponuje się nadanie następującego brzmienia: „8. Fundusz może zobowiązać podmiot, aby część wymogu, o którym mowa w art. 97 ust. 1, utrzymywał, w okresie wskazanym przez Fundusz, w formie instrumentów dodatkowych w Tier I, instrumentów w Tier II i zobowiązań kwalifikowalnych, w wysokości nie większej niż mająca zastosowanie do podmiotu kwota dokapitalizowania, o której mowa w art. 97 ust. 2e pkt 1 lit. b lub pkt 2 lit. b albo art. 97 ust. 2k pkt 1 lit. b lub pkt 2 lit. b.”; <u>Uzasadnienie:</u> Zmiana redakcyjna, mająca na celu doprecyzowanie przepisu.	Uwaga nieuwzględniona. Po analizie uwag otrzymanych w ramach ponownych zewnętrznych uzgodnień, konsultacji publicznych i opiniowania, mając na względzie konieczność pilnego wdrożenia prawa UE, zdecydowano o zawężeniu zakresu projektu i rezygnacji z dalszego procedowania w nim przedmiotowego przepisu. Zgłaszane propozycje dodatkowych zmian będą rozpatrywane przy okazji innego procesu legislacyjnego.
6.	Art. 1 pkt 7 lit. a	BFG	w art. 1 w pkt 7) lit. a) projektu, wprowadzającym zmianę do art. 98 ustawy o BFG w zakresie: d) nowododawanego ust. 2hb proponuje się nadanie temu ustępowi następującego brzmienia: „2hb. Podmiot zależny, o którym mowa w ust. 2g lub 2h, zobowiązany do spełniania wymogu, o którym mowa w art. 97 ust. 1, na zasadzie skonsolidowanej zgodnie z ust. 2ha, zalicza do [...] kwoty funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych zobowiązania, o których mowa ust. 2l pkt 1, wyemitowane przez podmiot zależny mający siedzibę w państwie członkowskim, objęty konsolidacją [...] podmiotu	Uwaga częściowo uwzględniona. 1. W zdaniu wprowadzającym odwołano się do „kwoty” funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych. 2. Przez proponowane powtórzenie całej początkowej frazy w zdaniu wprowadzającym oraz w pkt 1 przepis stałby się

		zależnego zobowiązanego do spełniania wymogu, o którym mowa w art. 97 ust. 1, na zasadzie skonsolidowanej zgodnie z ust. 2ha, na rzecz: 1) podmiotu podlegającego przymusowej restrukturyzacji, nabyte bezpośrednio przez ten podmiot lub za pośrednictwem innych podmiotów, które wchodzi w skład tej samej grupy podlegającej przymusowej restrukturyzacji i nie są objęte konsolidacją [...] podmiotu zależnego zobowiązanego do spełniania wymogu, o którym mowa w art. 97 ust. 1, na zasadzie skonsolidowanej zgodnie z ust. 2ha; 2) akcjonariusza tego podmiotu zależnego, który nie wchodzi w skład tej samej grupy podlegającej przymusowej restrukturyzacji.” <u>Uzasadnienie:</u> W odniesieniu do pierwszej zmiany w zdaniu wprowadzającym, polegającej na usunięciu słowa „minimalnej” (w odniesieniu do kwoty funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych), należy wskazać, że w tym miejscu nieprawidłowym jest odnoszenie się do „minimalnej kwoty funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych” rozumianej jako wymóg MREL, a prawidłowe jest odwołanie się do „kwoty” funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, które posiada podmiot. Odnosnie do zmiany w zdaniu wprowadzającym in fine oraz w pkt 1, proponujemy takie doprecyzowanie, żeby nie było wątpliwości, że raz chodzi o podmiot zależny spełniający MREL na zasadzie skonsolidowanej (podmiot pośredni), a innym razem o podmiot zależny podmiotu spełniającego MREL na zasadzie skonsolidowanej (podmiot zależny od podmiotu pośredniego). Por. w tym zakresie (oraz w kontekście dalszych uwag) motyw 7 DC2. Odnosnie do zmiany w pkt 2, w celu uniknięcia wątpliwości, proponujemy posłużyć się, w ślad za dyrektywą BRRD (w brzmieniu nadanym przez DC2), liczbą pojedynczą.	nieczytelny. Uwaga nie została uwzględniona w tym zakresie, ponieważ w obecnym brzmieniu sformułowanie „ten podmiot zależny” w ramach ust. 2hb odnosi się do podmiotu pośredniego i nie pozostawia to wątpliwości. 3. W pkt 2 posłużono się liczbą pojedynczą.
--	--	--	--

7.	Uwaga o charakterze postulatu legislacyjnego	BFG	Ponadto Fundusz zwraca się z prośbą o uwzględnienie dwóch dodatkowych kategorii zmian do ustawy o BFG, które częściowo były objęte projektem UC65 w jego pierwotnym brzmieniu, a które zostały usunięte w II turze uzgodnień (z uwzględnieniem poniższych uwag). Zmiany te dotyczą wykorzystania technologii chmurowych przez Fundusz oraz kontroli przez Fundusz podmiotów, którym udzielił on wsparcia. Fundusz pismem z dnia 30 maja 2025 r. (sygn. DI.040.2.2025.2) zwrócił się do Pana Andrzeja Domańskiego, Ministra Finansów, z prośbą o wprowadzenie do ustawy o BFG zmian mających na celu umożliwienie Funduszowi pełnego wykorzystania technologii chmurowych. We wspomnianym piśmie Fundusz zaproponował wprowadzenie zmian do art. 320 ust. 4 pkt 13 oraz art. 320a pkt 12 ustawy o BFG, które wówczas były objęte projektem ustawy UC65. Proponowane w tym piśmie, nowe w stosunku do projektowanego art. 320 ust. 4 pkt 13 oraz art. 320a pkt 12 ustawy o BFG, zmiany zostały oznaczone pogrubioną czcionką (jak poniżej): - w art. 320 w ust. 4 w pkt 12 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 13 w brzmieniu: <i>„13) osobom lub podmiotom, którym Fundusz powierzył wykonywanie czynności związanych ze świadczeniem na rzecz Funduszu usług, w tym usług przechowywania, przetwarzania i zarządzania danymi z wykorzystaniem technologii informacyjno-komunikacyjnych, lub realizacją dostaw w zakresie wytwarzania, wdrożenia, utrzymania, serwisu, przetwarzania danych lub rozwoju oprogramowania wspierającego obsługę ustawowych zadań Funduszu, niezbędnych do należytego oraz bezpiecznego świadczenia tych usług lub realizacji tych dostaw.”,</i>	Uwaga nieuwzględniona. Po analizie uwag otrzymanych w ramach ponownych zewnętrznych uzgodnień, konsultacji publicznych i opiniowania, mając na względzie konieczność pilnego wdrożenia zawartego w procedowanym projekcie ustawy prawa UE, zdecydowano o zawężeniu zakresu projektu oraz nieuwzględnianiu licznych dodatkowych postulatów wykraczających poza transponowane w tym projekcie prawo UE. Zgłaszane propozycje dodatkowych zmian będą rozpatrywane przy okazji innego procesu legislacyjnego.
----	--	-----	--	--

		- w art. 320a w pkt 11 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 12 w brzmieniu: <i>„12) innym osobom lub podmiotom, którym Fundusz powierzył wykonywanie czynności związanych ze świadczeniem na rzecz Funduszu usług, w tym usług przechowywania, przetwarzania i zarządzania danymi z wykorzystaniem technologii informacyjno-komunikacyjnych, lub realizacją dostaw w zakresie wytwarzania, wdrożenia, utrzymania, serwisu, przetwarzania danych lub rozwoju oprogramowania wspierającego obsługę ustawowych zadań Funduszu, w zakresie niezbędnym do należytego oraz bezpiecznego świadczenia tych usług lub realizacji tych dostaw.”.</i> Ponadto w listopadzie 2024 r., w ramach I tury konsultacji publicznych projektu UC65 Fundusz wskazał na konieczność dodania do art. 320a ustawy o BFG nowego ust. 2, wprowadzającego wymóg uzyskania zgody Funduszu przez podmioty realizujące usługi lub dostawy na rzecz Funduszu (wykonawcy), na dalsze udostępnienie swoim podwykonawcom informacji stanowiących tajemnicę zawodową w zbiegu z tajemnicą sektorową. Fundusz zaproponował dodanie tego przepisu w następującym brzmieniu: <i>„W art. 320a dodaje się ust. 2 w brzmieniu:</i> <i>„2. Informacje udostępnione osobom lub podmiotom zgodnie z ust. 1 pkt 12 mogą być przekazywane innym osobom lub podmiotom wyłącznie za zgodą Funduszu i w zakresie niezbędnym do należytego świadczenia usług lub realizacji dostaw, o których mowa w ust. 1 pkt 12.”</i> Biorąc pod uwagę powyżej wskazane zmiany Fundusz zwrócił również uwagę na konieczność wprowadzania zmiany wynikowej także w art. 320 ust. 5 ustawy o BFG polegającej na dostosowaniu zakresu odwołania (jak poniżej):	
--	--	---	--

			„5. Informacje przekazane lub wymienione zgodnie z ust. 4 pkt 1, 2, 2a, 6-13 mogą być przekazywane innym osobom lub podmiotom wyłącznie za zgodą Funduszu, chyba że przekazanie to następuje w ramach wykonywania przez te podmioty kompetencji lub zadań określonych w ustawie lub dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającej ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniającej dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 173 z 12.06.2014, str. 190, z późn. zm.) lub gdy przekazanie następuje w formie skrótowej lub zbiorczej, która uniemożliwia zidentyfikowanie poszczególnych instytucji lub podmiotów.” Wprowadzenie powyższych przepisów do ustawy o BFG jest kluczowe i niezbędne. Wdrożenie zmian legislacyjnych umożliwiających pełne wykorzystanie technologii chmurowych w realizacji ustawowych zadań BFG ma strategiczne znaczenie dla zapewnienia wysokiej efektywności operacyjnej Funduszu, w tym dla zaprojektowania i wdrożenia systemu elektronicznej wypłaty środków gwarantowanych. Z uwagi na powyższe zwracam się z prośbą o potraktowanie tych propozycji jako priorytetowych i włączenie ich do projektu ustawy UC65 lub ewentualnie włączenie ich do jednego z aktualnie procedowanych projektów ustaw, które znajdują się na zaawansowanym etapie prac legislacyjnych.	
8.	Uwaga o charakterze	BFG	Drugą istotną zmianą, która była objęta projektem UC65, a która została z niego usunięta, jest dodanie ust. 1a do art. 5 ustawy o BFG w następującym brzmieniu:	Uwaga nieuwzględniona.

	postulatu legislacyjnego	<i>„1a. Fundusz może dokonywać kontroli prawidłowości wykorzystania wsparcia finansowego, o którym mowa w art. 112 ust. 1, 260 ust. 1 oraz 268a ust 1, wydawać zalecenia oraz monitorować sytuację ekonomiczno-finansową i prawidłowość systemu zarządzania podmiotu korzystającego z tego wsparcia.”</i> Uzasadnieniem do wprowadzenia tego przepisu jest fakt, że Bankowy Fundusz Gwarancyjny od 1 stycznia 2022 r. został włączony do sektora finansów publicznych. Należy podkreślić, że udzielanie wsparcia w ramach przymusowej restrukturyzacji wiąże się z wydatkowaniem środków publicznych, tak jak udzielanie wsparcia czy pomocy finansowej przy restrukturyzacji spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych (art. 5 ust. 2 ustawy o BFG) czy banków (art. 5 ust. 2a ustawy o BFG). Zatem istotne jest, aby Fundusz mógł również mieć kontrolę prawidłowości wykorzystania wsparcia, w tym wydawania zaleceń. Obecnie możliwość przeprowadzania kontroli wynika tylko z umów wsparcia i zasad udzielania wsparcia określonych w uchwale Rady Bankowego Funduszu Gwarancyjnego. W celu zachowania spójności przyjętych w ustawie rozwiązań w zakresie kontroli wydatkowanych środków w ramach pomocy i wsparcia udzielanych w związku z wykonywanymi przez Fundusz zadaniami, uprawnienia Funduszu związane z kontrolą wydatkowanych środków w ramach przymusowej restrukturyzacji powinny być również ujęte w ustawie. Niewprowadzenie niniejszej zmiany może mieć istotny wpływ na koszty ponoszone przez Fundusz w ramach realizacji zawartych już umów, w przypadku których Fundusz realizuje uprawnienia kontrolne. Z tego powodu zmiana niniejsza jest bardzo pilna, a odkładanie jej w czasie uczyni ją bezprzedmiotową. W związku z powyższym zwracam się z prośbą o włączenie również tej propozycji do projektu UC65 lub ewentualnie włączenie do jednego z procedowanych projektów ustaw, znajdujących się na zaawansowanym etapie prac legislacyjnych.	Po analizie uwag otrzymanych w ramach ponownych zewnętrznych uzgodnień, konsultacji publicznych i opiniowania, mając na względzie konieczność pilnego wdrożenia zawartego w procedowanym projekcie ustawy prawa UE, zdecydowano o zawężeniu zakresu projektu oraz nieuwzględnianiu licznych dodatkowych postulatów wykraczających poza transponowane w tym projekcie prawo UE. Zgłaszane propozycje dodatkowych zmian będą rozpatrywane przy okazji innego procesu legislacyjnego.
--	--	--	---

Uwagi dotyczące zmian w ustawie z dnia 24 sierpnia 2001 r. o ostateczności rozrachunku w systemach płatności i systemach rozrachunku papierów wartościowych oraz zasadach nadzoru nad tymi systemami (Dz. U. z 2024 r. poz. 585)				
9.	Uzasadnienie	NBP	str. 3 – w ostatnim zdaniu akapitu drugiego, użyto nieprawidłowej składni zdania, dodatkowo proponujemy podzielić zdanie wielokrotnie złożone na krótsze zdania, gdyż w obecnej formie jest niezrozumiałe;	Uwaga nieuwzględniona. Nie stwierdzono nieprawidłowości.
Uwagi dotyczące zmian w ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2025 r. poz. 611 i 1069)				
10.	Art. 9 pkt 1	UKNF	1. Należałoby zweryfikować, czy obowiązki wskazane w tym przepisie powinny dotyczyć wszystkich dostawców usług płatniczych wymienionych w art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (uup), pomimo redakcji art. 15 ust. 3 i 4 rozporządzenia 260/2012, w szczególności Europejski Bank Centralny czy organy administracji publicznej. Dodatkowo zwracamy uwagę, że w art. 4 ust. 1 uup już zdefiniowany jest „dostawca usług płatniczych” i w dalszej części uup należy posługiwać się tylko pojęciem „dostawca”. 2. Przepis art. 6f ust. 1 nie zawiera wskazania okresu, za jaki powinny być przekazywane dane (za poprzedni rok kalendarzowy), tak, aby KNF mogła zrealizować obowiązek nałożony w ust. 2 tego przepisu i wymaga w tym zakresie uzupełnienia. 3. W związku z tym, że ust. 2 przepisu przewiduje, że KNF przekazuje do Komisji Europejskiej (KE) i Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego (EBA) informacje na temat wolumenu i wartości krajowych i transgranicznych poleceń przelewu natychmiastowego w euro, wykonanych w poprzednim roku kalendarzowym przez dostawców usług płatniczych, proponujemy wprowadzenie w ust. 1 wymogu przekazywania takich danych. 4. W tym przepisie występuje trzykrotnie niezdefiniowane pojęcie „polecenia przelewu natychmiastowego”. Z tego względu proponujemy dodać do art. 2 uup definicję z art. 2 pkt 1a) rozporządzenia 260/2012:	Uwaga częściowo uwzględniona. 1.1. Uwaga nieuwzględniona. Nie stwierdzono nieprawidłowości. 1.2. Uwaga uwzględniona. 2. Uwaga uwzględniona. 3. Uwaga uwzględniona. 4. Uwaga częściowo uwzględniona. Wprowadzono definicję polecenia przelewu natychmiastowego w euro, zamiast definicji przelewu natychmiastowego. 5. Uwaga uwzględniona. 6. Uwaga uwzględniona.

			„polecenie przelewu natychmiastowego oznacza polecenie przelewu wykonywane natychmiast, 24 godziny na dobę i w dowolnym dniu kalendarzowym”. 5. Proponujemy dodanie w art. 2 uup definicji „transgranicznej transakcji płatniczej”, poprzez odwołanie się do definicji „płatności transgranicznej” z art. 2 pkt 26 rozporządzenia 260/2012, zgodnie z którą jest to transakcja płatnicza zainicjowana przez płatnika lub odbiorcę, w przypadku gdy dostawca usług płatniczych płatnika i dostawca usług płatniczych odbiorcy znajdują się w różnych państwach członkowskich. 6. Przy weryfikacji tego przepisu należy mieć na uwadze zapewnienie zgodności z wykonawczymi standardami technicznymi, o których mowa w art. 15 ust. 5 rozporządzenia 260/2012, których projekt jest dostępny pod poniższym linkiem: https://www.eba.europa.eu/activities/single-rulebook/regulatory-activities/payment-services-and-electronic-money/implementing-technical-standards-uniform-reporting-under-single-euro-payments-area-regulation?version=2025#activity-versions Propozycja brzmienia (zmiany w bold) <i>Art. 6f. 1. Dostawca usług płatniczych, co 12 miesięcy, w terminie do dnia 9 kwietnia roku następnego, przekazuje KNF powiadomienie zawierające informacje o:</i> <i>1) wysokości opłat za polecenia przelewu, polecenia przelewu natychmiastowego i rachunki płatnicze;</i> <i>2) odsetka poleceń przelewu natychmiastowego, które zostały odrzucone, oddzielnie dla krajowych i transgranicznych transakcji płatniczych, ze względu na zastosowanie ukierunkowanych finansowych środków ograniczających, o których mowa w art. 2 pkt 1e rozporządzenia (UE) 260/2012;</i>	
--	--	--	---	--

			3) <i>wolumenie i wartości poleceń przelewu natychmiastowego dotyczących krajowych i transgranicznych transakcji płatniczych w euro wykonanych w poprzednim roku kalendarzowym przez dostawców usług płatniczych.</i> 2. KNF corocznie, w terminie do 9 października roku następnego, przekazuje Komisji Europejskiej oraz EUNB informacje, o których mowa w ust. 1 wraz z informacjami na temat wolumenu i wartości krajowych i transgranicznych poleceń przelewu natychmiastowego w euro, wykonanych w poprzednim roku kalendarzowym przez dostawców usług płatniczych.	
11.	Art. 9 pkt 2 lit. b	NBP	Zmieniany art. 9 ust. 4a ustawy o usługach płatniczych stanowi implementację zmiany art. 35 ust. 3 dyrektywy PSD2 (wprowadzonej art. 3 pkt 2 lit. b rozporządzenia IPR). Pragniemy wskazać, że art. 35 ust. 3 dyrektywy PSD2 w praktyce stanowi powtórzenie akapitu drugiego w ust. 2 art. 35 dyrektywy PSD2 w wersji obowiązującej przed nowelizacją dyrektywy PSD2 dokonaną rozporządzeniem IPR. Zmiana w dyrektywie PSD2 w tym zakresie ma charakter redakcyjny i stanowi powielenie normy prawnej wynikającej z art. 35 ust. 2 akapit drugi dyrektywy PSD2. Ten ostatni przepis został zaimplementowany w art. 9 ust. 4a ustawy o usługach płatniczych i w naszej opinii nie wymaga on zmiany dla właściwej implementacji art. 35 ust. 3 dyrektywy PSD2. Proponujemy więc wykreślenie proponowanej zmiany w art. 9 pkt 2 lit. b projektu ustawy. Odnosząc się do propozycji zmian art. 9 ust. 4a (zdanie pierwsze) ustawy o usługach płatniczych, pragniemy także wskazać, że zaproponowane brzmienie tego przepisu nie jest w naszej opinii zgodne z przepisem dyrektywy PSD2. Przepis art. 35 ust. 3 dyrektywy PSD2 dotyczy tzw. wyznaczonych systemów płatności, które są objęte zakresem stosowania dyrektywy SFD¹. W prawie krajowym są to systemy płatności, o których mowa w art. 15 ust. 1 i 2	Uwaga częściowo uwzględniona. Uwzględniono propozycje zmian, poza wykreśleniem zapisu odnośnie zezwolenia Komisji Nadzoru Finansowego, przy jednoczesnym dodaniu wzmianki, że wskazany dostawca może być ujęty w zestawieniu notyfikacji dotyczących działalności transgranicznej unijnych instytucji płatniczych na terytorium RP.

¹ Z ang. *payment system designated under Directive 98/26/EC*. W polskiej wersji językowej rozporządzenia IPR zostało to przetłumaczone jako „system płatności wskazany na mocy dyrektywy 98/26/WE”. Dotychczas jednak stosowane było określenie „system płatności wyznaczony na podstawie dyrektywy 98/26/WE”, które jest też używane na potrzeby niniejszego pisma.

		ustawy o ostateczności rozrachunku. Do takich systemów płatności należą systemy prowadzone przez NBP (SORBNET2 oraz TARGET-NBP) oraz systemy płatności detalicznych wskazane w rozporządzeniu Ministra Finansów (Elixir oraz Euro Elixir prowadzone przez KIR S.A.)². Zaproponowane brzmienie art. 9 ust. 4a zdanie pierwsze nie zawiera doprecyzowania adresata normy (zgodnie z dyrektywą PSD2: „uczestnik w systemie płatności wskazanym na mocy dyrektywy 98/26/WE”). W ocenie NBP, wątpliwości budzi także zaproponowane sformułowanie, zgodnie z którym uczestnik systemu płatności „może zezwolić” dostawcy, który nie jest uczestnikiem systemu, na przekazywanie zleceń transferu za pośrednictwem tego systemu. Art. 35 ust. 3 dyrektywy PSD2 stanowi, że uczestnik tzw. wyznaczonego systemu płatności, który „zezwała” na przekazywanie zleceń transferu za pośrednictwem systemu innym dostawcom, „zapewnia taką samą możliwość” innym dostawcom. Ponadto, rozważenia wymaga także, czy doprecyzowanie o posiadaniu zezwolenia KNF, zaproponowane w tym przepisie w odniesieniu do dostawcy usług płatniczych, nie jest ograniczające w stosunku do zmienionego przepisu art. 35 ust. 3 PSD2, ponieważ wyklucza z zakresu podmiotowego tej regulacji dostawcę usług płatniczych, np. unijną instytucję płatniczą, który może świadczyć usługi płatnicze na terytorium Polski na podstawie zezwolenia wydanego przez inny niż KNF, właściwy organ nadzoru państwa członkowskiego UE. Co więcej, zaproponowany przepis nie uwzględnia występującego w przepisie dyrektywy zastrzeżenia, że uczestnik zapewnia możliwość przekazywania zleceń za pośrednictwem systemu dostawcom, o ile już zezwala na takie przekazywania zleceń innemu dostawcy (por. art. 35 ust. 3 dyrektywy PSD2 – „w przypadku gdy uczestnik (...) zezwala posiadającemu zezwolenie lub zarejestrowanemu dostawcy usług	
--	--	--	--

² Rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 15 czerwca 2016 r. w sprawie określenia systemów, w których istnieje ryzyko systemowe (Dz. U. poz. 873).

			<i>płatniczych (...) na przekazywanie zleceń (...) zapewnia taka samą możliwość (...) innym (...) dostawcom”). Zaproponowany w projekcie przepis jest zbyt szeroki w porównaniu do przepisu dyrektywy PSD2. Dodatkowo proponujemy wykreślenie zwrotu „a w przypadku odmowy przekazuje dostawcy jej szczegółowe uzasadnienie”, ponieważ zdanie drugie tego ustępu (niezmieniane) reguluje już konieczność przekazania uzasadnienia takiej odmowy.</i> Z tych względów proponujemy następujące zmiany w projektowanym brzmieniu art. 9 ust. 4a zdanie pierwsze ustawy o usługach płatniczych: <i>„4a. W przypadku gdy uczestnik systemu płatności w rozumieniu art. 1 pkt 1 ustawy o ostateczności rozrachunku, o którym mowa w art. 15 tej ustawy, o którym mowa w art. 1 pkt 9 ustawy o ostateczności rachunku, może zezwolić zezwala niebędącemu uczestnikiem tego systemu dostawcy, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–4, 6, 9 i 11, posiadającemu zezwolenie Komisji Nadzoru Finansowego lub wpisanemu do rejestru, który nie jest uczestnikiem tego systemu płatności w rozumieniu art. 1 pkt 1 tej ustawy, na jego wniosek, na przekazywanie zleceń transferu za pośrednictwem tego systemu, <u>zapewnia on taką samą możliwość innemu dostawcy, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–4, 6, 9 i 11, posiadającemu zezwolenie lub wpisanemu do rejestru, na jego wniosek</u>, w sposób obiektywny, proporcjonalny i niedyskryminujący pozostałych dostawców usług płatniczych, a w przypadku odmowy przekazuje dostawcy jej szczegółowe uzasadnienie.”.</i>	
12.	Art. 9 pkt 3	UKNF	1. Przepis ten stanowi implementację art. 3 pkt 3 rozporządzenia 2024/886 (IPR), który wprowadza art. 35a do dyrektywy 2015/2366 (PSD2). Zdanie wstępne art. 9a ust. 1 uup nie powinno obejmować wyrazów „aktualizują i stosują”. Z obowiązku posiadania pewnych rozwiązań wynika obowiązek ich stosowania, bez konieczności tego	Uwaga częściowo uwzględniona. 1. Uwaga częściowo uwzględniona. Usunięte zostało słowo „stosują”, jednak zdecydowano na pozostanie

		wpisywania do ustawy. Poza tym wyraz „stosowanie” powinien być używany w kontekście np. procedury, a nie opisu środków. Natomiast proponujemy, aby obowiązek aktualizacji wymogów został wpisany w oddzielnym przepisie uup. 2. Zakres podmiotowy art.9a jest zbyt szeroki. PSD2 jest dyrektywą pełnej harmonizacji, co oznacza, że państwa członkowskie Unii Europejskiej (PCZ) nie utrzymują ani nie ustanawiają – zakresie, w jakim PSD2 zawiera zharmonizowane przepisy – przepisów innych niż ustanowione w PSD2 (art. 107 PSD2). Wprowadzony przez IPR art. 35a ust. 1 PSD2 powinien być zaimplementowany przez wszystkie PCZ w sposób ujednolicony. Uczestnikiem systemu, o którym mowa w art. 2 lit. a) dyrektywy 98/26/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 maja 1998 r. w sprawie zamknięcia rozliczeń w systemach płatności i rozrachunku papierów wartościowych (SFD) może być m.in. „instytucja”, czyli m.in. instytucja kredytowa czy instytucja płatnicza (w tym „unijna instytucja płatnicza”), czyli podmioty, które – po spełnieniu procedury notyfikacyjnej – mogą prowadzić na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej działalność na zasadzie jednej licencji (prawo przedsiębiorczości lub swoboda świadczenia usług). Właściwymi organami nadzoru dla tych podmiotów są właściwe organy nadzoru PCZ pochodzenia danego podmiotu. Z tego względu właściwym rozwiązaniem byłoby dookreślenie w ust. 1-5 i 7 tego przepisu uup, że chodzi tylko o „krajowe instytucje płatnicze” i „krajowe instytucje pieniądza elektronicznego”. Unijna instytucja płatnicza i unijna instytucja pieniądza elektronicznego – stosownie do art. 35a PSD2 – będą podlegały wymogom PCZ, w którym mają siedzibę, w szczególności wybranej procedurze, o której mowa w ust. 2 tego przepisu. 3. W kontekście uwag zgłoszonych do zakresu podmiotowego art. 9a uup, w stosunku do unijnych instytucji płatniczych i unijnych instytucji pieniądza elektronicznego niewykonalny będzie przepis art.	słowa „aktualizują” z uwagi na informacje przekazane przez Komisję Europejską w trakcie trwania warsztatów dot. transpozycji rozporządzenia IPR, tj. pytanie nr 198 (link: https://finance.ec.europa.eu/document/download/f597b1a5-2a7b-481d-882c-80fb1c5cc3d5_en?filename=instant-payments-implementation-questions-answers_en.pdf) 2. Uwaga częściowo uwzględniona. Zmieniono „instytucje płatnicze” na „krajowe instytucje płatnicze” oraz „instytucje pieniądza elektronicznego” na „krajowe instytucje pieniądza elektronicznego” w projektowanym art. 9a ust. 7 z uwagi na potrzebę dostosowania poszczególnych przepisów do podmiotów krajowych oraz podmiotów pochodzących z państw członkowskich UE. 3. Uwaga częściowa uwzględniona poprzez zastosowanie rozgraniczenia na: - krajowe instytucje płatnicze, krajowe instytucje pieniądza elektronicznego będą zobligowane do
--	--	--	--

		9a ust. 2 uup, wskazujący, że podmioty te „chronią środki pieniężne użytkowników przez ich deponowanie w sposób określony w art. 78 ust. 1 pkt 2 lit. a lub art. 132n ust. 1 pkt 2 lit. a lub inwestowanie zgodnie z przepisami wykonawczymi wydanymi na podstawie art. 79 lub przepisami wykonawczymi wydanymi na podstawie art. 132o”, gdyż te podmioty chronią środki zgodnie z przepisami implementującymi art. 10 PSD2 w ich państwie macierzystym. 4. Ust. 3 pkt 2 – sugerujemy po wyrazie „ochrony” dodać wyrazy „środków pieniężnych użytkowników”, w celu doprecyzowania. 5. Ust. 4 pkt 3 – proponujemy przywrócić wymóg zgłaszania informacji finansowych do Generalnego Inspektora Informacji Finansowej. 6. Ust. 4 pkt 7 – w pkt 195 przygotowanych przez Komisję Europejską – po warsztatach implementacyjnych IPR – Clarification of requirements of the Instant Payments Regulation https://finance.ec.europa.eu/document/download/f597b1a5-2a7b-481d-882c-80fb1c5cc3d5_en?filename=instant-payments-implementation-questions-answers_en.pdf na pytanie – <i>Article 35a(1), letter (g), provides that the governance arrangements and internal control mechanisms shall include a description of the way outsourced functions are monitored and controlled so as to avoid impairment of the quality of the internal controls of the payment institution or electronic money institution. Please clarify whether the abovementioned description refers only to outsourced internal control functions (e.g., compliance, risk management, etc.) or to all the outsourced functions of a PI/EMI</i>, została udzielona następująca odpowiedź – <i>This refers only to outsourced internal control functions</i>. Z tego względu uzasadnione jest dodanie po wyrazie „outsourcingu” wyrazów „dotyczącego kontroli wewnętrznej”. 7. Ust. 4 pkt 8 – do rozważenia dodanie na końcu tego punktu wyrazów „w przypadku ich posiadania”.	ochrony środków pieniężnych zgodnie z przepisami ustawy o usługach płatniczych, - unijne instytucje płatnicze, unijne instytucje pieniądza elektronicznego będą przestrzegać przepisów dotyczących ochrony środków pieniężnych na podstawie przepisów macierzystego państwa członkowskiego. 4. Uwaga uwzględniona; 5. Uwaga uwzględniona; 6. Uwaga uwzględniona; 7. Uwaga uwzględniona; 8. Uwaga częściowo uwzględniona. Zrezygnowano z dodania wzmianki dot. wyniku samooceny. 9. Uwaga uwzględniona; 10. Uwaga nieuwzględniona. Nie stwierdzono wymogu zawarcia zapisu o opłatach za opinię.
--	--	--	--

		8. Ust. 8 – proponujemy dodanie przepisu wskazującego, co powinien zawierać wniosek, o którym mowa w ust. 7. 9. Ust. 9 – proponujemy dodanie podstawy prawnej dla KNF do żądania przez KNF uzupełniających dokumentów lub informacji niezbędnych do wydania opinii, o której mowa w ust. 7. 10. Ust. 10 – proponujemy dodanie podstawy prawnej opłaty za wydanie opinii, o której mowa w ust. 7. W przypadku przyjęcia tego przepisu niezbędne byłoby dokonanie stosownej zmiany art. 115 uup poprzez rozszerzenie delegacji ustawowej i zmiana aktu delegowanego wydanego na tej podstawie. Propozycja brzmienia (zmiany w bold) Art. 9a. 1. Krajowa i instytucja płatnicza oraz lub krajowa instytucja pieniądza elektronicznego, ubiegające się o uczestnictwo w <u>systemach płatności</u> albo uczestniczące w tych systemach, posiadają, aktualizują i stosują: 1) opis środków podejmowanych podjętych w celu ochrony środków pieniężnych użytkowników; 2) opis zasad zarządzania i mechanizmów kontroli wewnętrznej w odniesieniu do usług płatniczych lub usług w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego, w tym procedur dotyczących administrowania podejmowania decyzji, procedur zarządzania ryzykiem i procedur księgowych; 3) opis rozwiązań w zakresie korzystania z usług technologii informacyjno-komunikacyjnych, zgodnie z art. 6 i art. 7 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2554 z dnia 14 grudnia 2022 r. w sprawie operacyjnej odporności cyfrowej sektora finansowego i zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 1060/2009, (UE) nr 648/2012, (UE) nr 600/2014, (UE) nr	
--	--	--	--

			909/2014 oraz (UE) 2016/1011 (Dz. Urz. UE L 333 z 27.12.2022, str. 1–79, z późn. zm.)); 4) plan likwidacji na wypadek upadłości, dostosowany do przewidywanej wielkości i modelu biznesowego instytucji płatniczej lub instytucji pieniądza elektronicznego. 2. W przypadku gdy krajowa instytucja płatnicza lub krajowa instytucja pieniądza elektronicznego chronią środki pieniężne użytkowników przez ich deponowanie w sposób określony w art. 78 ust. 1 pkt 2 lit. a lub art. 132n ust. 1 pkt 2 lit. a lub inwestowanie zgodnie z przepisami wykonawczymi wydanymi na podstawie art. 79 lub przepisami wykonawczymi wydanymi na podstawie art. 132o, opis, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, zawiera: 1) opis polityki inwestycyjnej zapewniającej, aby wybrane aktywa były płynne, bezpieczne oraz obciążone niskim ryzykiem; 2) wskazanie liczby osób posiadających dostęp do rachunku przeznaczonego do ochrony środków pieniężnych użytkowników oraz funkcje tych osób; 3) opis procesu administrowania i procesu decyzyjnego podejmowania decyzji, zapewniającego ochronę środków pieniężnych użytkowników przed roszczeniami wierzycieli instytucji płatniczej lub instytucji pieniądza elektronicznego, w szczególności w przypadku niewypłacalności instytucji płatniczej lub instytucji pieniądza elektronicznego; 4) wzór umowy z podmiotem prowadzącym rachunek, o którym mowa odpowiednio w art. 78 ust. 1 pkt 2 lit. a lub art. 132n ust. 1 pkt 2 lit. a; 5) oświadczenie o zgodności z zasadami ochrony środków pieniężnych użytkowników, o których mowa odpowiednio w art. 78 albo art. 132n. 3. W przypadku gdy krajowa instytucja płatnicza lub krajowa instytucja pieniądza elektronicznego chronią środki pieniężne odpowiednio w	
--	--	--	---	--

		sposób określony w art. 78 ust. 2 lub art. 132n ust. 2, opis, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, zawiera: 1) potwierdzenie, że umowa gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej albo umowa ubezpieczenia nie została zawarta z zakładem ubezpieczeń, bankiem krajowym, instytucją kredytową, oddziałem instytucji kredytowej, oddziałem banku zagranicznego, które należą do tej samej grupy co krajowa instytucja płatnicza lub krajowa instytucja pieniądza elektronicznego; 2) informacje na temat procesu uzgodnień służących zapewnieniu, aby umowa gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej albo umowa ubezpieczenia były wystarczające do wypełnienia przez cały czas obowiązków krajowej instytucji płatniczej lub krajowej instytucji pieniądza elektronicznego w zakresie ochrony środków pieniężnych; 3) czas trwania i warunki odnowienia ochrony ubezpieczeniowej lub gwarancyjnej; 4) kopię umowy gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej albo umowy ubezpieczenia albo kopię ich projektów. 4. Opis, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, zawiera informacje wskazujące, że przyjęte zasady zarządzania, mechanizmy kontroli wewnętrznej i rozwiązania w zakresie korzystania z technologii informacyjno-komunikacyjnych są proporcjonalne, odpowiednie, należyte i adekwatne, a w przypadku zasad zarządzania i mechanizmów kontroli wewnętrznej opis zawiera ponadto: 1) informacje o zidentyfikowanych ryzykach, w tym rodzaju ryzyk oraz procedurach służących ocenie ryzyk i zapobiegania im; 2) procedury przeprowadzania stałych i okresowych kontroli, w tym częstotliwość kontroli i przydzielone zasoby; 3) procedury księgowe dotyczące rejestracji i procedury zgłaszania informacji finansowych do KNF i Generalnego Inspektora Informacji Finansowej – w zakresie i na zasadach określonych w ustawie z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu	
--	--	---	--

			pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2023 r. poz. 1843); 4) wskazanie osób odpowiedzialnych za funkcje kontroli wewnętrznej, w tym za przeprowadzanie stałych i okresowych kontroli, i kontrolę zgodności oraz dane identyfikacyjne tych osób obejmujące imię i nazwisko oraz adres zamieszkania, a także ich aktualny życiorys; 5) wskazanie osoby zaangażowanej w czynności rewizji finansowej, niebędącej biegłym rewidentem, o którym mowa w ustawie z dnia 11 maja 2017 r. o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym (Dz. U. z 2024 r. poz. 1035 i 1863); 6) wskazanie osób zarządzających lub wchodzących w skład organu nadzoru lub komisji rewizyjnej oraz dane identyfikacyjne tych osób, obejmujące imię i nazwisko oraz adres zamieszkania; 7) sposób monitorowania i kontroli funkcji powierzanych w ramach outsourcingu dotyczącego kontroli wewnętrznej; 8) sposób monitorowania i kontroli czynności dokonywanych przez agentów i oddziały – w przypadku ich posiadania; 9) zasady zarządzania grupą – w przypadku gdy krajowa instytucja płatnicza lub krajowa instytucja pieniądza elektronicznego jest jednostką zależną podmiotu regulowanego w państwie członkowskim innym niż Rzeczpospolita Polska. 5. Plan likwidacji, o którym mowa w ust. 1 pkt 4, zawiera opis środków ograniczających ryzyko na wypadek zakończenia świadczenia usług płatniczych lub prowadzenia działalności w zakresie pieniądza elektronicznego, zapewniających realizację oczekujących transakcji płatniczych lub czynności w zakresie pieniądza elektronicznego i rozwiązywanie obowiązujących umów. 6. Instytucja płatnicza lub instytucja pieniądza elektronicznego o których mowa w ust. 1, na żądanie podmiotu prowadzącego system płatności przedstawiają opinię właściwego organu nadzoru albo inny równoważny dokument wydany na podstawie przepisów	
--	--	--	--	--

			obowiązujących w macierzystym państwie członkowskim dotyczące spełnienia wymogów określonych w ust. 1–5. 7. W przypadku ubiegania się o uczestnictwo lub w związku z uczestnictwem w systemie, o którym mowa w ust. 1, na wniosek krajowej instytucji płatniczej lub krajowej instytucji pieniądza elektronicznego, KNF wydaje opinię stwierdzającą zgodność działalności krajowej instytucji płatniczej lub krajowej instytucji pieniądza elektronicznego z przepisami ust. 1–5. 8. Wniosek, o którym mowa w ust. 7, zawiera co najmniej dokumenty i informacje potwierdzające zgodność działalności wnioskodawcy z przepisami ust. 1-5 oraz wynik dokonanej przez wnioskodawcę samooceny. 9. KNF może żądać uzupełniających dokumentów lub informacji niezbędnych do wydania opinii, o której mowa w ust. 7. 10. Wydanie opinii, o której mowa w ust. 7 podlega opłacie w wysokości odpowiadającej opłacie za zmianę zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1. Do określenia sposobu i terminu wnoszenia opłaty stosuje się przepisy wydane na podstawie art. 115. <i>[do zmiany delegacja z art. 115 uup]</i>	
13.	Art. 9 pkt 3	NBP	Zaproponowane brzmienie art. 9a ust. 6 ustawy o usługach płatniczych w ocenie NBP nie jest jasne i może nie realizować w pełni poprawnej implementacji art. 35a ust. 2 w zw. z ust. 1 dyrektywy PSD2. Zgodnie z tym przepisem dyrektywy, państwa członkowskie mają określić procedurę oceny zgodności instytucji płatniczych i instytucji pieniądza elektronicznego ubiegających się o uczestnictwo w systemach wskazanych na mocy dyrektywy 98/26/WE i uczestniczących w tych systemach. Procedura oceny zgodności podmiotu określana przez państwo członkowskie nie została w tym przepisie dyrektywy PSD2 zawężona do instytucji, których państwem macierzystym jest to państwo członkowskie, a odnosić się powinna do wszystkich instytucji, które ubiegałyby się lub uczestniczą w systemie płatności funkcjonującym w danym państwie.	Uwaga nieuwzględniona. W Uzasadnieniu wykazano zasadność zamieszczenia wskazanych przepisów.

		Ponadto system płatności to zgodnie z art. 1 pkt 1 ustawy o ostateczności rozrachunku, <i>„podlegające prawu polskiemu prawne powiązania pomiędzy co najmniej trzema instytucjami (...)”</i>. Z treści tej definicji należy wnioskować, że to przepisy obowiązujące w danym państwie powinny wyznaczać zasady obowiązujące w odniesieniu do systemu płatności funkcjonującego w tym kraju (również w odniesieniu do podmiotów, których państwem macierzystym nie jest kraj, w którym funkcjonuje dany system), a więc również zasady weryfikacji przez podmioty prowadzące systemy płatności zgodności instytucji płatniczych i instytucji pieniądza elektronicznego z wymogami wynikającymi z art. 35a ust. 1 dyrektywy PSD2. Przyjęta w projekcie możliwość przedstawienia <i>„innego równoważnego dokumentu wydanego na podstawie przepisów obowiązujących w macierzystym państwie członkowskim”</i> budzi wątpliwości w zakresie tego, co należy rozumieć przez taki równoważny dokument i w zakresie zgodności z przywołanymi powyżej przepisami. Jednoznaczne określenie, jaki dokument powinien zostać przedstawiony przez dany podmiot, ma szczególne znaczenie w kontekście potrzeby wyznaczenia przejrzystych i niebudzących wątpliwości wymogów stawianych podmiotom ubiegającym się o uczestnictwo w systemach płatności. Nie jest jasne, czy użyte sformułowanie odnosi się do innego niż opinia dokumentu, ale wciąż wydanego przez właściwy organ nadzoru, czy też chodzi o jakikolwiek inny dokument, niekoniecznie wydany przez właściwy organ nadzoru (ta druga interpretacja w naszej ocenie nie byłaby zgodna z wskazanymi wyżej przepisami dyrektywy PSD2 i z definicją systemu płatności zawartą w ustawie o ostateczności rozrachunku, w związku z zastrzeżeniami opisanymi powyżej). Proponujemy w związku z tym poniższą modyfikację wspomnianego art. 9a ust. 6 rozwiewającą opisane wątpliwości:	
--	--	---	--

			„6. Instytucja płatnicza lub instytucja pieniądza elektronicznego, o których mowa w ust. 1, na żądanie podmiotu prowadzącego system płatności przedstawiają opinię właściwego organu nadzoru albo inny równoważny dokument wydany na podstawie przepisów obowiązujących w macierzystym państwie członkowskim dotyczące dotyczącą spełniania wymogów określonych w ust. 1-5.”.	
14.	Art. 9 pkt 3	PANA	Wydaje się, że uwaga Agencji dot. art. 9a ust. 4 pkt 5 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych dot. wskazania osoby w opisie zasad zarządzania ryzykiem i mechanizmów kontroli wewnętrznej instytucji płatniczej lub instytucji pieniądza elektronicznego nie została poprawnie uwzględniona. Art. 35a dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, zmieniająca dyrektywy 2002/65/WE, 2009/110/WE, 2013/36/UE i rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 oraz uchylająca dyrektywę 2007/64/WE określa, że zasady zarządzania i mechanizmy kontroli wewnętrznej mają obejmować „tożsamość rewidenta niebędącego biegłym rewidentem zdefiniowanym w art. 2 pkt 2 dyrektywy 2006/43/WE”. Możliwe, że intencją ustawodawcy unijnego jest określenie specjalisty (rewidenta) podobnie jak instytucja „rewidenta do spraw szczególnych” wskazanego w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych. Zauważyć także należy, że czynności rewizji finansowej są zastrzeżone dla biegłego rewidenta. W zaproponowanym przepisie zakres zarządzania i mechanizmów kontroli wewnętrznej nie wskazuje, że są to czynności z zakresu rewizji finansowej. Proponowane jest zatem, aby art. 9a ust. 4 pkt 5 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych otrzymał brzmienie: „5) wskazanie osoby zaangażowanej	Uwaga częściowo uwzględniona. Zmodyfikowano przedmiotowy przepis zgodnie z sugestią, niemniej zrezygnowano z dopisku „o którym mowa w ustawie z dnia 11 maja 2017 r. o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym”.

			w procesy zarządzania i mechanizmów kontroli wewnętrznej, niebędącej biegłym rewidentem, o którym mowa w ustawie z dnia 11 maja 2017 r. o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym”.	
15.	Art. 9 pkt 4 lit. a	UKNF	W tym przepisie niezbędne jest zastąpienie – nieobowiązującego od 18 sierpnia 2021 roku – rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 924/2009 z dnia 16 września 2009 r. w sprawie płatności transgranicznych we Wspólnocie oraz uchylającego rozporządzenie (WE) nr 2560/2001, rozporządzeniem, które go zastąpiło, tj. rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1230 z dnia 14 lipca 2021 r. w sprawie płatności transgranicznych w Unii (Dz.U. L 274 z 30.7.2021, s. 20, zm. Dz. U. L 886 z 19.3.2024, s. 1).	Uwaga nieuwzględniona. Wskazane rozporządzenie (UE) 924/2009 znajduje swą nazwę w tytule rozporządzenia (UE) 260/2012, w związku z czym zmiana tytułu wskazanego rozporządzenia (UE) 260/2012 poprzez zmianę odniesienia z rozporządzenia (UE) 924/2009 na rozporządzenie (UE) 2021/1230 zdaje się być niezasadna.
16.	Art. 9 pkt 4 lit. b	UKNF	1. Dodawane ust. 12-20 powinny być zweryfikowane z aktualnymi ustępami w art. 14 uup, aby zapewnić spójność. 2. Należy zauważyć, że ustawy sektorowe dotyczące dostawców wskazanych w tym przepisie (m.in. uup) aktualnie zawierają już podstawę do wydawania zaleceń i nakładania kar na te podmioty (vide art. 105 ust. 1 uup <i>„W razie stwierdzenia, że (...) działalność krajowej instytucji płatniczej jest wykonywana z naruszeniem przepisów (...) innych bezpośrednio stosowanych przepisów prawa Unii Europejskiej regulujących świadczenie usług płatniczych (...)”.</i> Wprowadzenie dwóch postaw prawnych będzie powodowało problem z ustaleniem, która podstawa jest wiodąca do stosowania określonych środków nadzoru.	Uwaga nieuwzględniona. 1. Uwaga odrzucona. Nie stwierdzono nieprawidłowości w zapisie. 2. Uwaga odrzucona. Projektowane przepisy stanowią <i>lex specialis</i> jako prawidłową transpozycję przepisów rozporządzenia IPR, natomiast wskazane przepisy art. 105 ust. 1 ustawy o usługach płatniczych stanowią <i>lex generalis</i> wobec przepisów dla organu nadzoru.
17.	Art. 9 pkt 4 lit. b	UKNF	Nie jest jasne i wymaga wyjaśnienia, dlaczego w przepisie jako podstawę ustalenia wymiaru kary przyjmuje się przychody netto z tytułu świadczenia usług płatniczych, skoro przepis art. 11 ust. 1b rozporządzenia 260/2012 nie zawiera takiego ograniczenia, a podmioty	Uwaga nieuwzględniona. Celem projektu jest precyzyjne uwarunkowanie możliwości

			wskazane w tym przepisie mogą być uprawnione do prowadzenia działalności bankowej lub w zakresie pieniądza elektronicznego. art. 11 ust. 1b <i>W odniesieniu do sankcji stosowanych w przypadku naruszeń art. 5d państwa członkowskie zapewniają, aby takie sankcje obejmowały:</i> <i>a) w przypadku osoby prawnej – kary administracyjne w maksymalnej wysokości co najmniej 10 % łącznych rocznych obrotów netto danej osoby prawnej w poprzednim roku obrotowym;</i> <i>b) w przypadku osoby fizycznej – kary administracyjne w maksymalnej wysokości co najmniej 5 000 000 EUR lub równowartości kwoty w walucie krajowej w państwach członkowskich, których walutą nie jest euro na dzień 8 kwietnia 2024 r.</i>	nałożenia kar za nieprawidłową względem przepisów działalność w zakresie świadczenia usług płatniczych.
18.	Art. 9 pkt 4 lit. b	UKNF	1. Do rozważenia przeniesienie tych przepisów po ust. 12 w tym artykule uup, aby była gradacja działań, środków i sankcji nadzorczych (wezwanie->zalecenia-> kara pieniężna). 2. Krajowe instytucje płatnicze i krajowe instytucje pieniądza elektronicznego aktualnie mają już inną podstawę do przekazywania informacji i wyjaśnień na żądanie KNF (vide art. 102 ust. 1 pkt 1 i art. 132z ust. 2 uup). Podobnie małe instytucje płatnicze (vide art. 117s ust. 3 uup).	Uwaga częściowo uwzględniona. 1. Uwaga odrzucona. Nie stwierdzono nieprawidłowości w projektowanych przepisach. 2. Uwaga uwzględniona.
19.	Art. 9 pkt 8 i 9	NBP	Zaproponowana w art. 9 pkt 8 i 9 projektu ustawy, nowelizacja art. 78 ust. 1 pkt 2 lit. a oraz odpowiednio art. 132n ust. 1 pkt 2 lit. a ustawy o usługach płatniczych, nie zapewnia prawidłowej implementacji art. 10 ust. 1 lit. a dyrektywy PSD2 w brzmieniu nadanym przez art. 3 pkt 1 rozporządzenia IPR. Jak już wskazywano wyżej, zgodnie z art. 10 ust. 1 lit. a dyrektywy PSD2, możliwość zdeponowania środków pieniężnych użytkowników usług płatniczych otrzymanych w celu wykonania transakcji płatniczych w banku centralnym zależy od „uznania tego banku centralnego”. Oznacza to, że w tym zakresie do decyzji danego banku centralnego pozostawiono możliwość oferowania takiej usługi. Przypominamy, że powyższa usługa	Uwaga częściowo uwzględniona. Użyto sformułowania „składane na wyodrębnionym (...) lub banku centralnym państwa członkowskiego – według uznania tego banku centralnego lub”.

		prowadzenia rachunków na potrzeby deponowania środków pieniężnych użytkowników – oferowana zgodnie z dyrektywą PSD2 według uznania banku centralnego – nie powinna być łączona z umożliwieniem instytucjom płatniczym i instytucjom pieniądza elektronicznego ubiegania się o uczestnictwo w systemach płatności prowadzonych przez NBP (brak uznaniowości w zakresie uwzględnienia tych podmiotów w katalogu potencjalnych uczestników systemu będzie wynikał z przepisów ustawy o ostateczności rozrachunku zaproponowanych w projekcie ustawy). Ponadto, ponownie zwracamy uwagę, że projekt ustawy w proponowanym brzmieniu wyłącza możliwość składania środków na rachunku w innym banku centralnym państwa członkowskiego UE niż NBP. Wydaje się, że możliwa jest sytuacja, w której dana krajowa instytucja płatnicza lub krajowa instytucja pieniądza elektronicznego mogłaby otworzyć rachunek w innym banku centralnym niż NBP, podobnie jak może otworzyć rachunek w banku krajowym albo w instytucji kredytowej. W związku z tym ograniczenie w przepisie ewentualnej możliwości otwarcia rachunku tylko do NBP spowoduje, że w razie otwarcia przez daną instytucję dla celów ochrony środków użytkowników usług płatniczych rachunku w innym niż NBP banku centralnym państwa członkowskiego UE, stwierdzenie zgodności spełniania przedmiotowego warunku stanie się prawdopodobnie niemożliwe. Proponujemy zatem następujące brzmienie lit. a w art. 78 w ust. 1 w pkt 2 ustawy o usługach płatniczych oraz analogicznie w art. 132n w ust. 1 w pkt 2 ustawy o usługach płatniczych: <i>„a) składane na wyodrębnionym do tego celu rachunku bankowym w banku krajowym, instytucji kredytowej, oddziale banku zagranicznego lub w banku centralnym państwa członkowskiego Unii Europejskiej – po uzyskaniu jego akceptacji, jeżeli bank centralny oferuje taką usługę lub”.</i>	
--	--	---	--

20.	OSR	UKNF	Zwracamy uwagę, że przewidziane projektem zmiany, w tym w szczególności ustawie z 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, przewidują m. in. rozszerzenie zakresu obowiązków i zadań nadzorczych KNF. Tymczasem OSR nie przewiduje żadnych kosztów z tym związanych zarówno po stronie Urzędu KNF jaki podmiotów nadzorowanych.	Uwaga nieuwzględniona. Nie stwierdzono zasadności modyfikacji OSR, z uwagi na brak dostrzeżenia zwiększonych zadań nadzorczych Urzędu KNF.
-----	-----	------	--	---

TABELA ZGODNOŚCI

TYTUŁ PROJEKTU	Ustawa o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem rynku finansowego oraz ochroną uczestników tego rynku
TYTUŁ AKTU PRAWNEGO UE	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 173 z 12.06.2014, str. 190, Dz. Urz. UE L 349 z 05.12.2014, str. 68, Dz. Urz. UE L 345 z 27.12.2017, str. 96, Dz. Urz. UE L 150 z 07.06.2019, str. 296, Dz. Urz. UE L 203 z 01.08.2019, str. 10, Dz. Urz. UE L 314 z 05.12.2019, str. 64, Dz. Urz. UE L 328 z 18.12.2019, str. 29, Dz. Urz. UE L 283 z 31.08.2020, str. 2 Dz. Urz. UE L 22 z 22.01.2021, str. 1, Dz. Urz. UE L 275 z 25.10.2022, str. 1, Dz. Urz. UE L 333 z 27.12.2022 str. 153, Dz. Urz. UE L 2023/2864 z 20.12.2023 oraz Dz. Urz. UE L 2024/1174 z 22.04.2024) („BRRD1”)
WYJAŚNIENIE TERMINU WEJŚCIA W ŻYCIE PROJEKTU	

Jednostka redakcyjna	Treść przepisu UE	Konieczność wdrożenia T/N	Jedn. Red.	Treść przepisu/przepisów projektu	Uzasadnienie uwzględnienia w projekcie przepisów wykraczających poza minimalne wymogi prawa UE (**)
Art. 44 ust. 2 lit. c, lit. d oraz lit. g ppkt (iii) BRRD	2. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie wykonują uprawnień do umorzenia lub konwersji w odniesieniu do następujących zobowiązań niezależnie od faktu czy podlegają ustawodawstwu państwa członkowskiego czy też kraju trzeciego: (...) c) wszelkich zobowiązań, które powstają w wyniku posiadania przez instytucję lub podmiot, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d) niniejszej dyrektywy, aktywów lub środków pieniężnych	T	Art. 8 pkt 11 (zmiany w art. 206 ust. 1 pkt 3, 4 i 9 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym	Art. 8. W ustawie z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (Dz. U. z 2025 r. poz. 643 i 1069) wprowadza się następujące zmiany: (...) 11) w art. 206: a) w ust. 1: – pkt 3 i 4 otrzymują brzmienie: „3) wynikających z posiadania przez podmiot w restrukturyzacji praw majątkowych lub środków pieniężnych	

	należących do klientów, w tym aktywów lub środków pieniężnych należących do klientów zdeponowanych w imieniu UCITS, jak określono w art. 1 ust. 2 dyrektywy 2009/65/WE lub alternatywnych funduszy inwestycyjnych, jak określono w art. 4 ust. 1 lit. a) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE, pod warunkiem że taki klient podlega ochronie na mocy mającego zastosowanie prawa upadłościowego; d) wszelkich zobowiązań, które powstają w wyniku stosunku powierniczego między instytucją lub podmiotem, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d) (powiernikiem), a inną osobą (beneficjentem), pod warunkiem że taki klient lub beneficjent podlega ochronie na mocy mającego zastosowanie prawa upadłościowego lub cywilnego; (...) g) zobowiązań w stosunku do: (...) (iii) organów podatkowych i instytucji zabezpieczenia społecznego, pod warunkiem że zobowiązania te mają uprzywilejowany charakter w ramach obowiązującego prawa;		Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (Dz. U. z 2025 r. poz. 643 i 1069), dalej: „ustawa o BFG”) Art. 4 (zmiana w art. 440 ust. 2 pkt 1 ustawy – Prawo upadłościowe)	należących do klientów, w tym zdeponowanych w ich imieniu przez fundusze inwestycyjne lub alternatywne fundusze inwestycyjne, pod warunkiem że tacy klienci podlegają ochronie na podstawie przepisów dotyczących postępowania upadłościowego; 4) wynikających ze stosunku powierniczego między podmiotem w restrukturyzacji a inną osobą (beneficjentem), pod warunkiem, że taki beneficjent podlega ochronie na podstawie przepisów dotyczących postępowania upadłościowego lub prawa cywilnego;”, – pkt 9 otrzymuje brzmienie: „9) wobec organów realizujących zadania z zakresu zabezpieczenia społecznego w działach zabezpieczenia społecznego, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. Urz. UE L 166 z 30.04.2004, str. 1, z późn. zm.), w tym Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, a także organów realizujących zadania z zakresu ubezpieczenia zdrowotnego i pomocy społecznej, pod warunkiem że takie zobowiązania są uprzywilejowane na podstawie odrębnych przepisów;”, Art. 4. W ustawie z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe (Dz. U. z 2025 r. poz. 614, 1085, 1170 i 1172) wprowadza się następujące zmiany: 1) w odnośniku nr 1 do tytułu ustawy w pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 4 w brzmieniu: „4) dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającą ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniającą dyrektywę	
--	---	--	--	--	--

				Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 173 z 12.06.2014, str. 190, Dz. Urz. UE L 349 z 05.12.2014, str. 68, Dz. Urz. UE L 345 z 27.12.2017, str. 96, Dz. Urz. UE L 150 z 07.06.2019, str. 296, Dz. Urz. UE L 203 z 01.08.2019, str. 10, Dz. Urz. UE L 314 z 05.12.2019, str. 64, Dz. Urz. UE L 328 z 18.12.2019, str. 29, Dz. Urz. UE L 283 z 31.08.2020, str. 2, Dz. Urz. UE L 22 z 22.01.2021, str. 1, Dz. Urz. UE L 275 z 25.10.2022, str. 1, Dz. Urz. UE L 333 z 27.12.2022, str. 153, Dz. Urz. UE L 2023/2864 z 20.12.2023 oraz Dz. Urz. UE L 2024/1174 z 22.04.2024).”; 2) w art. 440 w ust. 2 w pkt 1 wyrazy „przypadające za trzy ostatnie lata przed dniem ogłoszeniem upadłości należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne w rozumieniu ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych” zastępuje się wyrazami „a także zobowiązania wobec organów realizujących zadania z zakresu zabezpieczenia społecznego w działach zabezpieczenia społecznego, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. Urz. UE L 166 z 30.04.2004, str. 1, z późn. zm.), w tym Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, a także organów realizujących zadania z zakresu ubezpieczenia zdrowotnego i pomocy społecznej”.	
Art. 47 ust. 1 lit. b BRRD	1. Państwa członkowskie zapewniają, aby organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, stosując instrument umorzenia lub konwersji długu zgodnie z art. 43 ust. 2 bądź dokonując umorzenia lub konwersji instrumentów kapitałowych zgodnie z art. 59, podjęły w stosunku do akcjonariuszy i posiadaczy innych instrumentów właścicielskich jedno lub oba z następujących działań: (...)	T	Art. 8 pkt 2 (zmiany w art. 72 ustawy o BFG)	2) w art. 72 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu: „1a. W przypadku gdy z oszacowania, o którym mowa w art. 137 ust. 2 lub 3, wynika, że wartość netto podmiotu jest dodatnia, Fundusz może, w wyniku przeprowadzenia konwersji instrumentów kapitałowych lub zobowiązań kwalifikowalnych, dokonać procentowego zmniejszenia udziału dotychczasowych posiadaczy instrumentów, o których mowa w ust. 1 pkt 1, (rozwodnienie udziału).”;	

	b) pod warunkiem że, zgodnie z wyceną przeprowadzoną na mocy art. 36 instytucja objęta restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją ma dodatnią wartość netto, rozwodnienie dotychczasowych akcjonariuszy i posiadaczy innych instrumentów właścicielskich w wyniku przeprowadzenia konwersji na akcje lub inne instrumenty właścicielskie: (i) stosownych instrumentów kapitałowych wyemitowanych przez instytucję, zgodnie z uprawnieniem, o którym mowa w art. 59 ust. 2; lub (ii) zobowiązań mogące podlegać umorzeniu lub konwersji wyemitowanych przez instytucję objętą restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją zgodnie z uprawnieniem, o którym mowa w art. 63 ust. 1 lit. f),				
Art. 68 ust. 1 i 3 BRRD	1. Samego środka w zakresie zapobiegania kryzysom lub samego środka w zakresie zarządzania kryzysowego zastosowanego do jednostki zgodnie z niniejszą dyrektywą, w tym żadnych zdarzeń bezpośrednio związanych z zastosowaniem takiego środka, nie uznaje się – na mocy umowy zawartej przez tę jednostkę – za zdarzenie uprawniające do egzekwowania w rozumieniu dyrektywy 2002/47/WE ani za postępowanie upadłościowe w rozumieniu dyrektywy 98/26/WE, pod warunkiem że są nadal spełniane istotne zobowiązania wynikające z umowy, w tym zobowiązania do płatności i dostawy, a także zapewnienie zabezpieczenia. Ponadto samego takiego środka w zakresie zapobiegania kryzysom lub samego środka w zakresie zarządzania kryzysowego nie uznaje się za zdarzenie uprawniające do egzekwowania ani za postępowanie upadłościowe na mocy umowy zawartej przez:	T	Art. 8 pkt 9 (zmiany w art. 156 ust. 1, 2 i 4 ustawy o BFG)	9) w art. 156: a) ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Podjęcia przez Fundusz czynności, o których mowa w art. 70 ust. 1 pkt 1, art. 72 ust. 5, art. 80 ust. 3 i art. 95 ust. 1, 6 i 6a, wszczęcia przymusowej restrukturyzacji, powołania zarządu podmiotu w restrukturyzacji lub pełnomocników, o których mowa w art. 114 ust. 1, zawieszenia wykonania zobowiązań, o którym mowa w art. 144a ust. 1, oraz decyzji podejmowanych przez Fundusz w ramach przymusowej restrukturyzacji, a także skutków wystąpienia tych zdarzeń w odniesieniu do umów zawartych przez podmiot lub podmiot w restrukturyzacji, nie uznaje się za podstawę realizacji zabezpieczenia w rozumieniu art. 3 pkt 4 ustawy z dnia 2 kwietnia 2004 r. o niektórych zabezpieczeniach finansowych ani za ogłoszenie upadłości w rozumieniu art. 1 pkt 14 ustawy o ostateczności rozrachunku, jeżeli nadal są wypełniane istotne zobowiązania podmiotu lub podmiotu w restrukturyzacji wynikające z umowy, w tym zobowiązania do płatności i dostawy, a także zobowiązania do	

	a) jednostkę zależną, obejmującą zobowiązania, które są gwarantowane lub w inny sposób wspierane przez jednostkę dominującą lub jakiegokolwiek podmiot powiązany; lub b) podmiot należący do grupy, która obejmuje postanowienia wzajemne w przypadku niewywiązywania się z zobowiązań. (...) 3. Pod warunkiem że istotne zobowiązania wynikające z umowy, w tym zobowiązania do płatności i dostawy, a także zapewnienie zabezpieczenia, są nadal wykonywane, środek w zakresie zapobiegania kryzysom, zawieszenie zobowiązań na mocy art. 33a lub środek w zakresie zarządzania kryzysowego, w tym jakiegokolwiek zdarzenie bezpośrednio związane z zastosowaniem takiego środka, nie umożliwiają nikomu: a) wykonywania żadnego prawa do wypowiedzenia umowy, jej zawieszenia, modyfikacji, kompensowania ani potrącenia, również w stosunku do umowy zawartej przez: (i) jednostkę zależną, z których wynikające zobowiązania są gwarantowane lub w inny sposób wspierane przez podmiot należący do grupy;		Art. 1 pkt 1 i 2 (zmiana w art. 142 ustawy z	zapewnienia zabezpieczenia, z zastrzeżeniem art. 142, art. 144, art. 161 i art. 213.”, b) w ust. 2 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie: „Jeżeli istotne postanowienia umowy, w szczególności w zakresie dostawy, płatności i zabezpieczenia, są wykonywane przez podmiot, podmiot w restrukturyzacji lub podmioty grupy, której częścią jest ten podmiot lub ten podmiot w restrukturyzacji, wystąpienie zdarzeń, o których mowa w ust. 1, lub ich skutków, nie stanowią dla drugiej strony takiej umowy podstawy do:”, c) ust. 4 otrzymuje brzmienie: „4. Przepisy ust. 1 i 2 nie naruszają prawa do podjęcia działania, o którym mowa w ust. 2, jeżeli realizacja tego prawa następuje z przyczyn innych niż w związku z wystąpieniem zdarzeń, o których mowa w ust. 1, lub ich skutków.”; Art. 1. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. 2024 r. poz. 1646, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany: 1) w odnośniku nr 1 do tytułu ustawy w pkt 7 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 8 w brzmieniu: „8) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającej ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniającej dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 173 z 12.06.2014, str. 190, Dz. Urz. UE L 349 z 05.12.2014, str. 68, Dz. Urz. UE L 345 z 27.12.2017, str. 96, Dz. Urz. UE L 150 z 07.06.2019, str.	
--	--	--	--	--	--

			obrocie instrumen- tami finansowy- mi)	i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniającej dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 173 z 12.06.2014, str. 190, Dz. Urz. UE L 349 z 05.12.2014, str. 68, Dz. Urz. UE L 345 z 27.12.2017, str. 96, Dz. Urz. UE L 150 z 07.06.2019, str. 296, Dz. Urz. UE L 203 z 01.08.2019, str. 10, Dz. Urz. UE L 314 z 05.12.2019, str. 64, Dz. Urz. UE L 328 z 18.12.2019, str. 29, Dz. Urz. UE L 283 z 31.08.2020, str. 2, Dz. Urz. UE L 22 z 22.01.2021, str. 1, Dz. Urz. UE L 275 z 25.10.2022, str. 1, Dz. Urz. UE L 333 z 27.12.2022, str. 153, Dz. Urz. UE L 2023/2864 z 20.12.2023 oraz Dz. Urz. UE L 2024/1174 z 22.04.2024).”; 2) w art. 110zz dodaje się ust. 7 w brzmieniu: „7. Podjęcia przez Komisję czynności, o których mowa w ust. 1 i art. 110zk ust. 10, oraz ustanowienia kuratora lub zarządu komisarycznego, o których mowa w art. 110zza, a także skutków wystąpienia tych zdarzeń w odniesieniu do umów zawartych przez dom maklerski nie uznaje się za podstawę realizacji zabezpieczenia w rozumieniu art. 3 pkt 4 ustawy z dnia 2 kwietnia 2004 r. o niektórych zabezpieczeniach finansowych ani za ogłoszenie upadłości w rozumieniu art. 1 pkt 14 ustawy o ostateczności rozrachunku, jeżeli nadal są wypełniane istotne zobowiązania domu maklerskiego wynikające z umowy, w tym zobowiązania do płatności i dostawy, a także zobowiązania do zapewnienia zabezpieczenia. Przepisy art. 156 ust. 2–5 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji stosuje się odpowiednio.”;	
Art. 112 ust. 1-3 BRRD	1. Państwa członkowskie zapewniają, aby organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz właściwe organy publikowały na swojej oficjalnej stronie internetowej informacje dotyczące co najmniej wszelkich sankcji administracyjnych, od których nie przysługuje odwołanie, nałożonych	T	Art. 8 pkt 13 (zmiany w art. 339	13) art. 339 otrzymuje brzmienie: (...) 2. W przypadku gdy rozstrzygnięcie w przedmiocie nałożenia kary, o której mowa w art. 79 ust. 1, art. 95 ust. 6, art. 175 ust. 6, art. 335, art. 336, art. 337a ust. 1 i art. 338, lub w przypadku	

	przez te organy w związku z naruszeniem przepisów krajowych wdrażających niniejszą dyrektywę. Taka publikacja następuje bez zbędnej zwłoki po tym jak dana osoba fizyczna lub prawna została poinformowana o tej decyzji, w tym informacje dotyczące rodzaju i charakteru naruszenia oraz tożsamości osoby fizycznej lub prawnej, na którą nałożono przedmiotową sankcję. W przypadku gdy państwa członkowskie zezwalają na publikowanie informacji o sankcjach, od których przysługuje prawo do odwołania, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz właściwe organy publikują bez zbędnej zwłoki na swojej oficjalnej stronie internetowej informacje o statusie postępowania odwoławczego i o jego wyniku. 2. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz właściwe organy publikują informacje dotyczące nałożonych przez nie sankcji z zachowaniem anonimowości, w sposób zgodny z prawem krajowym w którymkolwiek z następujących przypadków: a) jeżeli dana sankcja została nałożona na osobę fizyczną, a z przeprowadzonej wcześniej obowiązkowej oceny proporcjonalności publikacji danych osobowych wynika, że publikacja ta jest nieproporcjonalna; b) jeżeli opublikowanie tych informacji stanowiłoby zagrożenie dla stabilności rynków finansowych lub zagroziłoby prowadzonemu dochodzeniu karnemu; c) jeżeli w wyniku publikacji zainteresowane instytucje lub podmioty, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), lub osoby fizyczne poniosłyby – o ile można to stwierdzić – nieproporcjonalne szkody.		ustawy o BFG)	zastosowania środków, o których mowa w art. 337a ust. 2 i 3, jest ostateczne, odpowiednio Komisja Nadzoru Finansowego albo Fundusz niezwłocznie zamieszczają na swojej stronie internetowej informację o nałożeniu tej kary lub zastosowaniu tych środków, w tym o rodzaju i charakterze naruszenia przepisów prawa, ze wskazaniem imienia i nazwiska osoby fizycznej lub nazwy (firmy) podmiotu, na których nałożono tę karę lub w stosunku do których zastosowano ten środek. 3. Odpowiednio Komisja Nadzoru Finansowego albo Fundusz dokonują publikacji informacji, o której mowa w ust. 2, w formie zanonimizowanej, w przypadku gdy: 1) osobą, na którą została nałożona kara, o której mowa w art. 79 ust. 1, art. 95 ust. 6, art. 175 ust. 6, art. 335, art. 336, art. 337a ust. 1 i art. 338, lub w stosunku do której zastosowano środek, o którym mowa w art. 337a ust. 2 i 3, jest osoba fizyczna, a ujawnienie jej imienia i nazwiska byłoby środkiem niewspółmiernym do wagi dokonanego naruszenia; 2) ujawnienie nazwy (firmy) podmiotu lub imienia i nazwiska osoby fizycznej stanowiłoby zagrożenie dla stabilności rynków finansowych lub zagroziłoby prowadzonemu postępowaniu karnemu lub postępowaniu w sprawach o przestępstwa skarbowe; 3) ujawnienie nazwy (firmy) podmiotu lub imienia i nazwiska osoby fizycznej wyrządziłoby niewspółmierną szkodę tej osobie lub podmiotowi. 4. Odpowiednio Komisja Nadzoru Finansowego albo Fundusz mogą uzupełnić informację o nałożeniu kary lub zastosowaniu środka, o którym mowa w art. 337a ust. 2 i 3, o nazwę (firmę) podmiotu albo imię i nazwisko osoby fizycznej, w przypadku gdy ustały przyczyny określone w ust. 3 pkt 1–3. Uzupełnienia nie dokonuje się po upływie roku od dnia publikacji tej informacji. 5. Informacje, o których mowa w ust. 2, są dostępne na stronie internetowej odpowiednio Komisji Nadzoru Finansowego albo Funduszu przez okres 5 lat od dnia publikacji, z tym że wskazanie imienia i nazwiska osoby fizycznej, na którą nałożono karę lub w	
--	--	--	-----------------------------	--	--

	Ewentualnie w takich przypadkach publikację przedmiotowych danych można odroczyć o rozsądny okres, jeżeli można założyć, że w tym okresie znikną powody anonimowej publikacji. 3. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz właściwe organy zapewniają, aby wszelkie informacje opublikowane zgodnie z niniejszym artykułem pozostały na ich oficjalnej stronie internetowej przez okres co najmniej pięciu lat. Dane osobowe zawarte w publikacji utrzymuje się na oficjalnej stronie internetowej organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub właściwego organu przez okres, który jest konieczny zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami dotyczącymi ochrony danych.			stosunku do której zastosowano środek, o którym mowa w art. 337a ust. 2 i 3, przez okres nie dłuższy niż rok.”.	
Art. 113 ust. 1 BRRD	1. Z zachowaniem wymogów dotyczących ścisłej tajemnicy służbowej, o czym mowa w art. 84, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz właściwe organy informują EUNB o wszelkich sankcjach administracyjnych, które nałożyły na mocy art. 111, a także o statusie postępowania odwoławczego odwołania od tych sankcji i jego wyniku. (...)	T	Art. 8 pkt 13 (zmiany w art. 339 ustawy o BFG)	13) art. 339 otrzymuje brzmienie: „Art. 339. 1. W przypadku wydania decyzji o nałożeniu kary, o której mowa w art. 79 ust. 1, art. 95 ust. 6, art. 175 ust. 6, art. 335, art. 336, art. 337a ust. 1 i art. 338, lub w przypadku zastosowania środków, o których mowa w art. 337a ust. 2 i 3, odpowiednio Komisja Nadzoru Finansowego albo Fundusz niezwłocznie powiadamiają Europejski Urząd Nadzoru Bankowego o nałożeniu tej kary lub zastosowaniu tych środków, a w przypadku gdy od tego rozstrzygnięcia złożono wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy lub wniesiono skargę do sądu administracyjnego, także o złożeniu takiego wniosku lub wniesieniu skargi i o wyniku ich rozpatrzenia. (...)	

TABELA ZGODNOŚCI

TYTUŁ PROJEKTU	Ustawa o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem rynku finansowego oraz ochroną uczestników tego rynku
TYTUŁ AKTU PRAWNEGO UE	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/879 z dnia 20 maja 2019 r. zmieniająca dyrektywę 2014/59/UE w odniesieniu do zdolności do pokrycia strat i dokapitalizowania instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz dyrektywę 98/26/WE (Dz. Urz. UE L 150 z 07.06.2019, str. 296 oraz Dz. Urz. UE L 283 z 31.08.2020, str. 2) („BRRD2”)
WYJAŚNIENIE TERMINU WEJŚCIA W ŻYCIE PROJEKTU	Korekta i uzupełnienie implementacji niektórych przepisów dyrektywy BRRD2 w związku z weryfikacją transpozycji przeprowadzoną przez Komisję Europejską.

Jednostka redakcyjna	Treść przepisu UE	Koniec zność wdroże nia T/N	Jedn. Red.	Treść przepisu/przepisów projektu	Uzasadnienie uwzględnienia w projekcie przepisów wykraczających poza minimalne wymogi prawa UE
Art. 10 ust. 6 akapit czwarty BRRD	2) w art. 10 wprowadza się następujące zmiany: a) w ust. 6 dodaje się akapity w brzmieniu: (...) Przy ustalaniu terminów, o których mowa w ust. 7 lit. o) i p) niniejszego artykułu, w okolicznościach, o których mowa w akapicie trzecim niniejszego ustępu, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji uwzględnia termin spełnienia wymogu, o którym mowa w art. 104b dyrektywy 2013/36/UE.”;	T	Art. 8 pkt 3 (zmiany w art. 89 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusu	Art. 8. W ustawie z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (Dz. U. z 2025 r. poz. 643 i 1069) wprowadza się następujące zmiany: (...) 3) w art. 89 po ust. 1a dodaje się ust. 1b w brzmieniu: „1b. W przypadku, o którym mowa w ust. 1a, Fundusz określa terminy spełnienia przez bank wymogów, o których mowa w art. 97–99, z uwzględnieniem terminu wykonania zaleceń Komisji Nadzoru Finansowego, o których mowa w art. 133a ust. 5a ustawy – Prawo bankowe.”;	

			wej restruktur yzacji (Dz. U. z 2025 r. poz. 643 i 1069), dalej: „ustawa o BFG”		
Art. 16a ust. 3 akapit pierwszy lit. b BRRD	6) dodaje się artykuł w brzmieniu: „Artykuł 16a Uprawnienie do zakazania wypłat niektórych zysków (...) 3. Jeżeli organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji stwierdzi, że podmiot nadal znajduje się w sytuacji, o której mowa w ust. 1, dziewięć miesięcy po powiadomieniu o takiej sytuacji przez podmiot, wykonuje on – po konsultacji z właściwym organem – uprawnienie, o którym mowa w ust. 1, z wyjątkiem przypadków gdy stwierdzi, po dokonaniu oceny, że spełnione są co najmniej dwa z następujących warunków: (...) b) zakłócenia, o których mowa w lit. a), powodują nie tylko zwiększoną zmienność cenową instrumentów funduszy własnych i instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych podmiotu lub większe koszty dla podmiotu, ale prowadzą też do całkowitego lub częściowego zamknięcia rynków, w związku z czym podmiot nie może emitować instrumentów funduszy własnych i instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych na tych rynkach;	T	Art. 8 pkt 4 (zmiany w art. 96b ust. 2 pkt 2 ustawy o BFG)	4) w art. 96b w ust. 2 w pkt 2 wyrazy „lub prowadzą” zastępuje się wyrazami „oraz prowadzą”;	

Art. 44 ust. 2 akapit pierwszy lit. h BRRD	15) w art. 44 wprowadza się następujące zmiany: (...) (ii) dodaje się literę w brzmieniu: „h) zobowiązań względem instytucji lub podmiotów, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), które są częścią tej samej grupy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, lecz same nie są podmiotami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, bez względu na terminy zapadalności tych zobowiązań, z wyjątkiem przypadku gdy te zobowiązania mają stopień uprzywilejowania niższy niż zwykle, niezabezpieczone zobowiązania na podstawie stosownych przepisów krajowych regulujących standardowe postępowanie upadłościowe i mających zastosowanie w dniu transpozycji niniejszej dyrektywy; w przypadkach, gdy stosuje się ten wyjątek, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji właściwy dla odpowiedniej jednostki zależnej, która nie jest podmiotem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, ocenia, czy kwota pozycji zgodnych z art. 45f ust. 2 jest wystarczająca do wsparcia realizacji preferowanej strategii restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.”;	T	Art. 8 pkt 11 (zmiany art. 206 ustawy o BFG)	11) w art. 206: a) w ust. 1: (...) – pkt 11 otrzymuje brzmienie: „11) wobec podmiotów, które wchodzi w skład tej samej grupy podlegającej przymusowej restrukturyzacji co podmiot w restrukturyzacji, będących jego podmiotami zależnymi, niebędących podmiotami podlegającymi przymusowej restrukturyzacji, niezależnie od terminu wymagalności tych zobowiązań.”, b) ust. 1a otrzymuje brzmienie: „1a. W przypadku zobowiązań, o których mowa w ust. 1 pkt 11, należących do kategorii zaspokajania należności, o których mowa w art. 440 ust. 2 pkt 6–10 ustawy – Prawo upadłościowe, ich umorzenie lub konwersja są dokonywane, o ile organy przymusowej restrukturyzacji właściwe dla podmiotów zależnych, mających siedzibę w państwie członkowskim innym niż Rzeczpospolita Polska i niebędących podmiotami podlegającymi przymusowej restrukturyzacji, poinformują Fundusz, że kwota wynikająca z zobowiązań i funduszy własnych, o których mowa w przepisach tego państwa członkowskiego implementujących art. 45f ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE ustanawiającej ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniającej dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 173 z 12.06.2014, str. 190, z późn. zm.), jest wystarczająca do realizacji preferowanej strategii przymusowej restrukturyzacji.”,	
--	--	----------	--	---	--

				c) po ust. 1a dodaje się ust. 1b w brzmieniu: „1b. W przypadku gdy podmiot krajowy należy do grupy podlegającej przymusowej restrukturyzacji i nie jest podmiotem podlegającym przymusowej restrukturyzacji, Fundusz, na wniosek organu przymusowej restrukturyzacji właściwego dla podmiotu dominującego mającego siedzibę w państwie członkowskim innym niż Rzeczpospolita Polska, ustala, czy kwota funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych podmiotu krajowego, spełniających warunki, o których mowa w art. 98 ust. 2l, jest wystarczająca do realizacji preferowanej strategii przymusowej restrukturyzacji.”;	
Art. 45f ust. 5 akapit pierwszy lit. c BRRD	17) art. 45 otrzymuje brzmienie: (...) Artykuł 45f „Stosowanie minimalnego wymogu w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych do podmiotów, które same nie są podmiotami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji” (...) 5. W przypadku gdy spełnione są warunki określone w ust. 3 lit. a) i b), organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji właściwy dla jednostki zależnej może zezwolić na pełne lub częściowe spełnienie wymogu, o którym mowa w art. 45 ust. 1, za pomocą gwarancji udzielonej przez podmiot restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, która spełnia następujące warunki: (...) c) gwarancja jest zabezpieczona za pośrednictwem uzgodnienia dotyczącego zabezpieczeń finansowych zdefiniowanego w art. 2 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2002/47/WE na co najmniej 50 % jej wysokości;”	T	Art. 8 pkt 6 lit. b (zmiany w art. 98 ust. 2n pkt 3 ustawy o BFG)	6) w art. 98 : (...) b) w ust. 2n pkt 3 otrzymuje brzmienie: „3) gwarancja jest zabezpieczona w sposób określony w umowie o ustanowienie zabezpieczenia finansowego, o której mowa w art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 2 kwietnia 2004 r. o niektórych zabezpieczeniach finansowych (Dz. U. z 2024 r. poz. 294), w wysokości co najmniej 50%;”;	

Art. 55 ust. 2 akapit trzeci zdanie pierwsze BRRD	21) art. 55 otrzymuje brzmienie: „Artykuł 55 Umowne uznanie umorzenia lub konwersji długu (...) W przypadku gdy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji stwierdzi, że włączenie postanowienia wymaganego zgodnie z ust. 1 do postanowień umownych regulujących odnośne zobowiązanie nie jest niewykonalne z punktu widzenia prawa lub z innych względów, mając na uwadze konieczność zapewnienia możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji takiej instytucji lub takiego podmiotu, wymaga, aby takie postanowienie umowne zostało włączone w rozsądnym terminie po otrzymaniu powiadomienia.”	T	Art. 8 pkt 12 lit. a (zmiany art. 222 ust. 8 pkt 3 ustawy o BFG)	12) w art. 222: a) w ust. 8 w pkt 3 skreśla się wyrazy „oraz instrumentów dających prawa do nabycia instrumentów dłużnych”,	
Art. 55 ust. 2 akapit siódmy BRRD	„Zobowiązań, do których instytucja lub podmiot, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), nie włączyły postanowienia wymaganego zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu w postanowieniach umownych, lub w odniesieniu do których, zgodnie z niniejszym ustępem wymóg ten nie ma zastosowania, nie wlicza się do minimalnego wymogu w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych.”	T	Art. 8 pkt 12 lit. b (zmiany art. 222 ust. 10) ustawy o BFG)	12) w art. 222: b) w ust. 10 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie: „Instrumenty i zobowiązania, w odniesieniu do których podmiot nie wykonał obowiązku, o którym mowa w ust. 1, nie są zaliczane do utrzymywanego przez podmiot minimalnego poziomu funduszy własnych lub zobowiązań kwalifikowalnych.”;	

Art. 60 ust. 3 lit. d (w związku z art. 50 ust. 2) BRRD	24) w art. 60 wprowadza się następujące zmiany: d) współczynnik konwersji, który określa liczbę instrumentów w kapitale podstawowym Tier I, które są udostępniane w odniesieniu do poszczególnych odpowiednich instrumentów kapitałowych lub poszczególnych zobowiązań kwalifikowalnych, o których mowa w art. 59 ust. 1a , jest zgodny z zasadami określonymi w art. 50 oraz wszelkimi wytycznymi opracowanymi przez EUNB na podstawie art. 50 ust. 4. Art. 50 ust. 2 BRRD 2. Współczynnik konwersji odzwierciedla właściwe odszkodowanie dla zaangażowanego wierzyciela z tytułu wszelkiej straty poniesionej w wyniku wykonania uprawnień do umorzenia i konwersji.	T	Art. 8 pkt 10 (zmiany art. 204 ustawy o BFG)	10) w art. 204 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu: „2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, Fundusz stosuje stopę konwersji wierzytelności zapewniającą, że wierzyciele nie poniosą strat większych niż te, które ponieśliby w postępowaniu upadłościowym.”;	
Art. 71a ust 2 BRRD	33) dodaje się artykuł w brzmieniu: „Artykuł 71a Umowne uznanie uprawnień w zakresie zawieszenia w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (...) 2. Państwa członkowskie mogą również wymagać, aby unijne jednostki dominujące zapewniły, by ich jednostki zależne z państw trzecich włączały do umów finansowych, o których mowa w ust. 1, postanowienia w celu wykluczenia sytuacji, w której wykonywanie uprawnień organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji do zawieszenia lub	T	Art. 8 pkt 8 (zmiany art. 144b ust. 3 ustawy o BFG)	8) w art. 144b ust. 3 otrzymuje brzmienie: „3. Krajowy podmiot dominujący posiadający podmiot zależny z siedzibą na terytorium państwa trzeciego zapewnia, że w umowach finansowych, dla których prawem właściwym jest prawo państwa trzeciego, zawieranych przez jego podmiot zależny, znajduje się zastrzeżenie, że wykonanie przez Fundusz uprawnień, o których mowa w art. 142–144a, nie może stanowić ważnego powodu rozwiązania tych umów przed terminem, zawieszenia ich wykonania lub zmiany, skorzystania z klauzuli kompensacyjnej lub prawa do potrącenia, lub prowadzenia egzekucji zabezpieczeń wierzytelności.”;	

	ograniczenia praw i zobowiązań unijnej jednostki dominującej, zgodnie z ust. 1, stanowiłoby ważny powód wykonania prawa do przedterminowego rozwiązania takich umów, ich zawieszenia, modyfikacji, kompensowania lub potrącenia, lub egzekucji zabezpieczeń wierzytelności. Wymóg określony w akapicie pierwszym może mieć zastosowanie do jednostek zależnych z państw trzecich, które są: a) instytucjami kredytowymi; b) firmami inwestycyjnymi (lub które byłyby firmami inwestycyjnymi, gdyby siedziba ich zarządu znajdowała się w odnośnym państwie członkowskim); lub c) instytucjami finansowymi.”				
--	--	--	--	--	--

TABELA ZGODNOŚCI

TYTUŁ PROJEKTU	Ustawa o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem rynku finansowego oraz ochroną uczestników tego rynku
TYTUŁ AKTU PRAWNEGO UE	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1174 z dnia 11 kwietnia 2024 r. zmieniająca dyrektywę 2014/59/UE i rozporządzenie (UE) nr 806/2014 w odniesieniu do niektórych aspektów minimalnego wymogu w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych (Dz. Urz. UE L 2024/1174 z 22.04.2024)
WYJAŚNIENIE TERMINU WEJŚCIA W ŻYCIE PROJEKTU	

Jednostka redakcyjna	Treść przepisu UE	Koniec zność wdrożenia T/N	Jedn. Red.	Treść przepisu/przepisów projektu	Uzasadnienie uwzględnienia w projekcie przepisów wykraczających poza minimalne wymogi prawa UE
Artykuł 1 Zmiany w dyrektywie 2014/59/UE	W dyrektywie 2014/59/UE wprowadza się następujące zmiany: 1) w art. 2 ust. 1 dodaje się punkt w brzmieniu: „83aa) »podmiot poddawany likwidacji« oznacza osobę prawną mającą siedzibę na terytorium Unii, w odniesieniu do której grupowy plan restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub – w przypadku podmiotów, które nie są częścią grupy – plan restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji stanowi, że podmiot ten ma zostać zlikwidowany w ramach standardowego postępowania upadłościowego, lub podmiot w ramach grupy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji inny niż podmiot restrukturyzacji i uporządkowanej	T	Art. 8 pkt 1 (dodanie pkt 41b w art. 2 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów	Art. 8. W ustawie z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (Dz. U. z 2025 r. poz. 643 i 1069) wprowadza się następujące zmiany: 1) w art. 2 po pkt 41a dodaje się pkt 41b w brzmieniu: „41b) podmiot podlegający likwidacji: a) osobę prawną mającą siedzibę w państwie członkowskim, której likwidację w ramach postępowania upadłościowego przewidziano w grupowym planie przymusowej restrukturyzacji lub planie przymusowej restrukturyzacji, b) niebędący podmiotem podlegającym przymusowej restrukturyzacji podmioty należący do grupy podlegającej przymusowej restrukturyzacji, wobec którego w grupowym planie przymusowej restrukturyzacji nie przewidziano	

	likwidacji, w odniesieniu do którego grupowy plan restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie przewiduje wykonania uprawnień do umorzenia i konwersji;”;		oraz przymuso wej restruktur yzacji (Dz. U. z 2025 r. poz. 643 i 1069) dalej: „ustawa o BFG”)	umorzenia lub konwersji instrumentów kapitałowych lub zobowiązań kwalifikowalnych;”;	
	2) w art. 45c wprowadza się następujące zmiany: a) w ust. 2 uchyla się akapity drugi i trzeci; b) dodaje się ustęp w brzmieniu: „2a. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie ustalają wymogu, o którym mowa w art. 45 ust. 1, w odniesieniu do podmiotów poddawanych likwidacji. W drodze odstępstwa od akapitu pierwszego organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może ocenić, czy uzasadnione jest ustalenie na zasadzie indywidualnej wymogu, o którym mowa w art. 45 ust. 1, dla podmiotu poddawanego likwidacji w kwocie przekraczającej kwotę wystarczającą do pokrycia strat zgodnie z ust. 2 lit. a) niniejszego artykułu. W swojej ocenie organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji bierze pod uwagę w szczególności ewentualny wpływ na stabilność finansową i na ryzyko wywołania efektu domina w systemie finansowym, w tym w odniesieniu do zdolności finansowania systemów gwarancji depozytów. Jeżeli organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ustali wymóg, o którym mowa w art. 45 ust. 1, podmiot poddawany	T	Art. 8 pkt 5 (zmiany w art. 97 ustawy o BFG)	5) w art. 97: a) uchyla się ust. 2d, b) po ust. 2d dodaje się ust. 2da–2de w brzmieniu: „2da. W przypadku podmiotu podlegającego likwidacji Fundusz nie określa minimalnego poziomu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, o którym mowa w ust. 1. Przepisów art. 77 ust. 2 i art. 78a rozporządzenia nr 575/2013 nie stosuje się. 2db. Fundusz może określić minimalny poziom funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, o którym mowa w ust. 1, dla podmiotu podlegającego likwidacji, na poziomie indywidualnym, w wysokości wyższej niż kwota na pokrycie strat, uwzględniając w szczególności wpływ, jaki likwidacja tego podmiotu miałaby na ryzyko zarażania oraz stabilność finansową w systemie finansowym, w tym zdolność finansowania obowiązkowego systemu gwarantowania depozytów. 2dc. W przypadku, o którym mowa w ust. 2db, podmiot podlegający likwidacji, z wyłączeniem kasy, utrzymuje: 1) fundusze własne; 2) zobowiązania spełniające warunki, o których mowa w art. 72a rozporządzenia nr 575/2013, z wyjątkiem art. 72b ust. 2 lit. b i d tego rozporządzenia;	

	likwidacji spełnia ten wymóg przy zastosowaniu co najmniej jednego z następujących elementów: a) funduszy własnych; b) zobowiązań spełniających kryteria kwalifikowalności, o których mowa w art. 72a rozporządzenia (UE) nr 575/2013, z wyjątkiem art. 72b ust. 2 lit. b) i d) tego rozporządzenia; c) zobowiązań, o których mowa w art. 45b ust. 2. Art. 77 ust. 2 i art. 78a rozporządzenia (UE) nr 575/2013 nie mają zastosowania do podmiotów poddawanych likwidacji, w odniesieniu do których organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie ustalił wymogu, o którym mowa w art. 45 ust. 1 niniejszej dyrektywy. Posiadanych instrumentów funduszy własnych i instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych wyemitowanych przez instytucje zależne będące podmiotami poddawanych likwidacji, w odniesieniu do których organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie ustalił wymogu, o którym mowa w art. 45 ust. 1, nie odlicza się zgodnie z art. 72e ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 575/2013. W drodze odstępstwa od akapitu czwartego instytucja lub podmiot, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), które same nie są podmiotem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, ale są jednostką zależną podmiotu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub podmiotu z państwa trzeciego, który byłby podmiotem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, gdyby miał siedzibę w Unii, odliczają posiadane instrumenty funduszy własnych w instytucjach zależnych, które należą do tej samej grupy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i są podmiotami poddawanych likwidacji, dla których organ ds. restrukturyzacji i			3) zobowiązania, o których mowa w art. 97a ust. 2. 2dd. Instrumenty funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych wyemitowane przez podmiot zależny będący podmiotem podlegającym likwidacji, dla którego Fundusz nie określił minimalnego poziomu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, nie podlegają odliczeniu na podstawie art. 72e ust. 5 rozporządzenia nr 575/2013. 2de. Podmiot krajowy oraz podmiot, o którym mowa w art. 64 pkt 2 lit. b–d, będący podmiotem zależnym podmiotu podlegającego przymusowej restrukturyzacji lub podmiotu z państwa trzeciego, który byłby podmiotem podlegającym przymusowej restrukturyzacji gdyby miał siedzibę na terytorium państwa członkowskiego, niebędący podmiotem podlegającym przymusowej restrukturyzacji, odlicza, zgodnie z art. 72e ust. 5 rozporządzenia 575/2013, instrumenty funduszy własnych w podmiotach zależnych, które wchodzą w skład tej samej grupy podlegającej przymusowej restrukturyzacji i są podmiotami podlegającymi likwidacji, dla których Fundusz nie określił minimalnego poziomu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, jeżeli łączna kwota tych instrumentów jest równa co najmniej 7% łącznej kwoty jego funduszy własnych i zobowiązań spełniających warunki, o których mowa w art. 98 ust. 2l, obliczanych co roku według stanu na dzień 31 grudnia jako średnia z poprzednich 12 miesięcy.”;	
--	---	--	--	--	--

	uporządkowanej likwidacji nie ustalił wymogu, o którym mowa w art. 45 ust. 1, jeżeli łączna kwota tych posiadanych instrumentów jest co najmniej równa 7 % łącznej kwoty ich funduszy własnych i zobowiązań spełniających kryteria kwalifikowalności określone w art. 45f ust. 2, obliczane corocznie na dzień 31 grudnia jako średnia z poprzednich 12 miesięcy.”;				
	3) w art. 45f wprowadza się następujące zmiany: a) w ust. 1 po akapicie trzecim dodaje się akapit w brzmieniu: „W drodze odstępstwa od akapitów pierwszego i drugiego organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może podjąć decyzję o ustaleniu wymogu określonego w art. 45c na zasadzie skonsolidowanej w odniesieniu do jednostki zależnej, o której mowa w niniejszym ustępie, jeżeli organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji stwierdzi, że spełnione są wszystkie następujące warunki: a) jednostka zależna spełnia jeden z następujących warunków: (i) jednostka zależna znajduje się w bezpośrednim posiadaniu podmiotu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz: — podmiot restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest unijną dominującą finansową spółką holdingową lub unijną dominującą finansową spółką holdingową o działalności mieszanej, — zarówno jednostka zależna, jak i podmiot restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mają siedzibę w tym samym państwie członkowskim i są częścią tej samej grupy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji,	T	Art. 8 pkt 6 lit. a (zmiany w art. 98 ustawy o BFG)	6) w art. 98: a) po ust. 2h dodaje się ust. 2ha–2hc w brzmieniu: „2ha. Fundusz może zobowiązać podmiot zależny, o którym mowa w ust. 2g lub 2h, do spełniania wymogu, o którym mowa w art. 97 ust. 1, na zasadzie skonsolidowanej, jeżeli łącznie są spełnione następujące warunki: 1) podmiot ten spełnia jeden z następujących warunków: a) jego bezpośrednim podmiotem dominującym jest podmiot podlegający przymusowej restrukturyzacji, przy czym: – podmiot podlegający przymusowej restrukturyzacji jest unijną dominującą finansową spółką holdingową lub unijną dominującą finansową spółką holdingową o działalności mieszanej, – podmiot podlegający przymusowej restrukturyzacji nie jest bezpośrednim podmiotem dominującym wobec żadnego innego podmiotu ani podmiotu zależnego będącego instytucją, które są objęte wymogiem, o którym mowa w art. 97 ust. 1, – zarówno ten podmiot, jak i podmiot podlegający przymusowej restrukturyzacji mają siedzibę w Rzeczypospolitej Polskiej i są częścią tej samej grupy podlegającej przymusowej restrukturyzacji, – dokonanie przez ten podmiot odliczeń na podstawie art. 72e ust. 5 rozporządzenia nr 575/2013 wywarłoby nieproporcjonalny wpływ na ten podmiot,	

	— podmiot restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie posiada bezpośrednio żadnej instytucji zależnej ani żadnego podmiotu zależnego, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), które podlegają wymogom określonym w niniejszym artykule lub wymogowi, o którym mowa w art. 45c, innych niż dana jednostka zależna, — odliczenia wymagane na podstawie art. 72e ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 wywarłyby nieproporcjonalny wpływ na jednostkę zależną; (ii) jednostka zależna podlega wymogowi, o którym mowa w art. 104a dyrektywy 2013/36/UE, wyłącznie na zasadzie skonsolidowanej, a ustalenie wymogu ustanowionego w art. 45c niniejszej dyrektywy na zasadzie skonsolidowanej nie doprowadziłoby do zawyżenia potrzeb, do celów art. 45c ust. 1 lit. b) niniejszej dyrektywy w zakresie dokapitalizowania podgrupy składającej się z podmiotów objętych danym zakresem konsolidacji, w szczególności gdy w tym samym zakresie konsolidacji przeważają podmioty poddawane likwidacji; b) spełnienie wymogu określonego w art. 45c na zasadzie skonsolidowanej jako substytut spełnienia tego wymogu na zasadzie indywidualnej nie narusza w istotny sposób: (i) wiarygodności i wykonalności strategii restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji danej grupy; (ii) zdolności jednostki zależnej do spełnienia wymogu w zakresie funduszy własnych po wykonaniu uprawnień do umorzenia i konwersji; oraz (iii) adekwatności mechanizmu wewnętrznego przeniesienia strat i dokapitalizowania, w tym			b) podlega, wyłącznie na zasadzie skonsolidowanej, dodatkowemu wymogowi w zakresie funduszy własnych, o którym mowa w art. 138 ust. 2 pkt 2 ustawy – Prawo bankowe – w przypadku banku, albo o którym mowa w art. 110y ust. 3 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi – w przypadku domu maklerskiego, a ustalenie, na zasadzie skonsolidowanej, wymogu, o którym mowa w art. 97 ust. 1, nie doprowadzi do zawyżenia potrzeb, o których mowa w art. 97 ust. 2 pkt 2, w zakresie dokapitalizowania grupy, w której skład wchodzi podmioty objęte konsolidacją podmiotu, w szczególności w przypadku gdy w tej samej grupie przeważają podmioty podlegające likwidacji; 2) spełnienie wymogu, o którym mowa w art. 97 ust. 1, na zasadzie skonsolidowanej, nie narusza w istotny sposób: a) wykonalności i wiarygodności strategii przymusowej restrukturyzacji grupy podlegającej przymusowej restrukturyzacji, b) zdolności tego podmiotu do spełniania wymogów w zakresie funduszy własnych, o których mowa w art. 92–98 rozporządzenia nr 575/2013, po umorzeniu lub konwersji instrumentów kapitałowych lub zobowiązań kwalifikowalnych, c) adekwatności wewnętrznego mechanizmu przeniesienia strat i dokapitalizowania, w tym umorzenia lub konwersji instrumentów kapitałowych lub zobowiązań kwalifikowalnych tego podmiotu lub innych podmiotów, które wchodzi w skład grupy podlegającej przymusowej restrukturyzacji.	
--	--	--	--	---	--

	umorzenia lub konwersji, zgodnie z art. 59, odpowiednich instrumentów kapitałowych i zobowiązań kwalifikowalnych danej jednostki zależnej lub innych podmiotów w grupie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.”;				
	b) dodaje się ustępy w brzmieniu: „2a. Jeżeli podmiot, o którym mowa w ust. 1, spełnia na zasadzie skonsolidowanej wymóg, o którym mowa w art. 45 ust. 1, kwota funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych tego podmiotu obejmuje następujące zobowiązania wyemitowane zgodnie z ust. 2 lit. a) niniejszego artykułu przez jednostkę zależną mającą siedzibę w Unii objętą zakresem konsolidacji tego podmiotu: a) zobowiązania wyemitowane na rzecz podmiotu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i nabyte przez niego bezpośrednio, lub pośrednio za pośrednictwem innych podmiotów w tej samej grupie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które nie są objęte zakresem konsolidacji podmiotu spełniającego wymóg, o którym mowa w art. 45 ust. 1, na zasadzie skonsolidowanej; b) zobowiązania wyemitowane na rzecz obecnego akcjonariusza niebędącego częścią tej samej grupy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. 2b. Zobowiązania, o których mowa w ust. 2a lit. a) i b) niniejszego artykułu, nie mogą przekraczać kwoty ustalonej w wyniku odliczenia od kwoty wymogu, o którym mowa w art. 45 ust. 1, który ma zastosowanie do jednostki zależnej objętej konsolidacją, sumy wszystkich poniższych elementów: a) zobowiązań wyemitowanych na rzecz podmiotu spełniającego wymóg, o którym mowa w art. 45 ust. 1, na zasadzie skonsolidowanej i nabytych przez niego bezpośrednio lub pośrednio za pośrednictwem	T	Art. 8 pkt 6 lit. a (zmiany w art. 98 ustawy o BFG)	2hb. Podmiot zależny, o którym mowa w ust. 2g lub 2h, zobowiązany do spełniania wymogu, o którym mowa w art. 97 ust. 1, na zasadzie skonsolidowanej zgodnie z ust. 2ha, zalicza do kwoty funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych zobowiązania, o których mowa w ust. 2l pkt 1, które zostały wyemitowane przez podmiot zależny mający siedzibę w państwie członkowskim objęty konsolidacją tego podmiotu zależnego, na rzecz: 1) podmiotu podlegającego przymusowej restrukturyzacji oraz zostały nabyte bezpośrednio przez ten podmiot lub za pośrednictwem innych podmiotów, które wchodzi w skład tej samej grupy podlegającej przymusowej restrukturyzacji i nie są objęte konsolidacją tego podmiotu zależnego; 2) akcjonariusza tego podmiotu zależnego, który nie wchodzi w skład tej samej grupy podlegającej przymusowej restrukturyzacji. 2hc. Wartość zobowiązań zaliczonych do kwoty funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych zgodnie z ust. 2hb nie może przekraczać kwoty stanowiącej różnicę pomiędzy kwotą minimalnego poziomu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, do którego utrzymywania jest obowiązany podmiot zależny objęty konsolidacją, a kwotą zobowiązań wyemitowanych przez ten podmiot zależny objęty konsolidacją na rzecz podmiotu zobowiązanego do spełniania wymogu, o którym mowa w art. 97 ust. 1, na zasadzie skonsolidowanej zgodnie z ust. 2ha, nabytych przez ten podmiot bezpośrednio albo pośrednio przez inne podmioty, które wchodzi w skład tej samej grupy podlegającej przymusowej restrukturyzacji, objętych konsolidacją tego podmiotu, powiększoną o kwotę funduszy własnych tego podmiotu zależnego objętego konsolidacją wyemitowanych zgodnie z ust. 2l pkt 2.”,	

	innych podmiotów w tej samej grupie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które są objęte zakresem konsolidacji tego podmiotu; b) kwoty funduszy własnych wyemitowanych zgodnie z ust. 2 lit. b) niniejszego artykułu.”;				
	4) art. 45i ust. 4 otrzymuje brzmienie: „4.Ust. 1 i 3 nie mają zastosowania do podmiotów poddawanych likwidacji, chyba że organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ustalił wymóg, o którym mowa w art. 45 ust. 1, w odniesieniu do takiego podmiotu zgodnie z art. 45c ust. 2a akapit drugi. W takim przypadku organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określa dla danego podmiotu treść i częstotliwość sprawozdań, które podmiot ten ma obowiązek składać, i informacji, które ma obowiązek ujawniać, o których to sprawozdaniach i informacjach mowa w ust. 5 i 6 niniejszego artykułu. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji informuje dany podmiot poddawany likwidacji o tych obowiązkach w zakresie sprawozdawczości i ujawniania informacji. Te obowiązki w zakresie sprawozdawczości i ujawniania informacji nie wykraczają poza to, co jest konieczne do monitorowania spełnienia wymogu ustalonego zgodnie z art. 45c ust. 2a akapit drugi.”;	T	Art. 8 pkt 7 lit. a i b (zmiany w art. 99a ust. 6 i 9 ustawy o BFG)	7) w art. 99a: a) w ust. 6 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie: „Podmiot, z wyłączeniem podmiotu podlegającego likwidacji, który nie jest obowiązany do utrzymywania minimalnego poziomu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, nie rzadziej niż raz w roku, zamieszcza na swojej stronie internetowej, według stanu na koniec roku poprzedzającego, informacje dotyczące:”; b) ust. 9 otrzymuje brzmienie: „9. Fundusz może wyznaczyć podmiotowi podlegającemu likwidacji, dla którego określił minimalny poziom funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych na podstawie art. 97 ust. 2db, termin przekazywania informacji, o których mowa w ust. 1, oraz termin zamieszczania na stronie internetowej informacji, o których mowa w ust. 6, inne niż terminy określone odpowiednio w ust. 4 lub 6, a także może określić szczegółowy zakres informacji inny niż określony w ust. 1 lub 6. Fundusz informuje ten podmiot o zakresie i terminach przekazywania lub zamieszczania informacji.”;	
	5) art. 45j ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1.Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji informują EUNB o minimalnym wymogu w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych ustalonym zgodnie z art. 45e lub 45f, w tym o decyzjach podjętych zgodnie z art. 45f ust. 1 akapit czwarty, dla każdego podmiotu podlegającego ich jurysdykcji.”.	N		Art. 45j został implementowany do ustawy o BFG w art. 97 ust. 15. Przepis ten przewiduje że: „Fundusz, w porozumieniu z Komisją Nadzoru Finansowego, informuje Europejski Urząd Nadzoru Bankowego o określonym dla poszczególnych podmiotów minimalnym poziomie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych.” Mając na uwadze aktualne brzmienie przepisu nie ma potrzeby jego doprecyzowania.	

Artykuł 2 Zmiany w rozporządzeniu (UE) nr 806/2014	W rozporządzeniu (UE) nr 806/2014 wprowadza się następujące zmiany: 1) w art. 3 ust. 1 dodaje się punkt w brzmieniu: „24aa) »podmiot poddawany likwidacji« oznacza osobę prawną mającą siedzibę w uczestniczącym państwie członkowskim, w odniesieniu do której grupowy plan restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub – w przypadku podmiotów, które nie są częścią grupy – plan restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji stanowi, że podmiot ten ma zostać zlikwidowany w ramach standardowego postępowania upadłościowego, lub podmiot w ramach grupy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji inny niż podmiot restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w odniesieniu do którego grupowy plan restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie przewiduje wykonania uprawnień do umorzenia i konwersji;”; 2) w art. 12d wprowadza się następujące zmiany: a) w ust. 2 uchyla się akapity drugi i trzeci; b) dodaje się ustęp w brzmieniu: „2a.Jednolita Rada nie ustala wymogu, o którym mowa w art. 12a ust. 1, w odniesieniu do podmiotów poddawanych likwidacji. W drodze odstępstwa od akapitu pierwszego Jednolita Rada może ocenić, czy uzasadnione jest ustalenie na zasadzie indywidualnej wymogu, o którym mowa w art. 12a ust. 1, dla podmiotu poddawanego likwidacji w kwocie przekraczającej kwotę wystarczającą do pokrycia strat zgodnie z ust.	N		Nie wymaga implementacji. Rozporządzenie jest stosowane bezpośrednio.	
--	---	----------	--	---	--

	2 lit. a) niniejszego artykułu. W swojej ocenie Jednolita Rada bierze pod uwagę w szczególności ewentualny wpływ na stabilność finansową i na ryzyko wywołania efektu domina w systemie finansowym, w tym w odniesieniu do zdolności finansowania systemów gwarancji depozytów. Jeżeli Jednolita Rada ustali wymóg, o którym mowa w art. 12a ust. 1, podmiot poddawany likwidacji spełnia ten wymóg przy zastosowaniu co najmniej jednego z następujących elementów: a) funduszy własnych; b) zobowiązań spełniających kryteria kwalifikowalności, o których mowa w art. 72a rozporządzenia (UE) nr 575/2013, z wyjątkiem art. 72b ust. 2 lit. b) i d) tego rozporządzenia; c) zobowiązań, o których mowa w art. 12c ust. 2. Art. 77 ust. 2 i art. 78a rozporządzenia (UE) nr 575/2013 nie mają zastosowania do podmiotów poddawanych likwidacji, w odniesieniu do których Jednolita Rada nie ustaliła wymogu, o którym mowa w art. 12a ust. 1 niniejszego rozporządzenia. Posiadanych instrumentów funduszy własnych i instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych wyemitowanych przez instytucje zależne będące podmiotami poddawanych likwidacji, w odniesieniu do których Jednolita Rada nie ustaliła wymogu, o którym mowa w art. 12a ust. 1, nie odlicza się zgodnie z art. 72e ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 575/2013. W drodze odstępstwa od akapitu czwartego instytucja lub podmiot, o których mowa w art. 2,				
--	---	--	--	--	--

	które same nie są podmiotem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, ale są jednostką zależną podmiotu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub podmiotu z państwa trzeciego, który byłby podmiotem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, gdyby miał siedzibę w Unii, odliczają posiadane instrumenty funduszy własnych w instytucjach zależnych, które należą do tej samej grupy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i które są podmiotami poddawanych likwidacji, dla których Jednolita Rada nie ustaliła wymogu, o którym mowa w art. 12a ust. 1, jeżeli łączna kwota tych posiadanych instrumentów jest co najmniej równa 7 % łącznej kwoty ich funduszy własnych i zobowiązań spełniających kryteria kwalifikowalności określone w art. 12g ust. 2, obliczane corocznie na dzień 31 grudnia jako średnia z poprzednich 12 miesięcy.”; 3) w art. 12g wprowadza się następujące zmiany: a) w ust. 1 po akapicie trzecim dodaje się akapit w brzmieniu: „W drodze odstępstwa od akapitów pierwszego i drugiego Jednolita Rada może podjąć decyzję o ustaleniu wymogu określonego w art. 12d na zasadzie skonsolidowanej w odniesieniu do jednostki zależnej, o której mowa w niniejszym ustępie, jeżeli Jednolita Rada stwierdzi, że spełnione są wszystkie następujące warunki: a) jednostka zależna spełnia jeden z następujących warunków:				
--	--	--	--	--	--

	(i) jednostka zależna znajduje się w bezpośrednim posiadaniu podmiotu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz: — podmiot restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest unijną dominującą finansową spółką holdingową lub unijną dominującą finansową spółką holdingową o działalności mieszanej, — zarówno jednostka zależna, jak i podmiot restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mają siedzibę w tym samym uczestniczącym państwie członkowskim i są częścią tej samej grupy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, — podmiot restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie posiada bezpośrednio żadnej instytucji zależnej, o której mowa w art. 1 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2014/59/UE, ani żadnego podmiotu zależnego, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d) tej dyrektywy, jeżeli podmiot ten podlega wymogowi określone w art. 45c lub 45f tej dyrektywy lub w art. 12d lub 12 g niniejszego rozporządzenia, innych niż dana jednostka zależna, — odliczenia wymagane na podstawie art. 72e ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 wywarłyby nieproporcjonalny wpływ na jednostkę zależną; (ii) jednostka zależna podlega wymogowi, o którym mowa w art. 104a dyrektywy 2013/36/UE, wyłącznie na zasadzie skonsolidowanej, a ustalenie wymogu ustanowionego w art. 12d niniejszego rozporządzenia na zasadzie skonsolidowanej nie doprowadziłoby do zawyżenia potrzeb, do celów art. 12d ust. 1 lit. b) niniejszego rozporządzenia, w zakresie dokapitalizowania podgrupy składającej się				
--	--	--	--	--	--

	z podmiotów objętych danym zakresem konsolidacji, w szczególności gdy w tym samym zakresie konsolidacji przeważają podmioty poddawane likwidacji; b) spełnienie wymogu określonego w art. 12d na zasadzie skonsolidowanej jako substytut spełnienia tego wymogu na zasadzie indywidualnej nie narusza w istotny sposób: (i) wiarygodności i wykonalności strategii restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji danej grupy; (ii) zdolności jednostki zależnej do spełnienia wymogu w zakresie funduszy własnych po wykonaniu uprawnień do umorzenia i konwersji; oraz (iii) adekwatności mechanizmu wewnętrznego przeniesienia strat i dokapitalizowania, w tym umorzenia lub konwersji, zgodnie z art. 21, odpowiednich instrumentów kapitałowych i zobowiązań kwalifikowalnych danej jednostki zależnej lub innych podmiotów w grupie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.”; b) dodaje się ustępy w brzmieniu: „2a. Jeżeli podmiot, o którym mowa w ust. 1, spełnia na zasadzie skonsolidowanej wymóg, o którym mowa w art. 12a ust. 1, kwota funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych tego podmiotu obejmuje następujące zobowiązania wyemitowane zgodnie z ust. 2 lit. a) niniejszego artykułu przez				
--	--	--	--	--	--

	jednostkę zależną mającą siedzibę w Unii objętą zakresem konsolidacji tego podmiotu: a) zobowiązania wyemitowane na rzecz podmiotu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i nabyte przez niego albo bezpośrednio, albo pośrednio za pośrednictwem innych podmiotów w tej samej grupie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które nie są objęte zakresem konsolidacji podmiotu spełniającego wymóg, o którym mowa w art. 12a ust. 1, na zasadzie skonsolidowanej; b) zobowiązania wyemitowane na rzecz obecnego akcjonariusza niebędącego częścią tej samej grupy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. 2b. Zobowiązania, o których mowa w ust. 2a lit. a) i b) niniejszego artykułu, nie mogą przekraczać kwoty ustalonej w wyniku odliczenia od kwoty wymogu, o którym mowa w art. 12 ust. 1 i który ma zastosowanie do jednostki zależnej objętej konsolidacją, sumy wszystkich poniższych elementów: a) zobowiązań wyemitowanych na rzecz podmiotu spełniającego wymóg, o którym mowa w art. 12a ust. 1, na zasadzie skonsolidowanej i nabytych przez niego albo bezpośrednio, albo pośrednio za pośrednictwem innych podmiotów w tej samej grupie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które są objęte zakresem konsolidacji tego podmiotu; b) kwoty funduszy własnych wyemitowanych zgodnie z ust. 2 lit. b) niniejszego artykułu.”.				
--	---	--	--	--	--

Art. 3 Transpozycja	1.Państwa członkowskie przyjmują i publikują do dnia 13 listopada 2024 r. przepisy niezbędne do wykonania art. 1. Niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję. Państwa członkowskie stosują te środki od dnia 14 listopada 2024 r. Środki przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie. 2.Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych środków prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej art. 1.	T	Art. 12	Art. 12. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia (...)	
Art. 4 Wejście w życie i stosowanie	1. Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej. 2.Art. 2 pkt 1 i 2 stosuje się od dnia 14 listopada 2024 r. Art. 2 pkt 3 stosuje się od dnia 13 maja 2024 r. 3.Art. 2 wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowany we wszystkich państwach członkowskich.	N		Nie wymaga implementacji.	
Art. 5 Adresaci	Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.	N		Nie wymaga implementacji.	

TABELA ZGODNOŚCI

TYTUŁ PROJKETU	Projekt ustawy o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem rynku finansowego oraz ochroną uczestników tego rynku				
TYTUŁ AKTU PRAWNEGO UE	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/92/UE z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie porównywalności opłat związanych z rachunkami płatniczymi, przenoszenia rachunku płatniczego oraz dostępu do podstawowego rachunku płatniczego (Dz. Urz. UE L 257 z 28.08.2014, str. 214–246);				
WYJAŚNIENIE TERMINU WEJŚCIA W ŻYCIE PROJEKTU					
Jednostka redakcyjna rozporządzenia	Treść przepisu dyrektywy 2014/92/UE	Konieczność przepisów, które służyłyby stosowaniu T/N	Jednostka redakcyjna projektu ustawy	Treść przepisu projektu ustawy	Treść przepisów obowiązujących
Art. 10. Usługa przeniesienia rachunku					
ust. 4	4. Po otrzymaniu wniosku od otrzymującego dostawcy usług płatniczych przekazujący dostawca usług płatniczych wykonuje następujące czynności, o ile są objęte upoważnieniem konsumenta: a) wysłanie w ciągu pięciu dni roboczych otrzymującemu dostawcy usług płatniczych informacji, o których mowa ust. 3 lit. a) i b); b) zaprzestanie akceptowania przychodzących na rachunek płatniczy poleceń przelewu i poleceń zapłaty ze skutkiem od dnia określonego w upoważnieniu, w przypadku gdy przekazujący		Art. 7 pkt 9	Art. 7. W ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2025 r. poz. 611 i 1069) wprowadza się następujące zmiany: 9) w art. 59im w ust. 3 w pkt 5 wyrazy „w pkt 1–3” zastępuje się wyrazami „w pkt 1, 2 i 4”;	Ustawa z dnia 19 sierpnia 2011 roku o usługach płatniczych: Art. 59im 3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, dostawca przekazujący dokonuje następujących czynności, o ile są objęte upoważnieniem: 5) zamyka rachunek płatniczy w dniu określonym w upoważnieniu, jeżeli nie

	dostawca usług płatniczych nie zapewnia mechanizmu automatycznego przekierowywania przychodzących poleceń przelewu i poleceń zapłaty na rachunek płatniczy posiadany lub otwarty przez konsumenta u otrzymującego dostawcy usług płatniczych. Państwa członkowskie mogą wymagać, by przekazujący dostawca usług płatniczych poinformował płatnika lub odbiorcę o powodach nieprzyjęcia transakcji płatniczej; c) anulowanie zleceń stałych ze skutkiem od daty określonej w upoważnieniu; d) przekazanie ewentualnego pozostałego dodatniego salda z rachunku płatniczego na rachunek płatniczy otwarty lub prowadzony u otrzymującego dostawcy usług płatniczych w dniu określonym w upoważnieniu; e) bez uszczerbku dla art. 45 ust. 1 i 6 dyrektywy 2007/64/WE – zamknięcie rachunku płatniczego w dniu określonym w upoważnieniu, jeżeli konsument nie ma na tym rachunku płatniczym nieuregulowanych zobowiązań i pod warunkiem zakończenia czynności wymienionych w lit. a), b) i d) niniejszego ustępu. Dostawca usług płatniczych natychmiast informuje konsumenta, w sytuacji gdy nieuregulowane zobowiązania uniemożliwiają zamknięcie jego rachunku płatniczego.PL L 257/234 Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej				istnieją na nim nieuregulowane zobowiązania uniemożliwiające jego zamknięcie, i pod warunkiem zakończenia czynności wymienionych w pkt 1–3.
Art. 16. Prawo dostępu do podstawowego rachunku płatniczego					
ust. 5	5. Państwa członkowskie mogą zezwolić instytucjom kredytowym oferującym podstawowe rachunki płatnicze na odrzucanie wniosku o otwarcie takiego rachunku, gdy konsument posiada już rachunek płatniczy w instytucji kredytowej		Art. 7 pkt 8	Art. 7. W ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2025 r. poz. 611 i 1069)	Ustawa z dnia 19 sierpnia 2011 roku o usługach płatniczych: Art. 59ic

	zlokalizowanej na ich terytorium, który pozwala mu na korzystanie z usług wymienionych w art. 17 ust. 1, chyba że konsument oświadczy, że otrzymał powiadomienie o zamknięciu rachunku płatniczego.		wprowadza się następujące zmiany: 8) w art. 59ic: a) w ust. 7 w pkt 1 po wyrazach „w art. 59ia ust. 3” dodaje się wyrazy „, chyba że konsument wykaże, że otrzymał od tego dostawcy informację o zamknięciu podstawowego rachunku płatniczego”, b) w ust. 8 wyrazy „w tym z przepisami ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2023 r. poz. 1124, z późn. zm.12)), zwanej dalej „ustawą o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy”” zastępuje się wyrazami „w tym z przepisami ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy”;	7. Dostawca, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, może odmówić zawarcia umowy podstawowego rachunku płatniczego w przypadku gdy: 1) konsument jest stroną umowy o prowadzenie rachunku płatniczego zawartej z dostawcą, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, w ramach działalności wykonywanej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, umożliwiającego wykonywanie transakcji, o których mowa w art. 59ia ust. 3;
--	--	--	---	--

TABELA ZGODNOŚCI

TYTUŁ PROJEKTU:		Projekt ustawy o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem rynku finansowego oraz ochroną uczestników tego rynku			
TYTUŁ WDRAŻANEGO AKTU PRAWNEGO / WDRAŻANYCH AKTÓW PRAWNYCH		Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1011 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie indeksów stosowanych jako wskaźniki referencyjne w instrumentach finansowych i umowach finansowych lub do pomiaru wyników funduszy inwestycyjnych i zmieniające dyrektywę 2008/48/WE i 2014/17/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 596/2014 (Dz. Urz. UE L 171 z 29.06.2016, str. 1, z późn. zm.), dalej: „Rozporządzenie BMR” lub „Rozporządzenie 2016/1011”; Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2025/914 z dnia 7 maja 2025 r. w sprawie zmiany rozporządzenia (UE) 2016/1011 w odniesieniu do zakresu stosowania przepisów dotyczących wskaźników referencyjnych, stosowania w Unii wskaźników referencyjnych opracowywanych przez administratora mającego siedzibę lub miejsce zamieszkania w państwie trzecim oraz niektórych wymogów sprawozdawczych (Dz. Urz. UE L 2025/914 z 19.05.2025), dalej: „Rozporządzenie 2025/914”.			
WYJAŚNIENIE TERMINU WEJŚCIA W ŻYCIE PROJEKTU / ÓW		Zmiany przepisów służących stosowaniu Rozporządzenia BMR nie mają określonego terminu wejścia w życie. Rozporządzenie obowiązuje bezpośrednio. Zmiany przepisów służących stosowaniu Rozporządzenia 2025/914 powinny wejść w życie do 1 stycznia 2026 r., ponieważ przepisy Rozporządzenia BMR w brzmieniu nadanym Rozporządzeniem 2025/914 zaczną być stosowane od dnia 1 stycznia 2026 r.			
Jedn. red.	Treść przepisu UE	Konieczność wdrożenia T / N	Jedn. red.	Treść przepisu/ów ustawy	Uzasadnienie
Art. 32 Rozporządzenia BMR , w brzmieniu nadanym art. 5 pkt 10 lit. e rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2175 z dnia 18 grudnia 2019 r. zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 w sprawie	W art. 32 Rozporządzenia BMR wprowadza się następujące zmiany: „ust. 5 otrzymuje brzmienie: „5. Administrator mający siedzibę lub miejsce zamieszkania w państwie trzecim ubiegający się o uprzednie uznanie, o którym mowa w ust. 1, występuje z wnioskiem o uznanie do ESMA. Wnioskujący administrator	T	Art. 162 i art. 176k w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z	- W art. 162 uchyla się ust. 11 i 12; - Uchyla się art. 176k.	Po wprowadzonych zmianach, organem właściwym do rozpatrzenia wniosku administratora mającego siedzibę lub miejsce zamieszkania w państwie trzecim o uznanie, o którym mowa w art. 32 ust. 1 Rozporządzenia BMR, jest Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych („ESMA”) w miejsce właściwego organu państwa członkowskiego. Przedmiotowa zmiana Rozporządzenia BMR weszła w życie w dniu 1 stycznia 2022 roku.

ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), rozporządzenie (UE) nr 1094/2010 w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych), rozporządzenie (UE) nr 1095/2010 w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych), rozporządzenie (UE) nr 600/2014 w sprawie rynków instrumentów finansowych, rozporządzenie (UE) 2016/1011 w sprawie indeksów stosowanych jako wskaźniki referencyjne w instrumentach finansowych i umowach finansowych lub do pomiaru wyników funduszy inwestycyjnych oraz rozporządzenie (UE) 2015/847 w sprawie informacji towarzyszących transferom środków pieniężnych (Dz. Urz. UE	przekazuje wszelkie informacje, których ESMA potrzebuje, aby upewnić się, że administrator na dzień uznania ustanowił wszelkie rozwiązania niezbędne do spełnienia wymogów, o których mowa w ust. 2, a także przekazuje wykaz swoich obecnych lub przyszłych wskaźników referencyjnych, które są przewidziane do stosowania w Unii, oraz wskazuje, w stosownych przypadkach, właściwy organ w państwie trzecim odpowiedzialny za nadzór nad nim.”. Oraz niżej wskazany Art. 33 Rozporządzenia BMR w brzmieniu nadanym Rozporządzeniem 2025/914.		2024 r. poz. 722 i 1863 oraz z 2025 r. poz. 146, 820, 923, 1014, 1069 i 1216).		Tym samym znaczenie normatywne utracił art. 162 ust. 12 i art. 176k. Art. 162 ust. 12 ustawy o obrocie określał wysokość opłaty za dokonanie uznania przewidzianego Rozporządzeniem BMR, natomiast art. 176k ustawy o obrocie przyznawał Komisji Nadzoru Finansowego prawo cofnięcia albo zawieszania, na okres 6 miesięcy, uznania udzielonego administratorowi mającemu siedzibę lub miejsce zamieszkania w państwie innym niż państwo członkowskie na podstawie art. 32 ust. 5 Rozporządzenia BMR, w przypadkach określonych w art. 32 ust. 8 Rozporządzenia BMR. W związku z przejściem uprawnień w zakresie uznania z organu krajowego na ESMA, wyżej wymienione przepisy stały się bezprzedmiotowe i sprzeczne z prawem UE. Dodatkowo zgodnie z art. 1 pkt 19 Rozporządzenia 2025/914 organem właściwym do rozpatrzenia wniosku administratora mającego siedzibę lub miejsce zamieszkania w Unii i posiadającego zezwolenie lub zarejestrowanego zgodnie z art. 34 Rozporządzenia BMR, jest ESMA w miejsce właściwego organu państwa członkowskiego. Przedmiotowa zmiana, zgodnie z Rozporządzeniem 2025/914, zacznie być stosowana od dnia 1 stycznia 2026 r. Tym samym znaczenie normatywne utracił również art. 162 ust. 11 ustawy o obrocie określający wysokość opłaty za dokonanie zatwierdzenia przewidzianego Rozporządzeniem BMR.
---	--	--	---	--	--

L 334 z 27.12.2019, str. 1, z późn. zm.) Art. 33 Rozporządzenia BMR w brzmieniu nadanym Rozporządzeniem 2025/914 Art. 24 Rozporządzenia BMR i Art. 29 Rozporządzenia BMR w brzmieniu nadanym	Art. 1 pkt 19 Rozporządzenia 2025/914 w art. 33 wprowadza się następujące zmiany: a) w ust. 1 akapit pierwszy zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie: „1. Administrator mający siedzibę lub miejsce zamieszkania w Unii i posiadający zezwolenie lub zarejestrowany zgodnie z art. 34, z jasno i precyzyjnie określoną rolą w ramach dotyczących kontroli lub odpowiedzialności administratora mającego siedzibę lub miejsce zamieszkania w państwie trzecim, który jest w stanie skutecznie monitorować opracowywanie wskaźnika referencyjnego, może zwrócić się do ESMA z wnioskiem o zatwierdzenie wskaźnika referencyjnego lub rodziny wskaźników referencyjnych opracowywanych w państwie trzecim w celu ich stosowania w Unii, pod warunkiem że spełnione są wszystkie następujące warunki:” Oraz zmieniane Rozporządzeniem 2025/914 ust. 2-7 w art. 33 Rozporządzenia BMR. Art. 1 pkt 11 Rozporządzenia 2025/914 Art. 24 Rozporządzenia BMR otrzymuje brzmienie:	T T	Art. 23i w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o nadzorze nad rynkiem kapitałowym (Dz. U. z 2024 r. poz. 1161 i 1222 oraz z 2025 r. poz. 146 i 1069) Art. 23i w ustawie z dnia 29 lipca	- W art. 23i w ust. 1 uchyla się pkt 1 i 2. - W art. 23i w ust. 1 po pkt 2 dodaje się pkt 2a i 2b w brzmieniu: „2a) wyznaczenia wskaźnika referencyjnego jako istotnego na	JW. Po ww. zmianach Rozporządzenia BMR znaczenie normatywne utracił także art. 23i ust. 1 pkt 1 ustawy o nadzorze stanowiący o tym, że to Komisja Nadzoru Finansowego wydaje decyzje w przedmiocie uznania określonego w art. 32 ust. 5 Rozporządzenia BMR. Zgodnie z art. 1 pkt 19 Rozporządzenia 2025/914 organem właściwym do rozpatrzenia wniosku administratora mającego siedzibę lub miejsce zamieszkania w Unii i posiadającego zezwolenie lub zarejestrowanego zgodnie z art. 34 Rozporządzenia BMR, jest ESMA w miejsce właściwego organu państwa członkowskiego. Tym samym znaczenie normatywne utracił również art. 23i pkt 2 ustawy o nadzorze przewidujący kompetencję Komisji Nadzoru Finansowego do podjęcia czynności zatwierdzenia, o którym mowa w art. 33 ust. 3 Rozporządzenia BMR. Zgodnie z art. 1 pkt 11 i 17 Rozporządzenia 2025/914 państwa członkowskie zobowiązane są wyznaczyć organy krajowe, którym zostaną przyznane kompetencje, o których mowa w art. 24 ust. 3 i ust. 7 oraz art. 29 ust. 1 akapit trzeci Rozporządzenia BMR (w brzmieniu ww.
---	--	-------------------	---	---	--

Rozporządzeniem 2025/914	„1. Wskaźnik referencyjny, który nie jest kluczowym wskaźnikiem referencyjnym, jest istotny, jeżeli spełniony jest którykolwiek z następujących warunków: a) jest on wykorzystywany pośrednio lub bezpośrednio w zestawie wskaźników referencyjnych stosowanych w Unii jako odniesienie dla instrumentów finansowych lub umów finansowych lub do pomiaru wyników funduszy inwestycyjnych, o całkowitej uśrednionej wartości wynoszącej co najmniej 50 mld EUR szacowanej na podstawie następujących właściwości tego wskaźnika referencyjnego za okres 6 miesięcy: (i) okresy zapadalności wskaźnika referencyjnego, w stosownych przypadkach; (ii) wszystkie waluty lub inne jednostki pomiaru wskaźnika referencyjnego, w stosownych przypadkach; oraz (iii) wszystkie metody obliczania stopy zwrotu, w stosownych przypadkach; b) wskaźnik referencyjny wyznaczono jako istotny zgodnie z procedurą określoną w ust. 3, 4 i 5, procedurą określoną w ust. 6 lub procedurą określoną w ust. 7.” Oraz zmieniane ustępy 2-10 tego artykułu. Art. 1 pkt 17 Rozporządzenia 2025/914 W art. 29 Rozporządzenia BMR wprowadza się następujące zmiany: „a) tytuł otrzymuje brzmienie: „Stosowanie kluczowych wskaźników referencyjnych, istotnych wskaźników referencyjnych, towarowych wskaźników referencyjnych objętych załącznikiem II,		2005 r. o nadzorze nad rynkiem kapitałowym (Dz. U. z 2024 r. poz. 1161 i 1222 oraz z 2025 r. poz. 146 i 1069)	podstawie art. 24 ust. 3 i 7 rozporządzenia 2016/1011; 2b) udzielenia zezwolenia, o którym mowa w art. 29 ust. 1 rozporządzenia 2016/1011;”;	przepisów nadanym przez Rozporządzenie 2025/914), co oznacza, że odpowiednie kompetencje powinny zostać przyznane Komisji Nadzoru Finansowego.
---------------------------------	--	--	--	--	---

	unijnych wskaźników referencyjnych transformacji klimatycznej i unijnych wskaźników referencyjnych dostosowanych do porozumienia paryskiego”; b) ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Podmiot nadzorowany nie dodaje nowych odniesień do istotnego wskaźnika referencyjnego lub zestawu takich wskaźników referencyjnych w Unii, jeżeli ten wskaźnik referencyjny lub zestaw wskaźników referencyjnych jest przedmiotem publicznego ogłoszenia wydanego przez właściwy organ lub ESMA zgodnie z art. 24a ust. 6. Podmiot nadzorowany nie dodaje nowych odniesień do kluczowego wskaźnika referencyjnego, towarowego wskaźnika referencyjnego objętego załącznikiem II, unijnego wskaźnika referencyjnego transformacji klimatycznej, unijnego wskaźnika referencyjnego dostosowanego do porozumienia paryskiego, ani zestawu zawierającego dowolne z tych wskaźników referencyjnych w Unii, jeżeli administrator tych wskaźników referencyjnych nie jest wpisany do rejestru, o którym mowa w art. 36. Podmioty nadzorowane regularnie sprawdzają informacje w ESAP lub rejestrze, o którym mowa w art. 36, w celu weryfikacji statusu regulacyjnego administratorów kluczowych wskaźników referencyjnych, istotnych wskaźników referencyjnych, towarowych wskaźników referencyjnych objętych załącznikiem II, unijnych wskaźników referencyjnych transformacji klimatycznej lub unijnych wskaźników referencyjnych dostosowanych do porozumienia paryskiego, które zamierzają stosować. Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego i jeżeli jest to konieczne w celu				
--	---	--	--	--	--

Art. 24 i 24a Rozporządzenia BMR w brzmieniu nadanym	uniknięcia poważnych zakłóceń rynku, ESMA lub właściwy organ, stosownie do przypadku, mogą zezwolić na stosowanie wskaźnika referencyjnego będącego przedmiotem publicznego ogłoszenia wydanego zgodnie z art. 24a ust. 6 przez okres od 6 do 24 miesięcy od daty opublikowania publicznego ogłoszenia. ESMA lub właściwy organ określają długość okresu, o którym mowa w akapicie trzecim, biorąc pod uwagę: a) łączną wartość instrumentów finansowych lub umów finansowych w Unii, dla których wskaźnik referencyjny jest stosowany jako odniesienie, oraz funduszy inwestycyjnych w Unii, dla których wskaźnik ten jest stosowany do pomiaru wyników; b) dostępność alternatywnych wskaźników referencyjnych; c) złożoność działań służących zastąpieniu wskaźnika referencyjnego oraz czas potrzebny na zmniejszenie, zabezpieczenie lub skompensowanie istniejących ekspozycji.” Oraz dodawany i zmieniany ust. 1b i 2. Wyżej wskazany art. 24 Rozporządzenia BMR w brzmieniu nadanym Rozporządzeniem 2025/914 oraz dodawany Rozporządzeniem 2025/914 art. 24a:	T	Art. 23i w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o nadzorze nad	- W art. 23i dodaje się ust. 3 w brzmieniu: „3. Komisja wydaje oraz publikuje oświadczenie i może wydać powiadomienie, o których mowa w	Zgodnie z art. 1 pkt 11 i 12 Rozporządzenia 2025/914 państwa członkowskie zobowiązane są wyznaczyć organy krajowe, którym zostaną przyznane kompetencje, o których mowa w art. 24 ust. 2 i art. 24a ust. 6 Rozporządzenia BMR (w brzmieniu ww. przepisów nadanym przez Rozporządzenie 2025/914), co oznacza, że odpowiednie kompetencje powinny być przyznane Komisji Nadzoru Finansowego.
---	--	----------	---	--	---

Rozporządzeniem 2025/914	„Artykuł 24a Wymogi dotyczące administratorów istotnych wskaźników referencyjnych 1. W terminie 60 dni roboczych od powiadomienia, o którym mowa w art. 24 ust. 2, administrator wskaźnika referencyjnego spełniający warunek, o którym mowa w art. 24 ust. 1 lit. a), występuje o zezwolenie lub rejestrację do właściwego organu państwa członkowskiego, w którym ma siedzibę lub miejsce zamieszkania. W przypadku gdy administrator ten ma siedzibę lub miejsce zamieszkania w państwie trzecim i o ile dany wskaźnik referencyjny nie jest objęty decyzją dotyczącą równoważności przyjętą na podstawie art. 30, administrator ten w terminie 60 dni roboczych od powiadomienia, o którym mowa w art. 24 ust. 2, występuje o jedno z poniższych: a) uznanie przez ESMA zgodnie z procedurą określoną w art. 32; b) zatwierdzenie zgodnie z procedurą określoną w art. 33, w którym to przypadku administrator ma wybrać zatwierdzającego administratora w Unii, który składa wniosek do ESMA. 2. W terminie 60 dni roboczych od wyznaczenia, o którym mowa w art. 24 ust. 3, administrator danego wskaźnika referencyjnego występuje o zezwolenie lub rejestrację do właściwego organu państwa członkowskiego, w którym ma siedzibę lub miejsce zamieszkania, zgodnie z art. 34, chyba że posiada on już zezwolenie lub został już zarejestrowany. 3. W terminie 60 dni roboczych od wyznaczenia, o którym mowa w art. 24 ust. 6, administrator danego wskaźnika referencyjnego, o ile dany wskaźnik referencyjny nie jest objęty decyzją dotyczącą równoważności przyjętą na		rynkiem kapitałowym (Dz. U. z 2024 r. poz. 1161 i 1222 oraz z 2025 r. poz. 146 i 1069)	art. 24 ust. 2 rozporządzenia 2016/1011, a także wydaje ogłoszenie, o którym mowa w art. 24a ust. 6 tego rozporządzenia.”	Mowa tutaj o kompetencji do wydawania i publikowania oświadczenia, o którym mowa w art. 24 ust. 2 Rozporządzenia BMR, możliwości wydawania powiadomienia, o którym mowa w art. 24 ust. 2 Rozporządzenia BMR, a także wydawania ogłoszenia, o którym mowa w art. 24a ust. 6 Rozporządzenia BMR.
---------------------------------	---	--	---	--	---

	podstawie art. 30, występuje o jedno z poniższych: a) uznanie przez ESMA zgodnie z procedurą określoną w art. 32; b) zatwierdzenie zgodnie z procedurą określoną w art. 33, w którym to przypadku administrator ma wybrać zatwierdzającego administratora w Unii, który składa wniosek do ESMA. 4. W terminie 60 dni roboczych od wyznaczenia, o którym mowa w art. 24 ust. 7, administrator danego wskaźnika referencyjnego występuje o zezwolenie lub rejestrację do wyznaczającego właściwego organu zgodnie z art. 34, chyba że posiada on już zezwolenie lub został już zarejestrowany. 5. ESMA i właściwe organy korzystają z uprawnień w zakresie nadzoru i nakładania sankcji, które powierzono im na podstawie niniejszego rozporządzenia, w celu zapewnienia, aby administratorzy wypełniali swoje obowiązki. 6. Właściwy organ lub ESMA, stosownie do przypadku, wydaje publiczne ogłoszenie stwierdzające, że istotny wskaźnik referencyjny opracowywany przez administratora nie jest zgodny z niniejszym rozporządzeniem oraz że użytkownicy mają powstrzymać się od stosowania tego wskaźnika referencyjnego, jeżeli spełniony jest którykolwiek z następujących warunków: a) w terminie 60 dni roboczych od powiadomienia, o którym mowa w art. 24 ust. 2, wyznaczenia, o którym mowa w art. 24 ust. 3, lub wyznaczenia, o którym mowa w art. 24 ust. 6, dany administrator nie wszczął procedur w celu zapewnienia zgodności z, odpowiednio, ust. 1, 2 lub 3 niniejszego artykułu;				
--	--	--	--	--	--

Art. 41 ust. 1 lit. b Rozporządzenia BMR	b) postępowanie w sprawie uzyskania zezwolenia, rejestracji, uznania lub zatwierdzenia zakończyło się niepowodzeniem; c) ESMA cofnął rejestrację danego administratora zgodnie z art. 31; d) ESMA cofnął lub zawiesił uznanie danego administratora zgodnie z art. 32 ust. 8; e) dany administrator zaprzestał zatwierdzania zgodnie z art. 33 ust. 6; f) właściwy organ cofnął lub zawiesił zezwolenie udzielone danemu administratorowi lub rejestrację danego administratora zgodnie z art. 35. Właściwe organy niezwłocznie powiadamiają ESMA o wszystkich wydanych publicznych ogłoszeniach. ESMA publikuje wszystkie wydane publiczne ogłoszenia na swojej stronie internetowej. ESMA i właściwy organ niezwłocznie usuwają publiczne ogłoszenie, gdy tylko powód, dla którego je wydano, utraci ważność.” Artykuł 41 Uprawnienia właściwych organów	T	Art. 23j w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o nadzorze nad	- W art. 23j po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu: „1a. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do podmiotu uczestniczącego w	Dodanie ust. 1a w art. 23j ustawy o nadzorze ma na celu zapewnienie właściwego stosowania przepisu art. 41 ust. 1 lit. b Rozporządzenia BMR, zgodnie z którym Komisja Nadzoru Finansowego jako krajowy organ nadzoru w rozumieniu przepisów Rozporządzenia BMR powinna mieć zapewnione uprawnienie do żądania informacji dotyczących realizacji wymogów wynikających z Rozporządzenia BMR, także od dowolnej osoby uczestniczącej w opracowywaniu wskaźnika referencyjnego
---	---	----------	---	---	--

	1. W celu wypełniania swoich zadań wynikających z niniejszego rozporządzenia właściwe organy posiadają, zgodnie z prawem krajowym, co najmniej następujące uprawnienia nadzorcze oraz uprawnienia w zakresie prowadzenia postępowań wyjaśniających: b) mogą wymagać lub żądać informacji od dowolnej osoby uczestniczącej w opracowywaniu wskaźnika referencyjnego oraz przekazywaniu danych na jego potrzeby, w tym od dowolnego usługodawcy, któremu zadania, usługi lub czynności związane z opracowywaniem wskaźnika referencyjnego zostały zlecone na zasadzie <i>outsorcingu</i> zgodnie z art. 10, a także od ich przełożonych, a jeżeli to konieczne – mogą wezwać taką osobę i odebrać od niej wyjaśnienia w celu uzyskania informacji;	T	rynkiem kapitałowym (Dz. U. z 2024 r. poz. 1161 i 1222 oraz z 2025 r. poz. 146 i 1069). Art. 176i ust. 1 pkt 13, ust. 1 część wspólna i ust. 3, 4, 7 i 8 w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumenta mi finansowymi (Dz. U. z 2024 r. poz. 722 i 1863 oraz z 2025 r. poz. 146, 820, 923,	opracowywaniu wskaźnika referencyjnego lub przekazującego dane na potrzeby jego opracowywania, w tym usługodawcy, któremu zadania, usługi lub czynności związane z opracowywaniem wskaźnika referencyjnego zostały zlecone zgodnie z art. 10 rozporządzenia 2016/1011.”; - W ust. 2 we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „w ust. 1” zastępuje się wyrazami „w ust. 1 i 1a”. - W art. 176i w ust. 1 po pkt 12 dodaje się przecinek i pkt 13 w brzmieniu: „13) podmiot, o którym mowa w art. 23j ust. 1 lub 1a ustawy o nadzorze, nie realizuje żądania, o którym mowa w art. 23j ust. 1 lub 2 tej ustawy”; - Część wspólna otrzymuje brzmienie: „ - Komisja może nałożyć, odpowiednio na administratora, podmiot nadzorowany przekazujący dane, podmiot nadzorowany albo podmiot, o którym mowa w art. 23j ust. 1 lub 1a ustawy o nadzorze, inny	oraz w przekazywaniu danych na jego potrzeby, w tym żądania informacji od dowolnego usługodawcy, któremu zadania, usługi lub czynności związane z opracowywaniem wskaźnika referencyjnego zostały zlecone na zasadzie <i>outsorcingu</i> zgodnie z art. 10 Rozporządzenia BMR. W związku z dodaniem ust. 1a powstała konieczność uzupełnienia ust. 2 w art. 23j, tak aby dyspozycja w nim zawarta miała także zastosowanie do podmiotów określonych w ust. 1a. Zmiany przepisów w zakresie art. 176i ust. 1 pkt 13, ust. 1 część wspólna oraz ust. 3, 4, 7 i 8 ustawy o obrocie stanowią konsekwencję poszerzenia kręgu podmiotów, które powinny być zobowiązane do udzielania wyjaśnień i informacji na żądanie Komisji Nadzoru Finansowego oraz sporządzenia i przekazania kopii dokumentów i innych nośników informacji. Ma także na celu nadanie możliwości faktycznej realizacji przez Komisję Nadzoru Finansowego kompetencji określonej w tym przepisie. Na podstawie art. 42 ust. 1 Rozporządzenia BMR państwa członkowskie UE są uprawnione do nadania właściwym organom (w tym przypadku Komisji Nadzoru Finansowego) uprawnienia do nakładania stosownych sankcji administracyjnych i innych środków administracyjnych co najmniej w odniesieniu do każdego przypadku niepodjęcia współpracy lub niepoddania się czynnościom postępowania wyjaśniającego lub kontroli, lub żądaniu w zakresie określonym w art. 41 (w
--	--	---	---	---	---

		T	1014, 1069 i 1216). niż administrator, karę pieniężną do wysokości 2 212 750 zł – w przypadku osoby fizycznej, a w przypadku niebędącej osobą fizyczną administratora, podmiotu nadzorowanego przekazującego dane, podmiotu nadzorowanego albo podmiotu, o którym mowa w art. 23j ust. 1 lub 1a ustawy o nadzorze, innego niż administrator – karę pieniężną do wysokości 4 425 500 zł albo do wysokości kwoty stanowiącej równowartość 10% całkowitego rocznego przychodu wykazanego w ostatnim zbadanym sprawozdaniu finansowym za rok obrotowy, jeżeli przekracza ona 4 425 500 zł."; - W art. 176i w ust. 3, 4, 7 i 8: - w ust. 3 wyrazy „podmiot nadzorowany przekazujący dane albo przez podmiot nadzorowany” zastępuje się wyrazami „podmiot nadzorowany albo podmiot, o którym mowa w art. 23j ust. 1 lub 1a ustawy o nadzorze, inny niż administrator,”; - w ust. 4 wyrazy „podmiot nadzorowany przekazujący dane albo podmiot nadzorowany” zastępuje się wyrazami „podmiot nadzorowany albo podmiot, o którym mowa w art. 23j ust. 1 lub 1a ustawy o nadzorze, inny niż administrator,”; - w ust. 7 wyrazy „podmiot nadzorowany przekazujący dane albo podmiot nadzorowany” zastępuje się wyrazami „podmiot nadzorowany albo podmiot, o którym mowa w art. 23j ust. 1 lub 1a	szczegółności chodzi o ust. 1 lit. b) Rozporządzenia BMR, na podstawie którego uznano za zasadne dokonanie zmiany brzmienia treści art. 23j ustawy o nadzorze. Prawodawca unijny w art. 42 ust. 1 Rozporządzenia BMR <i>in fine</i> wskazał, że sankcje administracyjne, które może wyznaczyć państwo członkowskie UE muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. Za takie należy uznać sankcje, o których mowa w art. 176i ustawy o obrocie, w związku z czym Komisja Nadzoru Finansowego powinna być uprawniona do ich nakładania w przypadku braku realizacji żądania, o którym mowa w art. 23j ust. 1 lub 2 ustawy o nadzorze.
--	--	---	--	---

Art. 41 ust. 1 Rozporządzenia BMR w brzmieniu nadanym Rozporządzeniem 2025/914	Art. 1 pkt 23 Rozporządzenia 2025/914 w art. 41 ust. 1 dodaje się litery w brzmieniu: „k) mogą wyznaczać wskaźnik referencyjny jako istotny zgodnie z art. 24 ust. 3; l) w przypadku uzasadnionych podstaw, by podejrzewać naruszenie wymogów określonych w tytule III rozdział 3a, mogą żądać, aby administrator zaprzestał na okres nieprzekraczający 12 miesięcy: (i) opracowywania unijnych wskaźników referencyjnych transformacji klimatycznej lub unijnych wskaźników referencyjnych dostosowanych do porozumienia paryskiego; (ii) stosowania terminów »unijne wskaźniki referencyjne transformacji klimatycznej« lub »unijne wskaźniki referencyjne dostosowane do	T	Art. 23j w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o nadzorze nad rynkiem kapitałowym (Dz. U. z 2024 r. poz. 1161 i 1222 oraz z 2025 r. poz. 146 i 1069).	ustawy o nadzorze, inny niż administrator,"; - w ust. 8 wyrazy „podmiot nadzorowany przekazujący dane albo podmiot nadzorowany” zastępuje się wyrazami „podmiot nadzorowany albo podmiot, o którym mowa w art. 23j ust. 1 lub 1a ustawy o nadzorze, inny niż administrator,”. - W art. 23j dodaje się ust. 3 w brzmieniu: „3. Komisja może żądać od administratora podjęcia działań, o których mowa w art. 41 ust. 1 lit. 1 rozporządzenia 2016/1011.”.	Dodanie w art. 23j ust. 3 służy realizacji normy art. 1 pkt 23 Rozporządzenia 2025/914 dotyczącej uprawnień właściwych organów, o których mowa w art. 41 Rozporządzenia BMR. Właściwe organy powinny posiadać, zgodnie z prawem krajowym, co najmniej uprawnienia nadzorcze oraz uprawnienia w zakresie prowadzenia postępowań wyjaśniających, co wymaga przyznania kompetencji Komisji Nadzoru Finansowego. Stan faktyczny wynikający z art. 41 ust. 1 lit. 1 Rozporządzenia BMR dot. sytuacji uzasadnionych podstaw, by podejrzewać naruszenie wymogów określonych w tytule III rozdział 3a Rozporządzenia BMR, gdzie Komisja Nadzoru Finansowego będzie mogła żądać, aby administrator zaprzestał na okres nieprzekraczający 12 miesięcy opracowywania unijnych wskaźników referencyjnych transformacji klimatycznej lub unijnych wskaźników referencyjnych dostosowanych do porozumienia paryskiego, stosowania terminów „unijne wskaźniki referencyjne transformacji klimatycznej” lub „unijne wskaźniki referencyjne dostosowane do porozumienia paryskiego”, lub sugerowania zgodności z wymogami mającymi zastosowanie do opracowywania takich wskaźników referencyjnych w nazwie wskaźników referencyjnych, które udostępnia do stosowania w Unii. Przedmiotowa zmiana,
--	--	----------	---	--	---

Art. 19a, 19b oraz 19c Rozporządzenia BMR	porozumienia paryskiego» w nazwach wskaźników referencyjnych, które udostępnia do stosowania w Unii, lub w dokumentacji prawnej lub marketingowej dotyczącej tych wskaźników referencyjnych; (iii) sugerowania zgodności z wymogami mającymi zastosowanie do opracowywania takich wskaźników referencyjnych w nazwie wskaźników referencyjnych, które udostępnia do stosowania w Unii, lub w dokumentacji prawnej lub marketingowej dotyczącej tych wskaźników referencyjnych.” Artykuł 19a (w brzmieniu zmienionym przez Rozporządzenie 2025/914) Unijne wskaźniki referencyjne transformacji klimatycznej oraz unijne wskaźniki referencyjne dostosowane do porozumienia paryskiego 1. Do opracowywania unijnych wskaźników referencyjnych transformacji klimatycznej oraz unijnych wskaźników referencyjnych dostosowanych do porozumienia paryskiego, a także przekazywania danych na ich potrzeby, stosuje się wymogi określone w załączniku III, w uzupełnieniu do wymogów tytułów II, III i IV. 2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych	T	Art. 176i ust. 1 pkt 4a-4f w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2024 r. poz. 722 i 1863 oraz z 2025 r. poz. 146, 820, 923, 1014, 1069 i 1216).	- W art. 176i w ust. 1: po pkt 4 dodaje się pkt 4a-4f w brzmieniu: „4a) administrator narusza wymogi dotyczące opracowywania unijnych wskaźników referencyjnych transformacji klimatycznej oraz unijnych wskaźników referencyjnych dostosowanych do porozumienia paryskiego wynikające z art. 19a ust. 1 rozporządzenia 2016/1011 i określone w przepisach tytułów II-IV tego rozporządzenia lub w załączniku III do tego rozporządzenia, 4b) administrator narusza wymogi w zakresie norm minimalnych	zgodnie z Rozporządzeniem 2025/914, zacznie być stosowana od dnia 1 stycznia 2026 r. Dodanie w art. 176i ust. 1 pkt 4a-4f w ustawie o obrocie służą stosowaniu art. 19a, 19b oraz 19c w zw. z art. 42 ust. 1 lit. a Rozporządzenia BMR, w odniesieniu do unijnych wskaźników referencyjnych transformacji klimatycznej oraz unijnych wskaźników referencyjnych dostosowanych do porozumienia paryskiego (międzynarodowy traktat dotyczący zmian klimatu, który został przyjęty przez 196 Stron na Konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie Zmian Klimatu (COP21) w Paryżu 12 grudnia 2015 r. i wszedł w życie 4 listopada 2016 r.), a także ujawniania informacji dotyczących wskaźników referencyjnych w związku z kwestiami dotyczącymi zrównoważonego rozwoju. Wprowadzone zmiany są również niezbędne w związku ze zmianą brzmienia art. 19a Rozporządzenia BMR, dokonaną Rozporządzeniem 2025/914 (dodanie ust. 4 i 5). Organy krajowe powinny posiadać uprawnienia do nakładania stosownych sankcji administracyjnych i innych środków administracyjnych w odniesieniu do każdego naruszenia art. 19a, 19b oraz 19c Rozporządzenia BMR, w związku z czym
---	--	-----------------	---	--	--

	zgodnie z art. 49 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie norm minimalnych dotyczących unijnych wskaźników referencyjnych transformacji klimatycznej oraz unijnych wskaźników referencyjnych dostosowanych do porozumienia paryskiego, w celu sprecyzowania: a) kryteriów doboru aktywów bazowych, obejmujących w stosownych przypadkach wszelkie kryteria wykluczenia aktywów; b) kryteriów i metody ważenia aktywów bazowych w ramach wskaźnika referencyjnego; c) oznaczenia trajektorii dekarbonizacji dla unijnych wskaźników referencyjnych transformacji klimatycznej. 3. Administratorzy wskaźników referencyjnych, którzy opracowują unijny wskaźnik referencyjny transformacji klimatycznej lub unijny wskaźnik referencyjny dostosowany do porozumienia paryskiego, zapewniają zgodność z niniejszym rozporządzeniem do dnia 30 kwietnia 2020 r. 4. Administratorzy niewpisani do rejestru, o którym mowa w art. 36, nie mogą: a) opracowywać ani zatwierdzać unijnych wskaźników referencyjnych transformacji klimatycznej ani unijnych wskaźników referencyjnych dostosowanych do porozumienia paryskiego; b) wskazywać ani sugerować w nazwie wskaźników referencyjnych, które udostępniają do stosowania w Unii, lub w dokumentacji prawnej lub marketingowej dotyczącej tych wskaźników referencyjnych, że udostępniane przez nich wskaźniki referencyjne spełniają wymogi mające zastosowanie do opracowywania unijnych wskaźników referencyjnych		dotyczących unijnych wskaźników referencyjnych transformacji klimatycznej oraz unijnych wskaźników referencyjnych dostosowanych do porozumienia paryskiego, określonych w przepisach aktu delegowanego wydanego na podstawie art. 19a ust. 2 rozporządzenia 2016/1011, 4c) administrator niewpisany do rejestru, o którym mowa w art. 36 rozporządzenia 2016/1011, narusza zakaz, o którym mowa w art. 19a ust. 4 lit. a lub b tego rozporządzenia, 4d) administrator narusza wymogi dotyczące umieszczania akronimu »CTB« w nazwie unijnych wskaźników referencyjnych transformacji klimatycznej lub akronimu »PAB« w nazwie unijnych wskaźników referencyjnych dostosowanych do porozumienia paryskiego, o których mowa w art. 19a ust. 5 rozporządzenia 2016/1011, 4e) administrator narusza wymogi określone w art. 19b rozporządzenia 2016/1011 odnoszące się do dobierania, ważenia lub wykluczania aktywów bazowych przy opracowywaniu unijnych wskaźników referencyjnych transformacji klimatycznej, 4f) administrator narusza wymogi dotyczące obowiązku wykluczenia, przy opracowywaniu unijnych wskaźników referencyjnych dostosowanych do porozumienia paryskiego sektorów określonych w przepisach aktu delegowanego wydanego na podstawie art. 19c ust. 1 rozporządzenia 2016/1011,”	zmiany wymaga art. 176i ust. 1 ustawy o obrocie.
--	--	--	---	---

	transformacji klimatycznej lub unijnych wskaźników referencyjnych dostosowanych do porozumienia paryskiego. 5. Administratorzy umieszczają akronim »CTB« w nazwie unijnych wskaźników referencyjnych transformacji klimatycznej oraz akronim »PAB« w nazwie unijnych wskaźników referencyjnych dostosowanych do porozumienia paryskiego.” Artykuł 19b Wymogi dotyczące unijnych wskaźników referencyjnych transformacji klimatycznej Administratorzy unijnych wskaźników referencyjnych transformacji klimatycznej dobierają, ważą lub wykluczają aktywa bazowe emitowane przez przedsiębiorstwa, które przestrzegają trajektorii dekarbonizacji do dnia 31 grudnia 2022 r., zgodnie z następującymi wymogami: (i) przedsiębiorstwa ujawniają mierzalne i określone w czasie cele w zakresie redukcji emisji dwutlenku węgla; (ii) przedsiębiorstwa ujawniają poziom redukcji emisji dwutlenku węgla, przy czym informacje te są ujawniane na poziomie poszczególnych operacyjnych jednostek zależnych; (iii) przedsiębiorstwa ujawniają roczne sprawozdania na temat postępów w realizacji tych celów; (iv) działania związane z aktywami bazowymi nie mogą w poważny sposób szkodzić realizacji innych celów z zakresu ochrony środowiska, polityki społecznej i ładu korporacyjnego.				
--	--	--	--	--	--

	Artykuł 19c Wykluczenia odnoszące się do unijnych wskaźników referencyjnych dostosowanych do porozumienia paryskiego 1. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktu delegowanego zgodnie z art. 49 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie, w odniesieniu do unijnych wskaźników referencyjnych dostosowanych do porozumienia paryskiego, sektorów, które należy wykluczyć, ponieważ nie mają one mierzalnych i określonych w czasie celów w zakresie redukcji emisji dwutlenku węgla dostosowanych do celów porozumienia paryskiego. Komisja przyjmie ten akt delegowany do dnia 1 stycznia 2021 r., a następnie aktualizuje go co trzy lata. 2. Opracowując akt delegowany, o którym mowa w ust. 1, Komisja bierze pod uwagę prace grupy ekspertów technicznych ds. zrównoważonego finansowania.				Zgodnie z art. 1 pkt 24 Rozporządzenia 2025/914 dotyczącym sankcji administracyjnych i innych środków
--	--	--	--	--	--

Art. 42 Rozporządzenia BMR w brzmieniu nadanym Rozporządzeniem 2025/914	Art. 1 pkt 24 Rozporządzenia 2025/914 w art. 42 wprowadza się następujące zmiany: a) w ust. 1 lit. a) między odniesieniami do art. 24 i 25 dodaje się odniesienie do art. 24a; b) w ust. 2 wprowadza się następujące zmiany: (i) w lit. g) ppkt (i) między odniesieniami do art. 24 i 25 dodaje się odniesienie do art. 24a; (ii) w lit. h) ppkt (i) między odniesieniami do art. 24 i 25 dodaje się odniesienie do art. 24a;	T	Art. 176i ust. 1 pkt 7 w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumenta mi finansowymi (Dz. U. z 2024 r. poz. 722 i 1863 oraz z 2025 r. poz. 146, 820, 923, 1014, 1069 i 1216).	- W art. 176i w ust. 1: w pkt 7 po wyrazach „w art. 24” dodaje się wyrazy „, art. 24a”,	administracyjnych, o których mowa w art. 42 Rozporządzenia BMR, państwa członkowskie zobowiązane są nadać właściwym organom uprawnienia do nakładania stosownych sankcji administracyjnych i innych środków administracyjnych również w odniesieniu do art. 24a, co oznacza, że odpowiednia kompetencja do nakładania sankcji administracyjnych i innych środków administracyjnych powinna być przyznana Komisji Nadzoru Finansowego.
---	---	-----------------	--	---	---

TABELA ZGODNOŚCI

TYTUŁ PROJEKTU	Projekt ustawy o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem rynku finansowego oraz ochroną uczestników tego rynku				
TYTUŁ AKTU PRAWNEGO UE	Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/886 z dnia 13 marca 2024 r. w sprawie zmiany rozporządzeń (UE) nr 260/2012 i (UE) 2021/1230 oraz dyrektyw 98/26/WE i (UE) 2015/2366 w odniesieniu do poleceń przelewu natychmiastowego w euro (Dz. Urz. UE L 2024/886 z 19.03.2024)				
WYJAŚNIENIE TERMINU WEJŚCIA W ŻYCIE PROJEKTU					
Jednostka redakcyjna rozporządzenia	Treść przepisu rozporządzenia 2024/886	Konieczność przepisów, które służyłyby stosowaniu T/N	Jednostka redakcyjna projektu ustawy	Treść przepisu projektu ustawy	Treść przepisów obowiązujących
Art. 1. Zmiany w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiające wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 924/2009 (Dz.U. UE L 94 z 30.03.2012, str. 22–37)					
ust. 1	W art. 2 wprowadza się następujące zmiany: a) dodaje się punkty w brzmieniu: „1a) »polecenie przelewu natychmiastowego« oznacza polecenie przelewu wykonywane natychmiast, 24 godziny na dobę i w dowolnym dniu kalendarzowym;	T	Art. 7 pkt 1 i 2	Art. 7. W ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2025 r. poz. 611 i 1069) wprowadza się następujące zmiany: 1) odnośnik nr 1 do tytułu ustawy otrzymuje brzmienie:	Brak.

	1b) »kanał inicjowania płatności« oznacza metodę, urządzenie lub procedurę, za pomocą których płatnicy mogą złożyć u swojego dostawcy usług płatniczych zlecenie płatnicze dotyczące polecenia przelewu, w tym bankowość internetową, aplikację bankowości mobilnej, bankomat lub dowolny inny sposób w obiektach dostawcy usług płatniczych; 1c) »dostawca świadczący usługę inicjowania płatności« oznacza dostawcę świadczącego usługę inicjowania płatności zdefiniowanego w art. 4 pkt 18 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 (*); 1d) »nazwa odbiorcy« oznacza w odniesieniu do osoby fizycznej – imię i nazwisko, a w odniesieniu do osoby prawnej – nazwę handlową lub prawną; 1e) »ukierunkowane finansowe środki ograniczające« oznaczają zamrożenie aktywów nałożone na osobę fizyczną lub prawną, organ lub podmiot lub zakaz udostępniania osobie fizycznej lub prawnej, organowi lub podmiotowi lub na ich rzecz, bezpośrednio lub pośrednio, środków finansowych lub zasobów gospodarczych na podstawie środków ograniczających przyjętych zgodnie z art. 215 TFUE; 1f) »identyfikator podmiotu prawnego« lub »LEI« oznacza nadany podmiotowi prawnemu niepowtarzalny alfanumeryczny kod referencyjny oparty na normie ISO 17442; b) pkt 5 otrzymuje brzmienie:			„1) Niniejsza ustawa w zakresie swojej regulacji wdraża: 1) dyrektywę 2007/64/WE z dnia 14 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego zmieniającą dyrektywy 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE i uchylającą dyrektywę 97/5/WE (Dz. Urz. UE L 319 z 05.12.2007, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 302 z 17.11.2009, str. 97); 2) dyrektywę 2015/2366 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, zmieniającą dyrektywy 2002/65/WE, 2009/110/WE, 2013/36/UE i rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 oraz uchylającą dyrektywę 2007/64/WE (Dz. Urz. WE L 337 z 23.12.2015, str. 35, Dz. Urz. UE L 333 z 27.12.2022, str. 153 oraz Dz. Urz. UE L 2024/886 z 19.03.2024).”;	2) w art. 2:
--	---	--	--	--	---------------------

	„5) »rachunek płatniczy« oznacza rachunek płatniczy zdefiniowany w art. 4 pkt 12 dyrektywy (UE) 2015/2366;”; c) pkt 22 otrzymuje brzmienie: „22) »system płatności detalicznych« oznacza system płatności niebędący systemem płatności wysokokwotowych, którego głównym przeznaczeniem jest przetwarzanie, rozliczanie lub rozrachunek poleceń przelewu lub poleceń zapłaty opiewających głównie na niewielkie kwoty;”		a) po pkt 23 dodaje się pkt 23a otrzymuje brzmienie: „23a) polecenie przelewu natychmiastowego w euro – polecenie przelewu natychmiastowego w euro w rozumieniu art. 2 pkt 1a rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiającego wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 924/2009 (Dz. Urz. UE L 94 z 30.03.2012, str. 22, z późn. zm.));”; b) po pkt 29a dodaje się pkt 29b w brzmieniu: „29b) transgraniczna transakcja płatnicza – transgraniczna transakcja płatnicza w rozumieniu art. 2 pkt 26 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiającego wymogi techniczne i handlowe w	
--	---	--	---	--

				odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 924/2009;”;	
ust. 2	Dodaje się artykuły w brzmieniu: „Artykuł 5a Transakcje polecenia przelewu natychmiastowego 1. Dostawcy usług płatniczych, którzy oferują swoim użytkownikom usług płatniczych usługę płatniczą polegającą na wykonywaniu i odbieraniu poleceń przelewu, oferują wszystkim swoim użytkownikom usług płatniczych usługę polegającą na wykonywaniu i odbieraniu poleceń przelewu natychmiastowego. Dostawcy usług płatniczych, o których to dostawcach mowa w akapicie pierwszym, zapewniają by wszystkie rachunki płatnicze, które mają zdolność odbiorczą na potrzeby poleceń przelewu, miały również zdolność odbiorczą na potrzeby poleceń przelewu natychmiastowego przez 24 godziny na dobę i w dowolnym dniu kalendarzowym. 2. W drodze odstępstwa od ust. 1 i z zastrzeżeniem uzyskania uprzedniego zezwolenia właściwych organów na podstawie przeprowadzonej przez te organy oceny jego dostępu do płynności w euro, dostawca usług płatniczych znajdujący się w	N			

	państwie członkowskim, którego walutą nie jest euro, nie jest zobowiązany do oferowania użytkownikom usług płatniczych usługi płatniczej polegającej na wykonywaniu poleceń przelewu natychmiastowego w euro powyżej określonego limitu na transakcję, z rachunków płatniczych denominowanych w walucie krajowej tego państwa członkowskiego, w czasie gdy ten dostawca usług płatniczych nie wykonuje ani nie odbiera transakcji tradycyjnego polecenia przelewu w euro w odniesieniu do takich rachunków płatniczych. Limit ten jest określany przez właściwe organy i nie może być niższy niż 25 000 EUR. Właściwe organy mogą udzielić uprzedniego zezwolenia na wniosek dostawcy usług płatniczych na okres roku. Na wniosek dostawcy usług płatniczych właściwe organy mogą przedłużyć to uprzednie zezwolenie o kolejne roczne okresy po ponownej ocenie przez właściwe organy dostępu dostawcy usług płatniczych do płynności w euro. Właściwe organy co roku informują Komisję o uprzednich zezwoleniach i przedłużeniach udzielonych zgodnie z niniejszym ustępem. EBC i każdy krajowy bank centralny, gdy nie działają w charakterze organu kształtującego politykę pieniężną lub innego organu publicznego, mogą ograniczyć oferowaną usługę płatniczą polegającą na wykonywaniu poleceń przelewu natychmiastowego do okresów, w których podmioty te oferują usługę płatniczą polegającą na wykonywaniu i odbieraniu tradycyjnych poleceń przelewu.				
--	---	--	--	--	--

	3. Niezależnie od art. 78 ust. 1 akapit drugi dyrektywy (UE) 2015/2366 za moment otrzymania zlecenia płatniczego dotyczącego przelewu natychmiastowego uznaje się moment jego otrzymania przez dostawcę usług płatniczych płatnika, bez względu na godzinę lub dzień kalendarzowy. Niezależnie od art. 78 ust. 2 dyrektywy (UE) 2015/2366, jeżeli płatnik i dostawca usług płatniczych płatnika uzgodnią, że wykonanie zlecenia płatniczego dotyczącego polecenia przelewu natychmiastowego ma nastąpić w określonym momencie określonego dnia lub w momencie, w którym płatnik przekazał środki do dyspozycji dostawcy usług płatniczych, za moment otrzymania zlecenia płatniczego dotyczącego polecenia przelewu natychmiastowego uznaje się ten uzgodniony moment, bez względu na godzinę lub dzień kalendarzowy. W drodze odstępstwa od akapitów pierwszego i drugiego niniejszego ustępu za moment otrzymania zlecenia płatniczego dotyczącego polecenia przelewu natychmiastowego uznaje się: a) w przypadku nieelektronicznego zlecenia płatniczego dotyczącego polecenia przelewu natychmiastowego – moment, w którym dostawca usług płatniczych płatnika wprowadził informacje o zleceniu płatniczym do swojego wewnętrznego systemu, co następuje możliwie jak najszybciej po złożeniu nieelektronicznego zlecenia płatniczego dotyczącego polecenia przelewu				
--	--	--	--	--	--

	natychmiastowego przez płatnika u swojego dostawcy usług płatniczych; b) w przypadku indywidualnego zlecenia płatniczego dotyczącego polecenia przelewu natychmiastowego należącego do pakietu, o którym mowa w ust. 7 niniejszego artykułu, jeżeli przekształcenie tego pakietu w indywidualne transakcje płatnicze jest przeprowadzane przez dostawcę usług płatniczych płatnika – moment, w którym wynikająca z tego transakcja płatnicza została wyodrębniona przez dostawcę usług płatniczych płatnika; dostawca usług płatniczych płatnika rozpoczyna przekształcanie pakietu natychmiast po jego złożeniu przez płatnika u dostawcy usług płatniczych płatnika i dokonuje tego przekształcenia tak szybko, jak to możliwe; c) w przypadku zlecenia płatniczego dotyczącego polecenia przelewu natychmiastowego z rachunku płatniczego, który nie jest denominowany w euro – moment, w którym kwota transakcji płatniczej została przeliczona na euro; takie przeliczenie walut następuje natychmiast po złożeniu przez płatnika zlecenia płatniczego dotyczącego polecenia przelewu natychmiastowego u jego dostawcy usług płatniczych. 4. Dostawcy usług płatniczych, wykonując polecenia przelewu natychmiastowego, oprócz wymogów określonych w art. 5 muszą spełniać następujące wymogi: a) dostawcy usług płatniczych zapewniają płatnikom możliwość złożenia zlecenia				
--	---	--	--	--	--

	płatniczego dotyczącego polecenia przelewu natychmiastowego za pośrednictwem wszystkich kanałów inicjowania płatności, za pomocą których ci płatnicy mogą składać zlecenia płatnicze dotyczące innych poleceń przelewu; b) niezależnie od art. 83 dyrektywy (UE) 2015/2366, natychmiast po otrzymaniu zlecenia płatniczego dotyczącego polecenia przelewu natychmiastowego, dostawca usług płatniczych płatnika sprawdza, czy spełnione są wszystkie warunki niezbędne do przetworzenia transakcji płatniczej oraz czy dostępne są niezbędne środki, rezerwują kwotę transakcji płatniczej na rachunku płatnika lub obciążają ten rachunek tą kwotą i natychmiast wysyłają transakcję płatniczą do dostawcy usług płatniczych odbiorcy; c) niezależnie od art. 83 i art. 87 ust. 2 dyrektywy (UE) 2015/2366, dostawca usług płatniczych odbiorcy w ciągu 10 sekund od momentu otrzymania zlecenia płatniczego dotyczącego polecenia przelewu natychmiastowego przez dostawcę usług płatniczych płatnika udostępnia kwotę transakcji płatniczej na rachunku płatniczym odbiorcy w walucie, w której denominowany jest rachunek odbiorcy, i potwierdza dostawcy usług płatniczych płatnika wykonanie transakcji płatniczej; d) niezależnie od art. 87 ust. 1 dyrektywy (UE) 2015/2366, dostawca usług płatniczych odbiorcy zapewnia, aby data waluty w odniesieniu do uznania rachunku płatniczego odbiorcy była taka sama jak data uznania rachunku płatniczego				
--	--	--	--	--	--

	odbiorcy przez dostawcę usług płatniczych odbiorcy kwotą transakcji płatniczej; oraz e) natychmiast po otrzymaniu potwierdzenia wykonania, o którym mowa w lit. c), lub w przypadku gdy dostawca usług płatniczych płatnika nie otrzyma takiego potwierdzenia wykonania w ciągu 10 sekund od momentu otrzymania zlecenia dotyczącego polecenia przelewu natychmiastowego, dostawca usług płatniczych płatnika bezpłatnie informuje płatnika, a także w stosownych przypadkach dostawcę świadczącego usługę inicjowania płatności, czy kwota transakcji płatniczej została udostępniona na rachunku płatniczym odbiorcy. 5. Niezależnie od art. 89 dyrektywy (UE) 2015/2366, w przypadku gdy dostawca usług płatniczych płatnika nie otrzymał od dostawcy usług płatniczych odbiorcy komunikatu potwierdzającego, że środki zostały udostępnione na rachunku płatniczym odbiorcy w ciągu 10 sekund od momentu otrzymania, dostawca usług płatniczych płatnika natychmiast przywraca rachunek płatniczy płatnika do stanu, jaki istniałby, gdyby transakcja nie miała miejsca. 6. Na wniosek użytkownika usług płatniczych dostawca usług płatniczych oferuje użytkownikowi usług płatniczych możliwość ustalenia limitu określającego maksymalną kwotę, którą można przekazać za pomocą polecenia przelewu natychmiastowego. Limit ten może być określony albo w ujęciu dziennym, albo na transakcję, według uznania użytkownika usług				
--	---	--	--	--	--

	płatniczych. Dostawcy usług płatniczych zapewniają, aby użytkownicy usług płatniczych mieli możliwość zmiany tej maksymalnej kwoty w dowolnym momencie przed złożeniem zlecenia płatniczego dotyczącego polecenia przelewu natychmiastowego. W przypadku gdy zlecenie płatnicze użytkownika usług płatniczych dotyczące polecenia przelewu natychmiastowego przekracza maksymalną kwotę lub prowadzi do jej przekroczenia, dostawca usług płatniczych płatnika nie wykonuje zlecenia płatniczego dotyczącego polecenia przelewu natychmiastowego, powiadamia o tym użytkownika usług płatniczych i informuje go o tym, jak zmienić maksymalną kwotę. 7. Oferując usługę płatniczą polegającą na wykonywaniu i odbieraniu poleceń przelewu natychmiastowego, dostawcy usług płatniczych oferują swoim użytkownikom usług płatniczych możliwość składania wielu zleceń płatniczych w formie pakietu, jeżeli dostawcy usług płatniczych oferują taką możliwość swoim użytkownikom usług płatniczych w przypadku innych poleceń przelewu. Dostawcy usług płatniczych nie mogą stosować limitów liczby zleceń płatniczych, które mogą być składane w pakiecie poleceń przelewu natychmiastowego, które to limity byłyby niższe niż limity stosowane przez nich w odniesieniu do pakietów innych poleceń przelewu. 8. Dostawcy usług płatniczych, o których mowa w ust. 1, znajdujący się w państwie członkowskim,				
--	--	--	--	--	--

	którego walutą jest euro, oferują użytkownikom usług płatniczych usługę płatniczą polegającą na odbieraniu poleceń przelewu natychmiastowego w euro zgodnie z niniejszym artykułem najpóźniej od dnia 9 stycznia 2025 r. oraz usługę płatniczą polegającą na wykonywaniu poleceń przelewu natychmiastowego w euro zgodnie z niniejszym artykułem najpóźniej od dnia 9 października 2025 r. Dostawcy usług płatniczych, o których mowa w ust. 1, znajdujący się w państwie członkowskim, którego walutą nie jest euro, oferują użytkownikom usług płatniczych usługę płatniczą polegającą na odbieraniu poleceń przelewu natychmiastowego w euro zgodnie z niniejszym artykułem najpóźniej od dnia 9 stycznia 2027 r. oraz usługę płatniczą polegającą na wykonywaniu poleceń przelewu natychmiastowego w euro zgodnie z niniejszym artykułem najpóźniej od dnia 9 lipca 2027 r. W drodze odstępstwa od akapitu drugiego niniejszego ustępu, do dnia 9 czerwca 2028 r., dostawcy usług płatniczych, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, znajdujący się w państwie członkowskim, którego walutą nie jest euro, nie są zobowiązani do oferowania użytkownikom usług płatniczych usługi płatniczej polegającej na wykonywaniu poleceń przelewu natychmiastowego w euro z rachunków płatniczych denominowanych w walucie krajowej tego państwa członkowskiego, w czasie gdy ci dostawcy usług płatniczych nie wykonują ani nie odbierają transakcji tradycyjnych poleceń				
--	--	--	--	--	--

	przelewu w euro w odniesieniu do takich rachunków. Niezależnie od akapitu pierwszego niniejszego ustępu dostawcy usług płatniczych będący instytucjami pieniądza elektronicznego zdefiniowanymi w art. 2 pkt 1 dyrektywy 2009/110/WE lub instytucjami płatniczymi zdefiniowanymi w art. 4 pkt 4 dyrektywy (UE) 2015/2366, którzy znajdują się w państwie członkowskim, którego walutą jest euro, oferują użytkownikom usług płatniczych usługę płatniczą polegającą na wykonywaniu i odbieraniu poleceń przelewu natychmiastowego w euro zgodnie z niniejszym artykułem najpóźniej od dnia 9 kwietnia 2027 r. Niezależnie od akapitu drugiego niniejszego ustępu dostawcy usług płatniczych będący instytucjami pieniądza elektronicznego zdefiniowanymi w art. 2 pkt 1 dyrektywy 2009/110/WE lub instytucjami płatniczymi zdefiniowanymi w art. 4 pkt 4 dyrektywy (UE) 2015/2366, którzy znajdują się w państwie członkowskim, którego walutą nie jest euro, oferują użytkownikom usług płatniczych usługę płatniczą polegającą na odbieraniu poleceń przelewu natychmiastowego w euro zgodnie z niniejszym artykułem najpóźniej od dnia 9 kwietnia 2027 r. oraz usługę płatniczą polegającą na wykonywaniu poleceń przelewu natychmiastowego w euro zgodnie z niniejszym artykułem najpóźniej od dnia 9 lipca 2027 r.				
--	--	--	--	--	--

	Artykuł 5b Oplaty z tytułu poleceń przelewu i weryfikacji odbiorcy 1. Wszelkie opłaty nakładane przez dostawcę usług płatniczych na płatników i odbiorców w związku z wykonywaniem i odbieraniem poleceń przelewu natychmiastowego nie mogą być wyższe niż opłaty nakładane przez tego dostawcę usług płatniczych w związku z wykonywaniem i odbieraniem innych analogicznego rodzaju poleceń przelewu. 2. Usługi, o których mowa w art. 5c, świadczone są wszystkim użytkownikom usług płatniczych bezpłatnie. 3. Dostawcy usług płatniczych znajdujący się w państwie członkowskim, którego walutą jest euro, stosują się do niniejszego artykułu najpóźniej od dnia 9 stycznia 2025 r. Dostawcy usług płatniczych znajdujący się w państwie członkowskim, którego walutą nie jest euro, stosują się do niniejszego artykułu najpóźniej od dnia 9 stycznia 2027 r. Artykuł 5c Weryfikacja odbiorcy w przypadku poleceń przelewu 1. Dostawca usług płatniczych płatnika oferuje płatnikowi usługę polegającą na zapewnieniu				
--	---	--	--	--	--

	weryfikacji odbiorcy, na rzecz którego płatnik zamierza wykonać polecenie przelewu (zwaną dalej „usługą polegającą na zapewnieniu weryfikacji odbiorcy”). Dostawca usług płatniczych płatnika wykonuje usługę polegającą na zapewnieniu weryfikacji odbiorcy natychmiast po przekazaniu przez płatnika odpowiednich informacji o odbiorcy i przed zaoferowaniem płatnikowi możliwości autoryzacji danego polecenia przelewu. Dostawca usług płatniczych płatnika oferuje usługę polegającą na zapewnieniu weryfikacji odbiorcy niezależnie od kanału inicjowania płatności wykorzystywanego przez płatnika do złożenia zlecenia płatniczego dotyczącego polecenia przelewu. Świadczenie usługi polegającej na zapewnieniu weryfikacji odbiorcy odbywa się zgodnie z następującymi zasadami: a) w przypadku gdy płatnik wprowadził identyfikator rachunku płatniczego określony w pkt 1 lit. a) załącznika oraz nazwę odbiorcy do zlecenia płatniczego dotyczącego polecenia przelewu, dostawca usług płatniczych płatnika wykonuje usługę polegającą na porównaniu identyfikatora rachunku płatniczego określonego w pkt 1 lit. a) załącznika z nazwą odbiorcy. Na wniosek dostawcy usług płatniczych płatnika dostawca usług płatniczych odbiorcy weryfikuje, czy identyfikator rachunku płatniczego określony w pkt 1 lit. a) załącznika oraz nazwa odbiorcy podane przez płatnika są zgodne. W przypadku braku zgodności dostawca usług płatniczych płatnika, w oparciu o informacje przekazane przez dostawcę usług płatniczych odbiorcy, powiadamia				
--	--	--	--	--	--

	o tym płatnika i informuje go, że autoryzacja polecenia przelewu może prowadzić do przekazania środków na rachunek płatniczy, który nie należy do odbiorcy wskazanego przez płatnika. W przypadku gdy nazwa odbiorcy podana przez płatnika i identyfikator rachunku płatniczego określony w pkt 1 lit. a) załącznika są prawie zgodne, dostawca usług płatniczych płatnika wskazuje płatnikowi nazwę odbiorcy powiązaną z identyfikatorem rachunku płatniczego określonym w pkt 1 lit. a) załącznika podanym przez płatnika; b) w przypadku gdy odbiorca jest osobą prawną, a dostawca usług płatniczych płatnika oferuje kanał inicjowania płatności, który umożliwia płatnikowi złożenie zlecenia płatniczego poprzez podanie identyfikatora rachunku płatniczego określonego w pkt 1 lit. a) załącznika do niniejszego rozporządzenia, wraz z elementami danych innymi niż nazwa odbiorcy, które jednoznacznie identyfikują odbiorcę, takimi jak numer fiskalny, niepowtarzalny identyfikator europejski, o którym mowa w art. 16 ust. 1 akapit drugi dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1132 (*), lub LEI, i w przypadku gdy te same elementy danych są dostępne w wewnętrznym systemie dostawcy usług płatniczych odbiorcy, ten dostawca usług płatniczych, na wniosek dostawcy usług płatniczych płatnika, weryfikuje, czy identyfikator rachunku płatniczego określony w pkt 1 lit. a) załącznika do niniejszego rozporządzenia i element danych dostarczony przez płatnika są zgodne. W przypadku gdy identyfikator rachunku płatniczego określony w pkt 1 lit. a) załącznika do niniejszego rozporządzenia i element danych dostarczony				
--	---	--	--	--	--

	przez płatnika nie są zgodne, dostawca usług płatniczych płatnika – w oparciu o informacje przekazane przez dostawcę usług płatniczych odbiorcy – powiadamia o tym płatnika; c) w przypadku gdy rachunek płatniczy zidentyfikowany za pomocą identyfikatora rachunku płatniczego, określonego w pkt 1 lit. a) załącznika, podanego przez płatnika jest prowadzony przez dostawcę usług płatniczych w imieniu więcej niż jednego odbiorcy, płatnik może przekazać dostawcy usług płatniczych płatnika dodatkowe informacje umożliwiające jednoznaczną identyfikację odbiorcy. Dostawca usług płatniczych utrzymujący ten rachunek płatniczy w imieniu więcej niż jednego odbiorcy lub, w stosownych przypadkach, dostawca usług płatniczych prowadzący ten rachunek płatniczy potwierdzają – na wniosek dostawcy usług płatniczych płatnika – czy odbiorca wskazany przez płatnika należy do odbiorców, w imieniu których rachunek płatniczy jest utrzymywany lub prowadzony. Dostawca usług płatniczych płatnika powiadamia płatnika, jeżeli odbiorca wskazany przez płatnika nie należy do odbiorców, w imieniu których rachunek płatniczy jest utrzymywany lub prowadzony; d) w przypadkach innych niż opisane w lit. a), b) i c) niniejszego ustępu, a w szczególności gdy dostawca usług płatniczych udostępnia kanał inicjowania płatności, który nie wymaga od płatnika wprowadzenia zarówno identyfikatora rachunku płatniczego określonego w pkt 1 lit. a) załącznika, jak i nazwy odbiorcy, dostawca usług				
--	--	--	--	--	--

	płatniczych zapewnia prawidłową identyfikację odbiorcy, do którego płatnik zamierza wysłać polecenie przelewu. W tym celu dostawca usług płatniczych informuje płatnika w sposób umożliwiający płatnikowi weryfikację odbiorcy przed autoryzacją polecenia przelewu. 2. W przypadku gdy identyfikator rachunku płatniczego określony w pkt 1 lit. a) załącznika lub nazwa odbiorcy są podane przez dostawcę świadczącego usługę inicjowania płatności, a nie przez płatnika, ten dostawca świadczący usługę inicjowania płatności zapewnia prawidłowość informacji dotyczących odbiorcy. 3. Dostawcy usług płatniczych, na potrzeby ust. 1 lit. d), i dostawcy świadczący usługi inicjowania płatności, na potrzeby ust. 2, utrzymują solidne procedury wewnętrzne w celu zapewnienia prawidłowości informacji dotyczących odbiorców. 4. W przypadku zleceń płatniczych w formie papierowej dostawca usług płatniczych płatnika wykonuje usługę polegającą na zapewnieniu weryfikacji odbiorcy w momencie otrzymania zlecenia płatniczego, chyba że płatnik nie jest obecny w momencie otrzymania tego zlecenia. 5. Dostawcy usług płatniczych zapewniają, aby wykonanie usługi polegającej na zapewnieniu weryfikacji odbiorcy i usługi opisanej w ust. 2, nie uniemożliwiało płatnikom autoryzacji danego polecenia przelewu.				
--	--	--	--	--	--

	6. Dostawcy usług płatniczych zapewniają użytkownikom usług płatniczych, którzy nie są konsumentami, możliwość rezygnacji z otrzymywania usługi polegającej na zapewnieniu weryfikacji odbiorcy przy składaniu wielu zleceń płatniczych w formie pakietu. Dostawcy usług płatniczych zapewniają, aby użytkownicy usług płatniczych, którzy zrezygnowali z usługi polegającej na zapewnieniu weryfikacji odbiorcy, mieli prawo do przywrócenia korzystania z tej usługi w dowolnym momencie. 7. W każdym przypadku gdy dostawca usług płatniczych płatnika powiadamia płatnika zgodnie z ust. 1 lit. a), b) lub c), dostawca ten jednocześnie informuje płatnika, że autoryzacja danego polecenia przelewu może prowadzić do przekazania środków na rachunek płatniczy, który nie jest w posiadaniu odbiorcy wskazanego przez płatnika. Dostawca usług płatniczych przekazuje te informacje użytkownikowi usług płatniczych, który nie jest konsumentem, jeżeli użytkownik ten zrezygnuje z otrzymywania usługi polegającej na zapewnieniu weryfikacji odbiorcy przy składaniu wielu zleceń płatniczych w formie pakietu. Dostawcy usług płatniczych informują swoich użytkowników usług płatniczych o konsekwencjach, jakie dla odpowiedzialności dostawcy usług płatniczych i dla praw użytkowników usług płatniczych do zwrotu środków ma decyzja użytkowników usług płatniczych o zignorowaniu powiadomienia, o którym mowa w ust. 1 lit. a), b) i c).				
--	--	--	--	--	--

	8. Dostawca usług płatniczych nie ponosi odpowiedzialności za wykonanie polecenia przelewu na rzecz niezamierzonego odbiorcy na podstawie nieprawidłowego unikatowego identyfikatora, o czym mowa w art. 88 dyrektywy (UE) 2015/2366, pod warunkiem że spełnił wymogi niniejszego artykułu. W przypadku gdy dostawca usług płatniczych płatnika nie zastosuje się do ust. 1 niniejszego artykułu lub gdy dostawca świadczący usługę inicjowania płatności nie zastosuje się do ust. 2 niniejszego artykułu i jeżeli skutkuje wadliwie wykonaną transakcją płatniczą, dostawca usług płatniczych płatnika bezzwłocznie zwraca płatnikowi transferowaną kwotę i, w stosownych przypadkach, przywraca obciążony rachunek płatniczy do stanu, jaki istniałby, gdyby transakcja nie miała miejsca. W przypadku gdy uchybienie takie ma miejsce, ponieważ dostawca usług płatniczych odbiorcy lub dostawca świadczący usługę inicjowania płatności nie dopełnili swoich obowiązków wynikających z niniejszego artykułu, dostawca usług płatniczych odbiorcy lub, w stosownych przypadkach, dostawca świadczący usługę inicjowania płatności rekompensują dostawcy usług płatniczych płatnika szkodę finansową wyrządzoną dostawcy usług płatniczych płatnika w wyniku tego uchybienia. Wszelkie dalsze straty finansowe wyrządzone płatnikowi mogą zostać zrekompensowane zgodnie z prawem mającym zastosowanie do				
--	--	--	--	--	--

	umowy między płatnikiem a stosownym dostawcą usług płatniczych. 9. Dostawcy usług płatniczych znajdujący się w państwie członkowskim, którego walutą jest euro, stosują się do niniejszego artykułu najpóźniej od dnia 9 października 2025 r. Dostawcy usług płatniczych znajdujący się w państwie członkowskim, którego walutą nie jest euro, stosują się do niniejszego artykułu najpóźniej od dnia 9 lipca 2027 r. Artykuł 5d Kontrola użytkowników usług płatniczych przez dostawców usług płatniczych oferujących polecenia przelewu natychmiastowego w celu zweryfikowania, czy użytkownik usług płatniczych nie jest osobą lub podmiotem objętymi ukierunkowanymi finansowymi środkami ograniczającymi 1. Dostawcy usług płatniczych oferujący polecenia przelewu natychmiastowego weryfikują, czy którykolwiek z ich użytkowników usług płatniczych jest osobą lub podmiotem objętymi ukierunkowanymi finansowymi środkami ograniczającymi. Dostawcy usług płatniczych przeprowadzają takie weryfikacje natychmiast po wejściu w życie wszelkich nowych ukierunkowanych finansowych środków ograniczających oraz natychmiast po				
--	---	--	--	--	--

	wejściu w życie wszelkich zmian takich ukierunkowanych finansowych środków ograniczających, a co najmniej raz w każdym dniu kalendarzowym. 2. Poza przeprowadzaniem weryfikacji na podstawie ust. 1 niniejszego artykułu, podczas realizacji polecenia przelewu natychmiastowego dostawca usług płatniczych płatnika i dostawca usług płatniczych odbiorcy uczestniczący w realizacji takiego polecenia przelewu natychmiastowego nie weryfikują, czy płatnik lub odbiorca, których rachunki płatnicze są wykorzystywane do realizacji tego polecenia przelewu natychmiastowego, są osobami lub podmiotami objętymi ukierunkowanymi finansowymi środkami ograniczającymi. Akapit pierwszy niniejszego ustępu pozostaje bez uszczerbku dla działań podejmowanych przez dostawców usług płatniczych w celu zastosowania się do środków ograniczających innych niż ukierunkowane finansowe środki ograniczające, przyjęte zgodnie z art. 215 TFUE, do środków ograniczających, które nie zostały przyjęte zgodnie z art. 215 TFUE, lub do prawa Unii dotyczącego zapobiegania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu. 3. Dostawcy usług płatniczych stosują się do niniejszego artykułu najpóźniej od dnia 9 stycznia 2025 r.				
ust. 3	w art. 11 dodaje się ustępy w brzmieniu:	T	Art. 7 pkt 6	Art. 7. W ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. usługach płatniczych (Dz. U. z 2025	Ustawa z dnia 19 sierpnia 2011 roku o usługach płatniczych):

	„1a. W drodze odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu państwa członkowskie, do dnia 9 kwietnia 2025 r., ustanawiają przepisy dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszeń art. 5a–5d i stosują wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia ich wdrożenia. Sankcje te muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o tych przepisach i środkach do dnia 9 kwietnia 2025 r., a także powiadamiają ją niezwłocznie o wszelkich późniejszych zmianach, które ich dotyczą. 1b. W odniesieniu do sankcji stosowanych w przypadku naruszeń art. 5d państwa członkowskie zapewniają, aby takie sankcje obejmowały: a) w przypadku osoby prawnej –kary administracyjne w maksymalnej wysokości co najmniej 10 % łącznych rocznych obrotów netto danej osoby prawnej w poprzednim roku obrotowym; b) w przypadku osoby fizycznej –kary administracyjne w maksymalnej wysokości co najmniej 5 000 000 EUR lub równowartości kwoty w walucie krajowej w państwach członkowskich, których walutą nie jest euro na dzień 8 kwietnia 2024 r. Na potrzeby lit. a) niniejszego ustępu – jeżeli osoba prawna jest jednostką zależną jednostki dominującej zdefiniowanej w art. 2 pkt 9 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE (*) lub jednostki, która skutecznie wywiera dominujący wpływ na tę osobę prawną,			r. poz. 611 i 1069) wprowadza się następujące zmiany: 6) w art. 14: a) w ust. 1 skreśla się wyrazy „(Dz. Urz. UE L 94 z 30.03.2012, str. 22, z późn. zm.)”, b) dodaje się ust. 12–19 w brzmieniu: „12. Czynności podejmowane przez KNF w zakresie nadzoru nad przestrzeganiem przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiającego wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 924/2009 przez dostawców, o których mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–4, 6, 9 i 11, polegają w szczególności na: 1) monitorowaniu przestrzegania przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE)	Art. 14. 1. Nadzór nad wykonywaniem działalności w zakresie usług płatniczych, przenoszenia rachunków płatniczych oraz wydawania i wykupu pieniądza elektronicznego zgodnie z ustawą oraz rozporządzeniem (UE) 2015/751, a w zakresie usług płatniczych w euro – również zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 924/2009 z dnia 16 września 2009 r. w sprawie płatności transgranicznych we Wspólnocie oraz uchylającym rozporządzenie (WE) nr 2560/2001 (Dz. Urz. UE L 266 z 09.10.2009, str. 11, z późn. zm.) oraz rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiającym wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniającym rozporządzenie (WE) nr 924/2009 (Dz. Urz. UE L 94 z 30.03.2012, str. 22, z późn.
--	--	--	--	--	---

	stosowny obrót stanowi obrót wynikający ze skonsolidowanego sprawozdania finansowego jednostki dominującej najwyższego szczebla w poprzednim roku obrotowym. 1c. Sankcji, o których mowa w ust. 1a niniejszego artykułu, nie stosuje się w odniesieniu do naruszeń wymogu dotyczącego zdolności odbiorczej, o którym mowa w art. 5a ust. 1 akapit drugi, w przypadku gdy rachunki płatnicze utrzymywane przez dostawców usług płatniczych nie mają zdolności odbiorczej na potrzeby poleceń przelewu natychmiastowego ze względu na planowane prace serwisowe, w przypadku gdy okresy niedostępności są zarówno przewidywalne, jak i krótkie, lub ze względu na planowany przestój wszystkich poleceń przelewu natychmiastowego w ramach odnośnego schematu płatności, pod warunkiem że użytkownicy usług płatniczych zostali poinformowani z wyprzedzeniem o tych okresach planowanych prac serwisowych lub planowanego przestoju. 1d. W drodze odstępstwa od ust. 1b, w przypadku gdy system prawny państwa członkowskiego nie przewiduje kar administracyjnych, niniejszy artykuł może być stosowany w taki sposób, aby nałożenie sankcji było inicjowane przez właściwy organ i dokonywane przez organy sądowe, przy jednoczesnym zapewnieniu, aby sankcja ta była skuteczna, proporcjonalna i odstraszająca oraz miała skutek równoważny karom administracyjnym nakładanym przez właściwe organy państw członkowskich, których system prawny przewiduje kary administracyjne. Nakładane sankcje muszą być w każdym		nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiającego wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 924/2009; 2) przeciwdziałaniu próbom naruszenia zakazów lub ograniczeń określonych w art. 5a–5d rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiającego wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 924/2009. 13. W przypadku gdy dostawca, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–4, 6, 9 i 11, nie wykonuje lub nienależyście wykonuje obowiązki i nie przestrzega zakazów lub ograniczeń, o których mowa w art. 5a–5d rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiającego	zm.): 1) przez podmioty, o których mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3, 5 i 9 – sprawują organy właściwe do sprawowania nadzoru nad tymi podmiotami; 2) przez podmioty, o których mowa w art. 4 ust. 2 pkt 4, 6 i 10–12, oraz przez oddziały zagranicznych instytucji pieniądza elektronicznego – sprawuje KNF, z tym że w przypadku unijnych instytucji płatniczych i unijnych instytucji pieniądza elektronicznego – wyłącznie w zakresie określonym ustawą. 2. Nadzór nad funkcjonowaniem schematów płatniczych sprawuje Prezes NBP. 3. Czynności podejmowane przez KNF w zakresie nadzoru nad przestrzeganiem przepisów rozporządzenia (UE) 2015/751 przez dostawców, o których mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–4, 6 i 9, polegają w szczególności na: 1) monitorowaniu przestrzegania przepisów rozporządzenia (UE) 2015/751; 2) przeciwdziałaniu próbom naruszenia zakazu
--	--	--	--	--

	przypadku skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające. Państwa członkowskie, których system prawny nie przewiduje kar administracyjnych, powiadamiają Komisję swoich sankcjach do dnia 9 kwietnia 2025 r. i niezwłocznie powiadamiają ją o wszelkich późniejszych zmianach, które ich dotyczą.			wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 924/2009, KNF może, w drodze decyzji: 1) nałożyć na tego dostawcę karę pieniężną do wysokości 10% łącznych przychodów netto z tytułu świadczenia usług płatniczych wykazanych w jego ostatnim zbadanym sprawozdaniu finansowym, a w przypadku braku obowiązku badania sprawozdania finansowego – do wysokości 10% przychodu wykazanego w ostatnim zatwierdzonym sprawozdaniu finansowym, a w przypadku gdy dostawca jest jednostką zależną jednostki dominującej w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 37 ustawy o rachunkowości lub jednostki, która skutecznie wywiera znaczący wpływ na tę jednostkę, do wysokości 10% przychodu wynikającego ze skonsolidowanego	określonego w art. 5 rozporządzenia (UE) 2015/751. 4. W przypadku gdy dostawcy, o których mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–4, 6 i 9, nie wykonują lub nienależycie wykonują obowiązki lub nie przestrzegają zakazów albo ograniczeń, o których mowa w art. 3–5 i art. 8–10 rozporządzenia (UE) 2015/751, KNF może, w drodze decyzji, nałożyć na tych dostawców karę pieniężną do wysokości 100 000 zł, nie więcej jednak niż do wysokości 1% przychodu z tytułu świadczenia usług płatniczych wykazanego w jego ostatnim zbadanym sprawozdaniu finansowym, a w przypadku braku obowiązku badania sprawozdania finansowego – nie wyższą niż 10% przychodu wykazanego w ostatnim zatwierdzonym sprawozdaniu finansowym. 5. W przypadku gdy dostawcy, o których mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–4, 6 i 9, nie wykonują lub nienależycie wykonują obowiązki i nie przestrzegają zakazów, o
--	---	--	--	---	--

				sprawozdania finansowego jednostki dominującej najwyższego szczebla osiągniętego w poprzednim roku obrotowym; 2) nałożyć na osobę, która w okresie, w którym nastąpiło naruszenie, pełniła funkcję osoby zarządzającej, bezpośrednio odpowiedzialnej za stwierdzone nieprawidłowości, albo była bezpośrednio odpowiedzialna za nadzór nad obszarem, w którym stwierdzono nieprawidłowości, karę pieniężną do wysokości 21 500 000 zł. 14. Przepisu ust. 13 nie stosuje się do naruszenia przez dostawcę wymogu dotyczącego zapewnienia posiadania zdolności odbiorczej, o którym mowa w art. 5a ust. 1 akapit drugi rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiającego wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz	których mowa w art. 11 i art. 12 rozporządzenia (UE) 2015/751, KNF może, w drodze decyzji, nałożyć na tych dostawców karę pieniężną do wysokości 500 000 zł. 6. Przy ustalaniu wysokości kar pieniężnych, o których mowa w ust. 4 i 5, KNF uwzględnia w szczególności rodzaj i wagę naruszenia przepisów rozporządzenia (UE) 2015/751, wpływ tego naruszenia na prawidłowe funkcjonowanie rynku usług płatniczych, rozmiar prowadzonej działalności oraz sytuację finansową dostawcy, który dokonał naruszenia. 7. Wydanie decyzji, o której mowa w ust. 4 lub 5, następuje po przeprowadzeniu rozprawy. 8. (uchylony) 9. (uchylony) 10. W przypadku stwierdzenia okoliczności wskazujących na możliwość wystąpienia zagrożenia niewykonania lub nienależytego wykonania przez dostawców, o których mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–4, 6 i 9, obowiązków określonych w
--	--	--	--	---	--

				zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 924/2009, w przypadku, o którym mowa w art. 11 ust. 1c tego rozporządzenia. 15. Przy ustalaniu wysokości kar pieniężnych, o których mowa w ust. 13, KNF uwzględnia w szczególności: 1) rodzaj i wagę naruszenia przepisów art. 5a–5d rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiającego wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 924/2009; 2) wpływ naruszenia przepisów, o których mowa w pkt 1, na prawidłowe funkcjonowanie rynku usług płatniczych; 3) rozmiar prowadzonej działalności; 4) sytuację finansową dostawcy, który dokonał naruszenia;	rozporządzeniu (UE) 2015/751, KNF może w szczególności: 1) skierować do dostawcy zalecenia; 2) wystąpić do dostawcy o udzielenie informacji lub wyjaśnień. 10a. Zalecenia i wystąpienia, o których mowa w ust. 10, są sporządzane w formie pisemnej: 1) w postaci papierowej i opatrywane podpisem własnoręcznym albo 2) w postaci elektronicznej i opatrywane kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym lub kwalifikowaną pieczęcią elektroniczną KNF ze wskazaniem w treści pisma osoby opatrującej pismo pieczęcią. 10b. Zalecenia i wystąpienia, o których mowa w ust. 10a pkt 2, doręcza się na adres do doręczeń elektronicznych. 11. W przypadku stwierdzenia naruszenia, o którym mowa odpowiednio w art. 3–5 i art. 8–12 rozporządzenia (UE) 2015/751, dokonanego przez unijną instytucję płatniczą, art. 107 ust. 1 i 3–8 stosuje się odpowiednio.
--	--	--	--	---	---

				5) stopień przyczynienia się dostawcy do powstałego naruszenia; 6) skalę korzyści uzyskanych przez dostawcę lub strat przez niego unikniętych, o ile można te korzyści lub straty ustalić. 16. W przypadku stwierdzenia okoliczności wskazujących na możliwość wystąpienia zagrożenia niewykonania lub nienależytego wykonania przez dostawców, o których mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–4, 6, 9 i 11, obowiązków określonych w art. 5a–5d rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiającego wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 924/2009, KNF może także skierować do dostawcy zalecenia. 17. Zalecenia, o których mowa w ust. 16, są sporządzane w formie pisemnej:	Art. 34c. 1. W przypadku powzięcia informacji, że użytkownik niebędący konsumentem w zakresie prowadzonej działalności dopuszcza się naruszenia przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiającego wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 924/2009, KNF może: 1) wezwać tego użytkownika do usunięcia naruszeń i przedstawienia informacji o sposobie usunięcia tych naruszeń w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwania albo 2) powiadomić o naruszeniach właściwe organy nadzorcze macierzystego państwa członkowskiego użytkownika – w przypadku użytkowników stale zamieszkujących lub mających siedzibę na terytorium państwa
--	--	--	--	---	--

			1) w postaci papierowej i opatrywane podpisem własnoręcznym albo 2) w postaci elektronicznej i opatrywane kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym lub kwalifikowaną pieczęcią elektroniczną KNF ze wskazaniem w treści pisma osoby opatrującej pismo pieczęcią. 18. Zalecenia sporządzone w sposób, o którym mowa w ust. 17 pkt 2, doręcza się na adres doręczeń elektronicznych. 19. W przypadku stwierdzenia naruszenia, o którym mowa w art. 5a–5d rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiającego wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 924/2009, dokonanego przez unijną instytucję	członkowskiego innego niż Rzeczpospolita Polska. 2. W wezwaniu, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, KNF poucza użytkownika o wskazanych w ust. 3 możliwych skutkach nieusunięcia naruszeń lub braku odpowiedzi na wezwanie. 3. W przypadku nieusunięcia naruszeń, o których mowa w ust. 1, lub w przypadku braku odpowiedzi na wezwanie, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, KNF może, w drodze decyzji, nałożyć na użytkownika karę pieniężną do wysokości 100 000 zł. 4. Ustalając wysokość kary pieniężnej, o której mowa w ust. 3, KNF uwzględnia rodzaj i wagę naruszenia, rozmiar prowadzonej działalności oraz sytuację finansową użytkownika, który dopuścił się naruszenia.
--	--	--	--	--

				płatniczą lub unijną instytucję pieniądza elektronicznego, przepisy art. 107 ust. 1 i 3–8 stosuje się odpowiednio.”; 7) w art. 34c: a) w ust. 3 po wyrazach „100 000 zł” dodaje się wyrazy „, , chyba że naruszenie dotyczy przepisów art. 5a–5d rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiającego wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 924/2009”, b) po ust. 3 dodaje się ust. 3a i 3b w brzmieniu: „3a. W przypadku nieusunięcia naruszeń, o których mowa w ust. 1, dotyczących art. 5a–5d rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiającego	
--	--	--	--	--	--

				wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 924/2009, lub w przypadku braku odpowiedzi na wezwanie, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, dotyczących tych naruszeń, KNF może, w drodze decyzji, nałożyć na użytkownika, o którym mowa w ust. 1: 1) który jest osobą prawną lub jednostką organizacyjną niebędącą osobą prawną – karę pieniężną do wysokości 10% łącznych przychodów netto z tytułu świadczenia usług płatniczych wykazanych w jego ostatnim zbadanym sprawozdaniu finansowym, a w przypadku braku obowiązku badania sprawozdania finansowego – do wysokości 10% przychodu wykazanego w ostatnim zatwierdzonym sprawozdaniu finansowym; 2) który jest osobą fizyczną – karę pieniężną do wysokości 21 500 000 zł.	
--	--	--	--	--	--

				3b. Przepisu ust. 3a nie stosuje się do naruszenia przez użytkownika, o którym mowa w ust. 1, wymogu dotyczącego zapewnienia posiadania zdolności odbiorczej, o którym mowa w art. 5a ust. 1 akapit drugi rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiającego wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 924/2009, w okolicznościach, o których mowa w art. 11 ust. 1c tego rozporządzenia.”, c) w ust. 4 wyrazy „ust. 3” zastępuje się wyrazami „ust. 3 i 3a”;	
ust. 4	art. 15 otrzymuje brzmienie: „Artykuł 15 Przegląd 1. Do dnia 1 lutego 2017 r. Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-	T	Art. 7 pkt 3	Art. 7. W ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. usługach płatniczych (Dz. U. z 2025 r. poz. 611 i 1069) wprowadza się następujące zmiany: 3) po art. 6e dodaje się art. 6f w brzmieniu:	Brak.

	Spółecznemu, EBC i EUNB sprawozdanie dotyczące stosowania niniejszego rozporządzenia, w stosownych przypadkach wraz z odpowiednim wnioskiem ustawodawczym. 2. Do dnia 9 października 2028 r. Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie, w stosownych przypadkach wraz z wnioskiem ustawodawczym. Sprawozdanie to zawiera ocenę a) zmian w opłatach za rachunki płatnicze, a także za krajowe i transgraniczne polecenia przelewu i polecenia przelewu natychmiastowego w euro i w walucie krajowej państw członkowskich, których walutą nie jest euro, od dnia 26 października 2022 r., w tym wpływ art. 5b ust. 1 na te zmiany; oraz b) zakresu art. 5d i jego skuteczności w zapobieganiu niepotrzebnemu utrudnianiu poleceń przelewu natychmiastowego. 3. Dostawcy usług płatniczych przekazują swoim właściwym organom informacje na temat: a) poziomu opłat za polecenia przelewu, polecenia przelewu natychmiastowego i rachunki płatnicze; b) odsetka odrzuceń, oddzielnie dla krajowych i transgranicznych transakcji płatniczych, ze względu na zastosowanie ukierunkowanych finansowych środków ograniczających. Dostawcy usług płatniczych składają takie sprawozdania co 12 miesięcy. Pierwsze		„Art. 6f. 1. Dostawca, corocznie, w terminie do dnia 9 kwietnia roku następnego, przekazuje KNF powiadomienie zawierające informacje za poprzedni rok kalendarzowy o: 1) wysokości opłat za wykonywanie poleceń przelewu w euro i poleceń przelewu natychmiastowego w euro oraz za prowadzenie rachunków płatniczych w euro; 2) odsetku poleceń przelewu natychmiastowego w euro, które zostały odrzucone, oddzielnie dla krajowych i transgranicznych transakcji płatniczych w euro, ze względu na zastosowanie ukierunkowanych finansowych środków ograniczających, o których mowa w art. 2 pkt 1e rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiającego wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń	
--	--	--	--	--

	sprawozdanie składa się w dniu 9 kwietnia 2025 r. i zawiera ono informacje na temat poziomu opłat i na temat odrzuceń w okresie od dnia 26 października 2022 r. do końca poprzedniego roku kalendarzowego. 4. Do dnia 9 października 2025 r., a następnie corocznie, właściwe organy przekazują Komisji i EUNB informacje zgłoszone im przez dostawców usług płatniczych zgodnie z ust. 3 i informacje na temat wolumenu i wartości poleceń przelewu natychmiastowego w euro – zarówno krajowych, jak i transgranicznych – które zostały wykonane w poprzednim roku kalendarzowym przez dostawców usług płatniczych mających siedzibę w ich państwie członkowskim. 5. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia jednolitych szablonów sprawozdawczych, instrukcji i metodyki stosowania tych szablonów na potrzeby sprawozdawczości, o której mowa w ust. 3. EUNB przedstawi Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, do dnia 9 czerwca 2024 r. Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.		zapłaty w euro oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 924/2009; 3) wolumenie i wartości poleceń przelewu natychmiastowego dotyczących krajowych i transgranicznych transakcji płatniczych w euro wykonanych przez dostawców w poprzednim roku kalendarzowym. 2. Powiadomienie, o którym mowa w ust. 1, jest sporządzone w ujednoliconym formacie zgodnie z wykonawczymi standardami technicznymi przyjętymi przez Komisję Europejską na podstawie art. 15 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiającego wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 924/2009. 3. KNF, corocznie, w terminie do dnia 9 października roku	
--	--	--	---	--

	6. Do dnia 9 kwietnia 2027 r. Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat utrzymujących się przeszkód w dostępności i stosowaniu poleceń przelewu natychmiastowego. W sprawozdaniu tym ocenia się poziom standaryzacji technologii istotnych dla stosowania poleceń przelewu natychmiastowego. W stosownych przypadkach sprawozdaniu może towarzyszyć wniosek ustawodawczy.”;			następnego, przekazuje Komisji Europejskiej oraz EUNB powiadomienie, o którym mowa w ust. 1.”;	
ust. 5	w art. 16 dodaje się ustęp w brzmieniu: „9. Jeżeli przed dniem 9 kwietnia 2027 r. euro zostanie wprowadzone jako waluta państwa członkowskiego, dostawcy usług płatniczych w tym państwie członkowskim stosują się do art. 5a, 5b i 5c najpóźniej po roku od daty wprowadzenia euro jako waluty tego państwa członkowskiego i nie później niż w odpowiednich terminach określonych w tych artykułach w przypadku dostawców usług płatniczych w państwach członkowskich, których walutą nie jest euro. Tacy dostawcy usług płatniczych nie są jednak zobowiązani do zastosowania się do art. 5a, 5b i 5c przed upływem odpowiednich terminów określonych w tych artykułach w odniesieniu do dostawców usług płatniczych w państwach członkowskich, których walutą jest euro.”.	N			
Art. 2. Zmiany w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1230 z dnia 14 lipca 2021 r. w sprawie płatności transgranicznych w Unii (Dz. U. UE L 274 z 30.07.2021, str. 20–31)					
ust.1	w art. 3 dodaje się ustęp w brzmieniu: „5. Ust. 1 niniejszego artykułu nie ma zastosowania w przypadku, gdy art. 5b ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady	N			

	(UE) nr 260/2012 (*) wymagałby od dostawcy usług płatniczych znajdującego się w państwie członkowskim, którego walutą nie jest euro, w odniesieniu do polecenia przelewu natychmiastowego, nałożenia opłaty, która byłaby niższa niż opłata, która zostałaby nałożona w odniesieniu do tego samego polecenia przelewu natychmiastowego, gdyby zastosowano ust. 1 niniejszego artykułu. Na potrzeby akapitu pierwszego niniejszego ustępu »polecenie przelewu natychmiastowego« oznacza polecenie przelewu natychmiastowego zdefiniowane w art. 2 pkt 1a rozporządzenia (UE) nr 260/2012, które jest poleceniem transgranicznym i jest wykonywane w euro.				
ust.2	art. 6 ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. Dostawca usług płatniczych może nałożyć na użytkownika usług płatniczych opłaty dodatkowe w stosunku do opłat pobieranych zgodnie z art. 3 ust. 1 niniejszego rozporządzenia, w przypadku gdy użytkownik ten zleca dostawcy usług płatniczych wykonanie płatności transgranicznej bez podania numeru IBAN oraz – w stosownych przypadkach i zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 260/2012 – odpowiedniego BIC dla danego rachunku płatniczego w innym państwie członkowskim. Opłaty te muszą być odpowiednie i proporcjonalne do kosztów. Są one uzgadniane między dostawcą usług płatniczych a użytkownikiem usług płatniczych. Dostawca usług płatniczych informuje użytkownika usług płatniczych o wysokości dodatkowych opłat w odpowiednim terminie, zanim użytkownik usług	N			

	płatniczych zostanie związany takim uzgodnieniem.”.				
Art. 3. Zmiany w dyrektywie (UE) 2015/2366 - Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, zmieniająca dyrektywy 2002/65/WE, 2009/110/WE, 2013/36/UE i rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 oraz uchylająca dyrektywę 2007/64/WE (Dz. U. UE L 337 z 23.12.2015, str. 35–127)					
ust. 1	art. 10 ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Państwa członkowskie lub właściwe organy wymagają od instytucji płatniczej świadczącej usługi płatnicze, o których mowa w pkt 1–6 załącznika I do niniejszej dyrektywy oraz od instytucji pieniądza elektronicznego zdefiniowanej w art. 2 pkt 1 dyrektywy 2009/110/WE, by chroniły one wszystkie środki pieniężne otrzymane od użytkowników usług płatniczych lub za pośrednictwem innego dostawcy usług płatniczych w celu wykonania transakcji płatniczych, w jeden z następujących sposobów: a) środki pieniężne nie są w żadnym momencie łączone ze środkami pieniężnymi osoby fizycznej lub prawnej niebędącej użytkownikiem usług płatniczych, w którego imieniu te środki pieniężne są przechowywane, oraz, jeżeli na koniec dnia roboczego następującego po dniu otrzymania tych środków pieniężnych nadal znajdują się one w posiadaniu instytucji płatniczej lub instytucji pieniądza elektronicznego i nie zostały jeszcze dostarczone odbiorcy ani transferowane do innego dostawcy usług płatniczych, zostają one zdeponowane na odrębnym rachunku w instytucji kredytowej lub w banku centralnym według uznania tego banku centralnego lub zainwestowane w bezpieczne, płynne aktywa o niskim ryzyku, określone przez właściwe organy państwa	T	Art. 7 pkt 10 i pkt 11 Art. 2 pkt 1 i 2	Art. 7. W ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 roku o usługach płatniczych (Dz. U. z 2025 r. poz. 611 i 1069) wprowadza się następujące zmiany: 10) w art. 78 w ust. 1 w pkt 2 lit. a otrzymuje brzmienie: „a) składane na wyodrębnionym do tego celu rachunku bankowym w banku krajowym, instytucji kredytowej, oddziale banku zagranicznego lub banku centralnym państwa członkowskiego według uznania tego banku centralnego lub”; 11) w art. 132n w ust. 1 w pkt 2 lit. a otrzymuje brzmienie: „a) składane na wyodrębnionym do tego celu rachunku bankowym w banku krajowym, instytucji kredytowej, oddziale banku zagranicznego lub banku	Ustawa z dnia 19 sierpnia 2011 roku o usługach płatniczych: Art. 78 ust. 1 pkt 2 lit. a: „a) składane na wyodrębnionym do tego celu rachunku bankowym w banku krajowym, instytucji kredytowej lub oddziale banku zagranicznego lub”; Art. 132n ust. 1 pkt 2 lit. a: „a) składane na wyodrębnionym do tego celu rachunku bankowym w banku krajowym, instytucji kredytowej lub oddziale banku zagranicznego lub” Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o Narodowym Banku Polskim: Art. 51:

	członkowskiego pochodzenia; przedmiotowe środki pieniężne są chronione zgodnie z prawem krajowym w interesie użytkowników usług płatniczych przed roszczeniami innych wierzycieli instytucji płatniczej lub instytucji pieniądza elektronicznego, w szczególności w przypadku niewypłacalności; b) środki pieniężne objęte są polisą ubezpieczeniową lub inną porównywalną gwarancją wydaną przez zakład ubezpieczeń lub instytucję kredytową, które nie należą do tej samej grupy co dana instytucja płatnicza lub instytucji pieniądza elektronicznego, na kwotę równoważną tej, która byłaby wydzielona w przypadku braku polisy ubezpieczeniowej lub innej porównywalnej gwarancji, płatną w przypadku niemożności wywiązania się przez instytucję płatniczą lub instytucję pieniądza elektronicznego ze swoich zobowiązań finansowych.”;		centralnym państwa członkowskiego według uznania tego banku centralnego lub”. Art. 2. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o Narodowym Banku Polskim (Dz. U. z 2022 r. poz. 2025) wprowadza się następujące zmiany: 1) w tytule ustawy dodaje się odnośnik nr 1 w brzmieniu: „1) Niniejsza ustawa w zakresie swojej regulacji wdraża dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, zmieniającą dyrektywę 2002/65/WE, 2009/110/WE, 2013/36/UE i rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 oraz uchylającą dyrektywę 2007/64/WE (Dz. Urz. WE L 337 z 23.12.2015, str. 35, Dz. Urz. UE L 102 z 23.04.2018, str. 97, Dz. Urz. UE L 333 z 27.12.2022, str. 153 oraz	„1. NBP prowadzi rachunki: 1) banków; 2) budżetu państwa; 3) Bankowego Funduszu Gwarancyjnego; 3a) Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej; 3b) Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego; 4) innych osób prawnych, za zgodą Prezesa NBP. 2. Zarząd NBP określa, w drodze uchwały, warunki otwierania i prowadzenia rachunków banków.”
--	---	--	--	---

				Dz. Urz. UE L 2024/886 z 19.03.2024).”; 2) w art. 51 w ust. 1 po pkt 3b dodaje się pkt 3c w brzmieniu: „3c) instytucji płatniczych i instytucji pieniądza elektronicznego, za zgodą Prezesa NBP;”.	
ust. 2	w art. 35 wprowadza się następujące zmiany: a) ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. Ust. 1 nie ma zastosowania do systemów płatności obejmujących wyłącznie dostawców usług płatniczych należących do grupy.”; b) dodaje się ustęp w brzmieniu: „3. Państwa członkowskie zapewniają, by w przypadku gdy uczestnik w systemie płatności wskazanym na mocy dyrektywy 98/26/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (*) zezwala posiadającemu zezwolenie lub zarejestrowanemu dostawcy usług płatniczych, który nie jest uczestnikiem tego systemu, na przekazywanie zleceń transferu za pośrednictwem systemu, uczestnik ten – gdy otrzyma taki wniosek – zapewnia taką samą możliwość w sposób obiektywny, proporcjonalny i niedyskryminujący innym posiadającym zezwolenie lub	T	Art. 7 pkt 4	Art. 7. W ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 roku o usługach płatniczych (Dz. U. z 2025 r. poz. 611 i 1069) wprowadza się następujące zmiany: 4) w art. 9: a) w ust. 3 uchyla się pkt 1, b) w ust. 4a zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie: „W przypadku gdy uczestnik systemu płatności w rozumieniu art. 1 pkt 1 ustawy o ostateczności rozrachunku, o którym mowa w art. 15 tej ustawy, zezwala dostawcy, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–4, 6, 9 i 11, który nie jest	Ustawa z dnia 19 sierpnia 2011 roku o usługach płatniczych: Art. 9. 1. Zasady dostępu do systemów płatności dla dostawców powinny być ustalane według obiektywnych, równych i proporcjonalnych kryteriów, a ograniczenia w dostępie do tych systemów nie mogą być większe niż jest to konieczne dla ochrony przed określonymi rodzajami ryzyka, takimi jak ryzyko rozrachunkowe, ryzyko operacyjne i ryzyko biznesowe, oraz dla ochrony finansowej i operacyjnej stabilności systemu płatności. 2. Systemy płatności nie mogą

	zarejestrowanym dostawcom usług płatniczych zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu. W przypadku odmowy uczestnik przekazuje dostawcy usług płatniczych, który zwrócił się do niego ze stosownym wnioskiem, pełne uzasadnienie takiej odmowy.			uczestnikiem tego systemu, posiadającemu zezwolenie KNF lub wpisanemu do rejestru, lub będącemu unijną instytucją płatniczą lub unijną instytucją pieniądza elektronicznego wykonującą usługi płatnicze na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, na przekazywanie zleceń transferu za pośrednictwem tego systemu, zapewnia innemu dostawcy, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–4, 6, 9 i 11, posiadającemu zezwolenie KNF lub wpisanemu do rejestru, lub będącemu unijną instytucją płatniczą, lub unijną instytucją pieniądza elektronicznego wykonującą usługi płatnicze na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, na jego wniosek, taką samą możliwość ich przekazywania w sposób obiektywny, proporcjonalny i niedyskryminujący pozostałych dostawców usług płatniczych.”;	wprowadzać: 1) ograniczeń dotyczących skutecznego udziału w innych systemach płatności; 2) zasad, które wprowadzałyby odmienny sposób traktowania między: a) dostawcami wymienionymi w art. 4 ust. 2 pkt 1–8 lub b) dostawcami wpisanymi do rejestru, nieposiadającymi zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1 lub art. 132a ust. 1; 3) ograniczeń ze względu na rodzaj podmiotu lub formę prawną prowadzonej działalności. 3. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się do: 1) systemów płatności w rozumieniu art. 1 pkt 1 ustawy o ostateczności rozrachunku, o których mowa w art. 15 tej ustawy, 2) systemów płatności obejmujących wyłącznie dostawców należących do grupy. 3) (uchylony) 4. (uchylony) 4a. W przypadku gdy w systemie płatności, o którym mowa w art. 15 ust. 1 i 2 ustawy o ostateczności rozrachunku, uczestnik zezwala dostawcy posiadającemu zezwolenie lub wpisanemu do rejestru,
--	---	--	--	---	--

					niebędącemu uczestnikiem tego systemu, na przekazywanie zleceń transferu za pośrednictwem systemu, uczestnik ten, w razie otrzymania wniosku w tej sprawie, zapewnia taką samą możliwość innym dostawcom posiadającym zezwolenie lub wpisanym do rejestru zgodnie z ust. 1 i 2, w sposób obiektywny, proporcjonalny i niedyskryminujący. W przypadku odmowy uczestnik przekazuje dostawcy występującemu z wnioskiem uzasadnienie takiej odmowy. 5. Zastosowanie się do zasad określonych w ust. 1 i 2 przez podmiot zamierzający prowadzić system płatności w rozumieniu ustawy o ostateczności rozrachunku lub podmiot prowadzący już taki system, jest oceniane przez Prezesa NBP w ramach postępowania w sprawie uzyskania zezwolenia, o którym mowa w art. 16 ust. 1 i 3 ustawy o ostateczności rozrachunku.
ust. 3	dodaje się artykuł w brzmieniu:	T	Art. 7 pkt 5	Art. 7. W ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach	Brak.

	„Artykuł 35a Warunki ubiegania się o uczestnictwo we wskazanych systemach płatności 1. W celu zabezpieczenia stabilności i integralności systemów płatności instytucje płatnicze i instytucje pieniądza elektronicznego ubiegające się o uczestnictwo w systemach wskazanych na mocy dyrektywy 98/26/WE i uczestniczące w tych systemach posiadają: a) opis środków podjętych w celu ochrony środków pieniężnych użytkowników usług płatniczych; b) opis zasad zarządzania i opis mechanizmów kontroli wewnętrznej w odniesieniu do usług płatniczych lub usług w zakresie pieniądza elektronicznego, w tym procedur administracyjnych, procedur zarządzania ryzykiem i procedur księgowych instytucji płatniczej lub instytucji pieniądza elektronicznego oraz opis rozwiązań stosowanych przez instytucję płatniczą lub instytucję pieniądza elektronicznego w zakresie korzystania z usług technologii informacyjno-komunikacyjnych w związku z art. 6 i 7 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2554 (*); oraz c) plan likwidacji na wypadek upadłości. Na potrzeby lit. a) w akapicie pierwszym niniejszego ustępu:			płatniczych (Dz. U. z 2025 r. poz. 611 i 1069) wprowadza się następujące zmiany: 5) po art. 9 dodaje się art. 9a w brzmieniu: „Art. 9a. 1. Instytucja płatnicza lub instytucja pieniądza elektronicznego, ubiegające się o uczestnictwo w systemach płatności w rozumieniu art. 1 pkt 1 ustawy o ostateczności rozrachunku, o których mowa w art. 15 tej ustawy, oraz uczestniczące w tych systemach, posiadają i aktualizują: 1) opis środków podjętych w celu ochrony środków pieniężnych użytkowników; 2) opis zasad zarządzania i mechanizmów kontroli wewnętrznej w odniesieniu do usług płatniczych lub usług w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego, w tym procedur dotyczących podejmowania decyzji, procedur	
--	---	--	--	---	--

	a) w przypadku gdy instytucja płatnicza lub instytucja pieniądza elektronicznego chroni środki pieniężne użytkowników usług płatniczych poprzez deponowanie środków na odrębnym rachunku w instytucji kredytowej lub poprzez inwestowanie w bezpieczne, płynne aktywa o niskim ryzyku określone przez właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia, opis środków podjętych w celu takiej ochrony zawiera, w stosownych przypadkach: (i) opis polityki inwestycyjnej w celu zapewnienia, aby wybrane aktywa były płynne, bezpieczne i obciążone niskim ryzykiem; (ii) liczbę osób posiadających dostęp do rachunku przeznaczonego do ochrony środków oraz funkcje tych osób; (iii) opis procesu administrowania i uzgadniania mającego zapewnić, by środki pieniężne użytkowników usług płatniczych były chronione – w interesie użytkowników usług płatniczych – przed roszczeniami innych wierzycieli instytucji płatniczej lub instytucji pieniądza elektronicznego, w szczególności w przypadku niewypłacalności; (iv) kopię projektu umowy z instytucją kredytową; (v) wyraźne oświadczenie instytucji płatniczej lub instytucji pieniądza elektronicznego o zgodności z art. 10 niniejszej dyrektywy;			zarządzania ryzykiem i procedur księgowych; 3) opis rozwiązań w zakresie korzystania z usług technologii informacyjno-komunikacyjnych, stosowanych zgodnie z art. 6 i art. 7 rozporządzenia 2022/2554; 4) plan likwidacji na wypadek upadłości, dostosowany do przewidywanej wielkości i modelu biznesowego instytucji płatniczej lub instytucji pieniądza elektronicznego. 2. W przypadku gdy instytucja płatnicza lub instytucja pieniądza elektronicznego chronią środki pieniężne użytkowników przez ich deponowanie w sposób określony odpowiednio w art. 78 ust. 1 pkt 2 lit. a lub art. 132n ust. 1 pkt 2 lit. a lub inwestowanie zgodnie z przepisami wykonawczymi wydanymi odpowiednio na podstawie art. 79 lub art. 132o, opis, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, zawiera: 1) opis polityki inwestycyjnej	
--	--	--	--	--	--

	b) w przypadku gdy instytucja płatnicza lub instytucja pieniądza elektronicznego chroni środki pieniężne użytkowników usług płatniczych za pomocą polisy ubezpieczeniowej lub porównywalnej gwarancji udzielonej przez zakład ubezpieczeń lub instytucję kredytową – opis środków podjętych w celu takiej ochrony zawiera następujące elementy: (i) potwierdzenie, że polisa ubezpieczeniowa lub porównywalna gwarancja udzielone przez zakład ubezpieczeń lub instytucję kredytową pochodzi od podmiotu, który nie należy do tej samej grupy przedsiębiorstw co instytucja płatnicza lub instytucja pieniądza elektronicznego; (ii) szczegółowe informacje na temat procesu uzgadniania stosowanego w celu zapewnienia, by polisa ubezpieczeniowa lub porównywalna gwarancja były wystarczające do wypełnienia przez cały czas obowiązków instytucji płatniczej lub instytucji pieniądza elektronicznego w zakresie ochrony; (iii) czas trwania i warunki odnowienia ochrony ubezpieczeniowej lub gwarancyjnej; (iv) kopię umowy ubezpieczenia lub porównywalnej gwarancji, lub ich projektów. Na potrzeby lit. b) w akapicie pierwszym w opisie wykazuje się, że zasady zarządzania, mechanizmy kontroli wewnętrznej i rozwiązania stosowane w zakresie korzystania z technologii informacyjno-			zapewniającej, aby wybrane aktywa były płynne, bezpieczne oraz obciążone niskim ryzykiem; 2) wskazanie liczby osób posiadających dostęp do rachunku przeznaczonego do ochrony środków pieniężnych użytkowników oraz funkcje tych osób; 3) opis procesu podejmowania decyzji zapewniającego ochronę środków pieniężnych użytkowników przed roszczeniami wierzycieli instytucji płatniczej lub instytucji pieniądza elektronicznego, w szczególności w przypadku niewypłacalności instytucji płatniczej lub instytucji pieniądza elektronicznego. 3. Do opisu, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, załącza się: 1) wzór umowy z podmiotem prowadzącym rachunek, o którym mowa odpowiednio w art. 78 ust. 1 pkt 2 lit. a lub art. 132n ust. 1 pkt 2 lit. a; 2) oświadczenie o zgodności z zasadami ochrony środków	
--	---	--	--	---	--

	komunikacyjnych, o których zasadach, mechanizmach i rozwiązaniach mowa w tej literze, są proporcjonalne, odpowiednie, należyte i adekwatne. Ponadto zasady zarządzania i mechanizmy kontroli wewnętrznej obejmują: a) mapowanie ryzyk zidentyfikowanych przez instytucję płatniczą lub instytucję pieniądza elektronicznego, w tym rodzaj ryzyk i procedury, które instytucja płatnicza lub instytucja pieniądza elektronicznego wprowadziły lub wprowadzą w celu oceny takich ryzyk i zapobiegania im; b) poszczególne procedury dotyczące przeprowadzania kontroli okresowych i stałych, w tym częstotliwość i przydzielone zasoby ludzkie; c) procedury księgowe, zgodnie z którymi instytucja płatnicza lub instytucja pieniądza elektronicznego rejestrują i zgłaszają swoje informacje finansowe; d) tożsamość osoby lub osób odpowiedzialnych za funkcje kontroli wewnętrznej, w tym za okresową i stałą kontrolę oraz kontrolę zgodności, a także aktualny życiorys tej osoby lub tych osób; e) tożsamość rewidenta niebędącego biegłym rewidentem zdefiniowanym w art. 2 pkt 2 dyrektywy 2006/43/WE; f) skład organu zarządzającego oraz, w stosownych przypadkach, innego organu nadzorującego lub komisji nadzorującej;			pieniężnych użytkowników, o których mowa odpowiednio w art. 78 lub art. 132n. 4. W przypadku gdy krajowa instytucja płatnicza lub krajowa instytucja pieniądza elektronicznego chronią środki pieniężne w sposób określony odpowiednio w art. 78 ust. 2 lub art. 132n ust. 2, oraz w przypadku gdy unijna instytucja płatnicza lub unijna instytucja pieniądza elektronicznego chronią środki pieniężne w sposób określony w przepisach macierzystego państwa członkowskiego, opis, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, zawiera: 1) potwierdzenie, że umowa gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej albo umowa ubezpieczenia nie została zawarta z zakładem ubezpieczeń, bankiem krajowym, instytucją kredytową, oddziałem instytucji kredytowej lub oddziałem banku zagranicznego, które należą do tej samej grupy co instytucja płatnicza lub	
--	---	--	--	---	--

	g) opis sposobu monitorowania i kontroli funkcji zleczanych w ramach outsourcingu w celu uniknięcia pogorszenia jakości kontroli wewnętrznej instytucji płatniczej lub instytucji pieniądza elektronicznego; h) opis sposobu monitorowania i kontroli ewentualnych agentów i oddziałów w ramach kontroli wewnętrznych instytucji płatniczej lub instytucji pieniądza elektronicznego; i) w przypadku gdy instytucja płatnicza lub instytucja pieniądza elektronicznego jest jednostką zależną podmiotu regulowanego w innym państwie członkowskim – opis zarządzania grupą. Na potrzeby lit. c) w akapicie pierwszym plan likwidacji dostosowuje się do przewidywanej wielkości i modelu biznesowego instytucji płatniczej lub instytucji pieniądza elektronicznego i obejmuje on opis środków ograniczających ryzyko, które wnioskodawca ma przyjąć w przypadku zakończenia świadczenia usług płatniczych przez instytucję płatniczą lub instytucję pieniądza elektronicznego, w celu zapewnienia realizacji oczekujących transakcji płatniczych i rozwiązania obowiązujących umów. 2. Państwa członkowskie określają procedurę oceny zgodności z ust. 1. Procedura ta może przyjąć formę samooceny, przewidywać wymóg wyrażnej decyzji właściwego organu lub dowolnej innej procedury mającej na celu zapewnienie		instytucja pieniądza elektronicznego; 2) informacje na temat procesu uzgodnień służących zapewnieniu, aby umowa gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej albo umowa ubezpieczenia były wystarczające do wypełnienia przez cały czas obowiązków instytucji płatniczej lub instytucji pieniądza elektronicznego w zakresie ochrony środków pieniężnych; 3) wskazanie czasu trwania i warunków odnowienia ochrony ubezpieczeniowej lub gwarancyjnej. 5. W przypadku, o którym mowa w ust. 4, do opisu, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, załącza się kopię umowy gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej albo umowy ubezpieczenia lub kopię projektów tych umów. 6. Opis, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, zawiera informacje wskazujące, że przyjęte zasady zarządzania, mechanizmy kontroli wewnętrznej i	
--	--	--	---	--

	przestrzegania ust. 1 przez dane instytucje płatnicze i instytucje pieniądza elektronicznego			rozwiązania w zakresie korzystania z technologii informacyjno-komunikacyjnych są proporcjonalne, odpowiednie, należyte i adekwatne, a w przypadku zasad zarządzania i mechanizmów kontroli wewnętrznej opis zawiera ponadto: 1) informacje o zidentyfikowanych ryzykach, w tym ich rodzaju, oraz procedurach służących ocenie ryzyk i zapobiegania im; 2) procedury przeprowadzania stałych i okresowych kontroli, w tym częstotliwość kontroli i zasoby przydzielone do tych kontroli; 3) procedury księgowe dotyczące rejestracji i procedury zgłaszania informacji finansowych do KNF i Generalnego Inspektora Informacji Finansowej zgodnie z ustawą z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2025 r. poz. 644),	
--	--	--	--	--	--

				zwaną dalej „ustawą o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy”; 4) wskazanie osób odpowiedzialnych za funkcje kontroli wewnętrznej, w tym za kontrolę zgodności oraz za przeprowadzanie stałych i okresowych kontroli, a także dane identyfikacyjne tych osób obejmujące imię i nazwisko, ich adres zamieszkania oraz aktualny życiorys; 5) wskazanie osoby odpowiedzialnej za procesy zarządzania i mechanizmy kontroli wewnętrznej, niebędącej biegłym rewidentem; 6) wskazanie osób zarządzających oraz wchodzących w skład organu nadzoru lub komisji rewizyjnej – w przypadku gdy taki organ nadzoru lub komisja zostały powołane, oraz dane identyfikacyjne tych osób obejmujące imię i nazwisko oraz ich adres zamieszkania; 7) sposób monitorowania i kontroli funkcji powierzanych w	
--	--	--	--	--	--

				ramach outsourcingu kontroli wewnętrznej; 8) sposób monitorowania i kontroli czynności dokonywanych przez agentów i oddziały – w przypadku prowadzenia działalności za pośrednictwem agentów lub posiadania oddziałów; 9) zasady zarządzania grupą – w przypadku gdy instytucja płatnicza lub instytucja pieniądza elektronicznego są jednostkami zależnymi podmiotu regulowanego w państwie członkowskim innym niż Rzeczpospolita Polska. 7. Plan likwidacji, o którym mowa w ust. 1 pkt 4, zawiera opis środków ograniczających ryzyko na wypadek zakończenia świadczenia usług płatniczych lub prowadzenia działalności w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego, zapewniających realizację oczekujących transakcji płatniczych lub czynności w zakresie pieniądza elektronicznego i	
--	--	--	--	---	--

				rozwiązanie obowiązujących umów. 8. Instytucja płatnicza lub instytucja pieniądza elektronicznego, o których mowa w ust. 1, na żądanie podmiotu prowadzącego system płatności przedstawia opinię właściwego organu nadzorczego albo inny równoważny dokument wydany lub opracowany na podstawie przepisów obowiązujących w macierzystym państwie członkowskim dotyczące spełnienia wymogów określonych w ust. 1–7. 9. W przypadku ubiegania się o uczestnictwo lub w związku z uczestnictwem w systemie, o którym mowa w ust. 1, na wniosek krajowej instytucji płatniczej lub krajowej instytucji pieniądza elektronicznego, KNF wydaje opinię w zakresie zgodności działalności krajowej instytucji płatniczej lub krajowej instytucji pieniądza elektronicznego z przepisami ust. 1–7.	
--	--	--	--	--	--

				10. Wniosek, o którym mowa w ust. 9, zawiera dokumenty i informacje potwierdzające zgodność działalności wnioskodawcy z przepisami ust. 1–7. 11. KNF może żądać od krajowej instytucji płatniczej lub krajowej instytucji pieniądza elektronicznego przedstawienia dodatkowych dokumentów lub informacji niezbędnych do wydania opinii, o której mowa w ust. 9.”;	
Art. 4. Zmiany w dyrektywie 98/26/WE - Dyrektywa 98/26/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 maja 1998 r. w sprawie zamknięcia rozliczeń w systemach płatności i rozrachunku papierów wartościowych (Dz.U. UE L 166 z 11.06.1998, str. 45–50)					
	W art. 2 dyrektywy 98/26/WE wprowadza się następujące zmiany: 1) lit. b) otrzymuje brzmienie: „b) »instytucja« oznacza: — instytucję kredytową zdefiniowaną w art. 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 (*), w tym podmioty wymienione w art. 2 ust. 5 dyrektywy 2013/36/UE, — firmę inwestycyjną zdefiniowaną w art. 4 ust. 1 pkt 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE (**), z wyłączeniem instytucji określonych w art. 2 ust. 1 tej dyrektywy,	T	Art. 3 pkt 1-5	Art. 3. W ustawie z dnia 24 sierpnia 2001 r. o ostateczności rozrachunku w systemach płatności i systemach rozrachunku papierów wartościowych oraz zasadach nadzoru nad tymi systemami (Dz. U. z 2024 r. poz. 585) wprowadza się następujące zmiany: 1) w odnośniku nr 1 do tytułu ustawy zdanie	Ustawa z dnia 24 sierpnia 2001 r. o ostateczności rozrachunku w systemach płatności i systemach rozrachunku papierów wartościowych oraz zasadach nadzoru nad tymi systemami : Art. 1 pkt 5 lit. l: „l) w odniesieniu do systemów innych niż wymienione w art. 15 ust. 1 i

	— organy władzy publicznej i przedsiębiorstwa przez nie gwarantowane, lub — wszelkie przedsiębiorstwa, których siedziby główne znajdują się poza terytorium Unii i których funkcje odpowiadają funkcjom unijnych instytucji kredytowych lub firm inwestycyjnych zdefiniowanych w tirecie pierwszym i drugim, które uczestniczą w systemie i które ponoszą odpowiedzialność za wykonanie zobowiązań finansowych wynikających ze zleceń transferu w tym systemie, — instytucję płatniczą zdefiniowaną w art. 4 pkt 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 (***), z wyjątkiem osoby fizycznej lub prawnej korzystającej ze zwolnienia na podstawie art. 32 lub 33 tej dyrektywy, lub — instytucję pieniądza elektronicznego zdefiniowaną w art. 2 pkt 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/110/WE (****), z wyjątkiem osoby prawnej korzystającej ze zwolnienia na mocy art. 9 tej dyrektywy, uczestniczącą w systemie, której działalność polega na realizacji zleceń transferu zdefiniowanych w lit. i) tirecie pierwszym i która ponosi odpowiedzialność za wykonanie zobowiązań finansowych wynikających z takich zleceń transferu w tym systemie. Jeżeli system jest nadzorowany zgodnie z ustawodawstwem krajowym i realizuje jedynie zlecenia transferu zdefiniowane w lit. i) tirecie drugim, jak również płatności wynikające z takich zleceń, państwo członkowskie może zadecydować,		pierwsze otrzymuje brzmienie: „Niniejsza ustawa w zakresie swojej regulacji wdraża dyrektywę 98/26/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 maja 1998 r. w sprawie zamknięcia rozliczeń w systemach płatności i rozrachunku papierów wartościowych (Dz. Urz. WE L 166 z 11.06.1998, str. 45, Dz. Urz. UE L 146 z 10.06.2009, str. 37, Dz. Urz. UE L 331 z 15.12.2010, str. 120, Dz. Urz. UE L 201 z 27.07.2012, str. 1, Dz. Urz. UE L 257 z 28.08.2014, str. 1, Dz. Urz. UE L 150 z 07.06.2019, str. 296 oraz Dz. Urz. UE L 2024/886 z 19.03.2024).”; 2) w art. 1: a) w pkt 5 lit. 1 otrzymuje brzmienie: „1) w odniesieniu do systemów płatności – instytucja płatnicza oraz instytucja pieniądza elektronicznego w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz.	2 - instytucja płatnicza oraz instytucja pieniądza elektronicznego w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz.U. z 2024 r. poz 30);”; Art. 1 pkt 9: „uczestnik - instytucję, CCP, agenta rozrachunkowego, izbę rozliczeniową, podmiot prowadzący system lub członka rozliczającego, o którym mowa w art. 2 pkt 14 rozporządzenia (UE) nr 648/2012;” Art. 2a: „Prezes NBP w odniesieniu do systemów płatności, a KNF w odniesieniu do systemów rozrachunku papierów wartościowych może uznać, że ze względu na ryzyko systemowe uczestnicy pośredni są uznani za uczestników, pod warunkiem że uczestnicy pośredni są znani systemowi.” Art. 15 ust. 1 i 2: „1. Przepisy art. 4-7 i art. 11-14 ustawy oraz art. 22 ust. 1
--	---	--	--	--

	że przedsiębiorstwa, które uczestniczą w takim systemie i ponoszą odpowiedzialność za wykonanie zobowiązań finansowych wynikających ze zleceń transferu w tym systemie, mogą być uznane za instytucje, pod warunkiem że co najmniej trzech uczestników takiego systemu należy do kategorii, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszej litery, i że decyzja taka jest zasadna ze względu na ryzyko systemowe; 2) lit. f) otrzymuje brzmienie: „f) »uczestnik« oznacza instytucję, CCP, agenta rozrachunkowego, izbę rozliczeniową, operatora systemu lub członka rozliczającego CCP, który uzyskał zezwolenie zgodnie z art. 17 rozporządzenia (UE) nr 648/2012. Zgodnie z zasadami systemu ten sam uczestnik może działać jako CCP, agent rozrachunkowy lub izba rozliczeniowa lub realizować część lub całość tych zadań. Państwo członkowskie może zdecydować, że na potrzeby niniejszej dyrektywy uczestnik pośredni jest uznawany za uczestnika, jeżeli jest to zasadne ze względu na ryzyko systemowe, co nie ogranicza jednak odpowiedzialności uczestnika, za którego pośrednictwem uczestnik pośredni przekazuje zlecenia transferu do systemu;”.		U. z 2025 r. poz. 611 i 1069);”, b) pkt 9 otrzymuje brzmienie: „9) uczestnik – instytucję, CCP, agenta rozrachunkowego, izbę rozliczeniową, podmiot prowadzący system lub członka rozliczającego CCP, który uzyskał zezwolenie udzielone zgodnie z art. 17 rozporządzenia (UE) nr 648/2012;”; 3) w art. 2a dodaje się zdanie drugie w brzmieniu: „Nie stanowi to ograniczenia odpowiedzialności uczestnika, za którego pośrednictwem uczestnik pośredni przekazuje zlecenia rozrachunku do systemu.”; 4) po art. 14 dodaje się art. 14a w brzmieniu: „Art. 14a. 1. Podmiot prowadzący system płatności określa kryteria i warunki uczestnictwa w tym systemie oraz zasady jego funkcjonowania, z uwzględnieniem potrzeby zapewnienia sprawnego i	pkt 4, art. 66, art. 67, art. 80 i art. 135-137 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. - Prawo upadłościowe oraz art. 227 ust. 1 pkt 10, art. 242, art. 244, art. 245, art. 254, art. 255 i art. 309 ustawy z dnia 15 maja 2015 r. - Prawo restrukturyzacyjne stosuje się do systemów rozrachunku papierów wartościowych prowadzonych na podstawie ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, do innych systemów rozrachunku papierów wartościowych prowadzonych przez Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych S.A. lub przez spółkę, której Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych S.A. przekazał wykonywanie czynności z zakresu zadań, o których mowa w art. 48 ust. 1 pkt 6 lub ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, oraz do systemów prowadzonych przez NBP. 2. Przepisy art. 4-7 i art. 11-14 ustawy oraz art. 22 ust. 1 pkt 4, art. 66, art. 67, art.
--	--	--	---	---

				bezpiecznego funkcjonowania systemu oraz ostateczności rozrachunku zleceń rozrachunku realizowanych w tym systemie. 2. NBP określa kryteria i warunki uczestnictwa w prowadzonych przez NBP systemach płatności oraz zasady funkcjonowania tych systemów, uwzględniając realizację zadań NBP. 3. NBP może żądać od podmiotu ubiegającego się o uczestnictwo w systemie płatności, o którym mowa w ust. 2, lub uczestniczącego w takim systemie przekazania niezbędnych dokumentów, w tym wydanych przez odpowiednie organy, w celu dokonania oceny spełniania przez ten podmiot kryteriów i warunków uczestnictwa w systemie płatności.”; 5) w art. 15: a) w ust. 1 wyrazy „i art. 11–14” zastępuje się wyrazami „, art. 11–14 i art. 14a ust. 2 i 3”, b) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:	80 i art. 135-137 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. - Prawo upadłościowe oraz art. 227 ust. 1 pkt 10, art. 242, art. 244, art. 245, art. 254, art. 255 i art. 309 ustawy z dnia 15 maja 2015 r. - Prawo restrukturyzacyjne stosuje się także do systemów innych niż systemy wskazane w ust. 1, wskazanych przez ministra właściwego do spraw instytucji finansowych, w drodze rozporządzenia, wydanego po zasięgnięciu opinii Prezesa NBP oraz KNF.”
--	--	--	--	---	---

				„2. Przepisy art. 4–7, art. 11–14 i art. 14a ust. 1 ustawy oraz art. 22 ust. 1 pkt 4, art. 66, art. 67, art. 80 i art. 135–137 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe oraz art. 227 ust. 1 pkt 10, art. 242, art. 244, art. 245, art. 254, art. 255 i art. 309 ustawy z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne stosuje się także do systemów innych niż systemy wskazane w ust. 1, w których istnieje ryzyko wystąpienia sytuacji, w której niewywiązanie się ze zobowiązań przez uczestnika systemu może spowodować niewywiązanie się ze zobowiązań przez innego jego uczestnika lub uczestników (ryzyko systemowe) i określonych w przepisach wydanych na podstawie ust. 3. 3. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii Prezesa NBP oraz KNF, określi, w drodze rozporządzenia, systemy inne niż wskazane	
--	--	--	--	---	--

				w ust. 1, w których istnieje ryzyko wystąpienia ryzyka systemowego, uwzględniając konieczność zapewnienia stabilności i bezpieczeństwa systemów płatności.”.	
Art. 5. Transpozycja zmian w dyrektywie (UE) 2015/2366 i dyrektywie 98/26/WE					
	Do dnia 9 kwietnia 2025 r. państwa członkowskie przyjmują i publikują przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania art. 3 i 4 oraz rozpoczynają ich stosowanie. Niezwłocznie przekazują one Komisji tekst tych przepisów. Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszego rozporządzenia lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Sposób dokonywania takiego odniesienia określany jest przez państwa członkowskie.	N			
Art. 6. Wejście w życie					
	Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej. Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich. Sporządzono w Strasburgu dnia 13 marca 2024 r.	N			

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI***Projekt ustawy o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem rynku finansowego oraz ochroną uczestników tego rynku***

Jedn. red.	Treść przepisu projektu	Uzasadnienie wprowadzenia przepisu
Przepis przejściowy	Art. 9. Do postępowań upadłościowych wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się art. 440 ust. 2 pkt 1 ustawy zmienianej w art. 4 w brzmieniu dotychczasowym.	Przepis przejściowy w art. 9 wynika z projektowanego art. 4 wprowadzającego zmiany w ustawie – Prawo upadłościowe i służy zapewnieniu jasności w zakresie relacji zmienianych przepisów do przepisów dotychczasowych w odniesieniu do postępowań upadłościowych pozostających w toku w momencie wejścia w życie projektowanej ustawy.
Przepis przejściowy	Art. 10. Do podmiotu podlegającego likwidacji nie stosuje się przepisów art. 97 ust. 1 i art. 99a ust. 1 ustawy zmienianej w art. 8 oraz art. 99a ust. 6 ustawy zmienianej w art. 8, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, w odniesieniu do określonego dla tego podmiotu przez Bankowy Fundusz Gwarancyjny przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy minimalnego poziomu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, z wyjątkiem przypadku, o którym mowa w art. 97 ust. 2d zdanie drugie ustawy zmienianej w art. 8, w brzmieniu dotychczasowym. Przepisów art. 89 ustawy zmienianej w art. 8, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, i art. 91 ustawy zmienianej w art. 8 nie stosuje się.	Proponowany w art. 10 przepis przejściowy odnosi się do podmiotów podlegających likwidacji, dla których przed dniem wejścia w życie ustawy został określony MREL. Celem tego przepisu jest ich zwolnienie z obowiązku utrzymywania MREL (oraz obowiązków informacyjnych z tym związanych) z dniem wejścia ustawy w życie. Po tym dniu MREL nie będzie już określany w odniesieniu do podmiotów podlegających likwidacji zgodnie z projektowanym art. 97 ust. 2da ustawy o BFG. W przeciwnym razie zwolnienie z obowiązku utrzymywania MREL musiałoby nastąpić w drodze aktualizacji planu przymusowej restrukturyzacji, co przy liczbie podmiotów podlegających likwidacji w Polsce stanowiłoby rozwiązanie czasochłonne, niekorzystne dla podmiotów podlegających likwidacji, które byłyby zobowiązane spełniać wymóg MREL przez dłuższy czas. Przepis przejściowy wskazuje zatem, że wyłączenie obowiązku utrzymywania MREL nie stanowi przesłanki do przeprowadzenia przeglądu lub aktualizacji planu przymusowej restrukturyzacji, o których mowa w art. 89 i art. 91 ustawy o BFG. Jednocześnie projektowany przepis przejściowy utrzymuje wymóg MREL dla podmiotów, w przypadku których BFG przed dniem wejścia w życie ustawy stwierdził (w szczególności z uwagi na ich znaczenie dla stabilności finansowej oraz wpływu ich upadłości na system finansowy), że uzasadnione jest określenie wymogu MREL, zgodnie z obowiązującym art. 97 ust. 2d ustawy o BFG, na poziomie wyższym niż kwota na pokrycie strat.

		Zgodnie z projektowanym art. 97 ust. 2db ustawy o BFG, w drodze wyjątku, BFG będzie miał bowiem w dalszym ciągu możliwość określenia MREL dla podmiotu podlegającego likwidacji w wysokości wyższej niż kwota na pokrycie strat. W związku z tym po wejściu w życie ustawy BFG będzie podejmować decyzje o skorzystaniu z tego uprawnienia wobec danego podmiotu.
Przepis przejściowy	Art. 11. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 15 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 3 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 15 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 3, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.	Zgodnie z proponowanym przepisem art. 11, dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 15 ust. 2 ustawy o ostateczności rozrachunku zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 15 ust. 3 tej ustawy, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy. Projektowany przepis wynika z potrzeby korekty delegacji ustawowej do wydania rozporządzenia, która była niewłaściwie skonstruowana pod względem legislacyjnym.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW I GOSPODARKI**

z dnia

w sprawie określenia systemów, w których istnieje ryzyko systemowe ¹⁾

Na podstawie art. 15 ust. 3 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. o ostateczności rozrachunku w systemach płatności i systemach rozrachunku papierów wartościowych oraz zasadach nadzoru nad tymi systemami (Dz. U. z 2024 r. poz. 585) zarządza się, co następuje:

§ 1. Systemami płatności, w których istnieje ryzyko systemowe, są:

- 1) system Elixir, prowadzony przez Krajową Izbę Rozliczeniową Spółkę Akcyjną, z siedzibą w Warszawie;
- 2) system Euro Elixir, prowadzony przez Krajową Izbę Rozliczeniową Spółkę Akcyjną, z siedzibą w Warszawie.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia.²⁾

MINISTER FINANSÓW I GOSPODARKI

¹⁾ Minister Finansów i Gospodarki kieruje działem administracji rządowej - instytucje finansowe, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 25 lipca 2025 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów i Gospodarki (Dz.U. poz. 997).

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Finansów z dnia 15 czerwca 2016 r. w sprawie określenia systemów, w których istnieje ryzyko systemowe (Dz.U. z 2016 r. poz. 873), które utraciło moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zgodnie z art. 11 ustawy z dnia ... o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem rynku finansowego oraz ochroną uczestników tego rynku (Dz.U. poz. ...).

UZASADNIENIE

Rozporządzenie stanowi wykonanie przewidzianego w art. 15 ust. 3 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. o ostateczności rozrachunku w systemach płatności i systemach rozrachunku papierów wartościowych oraz zasadach nadzoru nad tymi systemami (Dz. U. z 2024 r. poz. 585), zwanej dalej „ustawą o ostateczności rozrachunku”, upoważnienia dla ministra właściwego do spraw instytucji finansowych do określenia systemów innych niż wskazanych w art. 15 ust. 1 ustawy, w których istnieje ryzyko wystąpienia ryzyka systemowego, uwzględniając konieczność zapewnienia stabilności i bezpieczeństwa systemów płatności.

Konieczność wydania rozporządzenia wynika ze zmian do art. 15 ustawy o ostateczności rozrachunku wprowadzanych ustawą z dnia ... o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem rynku finansowego oraz ochroną uczestników tego rynku (dalej: ustawa zmieniająca). Ustawa zmieniająca dokonuje modyfikacji przepisów art. 15 ustawy, w wyniku czego zmieniana jest podstawa prawna do wydania rozporządzenia.

Wskazane w tym rozporządzeniu systemy płatności to systemy, w których istnieje ryzyko wystąpienia sytuacji, w której niewywiązanie się ze zobowiązań przez uczestnika danego systemu może spowodować niewywiązanie się ze zobowiązań przez innego jego uczestnika lub uczestników, tj. istnieje ryzyko systemowe. Treść tego rozporządzenia oraz systemy w nim wskazane są tożsame z rozporządzeniem Ministra Finansów z dnia 15 czerwca 2016 r. w sprawie określenia systemów, w których istnieje ryzyko systemowe (Dz.U. z 2016 r. poz. 873), tj. określa się w nim, że systemami płatności, w których istnieje ryzyko systemowe, są:

- 1) system Elixir, prowadzony przez Krajową Izbę Rozliczeniową Spółkę Akcyjną, z siedzibą w Warszawie;
- 2) system Euro Elixir, prowadzony przez Krajową Izbę Rozliczeniową Spółkę Akcyjną, z siedzibą w Warszawie.

Projektowane rozporządzenie stanowi wykonanie obowiązków wynikających z dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 98/26/WE z dnia 19 maja 1998 r. w sprawie ostateczności rozrachunku w systemach płatności i systemach rozrachunku papierów wartościowych. Dyrektywa ta, w art. 2, nakłada na państwa członkowskie obowiązek wskazania systemów, które będą objęte przepisami tej dyrektywy.

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Nazwa projektu Rozporządzenie Ministra Finansów i Gospodarki w sprawie określenia systemów, w których istnieje ryzyko systemowe Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Finansów Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Jurand Drop, Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Mikołaj Jagodziński, mikolaj.jagodzinski@mf.gov.pl, tel. 734 114 968	Data sporządzenia 08.12.2025 Źródło: Upoważnienie ustawowe – art. 15 ust. 3 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. o ostateczności rozrachunku w systemach płatności i systemach rozrachunku papierów wartościowych oraz zasadach nadzoru nad tymi systemami (Dz. U. z 2024 r. poz. 585) Nr w wykazie prac legislacyjnych Ministra Finansów: ...
---	---

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Rozporządzenie stanowi wykonanie przewidzianego w art. 15 ust. 3 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. o ostateczności rozrachunku w systemach płatności i systemach rozrachunku papierów wartościowych oraz zasadach nadzoru nad tymi systemami (Dz. U. z 2024 r. poz. 585), zwanej dalej „ustawą o ostateczności rozrachunku”, upoważnienia dla ministra właściwego do spraw instytucji finansowych do określenia systemów innych niż wskazanych w art. 15 ust. 1 ustawy, w których istnieje ryzyko wystąpienia ryzyka systemowego, uwzględniając konieczność zapewnienia stabilności i bezpieczeństwa systemów płatności.

Konieczność wydania rozporządzenia wynika ze zmian do art. 15 ustawy wprowadzanych ustawą z dnia ... o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem rynku finansowego oraz ochroną uczestników tego rynku. Ustawa zmieniająca dokonuje modyfikacji przepisów art. 15 ustawy, w wyniku czego zmieniana jest podstawa prawna do wydania rozporządzenia.

Wskazane w tym rozporządzeniu systemy płatności to systemy, w których istnieje ryzyko wystąpienia sytuacji, w której niewywiązanie się ze zobowiązań przez uczestnika danego systemu może spowodować niewywiązanie się ze zobowiązań przez innego jego uczestnika lub uczestników, tj. istnieje ryzyko systemowe. Treść tego rozporządzenia oraz systemy w nim wskazane są tożsame z Rozporządzeniem Ministra Finansów z dnia 15 czerwca 2016 r. w sprawie określenia systemów, w których istnieje ryzyko systemowe (Dz.U. z 2016 r. poz. 873), tj. określa się w nim, że systemami płatności, w których istnieje ryzyko systemowe, są:

- 1) system Elixir, prowadzony przez Krajową Izbę Rozliczeniową Spółkę Akcyjną, z siedzibą w Warszawie;
- 2) system Euro Elixir, prowadzony przez Krajową Izbę Rozliczeniową Spółkę Akcyjną, z siedzibą w Warszawie.

Projektowane rozporządzenie stanowi wykonanie obowiązków wynikających z dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 98/26/WE z dnia 19 maja 1998 r. w sprawie ostateczności rozrachunku w systemach płatności i systemach rozrachunku papierów wartościowych. Dyrektywa ta, w art. 2, nakłada na państwa członkowskie obowiązek wskazania systemów, które będą objęte przepisami tej dyrektywy.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Konieczność wydania rozporządzenia wynika z ustawy z dnia ... o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem rynku finansowego oraz ochroną uczestników tego rynku.

Zgodnie z przepisami tej ustawy, zmiany przepisów art. 15 ustawy o ostateczności rozrachunku, oraz przepisy art. 11 ww. ustawy stanowią podstawę do zastąpienia obecnie obowiązującego rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 15 czerwca 2016 r. w sprawie określenia systemów, w których istnieje ryzyko systemowe (Dz.U. z 2016 r. poz. 873), tak aby zapewnić, że systemy, które do tej pory były systemami określonymi jako systemy, w których istnieje ryzyko systemowe dalej pozostały tymi systemami.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Zakres regulacji podlega harmonizacji w Unii Europejskiej.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Krajowa Izba Rozliczeniowa Spółka Akcyjna	1	https://www.kir.pl/	Wskazane w rozporządzeniu systemy (tj. system Elixir oraz system Euro Elixir) są systemami prowadzonymi przez Krajową Izbę Rozliczeniową. Te same systemy zostały wyznaczone w dotychczasowym

			rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 15 czerwca 2016 r. w sprawie określenia systemów, w których istnieje ryzyko systemowe (Dz.U. z 2016 r. poz. 873). W związku z tym oddziaływanie na ten podmiot nie zmieni się, poza ewentualną potrzebą wprowadzenia odpowiednich regulacji wewnątrz podmiotu, które będą stanowić zapewnienie spełnienia stosowania przepisów projektowanego rozporządzenia.
--	--	--	---

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Nie przeprowadzono konsultacji poprzedzających przygotowanie projektu rozporządzenia.
Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248, z późn. zm.) oraz § 52 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2024 r. poz. 806) projekt rozporządzenia z chwilą przekazania go do uzgodnień z członkami Rady Ministrów oraz konsultacji publicznych zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji (www.rcl.gov.pl). W ramach konsultacji publicznych i opiniowania projekt rozporządzenia zostanie przekazany następującym podmiotom: Prezes Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Przewodniczący Komisji Nadzoru Finansowego, Prezes Narodowego Banku Polskiego, Prezes Zarządu Bankowego Funduszu Gwarancyjnego, Prezes Polskiej Agencji Nadzoru Audytowego, Prezes Zarządu GPW Benchmark S.A., Rzecznik Finansowy, Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców, Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych, Sąd Najwyższy, Krajowa Rada Sądownictwa, Prezes Sądu Apelacyjnego w Białymstoku, Prezes Sądu Apelacyjnego w Gdańsku, Prezes Sądu Apelacyjnego w Katowicach, Prezes Sądu Apelacyjnego w Krakowie, Prezes Sądu Apelacyjnego w Lublinie, Prezes Sądu Apelacyjnego w Łodzi, Prezes Sądu Apelacyjnego w Poznaniu, Prezes Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie, Prezes Sądu Apelacyjnego w Szczecinie, Prezes Sądu Apelacyjnego w Warszawie, Prezes Sądu Apelacyjnego w Wrocławiu, Business Centre Club, Federacja Przedsiębiorców Polskich, Konfederacja Lewiatan, Pracodawcy Rzeczypospolitej Polskiej, Związek Przedsiębiorców i Pracodawców, Związek Rzemiosła Polskiego, Izba Domów Maklerskich, FinTech Poland, Fundacja Polska Bezgotówkowa, Fundacja Rozwoju Obrotu Bezgotówkowego, Krajowa Izba Doradców Restrukturyzacyjnych, Krajowa Izba Rozliczeniowa, Krajowa Rada Spółdzielcza, Krajowa Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa, Krajowy Związek Banków Spółdzielczych, Ogólnopolska Federacja Doradców Restrukturyzacyjnych i Syndyków, Spółdzielczy System Ochrony SGB, Stowarzyszenie Rynków Finansowych ACI Polska, System Ochrony Zrzeszenia BPS, Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji, Polska Organizacja Niebankowych Instytucji Płatności, Polski Standard Płatności Sp. z o.o., Związek Banków Polskich, Związek Polskiego Leasingu oraz Związek Przedsiębiorstw Finansowych w Polsce.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0-10)
Dochody ogółem												
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Wydatki ogółem												
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Saldo ogółem												
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												

Źródła finansowania	Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na sektor finansów publicznych, w tym na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego.
---------------------	--

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Brak.
--	-------

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki						
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z r.)	duże przedsiębiorstwa							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe							
	(dodaj/usuń)							
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Przewiduje się marginalny wpływ na rzeczoną grupę, albowiem nie przewiduje się, iż wprowadzenie projektowanych regulacji wymusi podjęcie działań, które by w sposób znaczny oraz ciągły wpływały na działalność tejże grupy.						
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Przewiduje się marginalny wpływ na rzeczoną grupę, albowiem nie przewiduje się, iż wprowadzenie projektowanych regulacji wymusi podjęcie działań, które by w sposób znaczny oraz ciągły wpływały na działalność tejże grupy.						
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Przewiduje się marginalny wpływ na rzeczoną grupę, albowiem nie przewiduje się, iż wprowadzenie projektowanych regulacji wymusi podjęcie działań, które by w sposób znaczny oraz ciągły wpływały na działalność tejże grupy.						
	Inwestorzy i konsumenci:	Przewiduje się marginalny wpływ na rzeczoną grupę, albowiem nie przewiduje się, iż wprowadzenie projektowanych regulacji wymusi podjęcie działań, które by w sposób znaczny oraz ciągły wpływały na działalność tejże grupy.						
	Podmioty rynku finansowego	Przewiduje się marginalny wpływ na rzeczoną grupę, albowiem nie przewiduje się, iż wprowadzenie projektowanych regulacji wymusi podjęcie działań, które by w sposób znaczny oraz ciągły wpływały na działalność tejże grupy.						
Niemierzalne	(dodaj/usuń)							
	(dodaj/usuń)							
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń								

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

☒ nie dotyczy	
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne: ...	☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne: ...
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektroniczności.	☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy

Komentarz: Brak.		
9. Wpływ na rynek pracy		
Wejście w życie rozporządzenia nie wpłynie na rynek pracy.		
10. Wpływ na pozostałe obszary		
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ sądy powszechne, administracyjne lub wojskowe	☐ demografia ☐ mienie państwowe ☐ inne:	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	Brak.	
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego		
Planowane wykonanie przepisów rozporządzenia nastąpi wraz z jego wejściem w życie.		
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?		
Ewaluacja efektów projektu będzie dokonywana w toku bieżących czynności wykonywanych przez Narodowy Bank Polski.		
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)		
Brak.		

Minister Spraw Zagranicznych

DPUE.950.440.2025
RS.3

Warszawa, /elektroniczny znacznik czasu/
Dot.: RM-0610-228-25

Pani Joanna Knapińska
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia

o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem rynku finansowego oraz ochroną uczestników tego rynku, wyrażona przez ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej

Szanowna Pani Minister,

W związku z przedłożonym projektem ustawy pozwalam sobie wyrazić poniższą opinię.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem

z up. Ignacy Niemczycki

Sekretarz Stanu

/podpisano elektronicznym podpisem kwalifikowanym/

Do wiadomości:
Pan Andrzej Domański
Minister Finansów